

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

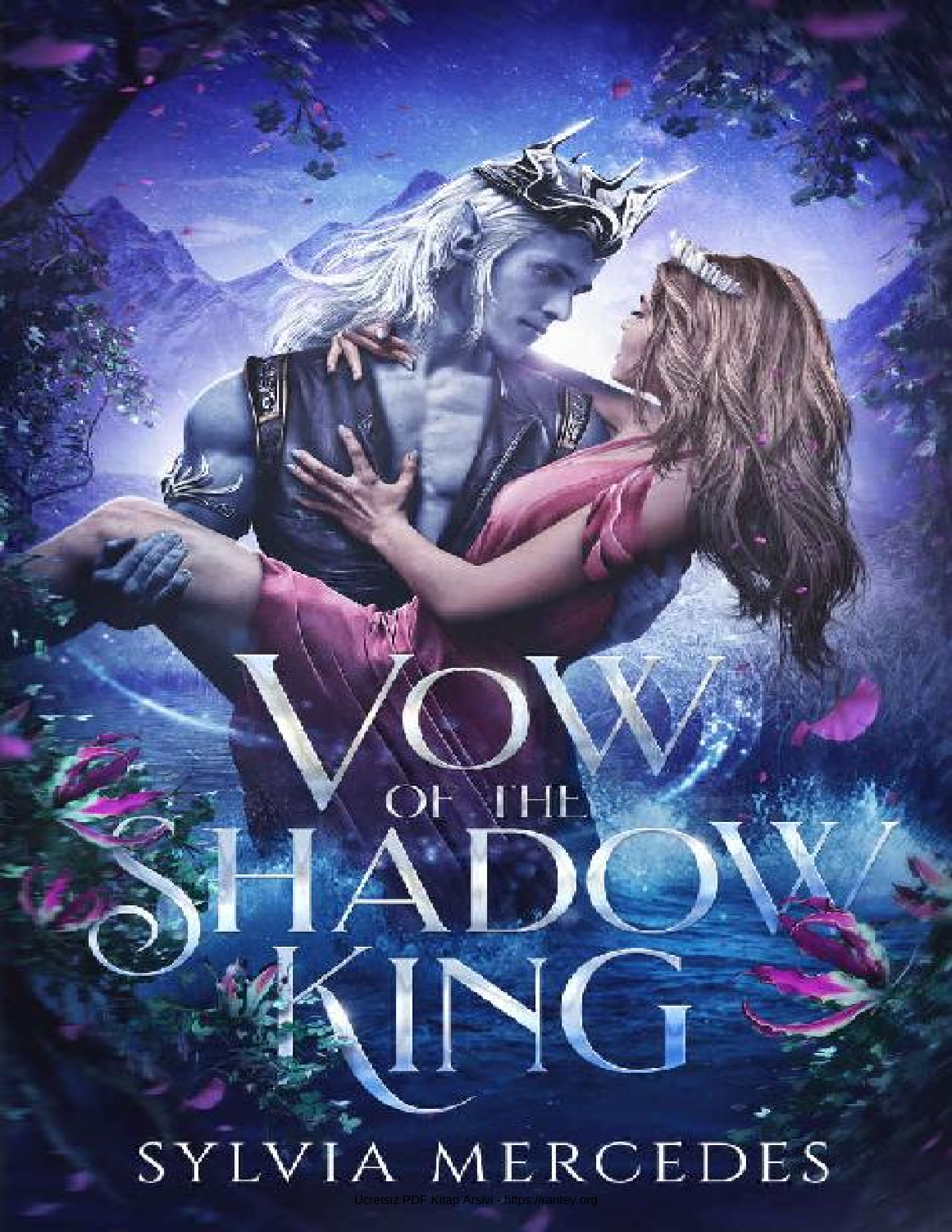
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VOW OF THE SHADOW KING

SYLVIA MERCEDES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

VOW OF THE SHADOW KING

SYLVIA MERCEDES

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

© 2022 Sylvia Mercedes FireWyrM
Books tarafından yayımlanmıştır
www.SylviaMercedesBooks.com

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının
önceden yazılı izni alınmadan çoğaltılamaz, bir erişim
sisteminde saklanamaz veya elektronik, fotokopi, kayıt gibi
herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Bunun tek istisnası kısa alıntılardır.
basılı incelemeler.

Bu kitap bir kurgu eseri içermektedir. İsimler, karakterler,
olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve
gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Herhangi bir
Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle benzerlik
tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: TrifBookDesign

OceanofPDF.com

AYRICA SYLVIA MERCEDES TARAFINDAN

**Sylvia'nın tüm kitaplarını ve onları nerede
bulabileceğinizi şu adreste görün**

www.sylviamercedesbooks.com/books

GÖLGE KRALIN GELİNİ

[Gölge Kral'ın Gelini Gölge](#)
[Kral'ın Yemini Gölge](#)
[Kral'ın Kalbi](#)

MUM IŞIĞI VE GÖLGELER

[Ay Ateşi Gelini](#)
[Güneş Ateşi Kralı](#)
[Kurtlar ve Gardiyanlar](#)

LANETLİ ŞEHRİN PRENSİ

[Büyülenmi](#)
[ş Dolanmış](#)
[Hapsedilmi](#)
[ş](#)
[Köleleştiril](#)
[miş](#)

(Devamı gelecek)

ROSEWARD'IN YARALI BÜYÜCÜSÜ

[Hırsız Tutsak](#)

[Wraith](#)

BİR ZAMANLAR FISILDAYAN ORMANDA

[Gümüş ve Sırlar](#)

VENATRIX GÜNLÜKLERİ

[Gölgelerin Kızı](#)

[Kaderin Vizyonları](#)

[Kötülüğün Yolları](#)

[Ruhların Dansı](#)

[Tozun](#)

[Gözyaşları Zehir](#)

[Kraliçesi](#)

[Kabusların Tacı](#)

BİR KÖTÜ ADAMIN SONSUZA DEK

[Carabosse ve İğ Büyüsü](#)

OceanofPDF.com

A KING MUST ALWAYS THINK OF HIS
KINGDOM FIRST.
EVEN ON HIS WEDDING NIGHT.

Bültenime abone olduğunuzda bu ücretsiz kısa hikayenin ve karakter çiziminin kopyasını alın!

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

<u>BİRİNCİ BÖLÜM</u>
<u>İKİNCİ BÖLÜM</u>
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>
<u>DÖRDÜNCÜ</u>
<u>BÖLÜM BEŞİNCİ</u>
<u>BÖLÜM</u>
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>
<u>YEDİNCİ BÖLÜM</u>
<u>SEKİZİNCİ BÖLÜM</u>
<u>DOKUZUNCU</u>
<u>BÖLÜM</u>
<u>ONUNCU</u>
<u>BÖLÜM ON BİRİNCİ</u>
<u>BÖLÜM ON İKİNCİ</u>
<u>BÖLÜM</u>
<u>BÖLÜM ON ÜÇ</u>
<u>BÖLÜM ON DÖRT</u>
<u>BÖLÜM ON BEŞ</u>
<u>BÖLÜM ON ALTI</u>
<u>BÖLÜM ON YEDİ BÖLÜM</u>
<u>ON SEKİZ BÖLÜM ON</u>
<u>DOKUZ</u>
<u>YİRMİNCİ BÖLÜM</u>
<u>BÖLÜM YIRMI BİR BÖLÜM</u>
<u>YIRMI İKİ BÖLÜM YIRMI ÜÇ</u>
<u>BÖLÜM YIRMI DÖRT</u>
<u>BÖLÜM YIRMI BEŞ</u>
<u>BÖLÜM YİRMİ ALTI</u>

BÖLÜM YIRMI YEDİ BÖLÜM YIRMI
SEKİZ BÖLÜM YIRMI DOKUZ
BÖLÜM OTUZ
BÖLÜM OTUZ BİR
BÖLÜM OTUZ İKİ BÖLÜM
OTUZ ÜÇ BÖLÜM OTUZ
DÖRT BÖLÜM OTUZ BEŞ
BÖLÜM OTUZ ALTI
BÖLÜM OTUZ YEDİ BÖLÜM
OTUZ SEKİZ BÖLÜM
OTUZ DOKUZ
KIRKINCI BÖLÜM
BÖLÜM KIRK BİR
BÖLÜM KIRK İKİ BÖLÜM
KIRK ÜÇ SONSÖZ

SONRAKİ: GÖLGE KRALIN KALBI
Sylvia Mercedes'ten daha fazlasını
keşfedin Yazar Hakkında

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Merak edenler için ...
Siz değerlisiniz.
Seviliyorsunuz.
Yeterlisiniz.

OceanofPDF.com

Tetikleyici Uyarı: Bu kitap yetişkinlere yönelik temalar, saldırı, şiddet ve sayfa içi cinsel durum tasvirleri içermektedir. Okuyucunun sağduyusu tavsiye edilir.

OceanofPDF.com

1

FARAINÉ

Parmak uçlarım boynumun ve omzumun kıvrımlarını okşuyor.

Kısa bir nefes alıyorum, tutuyorum. Ateş gibi sıcak dokunuş boğazıma doğru ilerleyip köprücük kemiğim boyunca ilerlediğinde tekrar yakalamak için bir iç çekişle bırakıyorum. Sıcak nefes kulağımın hemen arkasındaki hassas deriyi gıdıklıyor. Sonra dişlerin kenarı, kulak mememe sadece hafif bir baskı uyguluyor. Sadece keskinliklerini hissetmeme yetecek kadar.

Sana öğretmeme izin ver, derin bir ses gölgelerin içinde gürlüyor.

Sana öğreteyim.

Karanlık bir yatağa düşüyorum. Tatlı, baş döndürücü bir parfüm beni sarıyor. Hiçbir şey göremiyorum, çünkü her yer simsiyah, bu yüzden gözlerimi kapatıp diğer duyularımın canlanmasına izin veriyorum.

O orada.

Vücudu benimkiyle aynı hizadaydı.

Parmakları omuzlarımdaki narin askıları döndürüyor.

Elleri elbisemin ipeksi kıvrımlarını yumuşatıyor.

Boğazım kısık bir iniltiyle titriyor. Dokunuşuna karşılık veriyorum, beni bu şehvetli dansın içine çekerken liderliğine teslim oluyorum. Dudakları dolgun ve yumuşak ama öpücükleri boynumu, köprücük kemiğimi keşfederken tenimde

kıvılcımlar saçıyor,

göğüslerimin arasında. Ellerimi geniş omuzlarında, başının arkasında gezdiriyorum, parmaklarım saçlarının uzun, ipeksi tellerine dolanıyor.

İstediğin bu mu?

Ilsevel?

Gözlerim uçarak açılıyor. Düşük kırmızı ışık karanlığı, üzerimde asılı duran yüzü görebileceğim kadar aydınlatıyor. O güçlü yüz hatları bıçak gibi keskinleşmiş, gözleri siyah boşluklar, öfkeyle, nefretle dolup taşıyor.

Dişlerini gösteriyor. Sivri dişler gibi keskindirler.

Sonra düşüyorum. Düşüyorum, yuvarlanıyorum, sıcak hava yanımdan hızla geçiyor. Aşağıdaki ısı yoğunlaşıyor, giysilerimden arta kalanları yakıyor, etimi, kemiklerimi yakıyor.

Çıglık atıyorum-

-Ve sırt üstü yere düştüm.

Vücudumdaki her kas gerildi, ciğerlerim daraldı. Bir an için taşa çarptığımı, milyonlarca küçük parçaya ayrıldığımı düşünüyorum. Sonra kalbim acı verici bir şekilde çarpıyor. Hayat içime akıyor, kemiklerimi titretiyor. Kesik kesik nefes alıyorum. Göz kapaklarımın hızla kırıştığını fark etmem bir an alıyor, çünkü açık ve kapalı arasında hiçbir fark yok. Her şey kapkaranlık. Düşerken başımı mı çarptım? Şimdi kör müyüm?

Ama hayır. Ben düşmedim. Gerçekten düşmedim.

İskeletimdeki et de erimedi. Sadece bir rüyaydı.

Boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor. Yan dönerek, üzerinde yattığım dar karyolanın kenarına tutunuyorum. Uyuşmuş zihnim yavaşça

temizlenmeye başlıyor. Yine nerede olduğumu biliyorum: bir mağarada. Nemli. Soğuk. Karanlık. Bu dünyanın yüzeyinin çok altında. Gölge Kral'a ihanet ettiğim için hapsedildim.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlanıyor. Bu karanlık korkunç. Sanki yaşayan bir şey gibi, akıl sağlığımı avlayan baskıcı bir varlık gibi. Tanrı vergisi yeteneklerim sayesinde duyularım zaten çok güçlü. Şimdi, görüşten yoksun olduğum için, en küçük, sürünen hislerle aramda hiçbir engel yok.

Keşke o rüyaya geri dönebilseydim! Çünkü o bir rüyaydı, değil mi? Bir parçam bunun bir anı olduğuna inanmak istiyor. O dokunuşlar. O öpücükler. Hem bedenim hem de ruhum o heyecanları. Onlar benimdi. Birkaç değerli an için, onlar benimdi.

Sadece bu bir yalan.

O öpücüklerin hepsi Ilsevel içindi. Kız kardeşime.

Sevgili.

Öldü.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Ne zamandır ağlıyorum? Bilmiyorum. Bu karanlık yerde ne kadar zamandır bulunduğumu da tahmin edemiyorum. Gardiyanların beni o idam iskelesinden sürükleyerek, şaşırtıcı bir dizi taşlı koridordan geçirip bu hücreye atmalarının üzerinden hem dakikalar hem de yıllar geçmiş gibi geliyor. Burada aynı karyolada oturduğumu, parlayan tek lor kristalinin kararmasını ve sönmesini izlediğimi hatırlıyorum. Bunun ne kadar zaman önce olduğunu bilmiyorum.

Gözlerim zorlanmaktan ağrıyor. Onları bir kez daha kapatıyorum ve hafızamda kalan son görüntüyü aklıma getiriyorum: Lyria. Benim

üvey kardeşi. Biz vedalaşırken hücre parmaklıklarının hemen diğer tarafında duruyordu. Şimdi nerede? Beldroth'a giden yolun yarısında, babama son olaylarla ilgili raporunu mu taşıyor?

Büyük ihtimalle, Aradaki Kapı'ya ulaşamadan öldürüldü ve cesedi Kral Larongar'a bir uyarı olarak gönderildi. İhanetinin cezası. Ve benim.

Dişlerimi sıkarak nefes alıyorum ve dik oturuyorum. Bir baş dönmesi dalgası üzerime çöküyor ve panik içimde çalkalanıyor. Kollarımı sallıyorum, bir şey arıyorum, dokunacak bir şey, kendimi topraklamak için. Bir elim sertçe taş duvara çarpıyor. Kemiklerime acı saplanıyor ve haykırıyorum. Sonra dilimi ısırdım. Başımı eğiyorum.

Duvara dokunduğumda bir şey oldu.

Parmaklarım titreyerek uzanıp avucumu kalın ve soğuk taş levhaya bastırıyorum. Bu duvarlar oyulmamış, binlerce yıl içinde doğal olarak oluşmuş. Gözlerimi kapatıyorum ve diğer elimle boynumdaki zincirden sarkan kristal kolyeyi kavriyorum. İlk başta çok hareketsiz. Merkezindeki zayıf nabzın tenimi ısıttığını hissedene kadar daha sıkı sıkıyorum.

Duvarın derinliklerinden, ağır taşların arasından, cevap niteliğinde bir ses geliyor.

Metal kapı menteşelerinin ani gıcirtısı beni ürkütüyor. Elimi duvardan çekiyorum, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Bu gerçek bir ses miydi? Yoksa hayal mi ettim? Hayır, ışık var. Gerçek ışık. Zayıf bir parıltı, ama nefesimi kesip iki elimle yüzümü kapatmama yetecek kadar.

Yumuşak ayak sesleri. Ağır kumaşların taşa sürtünmesi. Durgunlukta o kadar yüksekler ki, kafamın içinde yankılanıyor gibiler. Parmaklarımın arasından bakıyorum. Parıltı hücremden geliyor. Hücre kapısının parmaklıklarına takılıyor, zeminde uzun gölge bantları oluşturuyor. Işık yaklaştıkça bu şeritler hareket ediyor, beni ikiye ayırmaya hazır karanlık çizgiler gibi.

Muhafızlar beni darağacına sürüklemek için geri mi dönüyor? Ve bu sefer, öfkeli kral amacına sadık kalacak mı? Son dakika idam ertelemesi yok. Darağacının önünde diz çöküp mavi ipekle kaplı bir kutunun içine bakacağım. Başım yuvarlanmadan önce gözlerimin göreceği son manzara.

Yataktan fırlayıp eteklerimi üzerime çekiyorum. Dik durarak bir elimle kolyemi kavriyorum, diğer elim yanımda yumruk olmuş, korktuğumu belli etmemeye kararlıyım. Işık, gözlerimin alışmasına yetecek kadar yavaşça yaklaşıyor. Bir an önce parlayan bir yıldız kadar parlak görünen şey, titreyen bir el tarafından tutulan gümüş bir tutucuya yerleştirilmiş tek bir lor kristaline dönüşüyor. Parmaklıkların uzak tarafında bir figür duruyor. Sanırım bu bir adam; o kadar ağır bir şekilde gizlenmiş ki emin olamıyorum. Yüzüne doğru çekilmiş bir kukuleta takıyor. Onda ürkütücü derecede tanıdık bir şeyler var, ruhundan gelen ve tanrı vergisi algılarıma çarpan bir yankılanma. Vor değil. En azından bundan eminim.

Kristalini yeterince yükseğe kaldırıyor ki soluk, morumsu ışık yüzümü aydınlatıyor. İrkiliyorum ama gözlerimi siper etmeyi reddediyorum. Başlığın altından hırıltılı nefesler çıkıyor. Sonra,

Hızlı, sarsak hareketlerle pelerininin derin kıvrımlarından bir anahtar çıkarıp kilide sokuyor, sonra da kapıyı çekip açıyor. Parmaklıklar derin zemin olukları boyunca gıcırdayarak omurgama ürperti gönderiyor. Adam geri çekiliyor ve bir eliyle sertçe hareket ediyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Beni nereye götürüyorsun?" Adam sadece orada duruyor, kolunu uzatmış. "Vor'u mu göreceğim? Kralı mı?"

Hala bir şey yok.

Onun duygularını anlamaya çalışıyorum. Troldefolk'u okumakta zorlanıyorum. Yeteneğime karşı geçirimsiz olmasalar da, duygularını taş katmanların ardında saklıyor gibi görünüyorlar. İlk başta bu bir rahatlamaydı; diğer insanların duygularının amansız baskısı çoğu zaman hislerimi bastırıyor. Ancak şimdi, bu korkutucu. Tek algıladığım, bu yabancıyla aramdaki havada ince bir titreşim. Kristalimi biraz daha sıkıldığımda, neredeyse, neredeyse ...

"Nurghed ghot!"

Nefesim kesildi. Bu ses, çok sert ve soğuk, kanımı donduruyor. Ama ne yapabilirim ki? Beni fiziksel olarak çekip çıkarmasını beklemeyeceğim. Kendi irademle hareket etmek, elimden geldiğince kontrolü ele almak daha iyi.

Kolyemi sıkıca kavrayarak hücreden çıkıp geçide doğru eğildim. Derin gölgeler ayaklarımı gizliyor ve biraz tökezliyorum. Ancak zemin nispeten pürüzsüz, bu yüzden dengemi buluyorum ve bir koridorda ilerliyoruz, çok sayıda boş hücreyi geçiyoruz, bir kapıdan geçiyoruz ve dar bir merdiven boşluğuna giriyoruz. Eteklerimi kaldırıp tırmanıyorum. Her adımda bir dağa tırmanıyormuşum gibi hissediyorum.

Bocalayan cesaret galip gelmeli. Merdivenin tepesinde, yüksek, kemerli bir tavanı olan geniş bir geçide çıkıyorum. Gümüş apliklere yerleştirilmiş Lorst kristalleri biraz aydınlatma sağlıyor ama fazla değil.

Kukuletalı figür - eskortum mu? Esirim mi? Düşmanım mı, dostum mu? Arkamdaki merdiven boşluğundan çıktı ve sağa dönmemi işaret etti. "Nereye gidiyoruz?" Tekrar soruyorum. Sadece o ağır, tiz nefes alışıyla cevap veriyor.

Koşmak istiyorum. Eteklerimi yukarı kaldırıp havalanmak istiyorum, nereye götürürse götürsün lor ışıklarını takip ederek. Ama sonra ne olacak? Kaçamam. Gölge Diyarı'nda ve onun yeraltı yollarında gezinmeyi umut edemem. Saray duvarlarının dışına bile çıkamam. Ve beni kaçınılmaz olarak yakaladıklarında, saçlarımdan tutup tekmeleyerek ve çığlık atarak darağacına geri sürüklerlerdi.

Eğer ölmem gerekiyorsa, bunu onurlu bir şekilde yapacağım.

Belirtildiği gibi sağa dönüyorum ve yürüyorum. Yabancı arkamdaki yerini alıyor. Sıcak nefesinin ensemdeki ürpertici hissiyle ürperiyorum. Ama bana dokunmadı. En azından henüz. Bir dönüş yapıyoruz ve yeni bir koridora adım atıyoruz, bu koridor az önce çıktığımızdan biraz daha küçük ve daha az aydınlık. Ayaklarım tökezliyor, kendimi duvara yaslamak için elimi uzatıyorum.

Avucumun altında bir titreşim titriyor. Sonra arkamdaki figürden dalga dalga yayılan bir başka titreşim. Bir ruh yankısı, tanrı vergisi yeteneğimi yadsınamaz bir güçle vuruyor.

Kötülük

.

Cinayet

.

Duruyorum. Kalbim göğüs kemiğime çarpıyor.

"Sürükle!" diye homurdanıyor yabancı, sesi bir kez daha akıldan çıkmayacak kadar tanıdık.

Beni öldürmek için bir yere götürüyor. Nedenini bilmiyorum. Hücrede beni kolayca alt edebilir, boğazımı kesebilir, kafatasımı o kocaman elleriyle ezebilirdi. Belki de ölümümle ilgili kanıt bırakmak istemiyordur. Belki de beni asıl eylemi yapacak başka birine teslim etmeyi planlıyor.

Her iki şekilde de ölmemi istiyor.

Ne yapacağıma karar vermek için bir saniyem var. Ona bakıyorum, kapüşonlu yüzüne, kambur ve gergin vücuduna. Ölümümü bir sır olarak saklamak istiyor. Bu da demek oluyor ki, burada tamamen güçsüz değilim.

Ağzımı açıyorum ve dünyayı sarsan bir çığlık atıyorum. Taş geçitte bir aşağı bir yukarı yankılanıyor ve duvarların derinliklerine gömülü kristaller sesi yakalayıp daha da öteye taşıyor gibi görünüyor. Yakınlarda biri olmalı, biri gelecek, biri-

Adam omuzlarımdan tutup beni duvara çarptı. Nefesim kesildi ve sonra eli ağzımı kapattı. "Morar-juk!" diye hırlıyor kapüşonu geri düşerken.

Yüz hatları ortaya çıkınca içimi soğuk bir korku dalgası kaplıyor. Onu tanıdım. Darağacındaki bloğun yanında duran adam. Suçlarımı okuyan adam,

cezamı açıklayan kişi. Ölümünden aldığı soğuk ve acımasız zevki hissetmişim. Kötülüğü, tanrı vergisi yeteneğime ayaklarımı yerden kesecek bir güçle çarptı.

Artık onda böyle bir zevk yok. İlk başta, cinayetden başka bir şey hissetmiyorum, sert ve korkunç. Ama bu sadece gerçeğin üzerindeki ince bir kaplama. Altında daha derin, daha güçlü, kabaran bir duygu gizleniyor: umutsuzluk.

Adamın gözbebekleri kafatasının içinde titriyor. Beni duvara doğru sertçe bastırıyor, ön kolu boğazımda. Boştaki eli pelerinin içine uzanıyor ve kulağımın hemen altına sapladığı bir hançer çıkarıyor. Ama bir hata yaptı. Tüm vücudumu duvara bastırdı. Avuç içlerimi taşa bastırıyorum, derinlerdeki tüm o gizli kristallerin titreşimini hissediyorum. Bu titreşimi yönlendirerek, onun dönen gözlerine bakıyorum ve - tutunuyorum.

Adamın nefesi kesilir. Donar. Başı yavaşça bir tarafa eğiliyor. H e p s i n i hissediyorum. Hissettiği her şeyi. Cinayet. Nefreti.

Kana susamışlık ve korku. Bıçağı boğazıma saplanırken, bıçağın kenarı etimi keserken bile onu hissediyorum ve aramızda asılı tutuyorum.

Yavaşça bir elimi duvardan kurtarıyorum ve yanağına bastırıyorum.

Sakin ol.

Taştaki titreşimler i ç i m e hücum ediyor, kemiklerime, kaslarıma, gözeneklerime doğru dalgalanıyor.

Adam sarsılır. Gözleri büyür.

Sonra bir taş gibi düşer.

Nefes nefese, dizlerimi kilitlemeyi ve düşmemeyi başarak sarkıyorum. Duvar hala arkamda hafifçe uğulduyor ve bedenim titreşen enerjinin yankılarıyla yankılanıyor. Yankılar yavaşça geçiyor. Göz kırıyorum. Görüşüm netleşiyor.

Ayaklarımın dibinde buruşmuş bir ceset yatıyor.

Ona bakıyorum, oraya nasıl geldiğinden bir an için emin olamıyorum. Kan beynime hücum ediyor, damarlarımda zonkluyor. Sonunda anladım: Bunu ben yaptım. Bu adamı bayılttım. Belki . . . belki daha fazla. Belki daha kötüsü.

Huzurlu görünüyor. Birkaç dakika önce yüz ifadesinin ne kadar çarpık olduğu düşünülürse, doğal olarak öyle. Başımı sallıyorum, nefesim dudaklarımın arasında ince ve sıkı. Ne yaptım ki ben? Bu sakinleştirme numarasını daha önce de kullanmıştım. Tanrı vergisi yeteneğimin üzerinde kontrol sahibi olduğum tek yönü bu. Ama hiç bu kadarını yapmamıştım.

Sıcaklık boynumdan aşağı süzülüyor. Dokunduğumda parmaklarım yapış yapış oluyor. Bir şeyler yapmalıyım. Burada öylece kanlar içinde duramam. Bıçak ayağıma yakın bir yerde, takırdadığı yerde yatıyor. Acaba alsam mı diye düşünüyorum. Onunla ne yapacağımı bildiğimden değil. Onu başka bir canlıya saplamaya kendimi asla ikna edemem.

Sırtımı hâlâ duvara dayamış bir halde, düşmüş adamdan uzaklaşarak birkaç adım yana kayıyorum. Sonra, titreyerek içime çektiğim bir nefesle, yere düşen lor kristalini kapıyorum. İki elimle kavrayarak geçitte ilerlemeye devam ediyorum. Dudaklarım yardım çığlığı atmaya çalışıyor ama başaramıyor. Ama kimseyi varlığımdan haberdar etmemeliyim, değil mi? Ne de olsa bu adam

yalnız çalışmıyordu. Başladığı işi bitirmek için başka biri koşarak gelebilirdi.

Vor tarafından gönderilmiş olması mümkün mü? Kesinlikle olamaz. Vor neden beni halkın önünde idam edilmekten kurtarsın da hcreme bir suikastçi göndersin ki? Elbette, halk arasında bir skandal çıkmadan sessizce lmemi istiyor olabilir. Babam yaşasam da ölsem de umursayacak değil ya.

Geçidin dallandığı bir yere geliyorum ve duruyorum, kararsızım. Yanlış bir hareket beni başka bir suikastçının kollarına gönderebilir. Beni güvenliğe götürecek bir seçenek var mı? Gözlerimi kapatarak duyularımla uzanıyorum, ne aradığımı pek bilmiyorum. Belki de hiçbir şey. Ama belki belki . . .

Birdenbire, işte orada: bir ekme.

O kadar silik ki hayal görüyor olabilirim. Ama şu anda elimdeki tek rehber bu.

Sol taraftaki geçitten aşağı dönüyorum, lor kristalini önümde tutuyorum. Diğer geçitler buradan ayrılıyor ama dikkatimin dağılmasına izin vermiyorum. Devam ediyorum, adımlarım kararlı, sanki nereye gittiğimi biliyormuşum gibi.

İleride ışık parlıyor. O kadar parlak, o kadar saf ki, kendimi gün ışığı olduğuına inandırmak istiyorum. Tabii ki taşların altındaki bu dünyada bu imkânsız. Yine de ona doğru acele ediyorum, hevesli, garip bir şekilde umutlu. Önümde bir kapı açılıyor, ardına kadar açık. Açıklığa adım atıyorum ve önümdeki dünyaya bakıyorum.

enem yavaşça düşüyor.

Burası bir bahçe. En azından beynim bana bunu söylemeye alışıyor. Ama burası daha önce gördüğüm hiçbir bahçeye benzemiyor. Her şey çok

çok daha büyük, daha görkemli, geniş yükseklikler ve dolambaçlı derinlikler, dik uçurumlar ve kıvrımlı kaya oluşumları. Parlak renk patlamaları gözümü çiçek gördüğüme inandırıyor. Ancak ikinci bakışta bunların değerli taşlar olduğunu fark ediyorum. Yüzlerce ve yüzlerce değerli taş. Bazıları cilalanarak mükemmel küreler haline getirilmiş. Diğerleri doğal haliyle bırakılmış, daha fazlası ise oyulmuş ve kesilmiş. Elmaslar, yakutlar, zümrütler ve daha fazlası, o kadar çok ve çeşitli ki, hepsini saymaya başlayamam. Yukarıdaki yüksek mağara tavanından parlayan en parlak ışıpta parlıyorlar.

Orada ne kadar durduğumu bilmiyorum, gözlerim kamaştı. Sonra hissediyorum ki

tekrar, bu sefer öncekinden daha güçlü bir çekim. Bakışlarımı bahçenin daha yüksek bir bölgesindeki bir çıkıntıya çekiyor. Orada, gururla sergilenen, uzun, mavi kristallerden oluşan bir halka duruyor. Taktığım kolyeye çok benziyorlar ama çok daha büyükler.

Kapıdan içeri giriyorum. Planım yok, aklımda net bir amaç yok. Sadece o taşlara ulaşmam gerektiğini biliyorum.

Bu inanılmaz manzaranın içinden birçok patika geçiyor. Beni o çıkıntıya götürme ihtimali en yüksek olanı seçiyorum. Bu yol ham zümrütlerden oluşan bir çitle kaplı ve elle kesilmiş kırmızı yakutlardan oluşan bir çiçeğin altından geçiyor; bu yakutlar neredeyse görünmez iplikler üzerinde, ısıltılı kanın minik damlacıkları gibi asılı duruyor. Altlarındaki patika pembe bir ısıltıyla doludur.

Vor'un sesi birden aklıma geldi, ona Yeraltı Âleminde hiç ışık olup olmadığını sorduğumda verdiği cevap: "Hayal edebileceğinizden daha fazla ışık. Daha fazla ışık, daha fazla

renk, daha fazla hayat. Daha çok şey." O zamanlar ona inanmamıştım. Şimdi ise neredeyse gülebiliyordum. Beldroth'un kışın sarstığı bahçeleri onun gözüne ne kadar hüznü, gri ve acınası görünmüş olmalıydı!

Cıvı cıvı bir ses dikkatimi çekiyor. Aniden dönüyorum, damlayan kırmızı yakutların arasından diğer taraftaki uzun bir kaya oluşumuna bakıyorum. Büyük beyaz bir kayanın tepesinde bir şey sıcıyor. Nefesim kesiliyor, şaşırıyorum. İlk bakışta uzun, kıvrak gövdesiyle bir kediye benziyor. Kocaman, üçgen kulaklarının ucundan beyaz tüy tutamları uzanıyor. Ancak pençeleri yerine çevik, pençe uçlu elleri var, daha çok Rahibe Magrie'nin manastırda beslediği evcil maymuna benziyor. Küçük şeytani suratıyla o maymunu hiç sevmemiştim.

Ancak bu yaratık, gözlerinin olmaması dışında oldukça tatlı bir görünüme sahiptir. Gözlerin olması gereken yerde koyu renkli tüylerden başka bir şey yok. Göz yuvası yok. Kapak yok. Bana rahatsız edici bir şekilde Yeraltı Diyarı'na geldiğimde karşılaştığım iğrenç mağara şeytanını hatırlatıyor.

Ürpererek geri dönüyorum ve aceleyle patikadan yukarı çıkıyorum. Ancak daha fazla küçük yaratık beni takip ediyor. Kayaların etrafında, altında ve üstünde koşuşturuyorlar, meraklı burunları kokluyor, kocaman kulakları seğiriyor. Çok yaklaşırsam uzaklaşıyorlar ama asla uzaklaşmıyorlar.

Tam yeşilimsi gri taştan bir kemerin altından geçerken, yaratıklardan biri aniden göz hizama düşüyor ve kuyruğundan asılı kalıyor. Geriye sıcıyorum, bir çığlığı bastırmak için elimi ağzıma götürüyorum. Ancak bu yaratık diğerleri gibi kaçıp gitmiyor. Kendi kuyruğunun dibini kavırıyor.

Kuyruğu, dik durabilmek için kendi etrafında dönüyor. Sivri küçük burnu ilgiyle kokluyor, püsküllü kulakları bana doğru kıvrılmış.

Nefesimi tutuyorum, ne yapacağımdan emin değilim. Takip ettiğim yol doğrudan bu kemerin altından geçiyor. Beni hâlâ belli belirsiz çağıran uzun kristallere ulaşmak için başka bir yol göremiyorum.

Dudağımı çiğneyerek bir adım ileri atıyorum. Belki hayvan da diğerleri gibi ciyaklayıp kaçar. Bunun yerine, küçük bir ses çıkarıyor ve başını bir tarafa doğru eğiyor. Kürkü çok canlı: mor ve turuncu, mavi çizgili. Daha önce hiçbir canlıda bu kadar parlak renkler görmemiştim. Çok güzel.

Yavaşça, duraksayarak, bir elimi uzatıyorum. Hayvan boynunu uzatıyor, ıslak küçük burnunun ucunu parmağımın ucuna değdiriyor. Aramızda bir titreşim mırıldanıyor. Şaşırarak göz kırpiyorum. Yaratık da biraz ürkmüş görünüyor ve kulaklarını geri çekiyor.

Sonra aniden uzun kuyruğunu kıvrıyor ve kemerin tepesine doğru tırmanıyor. Aynı anda ayak sesleri başımı bir yana savuruyor. Biri geliyor. Kalbim boğazımda düğümleniyor. Ne yapmalıyım? Koşamam.

-O her kimse beni mutlaka görecektir ve peşime düşecektir. Bu garip dünyada, bu garip bahçede kovalanmak isteyeceğim son şey.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Kolyemi kavradım, omurgamı çelikleştirdim ve gelen her kimse onunla yüzleşmek için döndüm.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

2

VOR

İğne gibi keskin dişler kulak mememi sıkıyor.

"Morar-juk!" Hırlıyorum ve ellerimi yüzümden çekerek dik oturuyorum. Omzumdaki güve kedisi bir gıcirtı çıkarıyor ve elimden kurtulmak için sıçırıyor. Kuyruğunu sallayarak dizime doğru sıçırıyor, sonra kendini göğsüme fırlatıyor ve boynumun arkasında dolaşıyor. Hepsi çok çevik ve hızlı .
. . ama yeterince hızlı değil.

Bir elimle saldırıp onu uzun kıvrımlı kuyruğundan yakalıyorum. Şaşıyor, tekrar ciyaklıyor ve ben onu kol hizasında tutarken avucumda kıvranıyor. Püsküllü kulaklarını geriye itiyor, iki sıra minik dişini gösteriyor.

"Ne?" Küçük canavara kaşlarımı çatıyorum. "Kendimi toparlayıp yeniden bir kral gibi davranmaya başlamamın zamanının geldiğini de mi düşünüyorsun? Belki de konseyimde bir koltuk istersin. Sanırım Leydi Parh ile Lord Rath arasında boş bir yer var. Tam size göre."

Güve kedisi cıvıldıyor ve ben tutuşumu bırakana kadar avucumda dönüyor. Yere düşüyor, ayaklarının üzerine iniyor ve hemen dizime tırmanıyor. Orada tünüyor, yüzünü bana doğru çeviriyor. Gözlerimi deviriyorum ama cazibesine yenik düşerek

Parmaklarımı çenesinin altında ve büyük bir kulağının arkasında gezdiriyorum. Sonra koltuğumda geriye yaslanarak önümdeki manzaraya bakıyorum.

Üzerinde oturduğum bank, evlendikten kısa bir süre sonra babam tarafından anneme hediye olarak buraya yerleştirilmişti. Bu özel nokta onun favorisiydi. Kraliyet bahçelerine sık sık gelip burada oturur, kristal kayalıkları ve çağılayan şelaleleri hayranlıkla seyrederdi. Ben küçükken sık sık beni de yanında getirirdi. Birlikte oturur ve gökkuşağı sisi damlacıklarının tenimize yerleşmesinin ve önümüzde kristal berraklığındaki gölde şarkı söyleyen şelalenin sesinin tadını çıkarırdık.

Daha sonra -annemin ayrılışından ve babamın yeniden evlenmesinden sonra- uzunca bir süre burayı ziyaret etmedim. Ama kendi gelinimi buraya getirmeyi hayal etmek hoşuma gidiyordu. Bir gün. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar hayal ettim; düğün gecemizin ertesinde bir piknik yemeği. Ona krallığının sunduğu en güzel manzaralardan birini gösterme şansı. Kendisinininkine hiç benzemeyen bu yabancı dünyada elbette hâlâ huzursuz olacaktı. Ama burayı gördüğünde her şey değişmeye başlayacaktı. Önünde diz çökecek, ellerini ellerimde kavrayacak ve ona tüm bunların, tüm bu ihtişamın, kendi ellerim ve kalbimle birlikte onun olacağına söz verecektim.

Ne aptalca bir hayal.

Boğazımda bir hırıltı yankılanıyor. İrkilen güve kedisi dizimden sıçrayıp uzaklaşıyor, sonra arkasını dönüp bana dişlerini gösteriyor. "Affet beni küçük dostum," diyorum. "Bu sabah kendimde değilim."

Elimi uzattığımda, hayvan başının tepesinden kuyruğunun dibine kadar okşamama izin veriyor. Küçük patilerini havada yoğuruyor, yüksek sesle mırıldanıyor, tüm korkusunu unutuyor. Başımı sallayarak bakışlarımı tekrar şelaleye çeviriyorum. Narin beyaz akıntılar, asırlık kristallerin oluşturduğu çıkıntılar arasında yuvarlanıyor. Gerçekten muhteşem bir manzara. Krallığımdaki en güzel manzaralardan biri. Ancak bugün benim için hiçbir cazibesi yok. Huzur ve berraklık aramaya gelmiş olsam da, zihnim her zamanki gibi kargaşa içinde.

Bir karar vermeliyim. Faraine hakkında.

Sul dün prensesin yoldaşı Leydi Lyria'ya Aradaki Kapı'ya kadar eşlik ederek yola çıktı. Yanında Kral Larongar için bir mesaj taşıyor; Miphates büyücülerinin emirlerime hizmet etmek üzere derhal gönderilmelerini talep ediyorum. Mesajı Faraine'in hayatına yönelik açık bir tehdit içermeyecek şekilde özenle kaleme aldım. Ama ona sürekli güvenlik sözü de vermedim.

Taleplerimin bir işe yarayacağını sanmıyorum. Larongar'ın en büyük kızını küçümsediğine ilk elden şahit oldum. Onu korumak için harekete geçmeyecektir, kendi çıkarlarına ters düşmediği sürece.

Başımı eğiyorum, yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Ve işte orada, kafamın içinde. Faraine. Kulağımda sesinin yumuşak mırıltısını duyuyorum. Avuçlarım titreyen bedeninde gezinirken çıkardığı nazik iniltileri. Tenine bastırdığım her öpücüğü noktalayan küçük zevk çılgınlıkları. Tadı ne kadar tatlıydı, taze, lezzetli. Ve benimkinin.

Sonra gözlerimi açtım. Güzel, narin gelinimin gerçekte ne olduğunu gördüm. Bir hain. Sahte ve iki yüzlü.

Güve kedisi ani bir prrrrrlt sesi çıkarır ve ön ayakları sallanarak kalçalarının üzerine oturur. Kulaklarını bahçeye doğru çeviriyor, sonra bir trıl daha yaparak taşların arasından uzaklaşıyor. Kalbim ağırlaşıyor, gözden kaybolana kadar izliyorum. Ben de yakında gitmeliyim. Saraya dönmeliyim. Hael'i bahçelerin ana girişine yerleştirdim ve kimsenin geçmesine izin vermemesini emrettim ama burada daha fazla saklanamam. Mythanar'ın kralına ihtiyacı var.

Uzun, yavaş bir nefes alıyorum. Sonra omuzlarımı dikleştirerek yükseliyorum, şelaleden dönüyorum ve gölden çıkan patika boyunca adımlarımı geri çekiyorum. Güve kedileri bugün garip bir şekilde tedirgin. Şarkılı sesleriyle gevezelik ediyorlar ve bazen sert ciyaklamalar ve gıcırtilar çıkararak havada dans eden olk dalgaları gönderiyorlar. Bir şey onları rahatsız etmiş olmalı. Umarım bakanlarımdan biri gelip bana görüş bildirmez ya da harekete geçmem için baskı yapmaz. Onlara daha fazla katlanamam-

Yolda bir virajı dönüyorum. Ve olduğum yerde durdum.

Önümde bir hayalet duruyordu.

Bu bir hayal olmalı. Çünkü gerçek olamaz. Basitçe olamaz.

Çünkü Faraine bir hücrede. Koruma altında. Dikkatimi dağıtamayacağı, yarattığı soruna bir çözüm ararken aklımı ve mantığımı bulandıramayacağı bir yere saklandı.

Bu da onun önümde, o soluk taş kemerin altında duruyor olamayacağı anlamına geliyor. Çiçek açan bir ametist salkımından kırılan mor ışıktaki boğulmuş. O tuhaf, çift renkli gözleriyle bana bakıyor. Yavaşça kırpışan gözler, uzun kirpikler düşüp tekrar yükselirken yanaklarını havalandırıyor.

"Sen," diye nefes alıyorum. Dudaklarım dişlerimden geriye kıvrılıyor.

Sanki kendi kendine hareket ediyormuş gibi, bedenim tek bir adım atıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Onu saçlarından yakalayıp hücrelerine mi sürükleyeyim? Kalp atışlarını göğsümde hissedebilmek için onu göğsüme mi bastırayım? Her iki ihtiyaç, her iki arzu da ruhumda eşit ve zıt bir yoğunlukla yükseliyor.

Ancak ben ikinci bir adım atmadan, o toprakta elleri ve dizleri üzerine çöküyor.

Bir kez daha, kısa kesiyorum. Düştüğünde, elbisesinin geniş yakası bir omzundan aşağı kayarak teninin pürüzsüz kıvrımlarını ortaya çıkardı. Yuvarlanan altın rengi saçları en parlak ışığı yakalıyor ve kendime engel olamıyorum. Yüzümdeki tüm kan boşalıyor ve doğrudan bağırsaklarıma akıyor, orada çalkalanıyor ve yanıyor.

Çaba sarf ederek kendime hakim oluyorum. "Ayağa kalk Prenses," diye emrediyorum. "Gelin, ayağa kalkın."

"Yapardım. Eğer yapabilseydim." Vücudunda bir ürperti dolaşıyor. Başını çevirip bana bakarken boynundaki ve omuzlarındaki kaslar geriliyor. Yoğun acı çizgileri gözlerini çerçeveliyor. "İnan bana, senin önünde kendimi alçaltmak bana hiç zevk vermiyor."

Kırmızı bir çizgi solgun teninde belirgin bir şekilde göze çarpıyor. Boğazından aşağı ağır ağır akıyor, göğsünde kuruyor. Ne gördüğümü anlayamadan bakıyorum. Sonra korkunç bir telaşla hatırlıyorum: insanlar kırmızı kanar.

"Faraine!"

Bir sonraki an, onun yanıdaydım, diz çökmüş, onu kollarımın arasına almıştım. Direniyor, ellerini göğsüme bastırıyor. Beni uzaklaştırmak için kolları titriyor. Ama o zayıf. Küçük bir iniltiyle gözlerini geri çeviriyor ve başını eğerek sol kulağının hemen altındaki kıpkırmızı yarayı net bir şekilde görmemi sağlıyor. Titreyen parmaklarımı yaraya dokunduruyorum ve sızan kana dehşet içinde bakıyorum. "Bunu sana kim yaptı?" Homurdanıyorum.

Cevap veremiyor. Onu daha yakına çekip başını omzuma yasladığımda sadece iniliyor. Saçları yumuşak dalgalar halinde göğsüme düşüyor ve aşağı baktığımda sadece yanağının kıvrımını ... ve çıplak omzunun ve göğsünün çok daha geniş kıvrımını görebiliyorum. O çirkin kırmızı leke olmasaydı, gerçekten de çekici bir manzara olurdu.

"Faraine?" Sesim kulaklarıma sert geliyor. "Faraine, beni duyabiliyor musun?"

"Evet." Titriyor. Bir eli yukarı uzanıyor, çaresiz bir aceleyle tuniğimin önünü kavırıyor. "Bağırmana gerek yok. Ben buradayım."

Boğazı yeni kesilmiş birinden bu kadar küstahlık beklenemezdi. Cesaretimi toplayıp onu kollarımın arasına alıyorum, böylece çenesini geriye doğru eğip boğazını daha yakından görebiliyorum.

Yara. Şimdi panik havası yatıştığına göre, yaranın yüzeysel bir sıyrıktan fazlası olmadığını görebiliyorum. Peki neden kollarımda bayılıyor?

Tekrar inliyor ve başını boynumun kıvrımına bırakıyor. "Bırak beni," diye nefes alıyor. Titreyen ellerinden biri kalkıyor, göğsüme bastırıyor ama hiç zorlamadan. "Canımı yakıyorsun."

Onu incitmek mi? Kollarımı gevşemeye zorluyorum ama desteğimi çektiğim anda kemiksiz bir yığın halinde yere yığılıyor. Aceleyle onu tekrar yakalıyorum, acı dolu iniltisine rağmen sıkıca kavriyorum. Karanlık tanrı beni bağışlasın, ne yapmam gerekiyor? Onu yolun ortasına bırakıp orada bırakamam.

Göğsümün derinliklerinden gelen sinirli bir hırıltıyla bir kolumu dizlerinin altından geçirip başını omzuma yaslıyorum ve ayağa kalkıyorum. Gömleğimin önünü kavrayarak küçük bir çığlık attı. "Hayır! Hayır, bırak beni!"

"Mücadele etme," diyorum saçlarına doğru.

"İstersem mücadele ederim." Sesi öncekinden daha zayıf. "Lütfen ... lütfen, beni ... geri göndermeyin ..."

Vücudu aniden gevşedi.

Yüzüne bakarken göğsüm sıkışıyor. Ağzı gevşek, dudakları ayırık ama ifadesi gergin. Kaşlarının arasında belli belirsiz bir çizgi belirliyor. Bilinci yerinde değil mi? Anlayamıyorum. Bir şeyler yapmalıyım, onu bir yere götürmeliyim. Bakışlarımı kaldırarak kaya oluşumlarının arasında arama yapıyorum. "Orada kimse var mı?" Bağıriyorum. "Kimse var mı?"

Cevap yok. Sadece kendi sesim çiçek açan kristallerin arasında yankılanıyor.

Başka bir seçeneğim olmadığından, her adımda lanetler mırıldanarak patika boyunca geri yürüyorum. Karanlığın Derinlikleri'nde Faraine hücrelerinden kaçmayı nasıl başarmıştı? Sonra da onca yer arasından buraya gelmeyi? Hiç mantıklı değil. Karşı konulmaz bir güç tarafından sürükleniyormuş gibi, bakışlarım tekrar omzunun ve göğsünün pürüzsüz beyaz kıvrımına kayıyor. Şimdi çenemin altına sıkışmış, çok küçük, çok narin. Onu kollarımda ne kadar kolay ezebilirdim. Yine de onunla ilgili her şey kadınsı, yumuşak ve sıcak. Ona bu şekilde sarılmanın verdiği haz, itiraf etmeye cesaret edemeyeceğim kadar fazla.

"Hael!" Bakışlarımı kaçırıyorum ve bahçenin güney girişine doğru bağıyorum. "Kaptan Hael! Lanet olsun, neredesin?"

Sonunda Hael görüş alanımda beliriyor, giriş kemerinde duruyor. Muhafız kaptanım kararsız görünüyor, ki bu onun için normal değil. Genelde çok soğukkanlıdır ama son olaylar onu derinden sarsmış. Olması gerektiği gibi. Benim de ona olan güvenim kesinlikle eskisi gibi değil.

Kollarımdaki bohçaya bir kez baktı ve taş gibi sert ifadesi tam bir şoka dönüştü. "Bu da ne?" diye haykırıyor ve sanki yükümü benden almak istercesine uzanarak öne atılıyor.

Kavrayışından kaçınmak için düzgünce dönüyorum, sonra etrafından hızla saraya doğru ilerliyorum. "Mahkûm hücrelerinden kaçtı," diye bağıyorum omzumun üzerinden. "Birinin nasıl olduğunu bulması gerekiyor. Hemen."

Hael bir yan geçitten aşağı eğilerek derin karınlı bir zinsbog borusu çalıyor. Bu, muhafızlarının diğer üyelerini bulduğumuz yere koşturuyor. Çok geçmeden etrafım aval aval bakan yüzlerle çevrildi. Bu hiç de ideal değil. İhtiyacım olan son şey, birkaç saat önce neredeyse herkesin önünde kafasını kestireceğim gelini kucağımda taşıırken görüldüğüm dedikodusunun yayılması. "Yol açın," diye homurdanıyorum ve önümde ayrılıyorlar. Hael sorunları Bazılarına acilen nezarethaneye gidip nöbetçi gardiyanla konuşmalarını, diğerlerine de olası suç ortakları için yakındaki geçitleri aramalarını emrediyor. Sonra peşimden geliyor, ara sıra "Onu nereye götürüyorsunuz?" ya da "Ne planlıyorsunuz?" diye soruyor.

Hiçbir cevabım yok. Bu yüzden dilimi tutuyorum ve ilerlemeye devam ediyorum. Önümden geçenlerin bakışlarını görmezden gelerek saray koridorlarında hışımla ilerliyorum. Hücreye geri dönmüyorum. Onun yerine ayaklarım beni kraliyet kanadına ve Kraliçe'nin dairesine götürüyor. Hael, sonunda nereye gittiğimi fark ederek önümden koşuyor ve kapıyı açıyor.

"Çekil yolumdan," diye hırlıyorum ve o da geri sıçırıyor. Faraine'i gelin odasına taşıyıp yumuşak yatağa yatırıyorum. Boğazındaki yaradan akan kan, elbisesinin yamuk yakasına sızmış ve gömleğimde bir leke bırakmıştı. Kesiğe tekrar dokunuyorum ve yüzümü buruşturuyorum, sonra bakışlarımı tekrar yüzüne çeviriyorum. Çok sert, çok acı dolu. Yavaşça alnındaki bir tutam saçı geriye doğru tarıyorum. Hafifçe kıpırdanıyor, yüzünü biraz bana doğru çeviriyor. Nefesim kesiliyor.

"Majesteleri?" Hael elinde bir sürahi, kâse ve bezlerle odaya girer. Onları lavabonun üzerine koyar.

Yakınında. "Majesteleri, izin verin-"

Elini kenara itip bezlerden birini alıyorum ve suya batırıyorum. Dikkatlice Faraine'in boğazına sürüyorum. Hael'e bakmadan, "Madam Ar için birini gönderin," diyorum. Odadan dışarı fırlıyor. Saray şifacısının bir an önce Kraliçe'nin dairesine getirilmesini isteyen sert sesini duyuyorum. Bir süre sonra geri dönüyor ve bir şeyler söylemeye başlıyor ama sözünü kesiyorum: "Dışarı, Kaptan."

Arkama bakmasam da, o donup kaldığında havadaki gerilimi hissediyorum. Sonra, çekingen bir şekilde: "Majesteleri-"

Başımı çevirip ona sabit bir bakış fırlatıyorum. "Kendimi açıkça ifade edemedim mi?"

Bir an için yüzündeki ifade, neredeyse sözlerime pişman olmama neden olacak kadar acı çekiyor. Sonra yüz hatları sertleşiyor. Kaya gibi büyük sağ eliyle selam veriyor, odadan çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Yani, Faraine ile yalnızım. Gelinimle.

Kesigi yıkamaya, boynundaki kırmızı lekeyi silmeye odaklanıyorum. Bir an durakladıktan sonra, parmaklarımın tenine değmemesine dikkat ederek yumuşak göğsünü de silmeye devam ediyorum. Yaranın kendisi kutsanacak kadar küçük. Kesinlikle dikiş gerektirecek kadar derin değil. Eğer Faraine şanslıysa, sadece hafif bir yara izi kalacak.

Bakışlarım olması gerekenden daha uzun süre kalıyor. Kendime engel olamıyorum. Gerçek şu ki, onun neye benzediğini neredeyse unutmuştum. Onu çok kısa bir süredir tanıyordum. Unutulmaz buluşmamız ve birlikte

Korkunç derecede açık gökyüzünde, babasının evinde onunla sadece birkaç kez karşılaştım. Her gece birlikte dans ettiğim kız kardeşi Ilsevel ile daha çok zaman geçirmiştım.

Ama her nasılsa, Faraine ile geçirdiği o anlar daha büyük bir etki bırakmıştı. Hem ciddiyetle hem de mizahla konuşurdu. Her zaman biraz çekingendi, bu da ona ilgi çekici bir gizem havası katıyordu. Çekingenliğine rağmen sıcakkanlıydı. Ruhu o kadar parlaktı ki, beni ay ışığında yanan bir fenere çekerti. Onu sevdiğimi düşünene kadar aptal değildim. Yine de onda beni düşünmeye, merak etmeye, umut etmeye iten bir şeyler vardı.

Bunun bir önemi yoktu. Tavrını net bir şekilde ortaya koymuştu: Eğer halkımı ve krallığımı önemsiyorsam, tekliflerimi yapmam gereken kişi onun kız kardeşiydi. Onun içgörüsüne saygı duydum, rotamı belirledim ve bir daha asla arkama bakmadım. Ona veda ettim ve onu bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm. Her şeyin olması gerektiği gibi olmasıyla barışmışım.

Şimdi evlilik yatağımızın kenarında oturmuş, önümdeki baygın kadına bakıyorum. Açık renk alnı acıyla gerilmişti. Yuvarlak küçük ucuyla düz burnu. Sert bir çizgiyle birbirine bastırılmış dolgun, yumuşak dudakları. Dürtülerime yenik düşerek uzandım ve parmağımı yanağının kıvrımında gezdirdim, parmak boğumumu çenesinin çizgisi boyunca dolaştırdım. Bir hata yaptım. Teni ipek gibi yumuşak. Sadece bu dokunuş bile ruhumu ateşlemeye yetiyor.

Ne yaptığının farkında olmadan yumruğumu sıkıyor ve yüzünün yanındaki yastığa bastırıyorum. Yavaşça ona doğru eğildim,

Yüzümü onunkine yaklaştırıyorum, aramızda sadece birkaç santim kalana kadar. Dudakları ayrılıyor. Hayal mi ediyorum, yoksa davet eder gibi çenesini yukarı mı eğiyor? Nefesi ince boğazında düğümlenirken bile göğsü altımda yükselip alçalıyor.

Bu kavernöz ihtiyaçla ne yapacağım? İçimdeki bu acıyla? Kendimi ölümün kıyısında kavrulan ve sonunda gözlerini serin, berrak bir akarsuya diken bir adam gibi hissediyorum. Bu susuzluğu dindirmek için tek bir dokunuş yeterli olmalı. Dudaklarımın onunkilere küçük bir dokunuşu. Bunu istemek çok mu fazla?

Bunu kabul edebilirim. Arzuladığım rahatlamayı alabilirim. Beni durduramazdı. Başımı hafifçe eğdiğimde bir kez daha birleşecektik. Ama bu sefer, bu birleşme çok daha dolu, çok daha zengin olacaktı. Çünkü bu sefer öptüğüm kişinin Faraine olduğunu bilecektim.

Faraine.

Faraine.

Dış odada ani bir kargaşa patlak verir. "Çekilin yolumdan, çekilin yolumdan!" diye bağılıyor tanıdık bir ses. "Kral beni iyi işimden alıkoyacaksa, geçmeme izin verseniz iyi olur."

Yataktan geri çekildim, ayağa kalktım, birkaç adım geri çekildim. Tanrım, bana ne oldu böyle? Belki de gerçekten büyülenmişimdir. Telaşla ellerimi saçlarımda gezdiriyor, dönerken yüzümü toparlıyorum. Kapı açıldı. Madam Ar, bir elinde şifacı çantası, odaya giriyor. Bana alaycı bir bakış fırlattı. "Ee, Vor? Zavallı yaşlı bir kadını sarayın bir ucundan diğer ucuna koşturacak kadar acil olan nedir?"

Bir karşılık veriyorum. Ar'ın yaşlı olduğu kesin ama ona bakan bunu asla anlayamaz. İri yapılı trolde vücudu yüzyılların yaşını kolaylıkla taşıyor. İzinli ya da izinsiz, sarayda bana verilen ismi kullanmaya cesaret eden birkaç kişiden biri.

"Ona bir bakmanı istiyorum," diyorum ve elimle yataktaki figürü işaret ediyorum. "Bir sorun var. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Ah!" Ar'ın gözleri aniden parlıyor. Yüzü beklenmedik bir şekilde mutlu bir gülümsemeyle kırışıyor. "Unutmuşum! Yeni gelinin bir insan! Ne kadar büyüleyici."

"O benim gelinim değil," diye homurdanıyorum.

Yaşlı şifacı beni görmezden geliyor, çantasını bir kenara bırakıyor ve prensesi derinlemesine incelemeye başlıyor, bunu yaparken de kendi kendine mırıldanıyor. Yakınında duruyorum, ta ki Ar bana sert bir bakış fırlatana kadar. "Etrafta dolanıyorsun," diye tersliyor ve bir eliyle kışkırtıcı bir hareket yapıyor. "Dikkatimi dağıtıyorsun. Git başımdan! Tekrar içeri girdiğinde sana haber veririm."

İtiraz etmek, ona kral olduğumu hatırlatmak için ağzımı açtım.

Ama Ar'ın dikkatini çekecek gibi değil.

Bunun yerine odadan çıkıyorum ve dış odada bir an duruyorum, garip bir şekilde kafam karışmış ve kararsızım. Gözlerimi kapatıp sırtımı kapıya yaslıyorum. Faraine'in varlığından çıkmak hem ışığı hem de havayı geride bırakmak gibi. Göğsüm tuhaf bir şekilde gergin ve rahatsız hissediyor ve tam bir nefes almakta zorlanıyorum.

"Majesteleri?"

Yukarı baktım. Hael kapının yanında duruyor. Çizilmiş yüzünü görmek kendimi dik tutmama yetiyor. "Eee?" Talep ediyorum.

Akıllıca selam veriyor, yüzü sert. "Lord Rath'ı bulduk."

"Rath?" Kafam karışmış bir şekilde tekrarlıyorum. Lord Rath benim gelenek bakanımdır, bakanlık cübbesi giymiş en sümüklü yılan balığıdır. Son olaylarla ne alakası var anlamadım.

Hael ayaklarının üzerinde kayıyor. "Hücrelerin yakınında, pelerin ve kukuletaya bürünmüş, baygın bir halde bulundu." Duraklıyor ve sonra bir nesne tutuyor. "Üzerinde bu vardı."

Bu bir bıçak. Ejderha başı şeklinde oyulmuş sapı olan küçük bir hançer. Bıçağın kenarında kırmızı bir leke var.

O lekeye bakıyorum.

Sonra göğsümün içinde öfke patlıyor. "Nerede o?" Talep ediyorum, sesim zorlukla bastırılmış bir kükreme.

"Odasında, Majesteleri. En iyisinin bu olduğunu düşündük-"

Gerisini duymak için beklemiyorum. Hael'in yanından geçip koridora çıkıyorum ve kraliyet kanadından fırlıyorum. Bakanlarımın gösterişli dairelerde yaşadığı saray bölgesine ulaşana kadar durmuyorum. Diğerlerinin yanından geçmemize rağmen ne bir yüz görüyorum ne de bir ses duyuyorum. Zihnim beni doğrudan Rath'ın kapısına götüren tek bir amaca yöneldi.

Elimi sürdüğümde mandal direniyor. Tek bir sert dönüşle kilidi kırıyor ve kapıyı ardına kadar açıyorum. Rath'ın karısı ve ev halkı ön odada toplanmıştı. Leydi Rath beni görünce çığlık attı ve bayıldı.

birinin kollarında. Onu görmezden geliyorum, hepsini görmezden geliyorum. Hiç duraksamadan aralarından geçip Rath'ın yatak odasına daldım. Yatakta yatıyor, teni cilalı mermer gibi bembeyaz. Gözleri açık ama görmüyor. Göğsündeki iniş çıkışlar olmasa öldüğünü düşünecektim.

Hael yanımda beliriyor. Kolumu tutacakmış gibi uzanıyor ama kendini durduruyor. Bir yanım öyle yapmasını diliyor. Bir yanım ise geri dönüşü olmayan korkunç bir şey yapmadan önce zapt edilmem gerektiğinden şüpheleniyor. Kırmızı sis görüşümü engelliyor. Gözlerimi kırptıştırıyorum, derin ve sakın bir nefes alıyorum.

Sonra yatağa doğru yürüdüm, bakanımın başında durdum. "Bunu neden yaptınız?" Talep ediyorum, sesim bir mağara kadar soğuk. "Neden onu öldürmeye çalıştın?"

Tavana bakıyor. Ağzı hareket ediyor. Açılıyor. Kapanıyor. Göz kapakları titriyor ama tam olarak kırptışmıyor.

"Cevap ver bana, Rath," diye hırıliyorum. "Cevap ver yoksa Derin Karanlık adına yemin ederim ki-"

"Majesteleri! Lütfen!"

Kulağıma gelen bir çığlık beni kendime getirdi. Döndüğümde Hael'in kardeşi Yok'un beni bir kolumdan tuttuğunu görüyorum. Hael diğer tarafımda, güçlü elleri omzuma yapışmış. Aşağı baktığımda Rath'ın boğazını sıktığını görüyorum. Gözleri kamaşıyor ve dili kalın ve mor dudaklarının arasından dışarı çıkıyor.

Nefes nefese bıraktım. Yok ve Hael beni geri sürükledi. Tuttuklarında sarkıyorum. Yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılar, bana ne oldu? Bir an orada durmuş, adamla konuşuyordum ve sonra ... Hatırlamıyorum.

"Bırakın beni!" Bağıyorum. "Derhal, sizi aptallar!"

"Onu öldüremezsiniz Majesteleri," diyor Hael, eli hâlâ omzumda sıkıca kilitli. "Siz bile kanunların üstünde değilsiniz."

Aniden döndüm, göz göze geldik. "Bırakın beni, Kaptan. Beni bir çok kez hayal kırıklığına uğrattın."

Sözlerim Hael'e darbe gibi çarptı. Bana tutunmayı bıraktı ve geri çekildi. "Onu sorgulamalıyız Majesteleri," diyor kendini toparlayarak. "Ne yapmaya çalıştığını öğrenmeliyiz. Sadece prensese suikast düzenlemek isteseydi, bir vekil gönderirdi."

Başımı sallıyorum. Nefesim ciğerlerimde sert ve ağır. Öldürücü bir öfkenin beni ele geçirmesinden korktuğum için kendimi bir daha hasta lorda bakmaya ikna edemiyorum. Ellerimi saçlarımda gezdirip yüzümden geriye doğru itiyorum. "Haklısın. Burada başka bir şeyler dönüyor. Onu mümkün olduğunca çabuk Madam Ar'ın revirine götürün. Etrafına bir nöbetçi koyun. Sadece en iyi adamlarınız, Yüzbaşı. Kimseyi yaklaştırmayın. Onu canlı istiyorum, beni anlıyor musun? Eğer ona bir şey olursa, bunun sorumlusu sen olursun."

Hael sertçe yutkunuyor, boğazındaki kaslar daralıyor. Ama net bir selam veriyor.

Ondan uzaklaşıp açık kapıya doğru bir adım atıyorum. Orada duruyorum ve yataktaki adama son bir kez bakıyorum. Çok acınası, çok küçük görünüyor. Gözlerim kısılıyor. "Madam Ar'a söyleyin, onun da test edilmesini istiyorum."

"Ne için test edildi?" Yok sessizce soruyor.

Dudaklarımı geri çekip dişlerimi gösteriyorum. "Raog zehri."

OceanofPDF.com

3

FARAINÉ

Düşüyorum.

Karanlığın içinde yuvarlan, kay. Gölgenin, sıcağın, dumanın içinden.

Kollarım işe yaramaz bir şekilde çırpınıyor, bir şeyi, herhangi bir şeyi kavramaya çabalıyor. Sonsuz düşüşüme devam ederken parmak uçlarım taşa değiyor ve derim parçalanıyor. Kulaklarımda rüzgârın uğultusuna benzer bir ses uğulduyor, sesleri sonsuz bir kederle yükselen binlerce yaşcının iniltisi de bu sese eşlik ediyor.

Kaçış yok, umut yok, yardım yok. Ve
altımda . . .

Sıcağın ve karanlığın çok altında. Bir şey izliyor.

Bir şey bekliyor.

Birden bir ses kulaklarımdaki uğultuyu yarıp geçiyor. Kelimeleri anlayamasam da kalbimde bir şeyler tanıma hissiyle sarsılıyor. Sanki önümde narin, parıldayan bir iplik açılmış gibi. Uzanıp tutunduğumda, o iplik katılaşıyor, sağlam bir halat haline geliyor. Sarıyorum

Kendimi - bedenimi, bilincimi, ne olduğunu bile bilmiyorum - etrafından dolanıyorum ve sahip olduğum her Şeyle tutunuyorum.

Şimdi acele durdu, çılgın iniş nlendi, en azından şimdilik. Yavaşça, yavaşça, ip beni sisin ve siyah belirsizliğin içinden yukarı çekiyor, ta ki soluk gri ışık göz kapaklarıma nüfuz edene kadar. Yumuşak bir yastığın üzerinde yatıyorum. Vücudum tamamen hareketsiz. Yuvarlanma yok. İp de yok. Gz kapaklarım aralık yatıyorum ve kirpiklerimin arasından titrek bir parıltı szlyor.

Sol tarafımda sesler mırıldanıyor. İki ses, biri erkek, biri kadın. Trol dilinin hırıltılı tonlamasına rağmen birini her yerde tanıyabilirim. Diğerini tanımıyorum. Yaşlı, hareketli, konuşmaya hakim olan o. Diğerisi ise sadece arada bir birkaç keskin kelime eklemeyi başarıyor.

Sahip olduğum tüm gücü toplayarak göz kapaklarımı biraz daha aralıyorum. İki bulanık figür baŐucumda duruyor. Biri kısa boylu, en azından bir trolde göre, ve biraz kambur. Diğerisi ise Vor'un bariz bir Şekilde geniş ve gcl formu.

Onu gördüğümde kalbime korku doluyor. Korku ve ... başka bir Şey. Daha gcl bir Şey. Ve daha tehlikeli. Kabul etmek istemediğim bir Şey.

Son bir homurdanma telaŐıyla, iki figürden daha küçük olanı uzanıp Vor'un kolunu okşuyor. Alıcının korkutucu boyutuyla uyumsuz, garip bir Şekilde ana bir jest. Sonra çeşitli aletleri bir çantada topluyor gibi görünüyor ve çantayı kapatıp gözden kayboluyor.

dar bir görüş alanı. Bir tıkırtı duyuyorum, muhtemelen kapı kapanıyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Keşke kendimi tekrar bilinçsizliğe bırakabilsem. Vücudumun her yeri ağrıyor ve başım acıyla çınılıyor. Bu arada, bu ağrının kaynağı -gözlerimin arasındaki zonklayan, bıçak gibi saplanan ağrının kaynağı- şimdi bile yatağımın yanına bir sandalye çekip oturuyor.

Benim kocam.

Gerginim. Keşke fiziksel olarak ondan uzaklaşabilseydim. En azından duyguları şu anda kontrol altında. Bahçede karşılaştığımızda, duygularının dalgası beni yumruğundan çıkan bir darbe kadar acımasızca dövmüştü. Onun varlığında huzurdan başka bir şey hissetmediğim günler geride kaldı. Belki de hepsi bir rüyaydı.

Orada oturup ben uyanana kadar bekleyecek mi? Sevgili tanrılar, umarım beklemez. Vor, tüm bu olanlardan sonra şu anda konuşmak isteyeceğim son kişi. Göz kapaklarımı indirerek bir kez daha zifiri karanlıkta uzanıyorum, nefesim daralıyor, göğsüm sıkışıyor. Belki sıkılır ve gider. Önce saniyeleri, sonra da dakikaları sayıyorum. Sadece bir kez pozisyon değiştiriyor. Ya uyanık olduğumu biliyor ve benimle oynuyor ya da gerçekten ben kendime gelene kadar beklemeye karar vermiş. Tereddütle, tanrılar armağanımı ona doğru uzatıyorum. Ruhunda pek çok karmaşık duygu dolaşıyor. En azından şimdi daha sakin. Çoğunlukla.

Kaşlarımı çatıyorum. Orada bir şey var, korku, güvensizlik, endişe ve sabırsızlık kargaşasının altında bir şey. Bunlar

Hepsi kolayca tanınabilen duygular, varlığının yüzeyinde kaynıyor. Ama daha derinlerde bir şey var. Karanlık bir şey, çekirdeğinin etrafına sarılmış. Dikkatle, kirpiklerimin arasından bakıyorum. İnfazımı emreden ama bunu mümkün olan son saniyede durduran bu adama bakıyorum. Sevdiğimi sandığım bu adama.

Vor aniden iki eliyle yüzünü ovuşturarak gözlerinin altındaki deriyi çekiştirmeye başladı. Sonra dönüp doğrudan bana bakıyor. Yüz ifadesi gerginleştii, kaşları birbirine yaklaştı. Ve ben onu incelerken farkında olmadan iki gözümü de açtığımı fark ediyorum. Bir dizi uzun, sessiz an boyunca birbirimize bakıyoruz.

"Uyanmışsın," diyor sonunda.

Onaylarcasına bir kez göz kırpiyorum. Sonra dişlerimi sıkarak dirseklerimi altıma itiyorum, bedenimi dik bir pozisyona zorluyorum. Bir kolum omzumu yakalayıp çekiyor ve üst kolumdan aşağı kayıyor. Vor'dan bir ısı dalgası yayılıyor ve bana çarpıyor. Sertçe başımı kaldırıyorum, bir an göz göze geliyoruz. Hemen arkasını dönüyor, sabit bir şekilde odanın karşısındaki duvarda bir şeye bakıyor. İzlenim geçiyor. Arkasında titreyen ben kalıyorum.

Aceleyle kolumu tekrar yerine sokuyorum. "Ne zamandır baygınlığım?" diye soruyorum. Sesim pürüzlü ve boğazımda kuru.

"Bir saat." Vor bana baktı, gözlerini kaçırdı. Yutkunuyor. Tekrar yüzüme baktı. "Belki iki." Sandalyesinde kayarak bir dirseğini bir koluna dayıyor. Parmakları gergin bir şekilde birbirine sürtünüyor. "Uggrha şifacımız, kan kaybından ölmediğinizi söylüyor.

Bayılma nöbeti, ama şok. Birkaç saat daha sessiz kaldıktan sonra kendini çok daha iyi hissedeceksin."

Elim boynuma kayıyor. Suikastçının bıçağının derimi sıyırdığı yerde yapışkan bir buruşukluk var. Çenem geriliyor. "Şok," diye tekrarlıyorum usulca. "Evet. Tabii ki." Elimi tekrar kucağıma bırakıyorum. "Onu yakaladılar mı? Şu adamı ...?" Sözlerimi tamamlayamıyorum.

Vor'un yüzü kararır. "Henüz bilinci yerinde değil. Sorgulanana kadar gözetim altında tutulacak." Aramıza uzun, acı verici bir sessizlik daha giriyor. Vor aniden tekrar bana döndüğünde hâlâ söyleyecek uygun bir şey bulmakta zorlanıyorum. "Sana bir özür borçluyum."

Gözlerim onunkilerle buluşmak için kayıyor. "Ne?"

Bakışlarını indirir, alını büzülür. Kaşlarının arasında bir çizgi derinleşiyor. "Güvende olacağını düşünmüştüm. Nezarethanede. Oradaki güvenlik önlemlerinin yeterli olacağını düşünmüştüm."

"Yani ..." Duraklıyorum, dudaklarımı içeri çekiyorum ve sertçe ısııyorum. "Yani, korunmam için beni ışıksız, kutu büyüklüğünde bir mağaraya mı kilitledin?"

Bariyerlerinin arkasından bir duygu parıltısı daha yayılıyor. Daha iyisini bilmesem, bunun utanç olduğunu düşünürdüm. "İtiraf ediyorum," diyor, "karanlığın senin için kendi halkımdan biri için olduğundan ne kadar daha kötü olacağını düşünmeyi ihmal ettim."

"Karanlık mı? Peki ya geri kalanı? Soğuk gibi. Mahremiyetin olmaması. Yatak yerine sert bir karyola. Battaniye yok, lazımlık yok. Benimkinin tamamen cehaletinden bahsetmiyorum bile.

gelecek kader ya da gelecek. Bunları da mı göz önünde bulundurmayı ihmal ettiniz?"

Utancı bıçak gibi keskinleşiyor. Beni irkiltecek kadar sert batıyor. Ama geri adım atmıyorum. Bakışlarımla buluşması için ona meydan okuyarak düz bir şekilde bakmaya devam ediyorum.

Konuşmuyor. Sonunda konuştuğunda sesi çok kısık. "Seni güvenli bir yere yerleştirmenin ötesinde bir şey düşünmedim."

"Bir suikastçının kolayca içeri girip beni hücremden alabileceği ve bıçak sırtında ileri sürebileceği kadar güvenli mi?"

Vor'un dudakları kıvrılıyor. Tavana asılı lor kristallerinden gelen alçak ışıktaki dişleri parlıyor. Ama sadece, "Lord Rath sarayda her zaman bazı ayrıcalıklara sahip olmuştur," diye cevap veriyor.

"Bu ayrıcalıklar siyasi mahkûmların öldürülmesini de kapsıyor mu? Lord Rath'ın kralına hizmetteki rolü bu mu?"

"Hayır!" Sözcük kararlı, başka bir şiddet parlamasıyla söylendi. "Hizmetçi olarak bir suikastçi tutmuyorum. Tutuyor olsaydım bile, bu görev için Rath'tan daha uygun birini bulabilirdim."

"En azından bu konuda anlaşabiliriz." Arkamdaki tümsekli yastıklara yerleşerek başımı taş başlığa yaslıyorum. "Lordunuz Rath kötü bir suikastçiydi. Ben de pek ölümcül bir hedef sayılmam."

"Sen değil misin?" Vor'un kaşı seğiriyor. Beni düşünürken gözlerinde huzursuz bir parıltı var. "Merak ediyorum da

Rath'ı etkisiz hale getirmeyi başardınız mı? Vücudunda hiçbir iz yoktu."

Cevap vermiyorum. Sadece ona bakıyorum.

"Leydi Lyria'ya da aynı şeyi mi yaptınız?

.. " Sesi uzaklaşıyor.

Burun deliklerim hafifçe parlıyor. "İnsanlarınızın kafamı kesmesini engellemeye çalıştığı zamanı mı kastediyorsun? Onu muhafızlarınız tarafından parçalanmaktan kurtarmak zorunda kaldığım zamanı mı? Bunu mu demek istiyorsun?" Tanrılar aşkına, böyle bir meydan okuma kaynağım olduğunu kim bilebilirdi? Ben her zaman ağırbaşlı, küçülen, insanları memnun eden, hayal kırıklığı yaratan bir prenses oldum. Belki de ardı ardına yaşanan birden fazla ölüme yakın deneyim insanda böyle bir şey ortaya çıkarıyordur.

Vor'un çenesi geriliyor. Boğazındaki kaslar daralır ve bir damarın öne çıkmasına neden olur. "Bu konuda-"

"Neredeyse öldürülmem hakkında mı?"

Benden hafifçe geri çekildi. "Kendimde değildim. Mazeret üretmek istemiyorum ama başka faktörler de vardı. Şunu bilmenizi isterim ki, benim gibi bir niyetim yok.

."

"Başımı vücudumdan ayırmak mı?" "Evet.

Bu."

"Ne kadar rahatlatıcı." Kendimi biraz daha dikleştiriyorum ve kollarımı karnımın üzerinde kavuşturuyorum. "Bu durumda, benimle ne yapmayı düşünüyorsun?"

Bir başka keskin duygu dalgası. Bu sefer utanç değil. Bu daha sıcak, daha garip bir şey. Duvarlarının ardında çabucak bastırdığı bir şey, ama ben bunu hissetmeden önce değil. Benim

Kanım ısınıyor. Birdenbire nerede olduğumun rahatsız edici bir şekilde farkına vardım. En son bu odada birlikte olduğumuzda, bu yatakta benimle birlikteydi. Ve aramızda çok daha az boşluk vardı. Ve çok daha az kıyafet.

Kanımdaki sıcaklık merkezimde toplanıyor. Tenim canlı, karıncalanıyor, sanki bu mesafeden bile nefesinin kolumdaki tüyleri karıştırdığını hissedebiliyorum. Ama bunu belli etmeyeceğim. Kendi duygularımı nasıl maskeleyeceğimi biliyorum ve ona benim üzerimde herhangi bir avantaj sağlamaya niyetim yok.

"Bilmiyorum," diyor Vor sonunda. Sözleri kulaklarıma cenaze çanlarının kaçınılmaz çınlaması gibi çarpıyor.

Yumruklarımı düğümlüyorum. "Fikrini tekrar değiştirmeni engelleyecek ne var? Beni bloğa geri göndermekten?"

"Bunu sana asla yapmam."

Dudağım kıvrılıyor. "Yakın tarih göz önüne alındığında buna inanmakta zorlanıyorum."

"Gerçekten mi?" Bakışları çekik kaşlarının altından bana yöneliyor. "Ve beni bu şekilde kandırmanın mümkün olduğuna inanmazdım. Belki de ikimizin de birbirimizden beklentilerimizi yeniden ayarlamamızın zamanı gelmiştir."

Cevap vermeyeceğim. Neden cevap vereyim ki? Sadece ona bakıyorum, gözlerim yavaşça kısılıyor. Az önce söylediği şeyin aptallığını fark etsin. Benim hilekârlığımı -hiçbir etkim olmayan dış güçler tarafından bana dayatılan bir hilekârlık-onun öldürücü öfkesiyle karşılaştırmamın. İkisi aynı şey değil. Biz de aynı değiliz.

Üç sessiz nefes boyunca bakışlarımı tutuyor. Sonra gözleri genişler ve kaşlarının sert çizgisi yumuşar. Başka bir dalga

Bu kez onu ayağa kaldıracak kadar güçlü bir duygu fıskırıyor. Sandalyesi yerde birkaç santim geriye kayıyor ve üzerimde beliriyor. Çok uzun, çok güçlü. Çok güzel. "Mythanar'da misafir olduğun sürece," diyor soğuk bir şekilde, "benim korumam altında olacaksın. Buna ne kadar değer biçersen biç, ama ben bunu senin huzurun için yapıyorum."

Ona, bir dahaki sefere iskeleye sürüklenirken niyetini aklımda tutacağımı söylemek istiyorum. Bunun yerine, göz kapaklarımı yavaşça kırıştırarak onaylıyorum. Ona tekrar baktığımda sadece şunu söylüyorum: "O zaman ben bu muyum? Misafiriniz miyim?"

"Sen kesinlikle benim karım değilsin."

Bana söylediği onca şey arasında en çok bu etkiledi. Bütün oda sallanıyor gibi. Mide bulantısı başımda dönüyor ve midem zonkluyor. Ama belli etmiyorum. Göstermeyeceğim. Çenemi kaldırıyorum, sert bir nefes alıyorum. "Halkımın gözünde öyleyim. Tanrıların ve Gavarya yasalarının isteğiyle senin karınım ve bu nedenle bir eşin sahip olduğu tüm haklara sahibim."

Sözlerimin gücü var çünkü doğrular. Hedefe ulaşmalarını izliyorum, sözde kocamı izliyorum. Yine de bir santim bile vermek istemiyor. Bir an önce utanç hissettiğim yerde, şimdi koruyucu bariyerlerinin arkasından kabaran öfkeye varan eşit derecede derin bir kızgınlık hissediyorum. "Mythanar bir kişinin başka birinin kimliğini almasına izin veren hiçbir yasayı tanımaz," diye homurdanıyor. "Bu yüzden seni kız kardeşinin yerine kabul etmiyorum."

Kız kardeşim.

Benim Ilsevel'im.

Öldü.

Çenem buruşuyor. Durdurmaya çalışıyorum, boğazımda yükselen hıçkırığı bastırmaya çalışıyorum. Ama yapamıyorum. Titreyen nefesi, gözyaşlarımın ani sızısını da durduramıyorum. Gözlerimi kırptırsam da bir damla yaş kirpiklerimin arasından süzölüp yanağımdan aşağı süzölüyor.

Vor keskin bir nefes alıyor. Korkunç bir an için duvarlarının çatladığını hissediyorum. Ama şu anda istediğim son şey bu, duvarlarını indirmesi, bana ulaşması, beni rahatlatmaya çalışması. "Faraine," diye başlıyor.

Sözünü kestim. "Git. Lütfen."

Tereddüt ediyor. Sonra hayal kırıklığına uğramış bir soluk verişle harekete geçiyor, kapıya doğru adım atıyor. Tam kapıyı açıp içeri adımını atacakken, usulca "Bekle" diye fısıldıyorum.

Durdu. Arkasına baktı.

"Nezarethaneye geri gönderilecek miyim?"

Sessiz. Ona bakmaya dayanamıyorum. Çapraz kollarıma, elbisemin yakasındaki kan lekesine bakıyorum. Bekliyorum. Gergin.

"Bir sonraki emre kadar," dedi sonunda, "Kraliçe'nin dairesinde kalacaksınız. Güvenliğiniz için kişisel bir koruma atayacağım."

"O zaman ben senin tutsağın mıyım?"

"Daha önce de söylediğim gibi, benim misafirimsin." "Peki ne kadar misafiriniz olacağım?" "Bunu zaman gösterecek."

"Yani ben onun istediği gibi gelip gidemeyecek bir misafir miyim?"

"Evet."

Başımı salladım. "Çok iyi, iyi Kral. Sanırım birbirimizi anlıyoruz."

Bekliyor. Muhtemelen daha fazla bir şey söylememi, aramızdaki gerilimi daha az korkunç hale getirmek için yumuşatıcı bir kelime önermemi umuyor. Başımı kaldırıp onunla göz göze gelme isteğime engel olamıyorum. Gitmemesi için ona yalvarmak. Kendimi bu yataktan onun kollarına atmak ve bu odada son kez baş başa kaldığımızda yaşadığımız sıcaklığın bir kıvılcımını hayata geri çağırıp çağıramayacağımı keşfetmek için.

Ama o çalınan anlar Ilsevel içindi. Benim için değil. Gecenin hırsızı bendim, benim olmayan bir şeyi ondan alıyordum. Kutsal bir şeyi. Küfür haline getirdiğim bir şey.

Biz de sadece birbirimize bakıyoruz. Ve sonunda Vor arkasını dönüyor. Uzun gümüşi saçları omzunun üzerinden kayıyor, kapıya doğru yürürken sırtından aşağı dalgalanıyor. Bir an, açıklıkta siluet olarak belirdi. Sonra, gitmiş. Kapı arkasından hızla kapanıyor. Alçak bir gümbürtü taş duvarlarda yankılanır.

Yastıklara yaslanıyorum, aniden halsizleşiyorum ve titriyorum. Öfke, korku, utanç ve keder sırayla içimden geçiyor. Ama en azından bu duygular bana ait, başkasına değil. Elim tekrar boynuma kayıyor ve yaramı sarmak için kullanılan korkunç sakızlı maddeye dokunuyor.

Sonra, neredeyse bilinçsizce, parmak uçlarımlın boğazımda gezinmesine izin verdim. Yavaşça, oyalanarak. Vor'un parmaklarının talihsiz düğün gecemizde keşfettiğı yolları izliyordu. Önce parmakları, sonra dudakları, sonra dili-

Tanrılar!

Kristal kolyemi öyle sıkı kavrıyorum ki etime batıyor. Başımı arkaya yatırarak gözlerimi kapatıyorum ve fırtınalı zihnimi ve bedenimi sakın bir yere geri götüreceğ rezonansı içimde arıyorum.

OceanofPDF.com

4

VOR

Odasının dışında kendimle savaş halinde duruyorum.

Gözlerimi kapattığımda o orada, canlı bir şekilde karşımda, o yatakta oturuyor, kolunu bir omzundan çekmiş. Pembemsi alt tonlarıyla o güzel, kremi omuz, burada soluk, mavi tonlu troldefolk arasında çok sıra dışı. Hayal gücümde bile uzanmayı, dokunmayı, tatmayı, bilmeyi arzuluyorum-

Morar-juk! Neyim var benim?

"Majesteleri?"

Gözlerimi zorlayarak açıyorum ve önümdeki dairenin dış odasına boş boş bakıyorum. Hael açık kapı aralığında duruyor. Yolu herhangi bir barikat kadar sağlam bir şekilde kapatıyor. Ne kadar zamandır orada olduğunu bilmiyorum. "Ne?" Homurdanıyorum.

Selam veriyor, yüzü sert ve okunaksız. "Madam Ar revirde bulunmanızı talep etti. Sizinle konuşmak istiyor. Lord Rath hakkında."

Başımı sallıyorum. Tüm Mythanar'da beni saraya çağırma cüretini gösteren sadece iki kişi var: üvey annem ve Madam Ar. En azından bu durumda, uggrha şifacımızın söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyorum.

Hızlı adımlarla kapıya doğru ilerlerken Hael'in yanından geçecekmiş gibi yapıyorum. Ancak son anda duruyorum ve sertçe ona dönüyorum. Bakışlarımı karşılıyor. Her zamanki gibi soğukkanlı. Beni her zamankinden daha gri, yumuşak beyazı, boynundan çenesine doğru uzanan çirkin gri taşla neredeyse eşleşecek kadar koyulaşmış. Biçim bozukluğuna rağmen, gururlu ve ağırbaşlı yüz hatlarına sahip yakışıklı bir kadın. Onun yüzü her zaman en güvendiğim dostlarımdan birinin yüzü olmuştur.

Kalbim acıyla çarpıyor. Onu cezalandırmak istiyorum. Beni bu duruma sokan o. Beni iki kez kurtarabilirdi. Beni böyle bir aldatmacaya karşı koruması gerekiyordu - önce Aradaki Kapı'da, sonra da gelin odasında. İki kez görevinde başarısız oldu, beni savunmasız bıraktı. Aşağılanmış.

"Kaptan," diyorum soğuk bir şekilde.

"Majesteleri." Sakin. Ama ne olacağını biliyor. "Görevinizden azledildiniz."

Gözleri hafifçe açılıyor.

"Artık benim kişisel korumamdan sorumlu olmayacaksın. Onun yerine senin için yeni bir görevim var."

Boğazından zorla geçirdiği kelimeleri neredeyse duyabiliyorum. Yalvarışları, özürleri, bahaneleri. Aramızdaki sessizlikte haykırıyorlar, gözbebeklerinin karanlık derinliklerinde parlıyorlar.

"Şu andan itibaren, Gavaria'lı Faraine Cyhorn'un güvenliğinden yalnızca siz sorumlusunuz. Prenses bize emanet olduğu sürece hayatı sizin ellerinizde." Tehditkâr bir adım atıyorum

yaklaşıp sesimi bir oktav düşürüyorum. "Eğer ona bir şey olursa -herhangi bir şey- bundan şahsen seni sorumlu tutarım."

Nefesi hızlanıyor. Bakışlarımı tutuyor, ama kararlılığı kırılacak mı, protesto seli akacak mı diye merak ediyorum. Ancak sonunda bir selam daha veriyor. "Nasıl isterseniz, Majesteleri."

Daha fazlasını beklemiyorum. Onu kapıda bırakarak odadan kaçıyorum, sarayın o kanadından kaçıyorum. Ama kalbimi gölgeleyen ihanetten kaçmak için yeterince hızlı değilim. Döndüğüm her yerde sadece hainleri ve beni onlardan koruyamayanları görüyorum. Hael'e hayatım pahasına güvendim. Faraine'e de aynı şekilde güvenirdim. Ama işte buradayım, kanıtlanmış bir aptal.

Peki ya kardeşim? Aklıma Sul'un yüzü geliyor, onu yere yatırıp ayağımla boynuna bastırduğымda yerden başını kaldırıp bana bakıyordu. Onu içkime zehir katmakla suçladığımda, "Bunu sana asla yapmam," diye ısrar etmişti. "İçkiyi önce kendim içerdim."

Ona inanıyor muyum? O an inandım, ama şimdi? Bilmiyorum. Gerçek şu ki, sadece Sul ve Hael'in bulunduğu kilitli bir odadayken Raog'un etkisi altına girdim. Sul içki sipariş eden, dolduran ve bardağımlı uzatan kişiydi. O ve Hael ortak komplocular olabilir elbette. Beni alaşağı etmek için gizlice çalışıyorlardı. Ne amaçla? Sul'u tahtıma oturtmak için mi? Peki ya Hael, onun bundan çıkarı ne olacak? Sonunda yakışıklı üvey kardeşimden arzuladığı aşkı elde edebilecek mi? Onu kraliçesi mi yapacaktı?

Adımlarım tökezliyor. Bir tarafa yalpalıyorum, duvara sertçe yaslanıyorum, nefesim ciğerlerimde cızırdıyor. Karanlık, korkunç şüpheler beynimi yakıyor. Elbette bunlar akli başında düşünceler olamaz. Hâlâ kanımda dolaşan zehir olmalı. Böyle devam edersem, gerçekte şüpheyi ayırt edemeyecek ve dehşetten felç olacağım.

Gözlerimi kapatıp birkaç uzun nefes alıyorum. Sonra göğsümde bir hırıltı gümbürdeyerek duvardan uzaklaşıyorum ve daha yavaş, daha sakin bir tempoda devam ediyorum. Yanından geçtiğim herkes yüzümde sakin bir kararlılıktan başka bir şey göremiyor. Yine de kimse benimle konuşmaya ya da dikkatimi çekmeye cesaret edemiyor.

Böylece, revire doğru engelsiz bir şekilde ilerledim. Özel korumalarımın üç kişi kapının önünde duruyor. Yok, Hael's daha genç kardeş ve ve grubun en yeni üyesi. Ben geçerken dikkat kesiliyorlar. Yok benim için kapıyı açıyor. İçeri girip kısa merdivenden inerek şifacımızın çalıştığı yeraltı mezarına benzeyen mekâna giriyorum. Öndeki üç masanın üzerinde bir mağara şeytanının parçalanmış kalıntıları duruyor. Dehşet verici kafa en öndeki masada bir tabağın üzerinde yatıyor, uzun siyah dili sarkık çene. Bu manzara midemi bulandırıyor.

Madam Ar odanın karşısındaki başka bir çalışma masasında meşgul. Bir şeyi büyük bir dikkatle ölçüyor, biraz koyu bir karışım ekliyor, karıştırıyor, sonra uzun şişeyi ay ateşi ışığına tutuyor. Yüzünde bir çalışma var.

Boğazımı temizliyorum. "Beni görmek istemişsin, Ar?"

Topuklarının üzerinde dönüyor. "Vor!" diye patladı ve kendini bana doğru fırlattı, garip demini bana doğru itti.

Yüzünü. "Bunu görüyor musun? Kokusunu alıyor musun?"

"Görmem ve koklamam gereken şey ne?" İki elimi kaldırıp geri çekilmeye çalışıyorum ama o kararlı bir şekilde karışımını burnumun dibinde sallayarak devam ediyor.

"Aynısı!" diyor. "Kanda raog izleri var. Bana getirdiğin woggha'da da bol miktarda buldum, özellikle de beyin maddesinde" -tabağın üzerindeki mağara şeytanı kafasını başıyla işaret ediyor- "bu da hipotezimi kanıtladı. Bu kuduz şeytanlar gerçekten de zehirlenmişler. Onları delirten de bu."

Kaşlarımı çattım. "Mağara şeytanlarının raog'a karşı bağışıklığı olduğunu sanıyordum, onlar gibi derinlerde yaşıyorlar."

Ar küçümseyici bir el sallıyor. "Belki de aşına olduğumuz gaz halindedirler. Ancak bu çok daha konsantre. Bir şekilde yutmuş olmalılar. Belki de suyun içinde. Ve burayı görüyor musunuz?" Elindeki demliği önümde sallıyor. Siyah ve çamurumsu, içinde garip parçacıklar yüzüyor. "Görüyor musun?"

Şaşırdım, başımı salladım.

"Bana teslim ettiğiniz o baygın lordtan biraz kan aldım. Vitgut ve baguolg ile karıştırıldığında, bu şekilde tepki verir."

"Ve?"

"Ve? Ve? Bu da onun da yutulmuş Raog'dan muzdarip olduğunu kanıtlıyor! Çok daha küçük bir ölçekte olsa da." Bana göz kırptı, hevesi aşikârdı. "Görmüyor musun? Gaz halinde yayılan Raog'un etkisi çok yaygındır. Bu hedefli bir zehirlenmeydi. Uyandığında görmemiz gerekecek.

onu tamamen deliliğe ya da sadece geçici deliliğe sürükledi."

Yani. İlgüdülerim beni doğru yönlendirdi. Rath kendi çapında acımasız bir adam olsa da, hiçbir zaman ellerini kirleten biri olmadı. Bir mahkûmu ambardan kaçırıp öldürmeye teşebbüs etmek gibi aptalca bir şey yapması için deli olması gerekirdi. En kötü ihtimalle, bu işi onun yerine yapacak başka birini bulurdu.

Yüzümü buruşturuyorum. Artık bildiğime göre, meşru bir şekilde Rath'ın odasına girip kollarını yuvalarından koparamam. Bunun yerine, sabırla bilincinin yerine gelmesini beklemeli ve nasıl zehirlendiğini öğrenmeye çalışmalıyım. Bunu yaparken, belki de kendi zehirlenmemin kaynağını keşfederim.

"Kendi kendine olmuş olabilir mi?" Fazla umutlanmadan sordum.

"Mümkün mü? Belki, ama pek olası değil." Ar omuz silkiyor. "Ne yutması ne de katlanması hoş bir zehir değil, küçük dozlarda bile. Birinin bunu isteyerek alacağını düşünemiyorum."

Başımı salladım. Raog'u bizzat yaşamış biri olarak, onun değerlendirmesinin doğruluğunu inkâr edemem. "Ama neden," diye devam ediyorum, Ar'dan çok kendi kendime, "Lord Rath deliliğinde prensesi hedef aldı? Rapor edilen diğer tüm Raog zehirlenmesi vakaları vahşi, dengesiz şiddet ve ardından intiharla sonuçlandı. Neden sadece Faraine'e odaklandı?"

Madam Ar düşünceli bir şekilde yanağının içini çiğniyor. "Bu bir zamanlama meselesi olabilir. Doz, gördüğü bir sonraki kişinin o olacağı bir zamanda verilmiş olabilir, böylece ona karşı öldürücü bir dürtü

Ruh. Ya da kurbanın saçından, derisinden ya da kanından bir parça zehre karışmış olabilir. Lord Rath'ın ağzından örnekler aldım ve daha fazla test yapacağım."

Muhtemelen test için kendi bedenimi gönüllü olarak vermeliyim. Örneklerini alabileceği daha geniş bir alan olursa Ar'ın cevap bulması daha kolay olur. Ancak şu anda bu revirde kapana kısılmayı ve saatlerce üzerimde deney yapılmasını göze alamam. "Rath'ı tedavi etmek için ne yapıyorsun?" Onun yerine ben söylüyorum. O solucanın herhangi bir yardım veya şifa aldığını düşünmek bana acı verse de, ona canlı ihtiyacım var. En azından şimdilik.

"Demlenmiş miraisis yapraklarından oluşan bir demleme," diye cevap veriyor Ar ve çalışma masasına geri dönüyor.

"Bunun yardımı olacak mı?"

"Olur ya da olmaz. Bazı hafif zehirlenme vakalarını yatıştırdığı biliniyor. Çoğu zaman insanlar sadece ölür. Ölmedikleri zaman, bunun miraisis'teki gerçek iyileştirici özelliklerden mi yoksa daha az derecede zehirlenmeden mi kaynaklandığını söylemek zordur. Her iki durumda da, zararı olmaz."

Yüzümü buruşturuyorum. "Ve eğer bir doz isteseydim, bana verir miydin?"

"Neden?" Ar fazla kurnaz gözlerini bana doğru çeviriyor, gözlerinden biri yuvasına bastırdığı kavisli kristal merceklerle büyümüş.

"Sadece bir önlem, Madam."

Bir kaşını kaldırıyor ve göz merceği zincirinde sallanmak üzere düşüyor. Ama sadece, "Bir saat içinde bir çağrı gönderin. Sizin için bir doz hazırlatacağım."

Başımı eğip teşekkür ediyorum. Sonra şifa koğuşuna açılan kapıya doğru bir bakış fırlatıyorum. Hasta yatakları orada, içlerinden birinde muhtemelen Lord Rath yatıyor. Başka bir muhafız, Madam Ar'ın yeni mahkûm hastasına göz kulak oluyor.

"Madam," diyorum ve bir kez daha kraliyet şifacıma dönüyorum. Çoktan başka bir çalışma masasının üzerine eğilmiş, garip aletlerle uğraşıyordu. "İstediğim testleri yapma fırsatınız oldu mu? Size gönderdiğim o iki kadeh üzerinde?"

"Bunların üzerinde mi?" Ar başka bir masayı işaret ederek soruyor. Konsey salonumun ön odasından çıkardığım iki krilge kadehini orada görüyorum. İkisi de kalın, yapışkan bir maddenin şeffaf fiçilerine batırılmış. Üzerlerinden küçük kabarcıklar yükseliyor ve yağlı görünümlü bir köpük oluşturdıkları yüzeye çıkıyorlar. "Hâlâ ilk gulg banyosunu yapıyorum," diyor. "Birkaç gün bekleyin."

Başımı sallıyorum ve derin bir iç çekişi bastırıyorum. Dürüst olmak gerekirse, şifacımin benim için bulmaya çalıştığı cevapları istediğimden emin değilim. Ama eğer bu sarayda biri Faraine'i raog zehriyle hedef alıyorsa, kim olduğunu bulmam gerek. Çok geç olmadan.

5

FARAINÉ

Üstündeki gölgelik gümüş yıldızlarla işlenmiş mavi ipekten. Trolde yatak odası için garip bir tasarım.

Vor ve halkının babamın kalesine giderken gece gökyüzünün altındaki açık ovadan geçerken yaşadıkları gerilimi çok canlı bir şekilde hatırlıyorum. Ne daha önce ne de o zamandan beri Vor'da böyle bir korku hissetmemiştim. Onunla vahşi tek boynuzlu at binicileriyle savaşın sıcağında ilk tanıştığımda değil. Ne de bu krallığa geldikten kısa bir süre sonra beni vahşi mağara şeytanlarından kurtardığında. Her iki durumda da, derin ve tehlikeli bir vahşilikle vurgulanan cesaret ve kararlılıktan ibaretti. Sadece açık gökyüzünün altındayken korkardı.

Bu da bu kanopiyi gerçekten garip kılıyor. Belki de Vor, yıldızlarla dolu bir manzaraya bakabilirse kız kardeşimin onun okşamalarına daha kolay boyun eğeceğini düşündü.

Ürperiyorum. Vücudumda hâlâ donuk bir acı yankılanıyor, bahçede yediğim dayağın artçı sarsıntıları. Vor'un duyguları çok güçlüydü ve ben buna hazırlıklı değildim. Herhangi bir zihinsel tahkimat yapma şansım olmamıştı. Yine de daha kötüsü olabilirdi. Beldroth'taki evimde, böyle bir duygu seli beni günlerce tamamen etkisiz hale getirebilirdi.

Sonunda. Burada, her kemiğim ağrısa da, en azından tutarlı bir düşünce oluşturabiliyorum. Daha da iyisi, hareket etmeye çalıştığımda, uzuvlarım itaat ediyor.

Kristal kolyemi kavriyorum, çekirdeğinin derinliklerindeki titreşime ulaşıyorum. Avucumun içinde hafifçe titreşiyor, bedenimde akıyor, ağrıları ve acıları bir merhem gibi hafifletiyor. Aniden taş garip bir ürperti veriyor. Aynı anda, farkındalığın hemen kıyısında hafif, uğultulu bir vınlama duyuyorum. Ve onunla birlikte bir çekim.

Kaşlarımı çatıyorum, tek gözümü açıyorum ve yatak odasının etrafına bakıyorum. Bakışlarım karşı duvara yakın bir masanın üzerinde duran iki kadehe takılıyor. Midem sıkışıyor. Vor ve ben, o kadehler ne zaman Biz kızarmış bizim düğün Gece. Fae likörünün dilimde bıraktığı tadı, boğazımdan aşağı kayarkenki yanmayı hatırlıyorum. Bu kadar sert bir içkiye alışık olmadığım için öksürmüştüm. Vor ona qeiese demişti ve bir Lunulyrian içkisi olduğunu söylemişti. Beni Beldroth'ta içerken gördüğünü iddia etmişti. Ama gözlemlediği Ilsevel'di. Karşısındaki gelinin hayatında daha önce bir damlasına bile dokunmadığını bilmesine imkân yoktu. Aldatmacalarımın uzun listesine bir yenisi daha eklendi. İçimde bir ürperti dalgalanıyor. Sonunda yalnız kaldığımız o anları hatırlamak istemiyorum. Beni öpmeden önce. Beni soymadan önce. Ona hâlâ gerçeği söyleyebilirdim. Şok olurdu, evet. Belki de dehşete düşerdi. Ama en azından o zaman onu kandırmak istemediğimi, sadece babamın emriyle burada olduğumu bilirdi. Ona asla kasten bir şey yapmayacağımı.

ona zarar vermek. Şimdi bana nasıl inanabilir? Benim için olmayan o kadar çok şeyi aldım ki.

Başımı battaniyenin altına gömmek ve bir kez daha uykuya dalmak niyetiyle dönmeye başlıyorum. Bunun yerine, ısrarlı bir çekiş tekrar geliyor. Bu sefer, kadehlerden geldiğine neredeyse eminim. Ama neden?

"Peki," diye mırıldanıyorum ve kolyeyi bırakıyorum. Örtüyü geriye itip bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallarken göğsüme yerleşiyor. Ayaklarım çıplak ve zemin soğuk. Taştan kürklü halıya, oradan tekrar taşa geçerek odayı geçip masaya gidiyor ve kadehlerden birinin içine bakıyorum. Kırık kristal parçalarından oluşan bir koleksiyon görüş alanıma giriyor.

"Oh." Dudaklarım usulca ayrılıyor. Vor bu taşları duvara fırlattığında duyularıma saplanan keskin acıyı şimdi hatırlıyorum. Sonrasında beni kendilerine çekmişlerdi. Diz çökmüş, onları ellerimde toplamış, bir acı şarkısıyla titreşirken onları tutmuştum. Vor'un acısı. Müzik gibi titriyorlardı. Ellerimde titriyorlardı, ta ki teker teker . . . öldü.

Tabii ki bu aptalca. Taşlar ölmez. Onlar taş. Yine de acılarını hissettim. Ve sonunda sakinleştiklerinde, onları saklamak için bu kadehe koydum. Onlarla ne yapmak istediğimi bilmiyorum. Sağlıklı düşünemiyordum. Ve şimdi de onlarla ne yapacağımı kesinlikle bilmiyorum.

Tedirgin ediciler. Onları bu şekilde, o fincanın dibinde görmek, ölü örümceklerden oluşan bir yuva bulmak gibi. Yüzümü buruşturup kadehi geri koyuyorum. Ancak bunu yaptığım anda

Kolye ucu bir kez daha keskin ve ısrarlı bir şekilde çekiştiriyor. "Tamam, tamam, tamam," diye tekrar homurdanıyorum ve parmağımı kırık parçaların içine sokup karıştırıyorum. Ölü ve soğuklar, sadece ... Duraklıyorum. Parmak ucumu biraz daha derine itiyorum. İşte orada. Yığının tam dibinde. Bir şey hissettim. Cevap veren bir titreşim.

Alt dudağımı ısırarak, başparmağımın tırnağından daha büyük olmayan küçük bir kristal parçası çıkarıyorum. Şekli düzensiz ama güzel. Diğerleri gibi ölü hissi de vermiyor. Onu ters çeviriyorum, en parlak ışığın fasetli düzlemlerinde nasıl parladığını izliyorum. Açıklanamaz bir şekilde canlı hissettiriyor. Budanmış bir gülün sapı gibi, cesurca küçük beyaz kökler salmak için çöp yığınınına atılmış bir kenara. Yaşamaya, gelişmeye kararlı.

Düşünmeden ziyade dürtüyle hareket ederek, kolyemi kalbime yaslandığı yerden koparıyorum ve zincirinden asılı tutuyorum. İki taşı yaklaştırıyorum, biri daha büyük, daha güçlü, diğeri daha küçük, daha kırılgan. Birbirlerine dokunduğumda, inkar edilemez bir kıvılcım çıkıyor. Görünmez. Duyulmuyor. Sıradan bir insan duyusu tarafından fark edilemez. Ama o kadar güçlü ki zıplıyorum ve neredeyse küçük taşı düşüreceğim.

Bir an için trolde adamın beni duvara yapıştırırkenki canı yüzünü tekrar görüyorum. Sırtımdaki, avuçlarımın altındaki yankıları, içimden nasıl geçtiklerini, ona nasıl çarptıklarını ve onu bir patates çuvalı gibi nasıl düşürdüklerini hissediyorum. Bu kristallerin tanrı vergimi derin şekillerde etkilediğinden hiç ş ü p h e m yok. Keşke anlasaydım.

Nasıl? Burada güç var. Benim gibi tanrı vergisi bir hata için mümkün olduğuna inandığımdan çok daha büyük bir güç.

Yavaşça, kendi kolyemi göz hizama kadar kaldırıyorum. Karmaşık bir şekilde işlenmiş, narin bir gümüş telkari içine yerleştirilmiş. Bir urzul kristali. Vor öyle olduğunu söylemişti. Hiçbir fikrim yoktu. Nasıl bulduğumu ben de bilmiyorum. Sorgulandığında Lyria, Kaptan Hael'e Vor'un Ilsevel'e gönderdiği çeşitli gelin hediyeleriyle birlikte geldiğini söylemişti ama gerçek bu değildi. Kolye yıllardır bendeydi, tanrı vergisi hediyem ortaya çıktıktan kısa bir süre sonra.

Hafızamın üzerinden bir gölge gibi karanlık geçti. Büyüm, kadınlık döngümün aniden gelişi gibi beklenmedik bir şekilde üzerime geldi. O zamanlar on üç yaşındaydım. Başkalarının duygularına karşı her zaman duyarlıydım ama hiçbiri o ani duygu patlaması gibi değildi. Sanki Beldroth Kalesi'nde yaşayan her ruh aniden acı içinde haykırmış, kulaklarımı ve ruhumu hırpalamıştı. Kendi içime çökmüştüm, hissettiklerimi ifade edemeyecek kadar acı içinde kıvranıyordum.

Beni odalarımaya götürdüler. Bütün perdeleri kapattılar, herkesi dışarı çıkardılar. Kapıları kapattılar. Günde bir kez annem içeri girer, en temel ihtiyaçlarımla ilgilenir ve tekrar giderdi. Bu bile dayanabileceğimden fazlaydı. Ona gitmesi, beni incitmeyi bırakması için bağıırdım, ta ki sonunda geri çekilip beni tekrar karanlıkta yalnız bırakana kadar. Böylece var oldum. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum.

Sonra bir gün, acı dolu rüyalarından uyandığımda parmaklarımı bu taşın etrafına sarılmış buldum. Çekirdeğindeki sıcaklık tenime, kemiklerime ve daha derinlere doğru yayılıyordu.

Hala. Ruhumun derinliklerine kadar. Günlerdir, belki de aylardır yaşıadığım ilk rahatlamaydı bu. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Daha sonra annem beni ziyaret ettiğinde, beni yatakta doğrulup otururken buldu. Şaşırmış bir halde ona gösterdiğim taşı inceledi, kaşları çatık ve meraklıydı.

Daha sonra, kaybetme riskine girmemem için onu gümüşten ayarlayacak ve bu zincire asacak kadar uzun süre parmaklarımdan çekmeyi başıardı. O zaman hayatım daha iyi bir hale geldi. Ruh fırtınalarına karşı hâlâ hassastım ama artık bununla baş edebilecek araçlara sahiptim. Ve her ne kadar kalbimin en gizli köşesinde Tanrı vergisi armağanımlı hâlâ bir lanet olarak görsem de, artık onu bir ölüm cezası olarak görmüyordum.

Yine de komik. Bu taş nasıl sahip olduğumu hiç merak etmemiştim. Hep onu bana annemin verdiğini düşünmüştüm. Ama bir Alt Diyar kristalini nasıl bulabilirdi ki? Ve beni nasıl etkileyeceğini nasıl tahmin edebilirdi?

Şimdi kristale bakıyorum, onu inceliyorum, sanki sırlarını bana vermesini sağlayabilirmişim gibi. Burada bir gizem var. zmem gerektiğine inandığım bir gizem. Bu taşın elime geçmesi mutlu bir kazadan daha fazlası mıydı? Babamın entrikalarından daha büyük glerin beni bu dünyaya getirmiş olması mümkün mü? Am I meant to-

Oda hareket etmeye başlar.

Nefesim kesiliyor ve kırık kristali düşürüyorum. Ayaklarımla yanından sekiyor ve kadehlerin bulunduğu masa sallanıp devriliyor. Kırık kristallerin geri kalanı dağılıyor ve iki boş kap yerde yuvarlanıyor. Tepemdeki sarkıtlardan bir toz ve çakıl akışı  z e r i m e yağıyor. Bir ses çıkardım

bir tarafa sıçradım, sağlam yatak direklerinden birini kavradım. Tuttuğumda sallanıyor ve tüm yatak bir tarafa doğru hareket ediyor.

Sonra, başladığı gibi aniden her şey durur.

Donup kaldım, ellerim direğe kenetlendi, nefesim ciğerlerimde düğümlendi. O da neydi öyle? Odanın etrafına bakındım. Her şey yolunda görünüyor. Hayal mi ettim? Ama hayır, masa devrilmiş, ölü kristaller dağılmış. Ve omuzlarım kalın bir toz tabakasıyla kaplı.

Kapı çalındı. Ağlamaktan boğuluyorum ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Prenses?" diye sesleniyor yan odadan bir ses. "Prenses, iyi misiniz?"

"Evet," diye mırıldanıyorum, sonra başımı sallayıp tekrar deniyorum. "Kim o? Kim var orada?"

"Kaptan Hael. Kişisel korumanız olarak atandım."

Oh. Evet. Onu tanıyorum. Vor'un çevresinden biri. Pek arkadaşım sayılmaz ama o anda onun sesini duymak içimi rahatlattı. "Teşekkür ederim Kaptan," diyorum ama ona tam olarak ne için teşekkür ettiğim belli değil. Kuru dudaklarımı ıslatıyorum. "Neydi o?"

Uzun bir duraklama. Sonra, nihayet: "Hiçbir şey yok. Sadece bir kıpırtı. Telaşa gerek yok Prenses."

Ellerim hâlâ yatağın direğine sıkıca sarılmış durumda. Onları sıyırmaya çalışıyorum ama bir türlü başaramıyorum. "Bu Mythanar'da sık rastlanan bir durum mu?"

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Odanın etrafına, küçük toz yığınlarına, dağılmış kristallere bakıyorum. Başımı sallıyorum, sonra konuşmam gerektiğini fark ederek aceleyle "Hayır, burada her şey yolunda" diyorum.

"Emin misiniz? Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Özgürlük. Kaçış.

Umut.

"Hiçbir şey. Teşekkür ederim. Ben iyiyim."

Bir duraklama daha. Bu diğerlerinden daha uzun. Sonunda: "Pekâlâ Prenses." Bu sözleri geri çekilen ayak sesleri takip ediyor ve ben bir kez daha güçlü bir yalnızlık hissiyle baş başa kalıyorum.

Parmaklarımı direktten kurtararak yatağa geri tırmanıyorum. Gölgecik sayesinde nispeten enkazdan arınmış. Yastıklara uzanıp mavi ipek gökyüzündeki işlemeli yıldızlara bakıyorum. Düşen çakıl taşlarının takıldığı çok sayıda küçük girinti var. Birinin oraya tırmanıp bir noktada onları süpürmesi gerekecek.

Ancak şimdilik burada yatıyor ve kalp atışlarımın sakinleşmesini bekliyorum. Yıldızları sayıyor ve kolyemin zincirini parmaklarımın etrafında döndürüyorum.

6

VOR

"Karanlık, derin ve kutsal olan her şey adına, insan yaratığına ne yapacaksınız?"

Bakışlarımı savaş bakanım Leydi Parh'a yöneltiyorum. Gözünü kırpmıyor ya da yerinden kıpırdamıyor ama bana bakıyor. Gözlerinde şiddet ve intikam parıldıyor.

Bir kez daha bakanlarım hilal şeklindeki konsey masasında toplanmış, birbiriyle çelişen pek çok fikirlerini bana dayatıyorlar. Umog Zu ve bir başka rahibe masanın en ucunda oturmuş, derin bir duaya dalmışlar. Seslerinin alçak tınısı müzakerelerimiz boyunca bizi ayakta tutacak gibi görünüyor ama Zu belki de inanmamızı istediği kadar kendi va-durumuna gömülmüş değil. Arada bir, çoğunlukla kapalı bir kapağın ardından dışarı bakan gözünün parıltısını yakalıyorum.

Diğer bakanlar, gelenek bakanımın oturması gereken boş koltuğa bakmamaya büyük özen gösterdiler. Sadece açık sözlü tarım bakanım Lord Brug, Rath'ın nerede olduğunu sormaya cesaret etti. Ben cevap vermeyince, kaşları çatık ve meraklı bir şekilde diğer bakanlara döndü. Boş bakışlardan başka bir şeyle karşılaşmadı. Başka kimse onun sorusunu yanıtlamaya cesaret edemedi. Güzel.

Bırak merak etsinler. Bırakın endişe ve spekülasyon içinde çürüsünler. Şimdilik.

Ancak Parh boş bir sandalyeden korkacak gibi değil. Düşmanının boğazına bastırır gibi bir dirseğini masaya sertçe dayıyor. "Başlarken doğru bir fikre sahiptiniz Kralım," diye ısrar ediyor. "Bıçak. Kutu. Ve tüm sarayınız gözlemlemek için toplandı. Şimdi ne gördüler? Kararsız bir hükümdar, kararsız ve sadece bir kız tarafından kolayca sallanan. Bir insan, daha az değil. Halkınıza yansıtmak istediğiniz imaj bu mu?"

Sandalyemde arkama yaslanıp, kalbimin nabzını yalanlayan bir soğukkanlılıkla oturuyorum. Böyle bir saygısızlığa izin vermemeliyim, ancak herhangi bir öfke veya hayal kırıklığını açığa vurmak bakanlarımın gözündeki konumumu daha da tehlikeye atacaktır. Dokunulmaz ve ulaşılmaz kalmalıyım.

Bu yüzden sessizliğin, Leydi Parh'ın yakıcı bakışlarının bile titremeye başlamasına yetecek kadar uzun sürmesine izin veriyorum. Ancak o zaman ondan sağında oturan Lord Gol'e, sonra da Leydi Sha'ya bakıyorum. Konseyimin her bir üyesine teker teker bakıyorum. Teker teker, sessizce soruyu soruyorum: Beni zehirleyen siz miydiniz? Rath'ı zehirleyen sen miydin? Beni zorlamaya çalışan sen miydin? Teker teker, sonunda sessiz bir teslimiyetle düşene kadar göz kapaklarının titremesini izliyorum.

Sadece bir kişi bakışlarımı ürkütmeden tutuyor. Roh. Dul kraliçe, üvey annem. Yarım daire şeklindeki masanın sağ kıvrımında, kralın kendi koltuğunun yanındaki eski konumundan birkaç sıra aşağıda kendine bir yer seçti. Babam öldüğünde ve ben tahta çıktığımda,

Roh her türlü hürmeti gösterdi. Kendisini kraliçenin odasından çıkardı, masada daha alçak bir yer aldı, kralın karısı olarak eski konumunun tüm ayrıcalıklarından feragat etti. Bunun yerine, dikkatini Derin Karanlık'taki inancını uygulamaya verdi.

Yine de kendi oğlunu -benim gibi bir melez değil, tam kanlı bir trolde- tahtta görmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum.

Şimdi ellerini kavuşturmuş, yüzü mükemmel bir maske gibi oturuyor. Tüm dinginliğine rağmen ne kadar kararlı olabileceğini biliyorum. Roh en başından beri insanlarla ittifaka karşıydı. Faraine'in aldatmacası ortaya çıktığında, beni hızlı ve acımasız bir şekilde harekete geçmeye çağıran en önde gelen seslerden biri oydu. Yine de o benim üvey annem. Gerçekten beni zehirleyecek kadar alçalır mı?

Sessizlik yeterince uzadı. Leydi Parh'ın sorusunun hâlâ cevaplanması gerekiyor. Gözlerimi kırıştıyorum ve ölçülü bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum. "Bu konuyu hâlâ düşünüyorum," diyorum sonunda.

Bakanlarım bekliyor. Nefesler tutulmuş, beklenti içinde. Dudaklarımı mühürlüyorum, başımı koltuğumun arkasına yaslıyorum, kolumu masanın üzerine rahatça uzatıyorum. Hiçbir şey teklif etmiyorum. Sonunda Leydi Parh homurdanıyor. Tam yeni bir tirada başlamak için ağzını açmıştı ki ani bir alkış patlamasıyla konuşması kesildi. Parh koltuğunda doğruldu, döndü. Hepimiz bakışlarımızı kapıya çeviriyoruz.

Bir omzunu kayıtsızca çerçeveye yaslamış bir figür duruyor. Ellerini şevkle çırpıyor. "Oh, aferin, iyi Kral!" dedi onaylarcasına başını sallayarak. "İşte bu

Onları susturmanın yolu! Ne de olsa düşünceli bir hükümdarı kim sorgulayabilir ki? Burada fazladan bir ya da iki düşünceye sahip olamayacak tek bir lord ya da leydi bile yok!"

"Sul." Bir kez daha koltuğumda arkama yaslanıyorum ve bir parmağımı üst dudağımda gezdiriyorum. "Demek sonunda bize katılmayı düşündün."

Kardeşim sırtıyor, kapıyı itiyor ve odaya giriyor. "Böyle bir partiyi kaçırmayı hayal bile edemezdin!" Annesine özel bir selam vererek etrafına ısıltılı bir gülümseme yayıyor. Sonra başını iki yana çevirerek kapının hemen içinde duran muhafıza bakıyor. "Nasılsın Toz!" diyor, iri taş sakallı adama bir göz atarak. "Orada gizlenerek ne yapıyorsun? Yiğit Yüzbaşımız Hael, birkaç yeni aceminin kafasını ezmek için mi bu sıkıcı görevden kaçtı?"

Toz kendini biraz daha dik tutuyor. İri bir adam, trollden çok troll ve özel yapım zırh giymek zorunda. Hızlı bir selam verdiğinde zırh gıcırdıyor. "Terfi ettim efendim," diye cevap veriyor derin, taş gibi sert sesiyle.

"Terfi mi ettin?" Tek kaş Sul'un alnında yavaşça yukarı kayıyor. "Peki ya Hael'in kendisi? Sonunda sürekli bahsettiği Hoknath tatiline çıkmaya karar verdi mi?"

"Yeniden atama, efendim."

"Öyle mi?" Sul'un başı aniden döndü. Solgun gözleri benimkileri yakaladığında parlıyor. "Öyle mi?"

İfademi dikkatli bir şekilde boş tutuyorum. "Leydi Lyria güvenli bir şekilde Prens Theodore'nin himayesine verildi mi?"

Sul'un yanağındaki bir kas seğiriyor. "Evet."

"Peki Larongar'a gönderdiğim mesaj ne olacak?"

"Adamım Hurg, prensin grubuyla birlikte Beldroth'a gidecek ve orada mesajı bizzat iletcek. Yedi gün içinde Larongar'ın cevabıyla birlikte Aradaki Kapı'ya dönecek."

"Bu kadar mı yani?" Leydi Parh iri elleri kenetlenmiş halde bağıyor. "Şimdi de insan kralların boş zamanlarını mı bekleyeceğiz?"

Başımı eğip gözlerimi ona dikiyorum. "Mesajın gidip gelmesine izin vermeliyiz. Ben bile zamanın geçişini kontrol edemiyorum."

"Yine de zaman size karşı işliyor, Kralım. Sizi bir insanın kaprislerine mahkum eden zaman."

"Ben hiçbir insana bağlı değilim." Sesim bir oktav düşüyor, rahibelerin duaları kadar alçak bir hırıltı. "İttifak mühürlenmedi. Larongar'ın üzerimde hiçbir etkisi yok."

"Bahsettiğim kişi Larongar değildi."

Buz damarlarımda dolaşıyor. Elim masadan yavaşça kemerime ve orada kınında duran hançere kayarken bile savaş bakanıma bakıyorum.

Parh tekrar masaya eğiliyor, gözleri sözlerinin yoğunluğuyla yanıyor. "Asıl niyetinizin peşinden gitmelisiniz Kralım. Kendinizi ilk ve son kez özgür bırakmalısınız. Kızın kafasını bir kutu içinde eve gönderin. İnsanlarla olan tüm ilişkilerimizden kurtulun."

Uzuvlarımda buz. Kafamda buz.

Ama içimde bir ateş yanıyor. Elim hançerin kabzasını sıkıca kavriyor. Konsey odası gözden kayboluyor, görebildiğim kadarıyla daha sıkı ve daha sıkı yaklaşan gölgelerde kayboluyor

Parh ve onun iğrenç, müstehzi yüzünden başka bir şey yok. Bu masaya doğru hamle yapmak istiyorum. Bu bıçağı onun boğazına saplamak istiyorum. Gözleri şok içinde büyürken ve mor dili dişlerinin arasından çıkarken mavi kanının fışkırmasını izlemek istiyorum. Bu çok kolay olurdu. Bıçağım yarıya kadar çekildi bile. Yapabilirim, yapmalıyım.

"Bu arada Lord Rath nerede?"

Göz kırpıyorum, başımı hızlıca sallıyorum. Hançeri kınına geri koyarak kardeşime dönüyorum. Yanımdaki koltuğa oturmuş, bir ayağını masaya dayamış ve ellerini başının arkasında birleştirmiş. Bir kaşını bana doğru kaldırdı.

Boğazım gergin ve kuru. Kabaca temizliyorum. "Lord Rath şu anda Madam Ar'ın revirinde iyileşiyor."

"Öyle mi? Yaşlı Guthakug bir kaza mı geçirdi?"

"Zehirlendi."

Odadaki hava toplu bir nefes alışla geriliyor. Konseyimin her üyesi birbirine bakıyor ve sonra hızla uzaklaşıyor.

Gülümsüyorum, dudaklarım sert bir şekilde kıvrılıyor. "Ve yakında bunu kimin yaptığını bulacağım. O yüzden mazeretlerinizi hazırlasanız iyi olur dostlarım." Bu sözlerle birlikte her birinin gözlerinin içine teker teker bakıyorum. Brug ve Sha bakışlarımı ancak beş atımlık bir boşlukta tutabiliyorlar. Gol kendi ellerini ciddi bir şekilde düşünmekten başını kaldıramıyor. Leydi Parh güçlü olmaya çalışıyor ama sonunda onun bile gözleri kayıyor, kaşları çatılıyor, çenesi sertleşiyor. Sadece Roh etkilenmeden kalıyor. Tek kelime etmeyen üvey annem. Yüzü garip bir şekilde boş.

Gerçi o da iki rahibe gibi va-durumuna gömülmüş. Tek yaşam belirtisi yavaşça göz kırpması.

Ayağa kalkıyorum. Bakanlarım da koltuklarını geriye itip ayağa kalkıyor ve başlarını saygıyla eğiyorlar. "Bir sonraki lusterlingde tekrar toplanacağız," diyorum, "o zaman insan prenses meselesini tartışmayacağız. Larongar'ın cevabını alana kadar bu konu yasaklanmıştır."

Ses tonum ve tavrımdaki bir şey dikkat çekmiş olmalı ki, ben masadan kalkıp hızlı adımlarla salondan ayrılırken her bakan dilini tuttu.

Görüş alanlarından çıktıktan sonra omuzlarımın eğilmesine izin veriyorum. Çenem uzun, yavaş bir nefes verecek kadar gevşiyor. Muhafızlarım hazır bekliyor. Beni güçlü, sert ve buyurgan biri olarak görmelerine izin veremem. Muhafızlar krallıktaki en kötü dedikoduculardır ve onların dedikodu yapmasını istemiyorum. Bu yüzden başımı biraz daha yukarı kaldırıyorum ve geçitten aşağı doğru adım atıyorum.

"Vor!"

Durup omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Sul peşimden koşuyor, yüz ifadesi her zamanki gibi alaycı. "Aferin kardeşim. Eski taş ayaklıları tir tir titrettin. Mazeretlerini hazırlama kısmı hoşuma gitti. Gerçekten çok güzel. Kabul ediyorum, onları ve hanelerini sorgulama zamanı geldiğinde işimi oldukça zorlaştıracak. Ama juk!" Omuz silkiyor. "Bir casus ustasının hayatı böyledir."

"Sen bir casus ustası değilsin, Sul."

Yüzünü buruşturuyor. "Hassas bilgilerin gayriresmi toplayıcısı o zaman." Başını eğerek beni dikkatle inceliyor. "Berbat görünüyorsun."

"Teşekkürler." Kollarımı kavuşturuyorum. Görüş alanımın kenarlarındaki gölgeler biraz geri çekiliyor. Acaba kardeşim Parh'ı tüm konseyin gözü önünde soğukkanlılıkla öldürmeye ne kadar yaklaştığımı biliyor muydu? "Döndüğüne sevindim."

"Biliyorum." Ağabeyim omzuma vuruyor, beni döndürüyor ve pasajda onunla birlikte yürümemi sağlıyor. "Söyle bana kardeşim, en son ne zaman yemek yedin? Ya da uyudun? Ya da"-yüksek sesle burnunu çekiyor, dudağı kıvrılıyor-"banyo yaptın mı?"

Ensemi kaşıyorum. "Um . . ."

Sul inliyor. "Çok uzun, sevgili Kral, çok uzun! Gelin. Ziyafet çekelim. Horlayacağız. Ama önce seninle hamama gidelim!" Hızlanan adımlarla beni hamama doğru yönlendiriyor; buhar, sıcak su kaynakları, masörler ve kristal gibi serin havuzlarla dolu bir dizi oda. İtiraz etmeyi düşünüyorum ama neden zahmet edeyim ki? Tam bir parıltı ve loşluk içinde doğru düzgün uyumamıştım. Faraine'i Kraliçe'nin Dairesine yerleştirdiğimden beri. Benim odam onunkine bir eş kapısıyla bağlanıyor. Nedense onun bu kadar yakınımda olduğunu bilmek beni rahatlatmıyor. Bizi ayıran tek bir kapıdan başka bir şey olmadığını bilerek. Basitçe geçip gidebileceğimi ve onun ve benim dışımda kimsenin bilmeyeceğini.

. . .

Ben de saatleri işle doldurdum. Ki her zaman bolca vardır. Bir keresinde özel odamda bir saat uyumak için durdum, ancak kıpırdanmalarla kabaca uyandırıldım. Bu, ev halkımı hafif bir uyku halinde bıraktı.

karışıklık. Dikkatimin büyük bir kısmı hem saray içinde hem de şehir dışında, en yakın kardeş şehirlerimizden bahsetmiyorum bile, küçük hasar raporlarıyla meşgul oldu. Bakanlarımla görüşmeden önce başmühendisimle birlikte sarayın temellerini gezerek birkaç saat geçirdim. Ondan önce Şansölye Houg, Taş Parçalayan Aziz Hurk'un kutsal heykelinin düşen bir taş nedeniyle hasar gördüğüne dair bir rapor taşıdı, ondan önce ... liste uzayıp gidiyor.

Evet. Banyo kulağa hoş geliyor. Yıkanmak. Yemek. Uyku. Krallığın kaygıları o zamana kadar bekleyebilir.

"Söyle bana kardeşim, ben yokken geçen kısa sürede dostumuz Hael'e ne oldu?" Sul, biz daha birkaç adım atmadan soruyor. Sesi hafif ama sözlerinin altındaki gerilimi duyuyorum.

"Hael yeniden atandı." "Ne için?"

"Mythanar'da kaldığı süre boyunca Prenses Faraine'i korumak için."

Kardeşim bunu birkaç dakika düşündü. Yine de konunun peşini bırakacağını ummaktan daha iyisini biliyorum. "Onu cezalandırıyorsun," diyor sonunda.

"Nasıl isterseniz öyle görün."

"Yapmamalısın, Vor." Sul durdu ve yüzünü bana döndü. Yüz ifadesi alışılmadık derecede ciddi. "O bunu hak etmiyor. Hak etmediğini biliyorsun."

Kollarımı kavuşturuyorum, çenemi sertleştiriyorum. "Hael'in başarması gereken tek bir görev vardı: yanlış gelini dünyaların sınırlarından geçirmediğimden emin olmak. Başarısız olduğu bir görev."

Sul benim duruşumu taklit ediyor, kollarını kavuşturmuş, çenesini kavuşturmuş. "Hatırladığım kadarıyla, önce kontrol etmeden kızla yatağa giren sendin. Hael seni pantolonunu çıkarıp atmaya zorlamadı ve-"

"Prenses Faraine ve benim aramda hiçbir şey olmadı."

Kardeşim homurdanıyor. "Peki hiçbir şey olmaya devam etmedi mi? Çünkü duyduğuma göre prenses artık ait olduğu hücrede değil."

"Hayır. Güvende olacağından emin olabileceğim bir yerde. Ben onunla ne yapılacağına karar verene kadar hayatta kalmalı. Hael bu iş için en uygun kişi." Başımı hafifçe eğiyorum. "Eğer bununla ilgili bir sorunun varsa, çıkıp söyleyebilirsin."

Sul'un dudakları gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeye kıvrılıyor. Ama sadece, "Benim sorunum kötü kokan bir hükümdar. Gelin! Gelin! Elimizdeki en keskin meseleyle ilgilenelim, olur mu?"

Konuyu kapattığımız için rahatlamış bir halde, kardeşimin beni hamamın kapısına kadar götürmesine izin veriyorum. İçeriye, sıcaklığa ve buhara doğru adım atıyoruz. Hizmetçiler beliriyor, giysilerimizi çıkarmamıza yardım ediyor ve kaplıca suyuna giriyoruz. Suyu batırılmış banklara oturup başımızı havuzun kenarına yaslıyoruz. Sul şimdilik dilini tutuyor, bu da beni çok rahatlatıyor. Kardeşim bazen sürprizler yapabiliyor. Yavaş yavaş kaslarım gevşemeye başlıyor. Hem stresin hem de kirlerin gözeneklerimden arındığını hissediyorum.

Sul bir süre sonra, "Geri döndüğümde bir kıkırdanmanın işaretlerini gördüm," diyor.

Homurdanıyorum. Gözlerim kapalı. Şu anda şehir meselelerini tartışmak istemiyorum.

"Ciddi bir hasar var mı?"

"Hayır." İç çekip bir süre bekledikten sonra ekliyorum: "Sarayın temelleri sağlam ve aşağı şehirden gelen raporların hepsi olumlu-"

Duyduğumda kelimeler henüz dudaklarımdan dökülmemiştir: yüksek, tiz bir kıkırdama. Tek gözümü açıyorum. Odanın atmosferi buharla öylesine yoğun ki, banyoda karşımda duran kardeşimin suretini zar zor seçebiliyorum. "Sul?"

"Ben yapmadım!" diye itiraz ediyor.

Suda hareket var. Dönüp buharın içine bakıyorum. Yumuşak, sıcak bir vücut yanıma doğru bastırıyor. Başımı çeviriyorum ve yanımdaki havuz bankında oturan çıplak kadına şok içinde bakıyorum. Genç, güzel, narin, neredeyse ağırbaşlı bir yüzü var, bu da vücudunun şehvetiyle tam bir tezat oluşturuyor. Bana gülümsüyor ve bir elini göğsümde ve karnımda gezdirirken bile utangaç bir şekilde kirpiklerini kırıştırıyor.

Bileğini sertçe kavradım. Nefes nefese kaldı ve onu geri ittim. Bir hırıltıyla yüzümdeki buharı savuruyorum, ancak ağabeyimin havuzun karşısından bana sırtıttığını görüyorum, yanında iki çıplak kadın daha var. Biri sivri kulaklarının ucuyla oynarken, diğeri kıkırdıyor ve çenesinin altından gıdıklarken eline vuruyor. "Bu da ne Sul?" Talep ediyorum.

"Ne olduđunu dűşűnűyorsun?" Sul tekrar suya giriyor, kızlardan birinin koluna sarılıyor, diđeri yanađına, boynuna, omzuna űpűcűkler bırakıyor. "Yemek yemedin. Uyumamıđsın, yıkanmamıđsın. Ve sana gűre, kűűűk gelininle aranızda hiűbir Őey olmadı, bu da bana senin-"

"Ve yapmayacađım da!" Yanađımı tutmaya űalıŐan kızın elini tekrar itiyorum. Gűzelce suratını asıyor ve dizlerinin űzerine oturuyor, bűylece su gűbeđinden yukarı űıkmıyor ve bűyűk gűđűslerini dođrudan gűrűŐ alanımda sergiliyor. Ađzım kurudu. űabucak gűzlerimi kaűırıyorum. "Sul, űok iyi biliyorsun ki ben Hamam kızlarını ya da onların iŐlerini tutmuyorum."

"Neden olmasın? űok űalıŐkanlar. Gel Vor, bırak zavallı kız iŐini yapsın. İstersen senin iűin boynunu fırűalar. Yemin ederim, hiű bu kadar temiz olmamıđtın!"

Kız sessiz ama ısrarcı bir Őekilde parmaklarını ensemdede ve omuzlarımda gezdiriyor. Titriyorum, geri űekiliyorum ve yine de ... bakıŐlarım onun ortaya űıkan formuna geri dűnűyor. İűimi kemiren bir aűlık, felaketle sonuűlanan dűđűn gecemden beri dinmeyen bir aűlık. Faraine'i kristal bahűede keŐfettiđimden beri daha da artan bir aűlık. Kıza tekrar bakıyorum. Bu sefer bakıŐlarımın oyalanmasına izin verdim. O Faraine deđil. Ama o burada. YumuŐak, sıcak ve űok istekli.

Bana dođru kayıyor. Uzun bacaklarından biri kucađıma sarkıyor, dizimin arkasına takılıyor ve beni kendine dođru űekiyor. Bana dođru eđiliyor. Gűzlerimi kapatıyorum, kendimi Faraine'in yűzűnű hayal etmeye bırakıyorum. İzin veriyorum

Kulağımı gıdıklayan, boynumu ısıtan Şeyin Faraine'in nefesi olduğuna inanıyorum. Faraine'in yanağımı kavrayan eli, yüzümü onunkine doğru çeviriyor. Faraine'in dudakları dudaklarıma yapışıyor, ağzımı açmaya zorluyor, dillerimiz birbirine dolanıyor. Faraine, Faraine, Faraine ...

"Hayır!" diye kükrüyorum boğazımdan. Geri çekiliyorum ve kızı öyle Şiddetli itiyorum ki, bir çığlık ve su sıçramasıyla su bankından düşüyor. "Vor!" Sul dik oturarak bağırıyor. Yanındaki iki kız da çığlıklar atıyor ve çıplak vücutları parlayarak havuzdan fırlıyorlar. Bir köpük akıntısıyla sudan çıkıyorum, yakındaki bir bornozu kapıp vücuda sarıyorum. Kumaş yapışıyor ve uyarılmışlığımı gizlemek için hiçbir Şey yapmıyor. Öfkeyle kapıya doğru sendeliyorum, arkamdan bağıran kardeşimin sesini duymazdan geliyorum.

Hamamın dışındaki soğuk hava bir tokat gibi çarpıyor. Nefesim kesiliyor ve duvara yaslanıyorum, titriyorum, ağır nefes alıyorum. Parmaklarımı gözlerime bastırarak beynime mantığı geri getirmeye çalışıyorum. Ama yapamıyorum. Gözlerim kapalıyken sadece onu görüyorum.

O.

Faraine.

Yatakta yatıyordu, elbisesi yamuktu.

Dizini yukarı kaldırdı, eteği çıplak bacağının uzun, esnek formunu ortaya çıkarmak için açıldı.

Bana bakan gözleri. Biri altın. Biri mavi. Gülümsemesi. Yavaş, baştan çıkarıcı. Tehlikeli.

O biliyordu.

Ne yaptığını biliyordu, tanrılar onu kahretsin.

Beni küçük düşürmeye niyetliydi. Başından beri.

Beni almak istedi, beni kırmak istedi. Beni parçalamak. Ben kralım. Ama o beni aptalı yaptı.

Boğazımda düğümlenen bir başka kükreme, duvardan yukarı itiyorum. Dudaklarım geriye kıvrılıyor, dişlerimi bir hayvan hırıltısıyla açıyorum. Vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum, sanki tenim bu giysinin ince kumaşını yakacak ve beni çıplak, yanan, cisimleşmiş bir tutku şeytanı olarak bırakacakmış gibi. Omuzlarım kambur, başım eğik, yırtıcı bakışlarımı etrafa savuruyorum.

Sonra harekete geçiyorum. Sendeliyorum ama her adımda hız kazanıyorum, ta ki avının peşine düşmüş yırtıcı bir hayvan gibi ilerleyene kadar. Adımlarım beni saraya, doğruca kraliyet kanadına götürüyor. Doğruca Kraliçe'nin dairesine.

Bana yaptıklarını ona ödeteceğim. Ona af dileteceğim.

Onu merhamet için
yalvartacağım. Daha fazlası
için yalvartacağım.

7

FARAINÉ

Kralın yarı aç, istenmeyen, uygunsuz gelinini sonunda beslemenin kimin fikri olduğundan emin değilim. Belki de Kaptan Hael düşünmüştür. Sağlığını önemseydiği konusunda kendimi övmesem de, açlıktan ölmemi istemezdi. Onun gözetiminde olmaz.

Ne olursa olsun, odamın kapısı beni yarı uykumdan uyandıracak şekilde hışımla açılıyor. Hael açıklıkta duruyor ve monoton bir sesle, "Yemek, Prenses." diyor. Elinde bir tepsi taşıyan küçük bir insana yer açmak için kenara çekiliyor. Hizmetçi -sanırım rolü bu olmalı- alışılmadık görünümlü bir yaratık. Derisi pürüzlü, gri ve kaya gibi sert görünüyor. Trolde kelimesini doğru hatırlıyorsam, dorgarag denen bir durum. Hael de benzer bir hastalıktan muzdarip; taş gibi sert derisi sağ kolunu, boynunu kaplıyor ve bir yanağından yukarı doğru uzanıyor, derisinin geri kalanı ise kaymaktaşı gibi soluk ve pürüzsüz. Vor bir keresinde bana giderek daha fazla Trolde çocuğunun bu tuhaf deriyle doğduğunu, bazılarının bunu bir hastalık, bazılarının ise kutsal bir işaret olarak gördüğünü söylemişti.

Hizmetçi tepsiyi yatağımın yanındaki masaya bıraktığında "Teşekkür ederim," diyorum. Dönüp odadan çıkmadan önce solgun gözleri kısa bir süre benimkilere kayıyor. Ne başını sallıyor, ne selam veriyor, ne de mırıldanıyor. Belki de daha önce hiç insan görmemiştir. Belki de ben de onun gözünde onunki kadar rahatsız ediciyimdir. Ya da belki o da benim suskun korumam gibi kralına ihanet ettiğim için benden nefret ediyordur.

Hael kapı aralığında duruyor. İfadesi tamamen okunamaz, duyguları benim meraklı tanrı-hediyem için bile anlaşılmaz. "Prensesin başka bir şeye ihtiyacı var mı?"

Tepsiye bir göz atıyorum. Kubbeli örtünün altında ne bulacağımı, trolde yemeğini insan damak tadıma ve sindirimime uygun bulup bulamayacağımı bilmiyorum. Ama sadece başımı sallıyorum ve kaptana hafif bir gülümseme sunuyorum. "Hepsi bu kadar. Teşekkür ederim."

Hael çenesini bir kez eğip odadan çıkıyor ve kapıyı arkasından sıkıca kapatıyor.

Uzun bir süre tabağın kapağına bakıyorum. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum. Ama içim fena halde boş olsa da iştahım yok. Savaşmadan öylece tükenip gitmek çok mu kötü olurdu? Ne de olsa ben hiçbir zaman cesur bir kız kardeş olmadım, her şeye rağmen kendini ortaya atan ve zafere giden yolu tırnaklarıyla kazıyan bir kız kardeş olmadım. O hep Ilsevel'di. Ve o bile hiçbir zaman böyle zorluklarla karşılaşmadı: bir kocanın reddi, bir krallığın nefreti. Ev yok, müttefik yok, yardım yok.

Gözlerimi kapatarak başımı eğiyorum ve kız kardeşlerimin yüzlerini hayal ediyorum. Ilsevel, vahşi ve ateşli; Aurae, tatlı ve nazik. Bir elimi kalbime bastırıyorum ve

Oradaki boşluk. Onlardan ayrı yaşadığım zamanlarda bile kız kardeşlerimi hep yakın ve değerli tuttum. Bu hayattan gittiklerini bilmek... onları bir daha asla göremeyeceğimi bilmek... Ilsevel'in hınzır kahkahasını asla duyamayacağımı ya da Aurala'nın nazik elini elimde hissedemeyeceğimi bilmek...

Boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor. Elimin tersiyle ağzıma bastırıyorum. Gerçek şu ki, kederimi sindirmek için neredeyse hiç zamanım olmadı. Ve keder öyle vahşi, evcilleşmemiş bir yaratık ki, her zaman ısırmak için en beklenmedik zamanlarda geri dönüyor. Ama güçlü olmalıyım. Kız kardeşlerim kayboldu. Öldürüldüler. Peki onları öldürenler, acımadan katledenler? O canavarlar hâlâ krallıkta kol geziyor, masumları katlediyor, kasabaları ve köyleri ateşe veriyor. Gittikleri her yeri yağmalıyor, tecavüz ediyor, yok ediyorlar. Benim krallığımı. Benim halkımı.

Gavaria'nın bu ittifaka ihtiyacı var. Prens Ruvaen ve güçlerinin dünyaların sınırlarını aşarak ait oldukları karanlık diyarlara kaçmalarını sağlamak için bu güçlü trolde savaşçılara ihtiyacı var. Gavaria'nın Kral Vor'a ve onun sahip olduğu güce ihtiyacı var.

Bu da şu an için demek oluyor ki. . . Gavaria'nın bana ihtiyacı var.

Çenem sertleşiyor. Ilsevel'in ruhuna sahip olmayabilirim ama hayatımı kendi bedenimin ihanetlerine karşı savaşarak geçirdim. Henüz pes etmedim. Her zaman derinlerde, acının altında bir güç buldum. Dayanmak, savaşmak, ilerlemek için bir neden. Bu yüzden yiyeceğim. Yaşayacağım. Ve galip geleceğim.

Tabağın kapağını kaldırıyorum. Gözlerim açılıyor. Kızarmış mağara cırcır böcekleri ya da tuhaf şekillerde hazırlanmış mantarlar bekliyordum. Bunun yerine, sert kabuklu ekmekler, tereyağlı ve otlu balıklar, şekerli meyveler ve kesildiğinde etli kızarmış av hayvanlarını ve sebzeleri ortaya çıkaran hamur işleriyle bakışlarıma ziyafet çekiyorum. İnsan yemekleri. Midem gurulduyor. Birdenbire hatırladığımdan çok daha fazla acıktım. Nezaketi unutup, olabildiğince hızlı bir şekilde lezzetli lokmaları mideye indiriyorum. Ancak üçüncü av turtamı da bitirdikten sonra birden aklıma geliyor: Bu yemeklerin hepsi Ilsevel'in favorileriydi.

Çok dolu midem düğümleniyor. Arkama yaslanıp yemekten kalanlara bakıyorum. Vor'un düşüncesinin kanıtı. Beldroth'ta ona kur yaparken Ilsevel'in tercihlerini fark etmek için zaman ayırmış ve Mythanar kilerinin uygun şekilde tedarik edilmesini sağlamıştı. Böylesi bir nezaket karşısında, kız kardeşimin kendisini dehşete düşüren damada gerçekten aşık olması ne kadar sürerdi? Yoksa çok geçmeden Gölge Kral'ın acımasız, merhametsiz ve kindar yönünü mü keşfederdi? Kendisini gücendirmeye cüret ettiği için bir kadını hapse attıran adam.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Ayağa kalkıp tabağı masanın üzerine bırakıyorum ve pencereye doğru ilerliyorum. Önümde bembeyaz taştan, trol zanaatkârlar tarafından oyulmuş ve şekillendirilmiş, sanki kendiliğinden var olmuş gibi görünen bir şehir manzarası uzanıyor. Çok tuhaf, çok soluk, çok fantastik, yüksek duvarlarla çevrili ve sadece tonozlu köprülerle erişilebilir. Hepsi de yüz binlerce yeraltı yıldızı gibi parlayan kristallerle kaplı taş bir tavanın altında.

Kristallerin ışığı artık azalıyor. Vor'un bu dünyada gece dediği şey neydi? Loşluk, sanırım. Bu gölge âleme geldiğimden beri kaç gün geçti? Nezarethanedeyken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Peki burada ne kadar kalacağım? Loşluk ve parlaklık arasındaki bu yerde, yaşam ve ölüm arasında, mahkum ve kraliçe arasında?

Biraz harekete geçmeye, hâlâ kendime ait olduğumu elimden geldiğince küçük bir şekilde kanıtlamaya kararlı bir şekilde pencereden çıkıp gardıroba doğru ilerliyorum. Çürük beyaz gelin geceliğinden, o zamandan beri çok yıpranmış olan bu lavanta rengi elbiseye geçeli çok uzun zaman olmuştu. Artık yenilenme vaktim gelmişti. Ancak gardırobu incelediğimde gözüm korktu. Gölge Kral'ın gelini için hazırlanan elbiselerin çoğu o kadar özenli ki, denesem kendime giydirebileceğimi sanmıyorum. Sonunda, arka tarafa saklanmış yumuşak mavi bir bornoz buluyorum. Bir şükran duası fısıldayarak mor elbiseyi çıkarıp bu yeni giysinin içine giriyorum ve belimdeki kemeri bağlıyorum. Sonra mükemmel bir ayna parlaklığında parlatılmış büyük bir obsidyen taş diskin önüne oturuyorum. Alçak masanın üzerinde gümüş bir tarak ve fırça bulup saçlarımı düzeltmeye koyuluyorum. Saçlarımı örmek için bölümlere ayırmaya henüz başlamıştım ki, boş bakışlarım göğsümde duran kristal kolyeye takılıyor.

Çekirdeğinde sıcak, kırmızı bir ışık parlıyor.

Aynı anda midemde mide bulandırıcı bir gümbürtü patlıyor. Nefesim kesiliyor, saçlarımı düşürüyorum, omuzlarımdaki örgü çözülüyor. Göbeğimi tutarak, dar boğazımdan nefes almak için mücadele ediyorum. İkinci bir darbe indi, bu

Neredeyse üzerine tünediğim tabureden düşecek kadar sert bir tane. Elim dışarı fırlıyor, masanın kenarını kavlıyor ve hem fırçayı hem de tarağı yere düşürüyor. Alnımda ter boncukları oluşuyor.

Bunun ne olduğunu biliyorum. İşaretleri tanıyacak kadar Tanrı vergisi yeteneğimle yaşadım. Başka birinin korkunç duyguları hislerime karşı patlıyor. Sadece . . . Nefes nefese kalıyorum, odayı tararken panik damarlarımda dolaşıyor. Nereden geliyor bu? Tanrı vergisi yeteneğim, kaynak yakınımda değilse asla bu kadar güçlü tepki vermez. Ama odada yalnızım. Üçüncü bir darbe. Dişlerimi sıkıp kendimi tabureden yukarı itiyorum. Neredeyse iki büküm, sendeleyerek odanın öbür ucuna, kapıya doğru ilerliyorum ve ağır bir şekilde oraya yaslanıyorum.

Diğer taraftan alçak hırıltılar geliyor. Sesler. Trolce konuşuyorlar. Biri Kaptan Hael, bundan eminim. Sesi keskin, bir bekçi köpeğinin havlaması gibi. Ama cevap veren ses çok daha güçlü; derin, tehlikeli bir hırıltı. Ellerim titreyerek mandalı buluyorum, çeviriyorum, kapıyı dışarı bakacak kadar aralıyorum.

Bu Vor. Dairenin kapısında duruyor. Üzerinde şarap rengi bir cübbe var, göğsü açık, sadece gevşek bir kemeri var. Ayakları çıplak, saçları başında solgun bir fırtına gibi. Gözleri çıldırmış bir canavara benziyor. Onu hiç böyle vahşi ve tehlikeli görmemiştim. Savaşın ortasında bile bu kadar vahşi görünmemişti.

Hael savunma pozisyonuna geçti, omuzları sanki onun yolunu kesmeye çalışıyormuş gibi geniş. Vor ona tekrar hırlıyor, sesine sert bir jest eşlik ediyor. Hael

başını sallıyor. Vor onun ceketinin önünü tutuyor ve yüzünü kendi yüzüne yaklaştırıyor. Vor onun gözlerinin içine bakıyor, o da Vor'un gözlerine bakıyor, sessiz bir irade savaşı. Kalbim boğazımda, izlemekten başka bir şey yapamıyorum. Tüm duyularıma saldıran duyguların şiddetinden bedenim titriyor.

Sonra Hael başını eğiyor. Vor onu bırakır. Hael sendeleyerek geri çekiliyor, başı hâlâ öne eğik ve Vor'un yanından geçip geçide doğru adım atıyor. Orada duraklıyor, odanın öbür ucundan kapıma bakıyor. Bakışlarımız çatlakta buluşuyor. Hael'in gözleri hafifçe büyür. Başını sallıyor, ağzını açıyor-

Kapı çarpılır. Vor kapının önünde durur, iki elini panellere bastırmış, ağır bir şekilde kapıya yaslanmıştı. Nefesinin gücüyle omuzları çöküyor. Ellerindeki, parmaklarındaki, sırtının tüm çizgilerindeki korkunç gerilimi görebiliyorum. Geri çekilmeliyim. Bu kapıyı kapatmalıyım. Ama sadece orada durup bakabiliyorum.

Sonunda döner. Elleri iki yanında yumruk oldu. Ondan yayılan bir başka duygu dalgası, kafama inen bir darbe gibi çarpıyor. Haykırıyorum, sendeliyorum, destek için kapının çerçevesine tutunuyorum. Başımı sallayarak bakışlarımı yukarı çekiyorum ve onun bana baktığını görüyorum. Bana bakıyordu.

Dudakları geri çekiliyor ve dişleri ortaya çıkıyor. "Seni buldum."

Kapıyı kulak tırmalayan bir çarpmayla itip kapatıyorum ve bakışlarımı çılgınca bir kilit ya da sürgü, ona karşı emniyete almanın bir yolunu aramaya yöneltiyorum. Hiçbir şey yok. Ve Vor zaten orada. Kapıyı o kadar sert itiyor ki, çarpılmamak için sadece yeterince hızlı davranabiliyorum. Sendeleyerek geri çekiliyorum, neredeyse cübbemin eteklerine takılıyorum. Ayaklarımı destekliyorum, saçlarımı sallıyorum.

Korkunç bakışlarını karşılamaya çalışırken gözlerimden kaçıyor. Başka tarafa bakmaya cesaret edemiyorum.

Kapının girişinde duruyor, bir kolu yukarıda ve çerçeveyi kavlıyor. Cübbesi sarkarak gövdesinin tüm genişliğini ortaya çıkarıyor. Solmakta olan kristallerin ışığı kaslı göğsünün düzlemleri ve kıvrımları üzerinde derin gölgeler oluşturuyor. Nefes kesici, canlı mermerden bir heykel gibi. Ama yüzü hayvani ve çekirdeğinden yayılan sıcaklık beynimi yakıyor.

İdamımı emreden adam bu. Ölmemi isteyen adam.

Bana doğru geliyor. Bir adım, iki. Ondan bir başka korkunç dalga yayılıyor. Öyle yoğun bir ruh karanlığı ki neredeyse gözle görülebiliyor. Bana çarpıyor ve acı içinde haykırıyorum. Sesim onu ürkütmüşe benziyor. Kendime gelmem ve kollarımı titreyen bedenime sarmam için bana bir şans vererek duraklıyor. "Vor," diye hırıltılı bir şekilde nefes alıyorum. "Vor, lütfen."

Saldırıyor.

Çaresiz bir haykırıyla elimdeki masayı kavrayıp ters çeviriyorum. Faydasız bir savunma. Vor durmuyor. Masayı kaldırıp duvara fırlatıyor ve orada ıraya dönüşüyor. Sonra üzerimde dönüyor, göğsü kabarmış, dişleri kamaşmış.

"Beni küçük düşürdün," diye hırlıyor.

Başımı sallıyorum. "Lütfen, Vor. İsteyerek yapmadım-"

Yaylanıyor. Kollarımı savunmak için kaldırdım ama o çok hızlı ve çok güçlü. İri bir el bileğimi yakalarken, diğeri omzumdan kavıyor, beni döndürüyor, çarpıyor

duvara karşı. Nefesim ciğerlerimden kesildi. İçgüdüsel olarak onu itmeye çalışıyorum ama o her iki bileğimi de tutup başımın üzerinde sabitliyor. Gözleri beni yakıyor.

Yüzlerimiz çok yakın. Kesik kesik nefesinin sıcaklığı dudaklarımda patlıyor. Göğsüm şişiyor, hava almak için mücadele ediyorum. Bornozumun önünün açıldığının acı bir şekilde farkındayım. Bakışları üzerimde geziniyor, oyalanıyor, şehvetle bakıyor. Kendimi saklamak için çaresizce kıpırdanıyorum ve gözleri tekrar benimkilere kayıyor, beni olduğum yerde donduruyor. Bakışlarında nefretten fazlası var. Şehvet de var, sıcak ve zonkluyor. Dehşet verici. Başımı eğdim, gözlerimi sıkarak kapattım.

"Bana bak," diye hırlıyor.

Göz kapaklarım tekrar yukarı kalktı. Yılan tarafından hipnotize edilmiş bir fare gibi onun bakışlarına yakalandım.

"Yalvar," diyor. "Bağışlamam için yalvar. Yaptığın şey için."

Dudaklarım titriyor. "Affet beni Vor," diye inliyorum. "Hayır."

Sonra ağzı benimkine çarpıyor. Bu bir öpücük değil. Öpücük olamayacak kadar sert ve şiddetli. Morartıcı, korkunç bir iddia. Ağzına doğru çığlık atıyorum, kıvranıyorum, uzaklaşmak, kaçmak için mücadele ediyorum. Şehvetinin sıcaklığı içime akıyor, göğsümde, karnımda, belimde birikiyor.

Sonunda kopuyor, bir kez daha gözlerimin içine bakıyor. "Durmam için yalvar," diyor.

Başımı sallıyorum. Bir yanım ona yalvarmak, merhametini dilemek istiyor. Ama kelimeleri bulamıyorum. Artık bulamıyorum.

O kadar yakın, o kadar ezici ki. Onun nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı zorlukla ayırt edebiliyorum.

"Yalvar bana, Faraine." Kavrayışını değiştiriyor, böylece iki bileğimi de büyük, güçlü bir eliyle tutabiliyor, diğerini serbest bırakıyor. Yavaşça, durgun bir şekilde, bir parmağını yanağımın, çenemin ve boğazımın çizgisi boyunca gezdiriyor. Orada kolyemin zinciriyle karşılaşılıyor ve başparmağının etrafına bir, iki kez doluyor. Sert bir çekişle zinciri koparıyor ve kristal kolyemi yere fırlatıyor. "Hayır!" Arkasından fırlamaya çalışarak ağlıyorum. Omzumu kavlıyor ve beni duvara doğru itiyor. Onun pençesinde çaresizim.

"Bekliyorum," diyor. "Yine de seni duyabilirim. Eğer ağlarsan." Daha yakına eğiliyor, yanağıma sokuluyor, nefesi kulağıma geliyor. "Gözyaşlarını severim, Faraine."

Başımı şiddetle sallıyorum. Bunu yapmayacağım. Ona bu zevki tattırmayacağım. Dudakları şakağıma, çeneme, boynuma bastırıyor. Omzumdaki eli bir avuç kumaşı sıkıca kavlıyor. Yırtıcı bir hırıltıyla kumaşı geri çekip daha fazla tenimi ortaya çıkarıyor. Ağzı, aç ve sıcak, boğazımdan aşağıya iniyor, tadına bakıyor, açgözlü. Dili çılgınca atan nabzımın üzerinde gezinirken dişleri hassas etime sürtünüyor. Daha da batıyorum, acısının kuyusunda daha da derinleşiyorum, boğuluyorum.

Geri çekiliyor, parlayan dişlerinin arasından tıslıyor. Yavaşça bornozumu tutmayı bırakıyor. Eli onun yerine belime kayıyor, parmakları kemer tokasını çözmeye çalışıyor. Dizi bacaklarımın arasına girerek onları ayırmaya zorluyor.

"Merhamet için yalvar, Faraine. Kralın bunu emrediyor." "Vor," diye nefes alıyorum. "Bunu yapmak istemezsin."

"Öyle değil mi?"

Şimdi ağlıyorum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Bu adamın bu kadar zalim, bu kadar alçak, bu kadar vahşi olabileceğine asla inanmazdım. Nasıl bu kadar yanılmış olabilirim? Onu sevdiğimi nasıl düşünebildim? Umutsuzca yüzüne baktım. Tanıdığım adamın soluk, gümüşü gözleri gitmişti. Onun yerine iki siyah boşluğa bakıyorum.

Birdenbire bedenimin dışında, korkunç bir uçurumun eşiğinde duruyorum. Uçurumun kenarından aşağıya, sıcak hava püskürtülerinin tenimi yaktığı aşılmaz karanlığa bakıyorum. Kollarımı çeviriyorum, dengemi bulmaya çalışıyorum, tekrar geri çekilmeye çalışıyorum. Ama artık çok geç.

Düşüyorum.

Bedensiz, çaresiz, umutsuz, unutulmaya doğru yuvarlanıyorum. Sıcaklık artıyor, ta ki varlığımı yakıp kül edeceğinden, geride bedenimin içi boşalmış çekirdeğinden başka bir şey bırakmayacağından emin olana kadar. Çığlık atmaya çalışıyorum, duvarlara tutunmaya çalışıyorum ama ikisini de yapamıyorum. Düşmekten, yanmaktan, düşmekten ve yanmaktan başka bir şey yapamıyorum-

Acı dolu bir nefesle tüm bedenim kasılıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, kendimi bir kez daha bedenlenmiş ve hâlâ o duvara yaslanmış halde bulmanın şokuyla. Vor'un güçlü eli cüppemin eteğinin altından kalça kemiğimi kavırıyor, parmakları tenime sıcak bir şekilde değiyor. Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum.

Gümüş gözler.

Şokla geniş. Dehşetle.

"Faraine?" diye nefes nefese kalır. "Faraine, ne ... ne yaptım ...?" O anda oda sarsılmaya başlar.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

8

VOR

Karanlık kafamı dolduruyor. Karanlık, yanma ve öfke. Damarlarımda zonkluyor, kemiklerimde, etimde, ruhumda zonkluyor.

Yakında başka hiçbir şey
kalmayacak. Ben karanlığım.

Ben yanıyorum.

Ben öfkeyim.

Ben . . . Ben . . .

Kafamın içinde tatlı bir müzik notası patlıyor, zayıf ama net. Gümüşü bir sabah kadar parlak. Nereden geldiğini bilmiyorum. Duyularıma hükmediyor, kafamın içindeki fırtınayı ve ateşi delip geçiyor. O kadar narin ki, onu yakalayıp avucumda parçalayabileceğimi hissediyorum. Ama aradığımda, benden kaçıyor. Beni çekiyor. Adım adım. Birdenbire karanlık duman bulutları gibi dağılıyor ve ben solgun, kalkık bir yüze bakıyorum.

Faraine!

Korkuyor. O garip gözleri, o kadar güzel, o kadar uhrevi ki, korkuyla dolup taşıyor. Göğsüm sıkışıyor. Kalbim yanmış ve çiğ hissediyor. Onu kim korkuttu? Kim

Cesaret mi? Gözlerimi kapatıyorum, kafamı sallıyorum, düşüncelerimi bulandıran son karanlığı da temizlemek için çaresizce. Gözlerimi açıp tekrar ona bakıyorum. Bunu ona her kim yaptıysa bulacağım. Onu bulacağım ve lime lime edeceğim. Yapacağım. Yapacağım.

Aşağı bakıyorum.

Çıplak bedenine bastırdığım kendi ellerime. Vücuduna.

Titriyordu, bakışlarıma maruz kalmıştı.

Dehşet kanımı ve varlığımı sarıyor, buz gibi soğuk. "Faraine?" İsmi dudaklarımdan kendi sesim olduğunu zar zor fark ettiğim korkunç bir hırıltıyla dökülüyor. "Faraine, ne . . . ne yaptım ...?"

Tepesinde, en büyük kristaller sallanmaya başlar. Önce hafifçe, sonra gittikçe daha çılgınca, yüzünde, gözlerinin derinliklerinde garip parıltılar oluşturarak. Bir sonraki an, tüm oda sarsılıyor, duvarlar inliyor. Zemin ayaklarımda kayıyor. Derin Karanlık bizi kurtarıyor! Başka bir kıpırdanma!

İçgüdülerimle hareket ederek Faraine'i duvardan çekip vücuduma yaslıyorum ve kollarımı ona sımsıkı sarıyorum. Çıplak teni göğsüme bastırıyor ama en büyük ışıklar düşmeye başlamadan önce bu hissi fark edecek zamanım bile olmuyor. Yere düşüyorlar, pürüzlü parçalar halinde kırılıyorlar. Karanlık odayı sarıyor.

Tepemde kulakları patlatan bir çatırtı. Faraine'i de kendimle birlikte sürükleyerek bir tarafa daldım. Yuvarlanarak vücudumu onunkinin üzerine yerleştiriyorum ve tavandan taşlar gevşeyip toz ve moloz yığınları halinde üzerime düşerken kendimi destekliyorum. Bir an önce durduğumuz yere kocaman bir şey çarptı.

Daha önce. Tüm saray, acı içinde kıvranan canlı bir yaratık gibi temelleri üzerinde sallanıyor.

İşte bu kadar. Bu son. Her şeyin sonu.

Yüzümü yere eğip alnımı onunkine dayıyorum. Ruhumun derinliklerinden bir dua fışkırıyor, hem yüksek hem de alçak tüm tanrılara sessiz ve düzensiz bir haykırış. Bu onun sonu olmasın! Ölmem gerekiyorsa, öyle olsun. Bırak kemiklerim toza dönüşsün. Sadece bedenimin onu bu kaderden korumasına izin verin. Bırakın yaşasın. Bırakın canı bağışlansın.

Sarsıntı durur. Oda bir kez daha sakinleşir.

İlk başta, ne bedenimi ne de zihnimi buna inandıramıyorum. Ölmüş olmamız gerektiğine o kadar ikna oluyorum ki, kendimi nefes almaya zorlayabilmem için elli kalp atışı geçmesi gerekiyor. Nefes aldığımda tozu içime çekiyorum ve şiddetli bir şekilde öksürüyorum. Ancak sonunda nefesimi toparladığımda Faraine'in de öksürdüğünü fark ediyorum.

Geri çekiliyorum. Sadece bir parça. Ondan ayrı kalmak dayanılmaz bir şey ama onu ezmek de istemiyorum, zaten nefes almak için çırpınırken olmaz. Karanlık bizi çevreliyor. Gözlerim ne kadar zorlanırsa zorlansın, yüz hatlarına dair hiçbir şey seçemiyorum. "İyi misin?" Boğazım düğümlenerek soruyorum. Kelimeler kaba bir hırıltı olarak ortaya çıkıyor.

Tekrar öksürüyor, mücadele ediyor gibi görünüyor. Sonra, nihayet: "Bırak beni."

Sesi kalbime bıçak gibi saplanıyor. Soğuk, keskin. Boyun eğmez.

Ağırlığımı değiştiriyorum. Sırtımdan taş ve molozlar yuvarlanıyor. Sert trol derim için Derin Karanlık'a şükürler olsun. Doğrulup karanlığa bakıyorum. Ne kadar büyük olduğunu anlamak için çok karanlık.

yıkım. "Hira!" Bir işe yarayacağını pek ummadan hırlıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, parçalanmamış ve gömülmemiş tek bir lorst kristali emrime yanıt veriyor. Yetersiz bir ışık ama o zifiri karanlıkta kayan bir yıldız kadar parlak görünüyor. Soluk beyaz parıltı, iki yanımızda uzanan birkaç büyük sarkıt parçasını ortaya çıkarıyor. Çarpmış olsalardı omurgamı paramparça ederlerdi. Bir duvar kısmen çökmüş. Toz ve taş her eşyanın üzerini kaplamış. Tüm oda sanki bir heyelandan çıkarılmış gibi görünüyor.

Faraine'e bakıyorum. Uzuvarlarını bir araya topluyor, giysisini vücudunun etrafında kapatmaya çalışıyor. Elleri korkmuş iki kuş gibi titriyor ama çenesi sağlam, gözlerinin etrafındaki çizgiler gergin. Aynı anda hem kırılğan hem de aşılmaz görünüyor.

"Yaralandın mı?" Ben soruyorum. "Lütfen, bilmem gerek-"

"Ben iyiyim." Başını sertçe sallıyor, bana bakmayı reddediyor. Onu suçlayamam. Benden gelen herhangi bir endişe mide bulandırıcı görünmeli. Ne tür bir canavar avının boğazını neredeyse parçaladıktan sonra onun iyiliğini ister?

Uzuvarlarımı altına çekerek ayağa kalkıyorum, sendeleyerek geri çekiliyorum ve etrafımızdaki enkaza bir göz atıyorum. Bir taş yığını oda kapısını kapatıyor. Ona doğru ilerliyorum, taşları geri çekiyorum ve yana yuvarlıyorum. Sonunda dar bir yol açtım ve kapının mandalına ulaşabildim. Açılıyor. Ama kapıyı açmaya başladığımda, uzak tarafta ani, korkunç bir taş baskısı hissediyorum. Aceleyle tekrar kapattım. Kapana kısıldık. Eski savaşçılar gibi gömüldük.

Yavaşça başımı eğiyorum, alnımı kapıya dayıyorum. Nefesim yine daralıyor. Hava her zamankinden daha yoğun görünüyor. Gözlerimi kapatıyorum. Ne oldu ki? Son birkaç saati düşündüğümde, her şey kırmızı ısı parıltılarıyla noktalanmış bir karanlık bulanıklığı. Sadece izlenimler zihnimde anlık kıvılcımlar gibi geri geliyor.

Faraine'in teninin elimin altındaki dokunuşu.

Kanımdaki şehvetin sarhoş edici tınısı. Nabız, dürtü.

Öfke.

Bir parçamın durmak için çaresizce savaştığını hatırlıyorum. Ama sanki o parçam, hayvan kontrolü ele geçirirken ateşli parmaklıkların ardına kilitlenmiş gibiydi. Mantığımı paramparça eden vahşi, vahşi bir hayvan. Tek bildiğim ona olan arzumdu. Onu almak. Onu kırmak. Ona acı çektirmek. Onu benim yapmak.

Bu çılgınlığı daha önce de hissetmiştim. Son seferinde, beni onun idamını emretmeye itmişti. Bu sefer, beni vahşete sürükledi. Ama dürtü aynı yerden kaynaklanıyordu.

Zehirlendim. Tekrar.

Arkamda bir hareketlenme oldu. Omzumun üzerinden baktığımda Faraine'in ayağa kalktığını ve bornozunu vücuduna sardığını görüyorum. Narin kumaş tozdan grileşmiş ama yumuşak bedenine yapışıyor. Isı vücudumda alevleniyor. Eskisi kadar yoğun bir alev değil ama mevcut ve tehlikeli. Kanımda hâlâ zehir var. Dişlerimi sıkıyorum, onunla savaşmaya kararlıyım. Boğazımda bir hırıltı gümbürdüyor.

Faraine başlıyor. Gözleri benimkilerle buluşmak için parlıyor. Uçmaya hazır bir kaya geyiği gibi olduğu yerde donup kalıyor. Sonra elleri hareket ediyor, elbisesinin kemerini bağlamaya çalışırken sertçe titriyor. Keşke yardım teklif edebilseydim, keşke korkusunu hafifletmek için bir şeyler yapabilseydim. Adını söylemeye çalıştığımda boğazım tozla tıkanıyor.

Sonunda sessizliği bozan Faraine oldu. "Burada kapana kısıldık. Öyle değil mi?" Sesi küçük, içi boş. Neredeyse cansız.

Derin bir nefes alıyorum. "Öyle görünüyor."

Yavaşça başını sallıyor. Bornozunu toparlayarak enkazın üzerinden yatağa doğru adım atar. Deprem sırasında tavandan kocaman bir sarkıt parçası düşmüş, gölgelikten içeri girmiş ve yatağı delip geçmişti. Faraine bir elini uzatıyor, yırtık pırtık bir örtüye dokunuyor, mavi kumaşı parmaklıyor. Toz tabakasını ovalayarak işlemeli bir yıldızın gümüşü ipliklerini ortaya çıkarıyor. Uzun dakikalar boyunca yoğun bir konsantrasyonla bunu inceliyor. Sonunda tekrar bana bakıyor. İfadesini okumak imkânsız. "Sence bizim için gelecekler mi?"

"Elbette," diye cevap veriyorum hemen. "Hael nerede olduğumuzu biliyor. Bizi hemen oradan çıkaracaktır." Eğer Hael yaşıyorsa. Eğer onlardan herhangi biri hayattaysa.

Odayı tekrar inceledim. Onu hayata döndürdüğümden beri lor taşı biraz aydınlanmış. Titrek ışığından, duvarların düşme tehlikesiyle karşı karşıya olmadığını görebiliyorum. Toz çöktükçe hava açılıyor ve bir yerlerden hava akımı geldiğini hissediyorum. En azından boğulmamalıyız.

Ama büyük kıpırdanışları genellikle neyin takip ettiğini biliyorum. Daha birkaç gün önce Dugorim Köyü'nün yok edilmesini, zehrin yayılışını, çılgınlığı gördüm. Ölümü. Mythanar'ın kaderi de aynı mı olacak? Yoksa yıkılan binalar, ezilen yollar ve gömülen vatandaşlar sorunlarımızın en kötüsü mü olacak?

Dişlerimin arasından bir lanet tıslıyor. Burada kalamam. Halkım acı çekerken bu karanlık alanda sıkışıp kalamam. Şehri rahatlatmak için uğraşmaları gerekirken, şu anda bile kaç tane güçlü beden beni özgürleştirmek için savaşıyor? Belki de bu bir cezadır. Belki de tanrılar göklerinden baktılar, işlemek üzere olduğum vahşeti gördüler ve günahım için hem beni hem de şehrimi cezalandırmayı seçtiler.

Şu anda bile içimde sıcak sıcak kaynayan günahım.

Faraine hareket ediyor. Ağırlığındaki en ufak bir kayma bile aç bakışlarımı tekrar ona çekmeye yetiyor. Ama o kendini tutmaya kararlıymış gibi kollarını göğsünde kavuşturuyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, taş gibi sert.

"Beni öldürecek misin, Vor?"

Sorusunun aniliği bana bir darbe gibi çarptı. Başımı geri çektim, gözlerim parladı.

Acımasızca devam ediyor: "Benimle işin bittiğinde, yani."

"Faraine." Başımı salladım. "Faraine, ben-"

"Bilmeyi tercih ederim." Parmakları sıkılaştı, eklemleri bembeyaz oldu. "İntikam arzun benim aşağılanmamla mı tatmin olacak? Yoksa beni de öldürmeye mi niyetlisiniz?" O

bakışlarımı kırmayı reddediyor. Sanki bana biri buzdan, diğeri ateşten iki bıçak saplıyormuş gibi hissediyorum.

"Bunu yapmak istememiştim." Kelimeler dudaklarımdan ağır bir yük gibi dökölüyor.

Çenesini yukarı kaldırıyor. Burun delikleri keskin bir hava girişiyle titriyor.

"I . . . Faraine ..." Sanki sarayın geri kalanı üzerime çökmüş gibi omuzlarım çöküyor. Benden nefret ediyor. Elbette benden nefret ediyor. Benden nefret etmeli. Kendimden nefret ediyorum, dilime dolanan bu acınası bahanelerden nefret ediyorum. Ne yapacağım ben? Merhamet mi dileyeyim, bağışlanmak için yalvarayım mı? İkisini de hak etmiyorum. Yine de bir şey söylemeliyim.

Uzun bir nefes aldım ve kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorladım. "Sana asla zarar vermek istemedim. İdamı değil. Bunu değil. O kişi... o şeyleri yapan kişi... o ben değildim." Dudakları derin bir tiksinti ifadesiyle kıvrılıyor. Telaşla ona doğru bir adım atıyorum ama irkilerek geri çekiliyor, yerdeki molozlara takılıyor. "Hayır, lütfen!" Ellerimi uzatıyorum, mümkün olduğunca tehditkâr görünmemeye çalışıyorum. "Kaçma. Ben Burada oturacağım."

Üzerimdeki dayanıksız bornozu kapalı tutmaya dikkat ederek bedenimi yavaşça düşmüş bir taş levhanın üzerine bırakıyorum. Beni izliyor, göğsü nefeslerinin hızıyla inip kalkıyor. Başka bir hareket yapmadığımda, sonunda ayak tahtasının kalıntılarına tünüyor, bir eli giysisinin önünü kavriyor, diğeri yırtık bir gölgelik kumaşını sıkıca tutuyor.

Ve böylece, oturuyoruz. Sessizce. Birbirimize bakarak.

Şimdi aklıma geliyor. Azar azar. Hamamdan sendeleyerek uzaklaşırken, bedenim arzuyla alev alev yanıyor. Hamamdaki kızın kucaklayışı, benimkine bastırıldığı sıcak ve istekli teni, ağzımın içindeki dili. Şehvetin sıcaklığı kanımdaki ateşle karışıyor, bir öfke fırınına dönüşüyordu.

Hael beni durdurmaya çalıştı. Bunu şimdi hatırlıyorum. Gözlerimdeki deliliği görmüş ve buraya gelme amacımı tahmin etmişti. Beni vazgeçirmeye, ikna etmeye çalışmıştı. Ama ben onu alt etmiştim. Tanrım! Neden daha sert dövüşmedi? Beni alt etmeli, bu odaya adım atmamı engellemeliydi! Onun görevi prensesi korumaktı. Bu görevi diğer tüm sadakatlerinden, hatta bana olan sadakatinden bile üstün tutmalıydı.

Elbette onu öldürebilirdim. Faraine'e ulaşma ihtiyacım yüzünden onu durduğu yerde katlederdim.

Ellerimi yüzüme sürüyorum, hafifçe inliyorum. Ateş hala orada, kanımda yanıyor. En azından şimdilik, beni yönlendirmiyor. Kendimin efendisiyim. Beni karanlıktan neyin çıkardığından emin değilim. Bir şey beni şok etmiş olmalı, tıpkı infazda, Drur'un baltası düşmeden önce olduğu gibi beni tekrar mantığa döndürdü.

Faraine'in bakışlarını üzerimde hissediyorum. Sonunda ona tekrar bakmaya cesaret ettiğimde, beni dikkatle izliyor. Daha ağzımdan çıkmadan kelimelerimin acınası faydasızlığını bir kez daha hissediyorum. Ama yine de konuşuyorum. "Yemin ederim, Faraine. Sana bir daha dokunmayacağım."

Başı neredeyse hiç kıpırdamıyor, bir tarafa doğru küçük, neredeyse fark edilmeyen bir sallantı. Alnındaki kaslar geriliyor. "Sana inanmıyorum."

"Biliyorum. İnancınızı hak etmiyorum. Ama yine de yemin ederim. Bizi buradan çıkarır çıkarmaz seni eve, babanın yanına göndereceğim. Mythanar'dan ayrılacaksın, bizi bir daha asla düşünmeyeceksin. Tüm bunları arkanda bırakacaksın. Sonsuza dek."

Başını bir kez daha hafifçe salladı ve ardından bitmek bilmeyen bir sessizlik oldu. Yüzündeki ifadeye dayanamayarak yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Ancak en sonunda tekrar konuşuyor: "Acı çekiyorsun."

Başımı kaldırdım, irkildim. Gözlerinden taşan yaşlar kirpiklerinin arasından yanaklarına mı dökülüyor?

"Bunu daha önce de hissettim," diye devam ediyor, sesi yumuşak ve nazik, yüzü titreyen lor ışığında bir meleğinki gibi solgun. "Bu acıyı. Bu direnç."

Kaşlarım çatıldı. Ne dediğini anlamıyorum ama garip bir şekilde bir parçam anlıyor.

Faraine oturduğu yerden kalkıyor ve odanın diğer ucundaki pencereye doğru ilerliyor. Sırtı çok dik, çok sağlam, omuzları bir duvar gibi, beni engelliyor. Pencerenin üzerindeki perdeler kısmen düşmüş ama onları tutup bir tarafa çekiyor.

Tüm duvar tehlikeli bir şekilde kayıyor.

Zihnim bedenime yetişmeye fırsat bulamadan harekete geçiyorum. Üç hızlı adımda, onunla aramdaki mesafeyi geçiyorum. Şu anda bile, damarlarımda dolaşan dehşetle, az önce ettiğim yemini unutmuyorum. Daha ziyade

Ona dokununca, kendimi onunla yukarıdan kırılıp düşen taşın arasına atıyorum. Bu onun beynini dağıtabilirdi. Onun yerine omzuma aldım. Dizlerimin üzerine çöktüğümde acı vücuduma yayılıyor.

Faraine geriye sıçırıyor, bir elini göğsüne, diğerini karnına bastırıyor. Bana, kırık taş, dengesiz duvara bakıyor. Sonunda bakışları omzumda sabitleniyor. Sanki farkına varmış gibi zonkluyor. Yüzümü buruşturuyorum, acıyan yere dokunmak için elimi kaldırıyorum. Avucum mavi kanla yapış yapış oluyor.

"Vor!"

Dudaklarından dökülen ismimin sesi doğrudan içime işliyor. Beni rahatlatacak tek bir kelime bile edemedi önümde çömeliyor ve bornozunun eteğinden bir şerit koparmaya çalışıyor. Kumaşı yaraya bastırırken "Bir şey yok," diye itiraz ediyorum. Yüzümü buruşturuyorum ama başımı sertçe sallıyorum. "Hayır, bırak. Madam Ar'ın onaramayacağı bir şey değil."

Faraine kaşlarını çatıyor, giysisini kaldırıp kesiğe bakıyor. "Derin görünüyor."

Boynumu büküp görmeye çalışıyorum. "Daha kötülerini de yaşadım."

Başını sallıyor, ayağa kalkar ve aceleyle yatağa gider. Orada yırtık bir gölgelik kumaş kalıntısı alıyor, kare şeklinde katlamadan önce tozu elinden geldiğince silkeliyor. "İşte," diyor ve geri dönüp omzuma bastırıyor. "Kolunu kaldırabilir misin?"

Yapabilirim ve yapıyorum. Mavi kumaş karesini yerinde tutmak için kumaş şeridini vücudumun etrafına sarıyor. "Bu bir

İdeal bir bandaj, biliyorum," diye mırıldandı, "ama kanamayı durdurmalıyız. Bunu yapmak zorundayız."

Yakınlığı beni sarhoş ediyor. Boynunun ve omzunun kıvrımı, giysisinin yakasında ortaya çıkıyor. Saçlarının yumuşaklığı, gri toz tabakasının altında bile. Onun kokusu, çok tatlı, çok narin. İnsan dünyasının bir çiçeği gibi, sırayla güneş ışığı ve yıldız ışığıyla yıkanıyordu. Mythanar'ın yeraltı çiçeklerinden çok farklı.

O buraya ait değil. Ama onun gitmesi fikrine katlanamıyorum.

Bu yüzden gitmeli. Mümkün olduğunca çabuk.

Geri adım atıyor. Yaptığı işi incelerken kaşlarının arasındaki sert çizgi derinleşiyor. Sonra bakışları yana kayıyor ve benimkini yakalıyor. Başka tarafa bakmıyorum. Bakamıyorum. Keşke gözlerimdeki gerçeği görmesini sağlayabilseydim, ona asla kasten zarar veremeyeceğimi bilmesini sağlayabilseydim. Benden ve onun için oluşturduğum tehlikeden kurtulduğunu görmek için yapmam gerekenden çok daha fazlasını feda edebilirim.

Başını hafifçe eğiyor. "İçindeki şey ne?"

Şaşırarak göz kırpmıyorum. Ama sonra, bir şekilde hangi soruyu soracağını bilmesi mantıklı geliyor. "Bu Raog zehri," diye cevaplıyorum.

Bu kelimeyi daha önce hiç duymamış olsa da anlamış gibi başını sallıyor.

"Ben bakanlarımla konseydeyken biri fincanıma bir doz verdi," diye devam ediyorum. "Kim olduğunu anladıktan sonra seninle ne yapacağımızı tartışıyorduk." Yüzümü buruşturarak zonklayan omzumu döndürüyorum. Bir hata. Acı

Boynumdan yukarı fırlıyor ve bir kez daha hareketsiz duruyorum, başım sallanıyor. "O sırada, senin ölümün için ısrar etmelerini dinliyordum. Zehir bedenime girdiğinde, içimdeki en derin, en karanlık parçayla oynadı. Onları dinlemek isteyen parçam."

"Demek beni öldürmek istedin."

"Hayır!" Sözcük sert bir havlamayla patladı. Geri çekilmeye başladı ve ben de ses tonumu düzeltmek için acele ettim. "Hayır, Faraine. Asla. Ama ihanete uğramış gibi hissettim. Soyuldum. Sarayımın, krallığımın gözleri önünde aşağılandım. Ve ... ve içimdeki o parça ..." Burnumun kenarını sıkarak başımı sallıyorum. "Tanrım, nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum! Sanki zehir bana yapışmış gibiydi. Kalbimdeki kötülüğü besledi, büyüttü. Zihnimde sen artık kendin değildin. Farklı bir şeydin, karanlık ve korkunç bir şey. Zehir güçlendikçe, zihnimde bir canavara dönüştün. Bir şeytana. Senden kurtulmam gerektiğini, üzerimdeki etkisini kırmak için seni öldürmem gerektiğini hissettim. O kadar gerçektir ki."

Bana sessizce bakıyor, gözleri yüzümde geziniyor. Sanki içimde benim zayıf, beceriksiz kelimelerimin ifade edebileceğinden daha fazlasını okuyor.

"Zehri kimin verdiğini henüz bulamadım," diye devam ediyorum, "ama aynı kişinin seni öldürtmek için Lord Rath'ı da zehirlediğine inanıyorum. Ve şimdi ... bugün ..."

"İkinci kez zehirlendin," diye fısıldıyor.

Yavaşça başımı sallıyorum. Yaptığım şey için bahaneler üretmiş olmaktan nefret ediyorum. Onları yapmama izin verdiği için rahatladım. Yutkunuyorum.

zor da olsa kendimi onunla göz göze gelmeye zorladım. "Bu odadan çıkar çıkmaz seni eve göndereceğim. Sen ve ben bir daha birbirimizi görmeyeceğiz."

Faraine topuklarının üzerinde geriye doğru oturur, kolları vücudunu sıkıca sarar. Sertçe yutkunur. Bakışları düşer. Çenesi gergin. Ellerinden biri göğsüne gidiyor, orada olmayan bir şeyi yokluyor. Kolyesini, fark ettim. Bir anda onu boynundan koparıp yere fırlattığımı hatırlıyorum. Burada bir yerde, tüm bu enkazın altında gömülü.

"İzin ver içine bakayım."

"Ne?" Yumuşak sesini doğru duyduğumdan emin olamadığım için kaşlarımı çatıyorum. Tek ve hızlı bir hareketle ayağa kalktı. Ben tepki veremedenden yüzümü ellerinin arasına aldı. Nefes nefese kaldım ve sarsılmaya başladı. "Kıpırdamadan dur," diyor sertçe.

Onun avuçlarında donup kalıyorum. Teninin tenime değdiği o enfes acı neredeyse dayanabileceğimden çok daha fazla. İçimdeki karanlık çalkalanıyor, yükselmek, damarlarıma zehir saçmak istiyor. Güçlü olmalıyım. Kollarından tutup kendime çekme, onu kucağımda ezme dürtüsüne direnmeliyim. Yumruklarım sıkıca kıvrılıyor, taşı toz haline getirebilecek kadar sert sıkıyorum.

Ama Faraine gözlerimin içine bakıyor. Daha derine ve daha derine.

Bir şeyler oluyor. Anlamıyorum. Sanki zihnime gümüş bir müzik ipliği göndermiş gibi, parlak ve berrak bir nota. Mırıldanıyor, ikimiz arasında bir ışık ve bağlantı noktası. Bu notanın havada, duvarlarda, ayaklarımızın altındaki kırık kayada titreştiğini hissediyorum, zayıf ama mevcut.

O ne yapıyor? Bu sihir mi? Tanrı vergisi mi? Çok garip, her yönden trolde büyüüne hiç benzemiyor. Ve yine de açıklanamaz bir şekilde tanıdık geliyor, ancak şu anda nedenini bulamıyorum.

Birden nefesim kesildi. Vücudum kaskatı kesildi. Sanki başımın tepesi açılmış gibi hissediyorum. Zihnime bir sıvı güneş ışığı banyosu dökülüyor, ruhuma akıyor. Onu görüyorum, hissediyorum, her duyumla çok canlı bir şekilde algılıyorum. Acı verici, görkemli ve arındırıcı. Zehrin tüm karanlık ve kirli parçacıkları süpürülüyor ve uzuvlarımdan hızla dışarı, atmosfere gönderiliyor ve orada yok olup gidiyorlar.

Görüntü aniden sona eriyor, ani bir ışık patlaması gibi. Acı dolu bir nefesi ciğerlerime çekiyorum. Havadaki toza rağmen, günlerdir aldığım ilk temiz nefes gibi geliyor.

"Neydi o?" Başımı sallayarak ve bir kez daha Faraine'e bakarak soruyorum.

Benden uzaklaşıyor. Elleri yüzümden uzaklaşıyor. Gözlerinde garip, uzak, odaklanmamış bir bakış var. Ağır ağır sallanıyor.

"Faraine?" Diyorum. Beni duyuyor, başını bana doğru çeviriyor gibi görünüyor.

Sonra ayaklarımın dibinde yere yığıldı.

9

FARAINÉ

Ben bayılmam. Keşke bayılabilseydim. Acı vurduğunda farkındalıktan tamamen uzaklaşmak daha kolay olurdu. Başka bir bilinç düzlüğüne süzölmek ve acı dağılana kadar ya da en azından onunla yüzleşmeye daha hazır olana kadar beklemek.

Onun yerine, vücudum basitçe katlanıyor. Hareket edemiyorum. Konuşamıyor ya da herhangi bir tepki veremiyorum. Sadece bir fırtınanın çalkaladığı dalgalar gibi acı duyularımın kıyılarına çarpıp beni hırpalarken, kemiklerimi un ufak ederken orada yatabiliyorum. Çıplağım, çaresizim, savunmasızım. Kendimi toplayıp saldırıdan kaçmak bile mümkün değil.

Bir yerlerde, uğuldayan şiddetli rüzgârların, durmak bilmeyen gök güröltüsünün arasında, Vor'un adımı tekrar tekrar haykıran sesini duyuyorum. Paniğı hissediliyor. Keşke bir şey söyleyebilseydim, bir şey yapabilseydim. Ona duyduğuma dair bir işaret verebilsem de, lütfen, şu lanet olası böğürmeyi kesse!

Ama yapamam. Belki de en iyisi budur. Rahatsızlık bana tutunacak bir şey veriyor. Ruhum -zihnimin kıyılarında yatan o solgun, çıplak şey- uzanıyor ve başka bir dalga yükselirken onun sesine demir atan bir zincir gibi tutunuyor

Acı vuruyor, ve bir tane daha, ve bir tane daha. Her arpma ve yuvarlanma beni o sonsuz azap denizine geri çekmeye alışıyor. Savaşamıyorum, saklanamıyorum. Sadece her zaman yaptığım şeyi yapabilirim: tahammöl etmek.

Tüm fırtınalar eninde sonunda dinmek zorundadır. Ve bazen, fırtına ne kadar büyükse, kendini o kadar çabuk söndürür. Burada da durum böyle. Rüzgar azalır, dalgalar geri çekilir. Farkındalığımın bulutları parçalanıyor ve bir kez daha acıdan başka bir şey hissetmeme izin veriyor. Kendimi Vor'un güçlü kollarında buluyorum. Görünüşe göre, beni daha rahat bir pozisyona getirmek için bana bir daha asla dokunmayacağına dair ettiğı yemini unutmuş. Bu da iyi olmuş, çünkü bir kolum altımda garip bir şekilde bükülmüş olarak yere düşmüş gibiyim. Şimdi, hala her kasımda ve sinirlerimde dalgalanan diğerkeskin sancılara ek olarak, bu koldan kan akışının geri dönmesinin tatsızlığı da var. Her nasılsa, tanrılardan gelen fazladan bir inat gibi hissediyorum.

Vor yıkık yataktan battaniye ve minderleri toplayıp derme çatma bir palet haline getirmiş gibi görünüyor. Şimdi beni üzerine yatırıyor ve başımı bir yastığa yaslıyor. İri eli kafatasımın etrafında, parmakları saçlarıma dolanmış bir şekilde duruyor. Kocaman açılmış gözlerim boş boş tavana bakıyor. Yarı aydınlık bir yüzün bulanık izlenimi dışında onu göremiyorum. Ama önemli değil. Onu hissediyorum. Tüm şefkatini, endişesini ve kaygısını, duyularıma ona şekil ve biçim veren titreşen bir aura gibi.

Ve tüm bu duyguların altında, yanağımdaki bir tutam saç yavaşça fırçalarken parmaklarının ucundan kıvılcımlar saçan daha derin bir duygu daha var: özlem. Bunu saklayamıyor. Artık saklayamıyor. Artık onun kafasının içindeydim. O karanlık şeyin iltihaplandığı yere kadar. O zehrin. O çarpık parazit ruhunu sımsıkı sarmış, duygularıyla kaynaşmıştı. Canlı bir ağacın etrafına sarılmış, içindeki ağaç ölüp çürüyene ve sadece sarmaşık kalana kadar her dal ve dal boyunca sürünen boğucu bir sarmaşık gibiydi. Gururlu aslının çirkin, çarpık bir parodisi.

Vor'un ruhunu saran o karanlığa baktığımda, bir şeyler yapabileceğimi biliyordum. Sakin bir katman onu sadece geçici olarak rahatlatabilirdi. İhtiyacı olan şey başka bir katman değildi. İhtiyacı olan şey arınmaktı. Ama bu mümkün mü? Merak ettim. Sakinliğimi onun içine itebilir miydim? Yeterince sert, yeterince derin, karanlığı dışarı çıkarabilir miydim?

Görünüşe göre, yapabilirim. Kendime çok pahalıya mal olsa da.

Keşke iç çekebilseydim. Keşke gözlerimi kapatabilseydim. Kaskatı bedenimdeki gerginliği biraz olsun azaltacak herhangi bir şey. Şu an için böyle bir kontrolüm yok. Sadece beni yerleştirdiği pozisyonda yatabilirim.

Tanrısal yeteneğimin Vor'a geçici olarak uzanmasına izin verdim. Bir süredir sessizdi. Odada volta atıyor, etrafta dolaşıyor, taşları ve kırık mobilya parçalarını hareket ettiriyor. Ne yaptığını bilmiyorum ama onunla aramda biraz mesafe olması beni rahatlatıyor, haşlanmış hislerimin iyileşmesi için bir şans. Ama iyileşecekler mi? Yapacak mıyım? Yoksa güçlerimi çok mu zorladım?

Bu sefer mi? Varlığım bu mu olacak? Hareketsiz bir beden hapishanesinde kapana kısılmış farkındalık mı? İçimde bir panik heyecanı kıpırdanıyor. Umutsuzca bir şeyi hareket ettirmeye çalışıyorum: bir ayak parmağı, bir burun deliği, bir kirpik. Ama felç tamamlandı ve görüşüm bulanık kaldı.

Vor aniden yanımda beliriyor. Bulanık bir siluet dışında onu göremiyorum ama duygularının şekli güçlü. "Onu buldum," diyor diz çökerek. Sesi, derin, topraksı bir gümbürtü, içimde sıcak ve sıvı bir şeyi harekete geçiriyor. Bir sonraki an, elini uzatıyor, tereddüt ediyor. Sonra yeminini bir kez daha bozup elimi tutuyor, açıyor, avucuma bir şey bırakıyor ve parmaklarımı onun üzerinde kıvırıyor.

Nefesim kesildi. Kolyem! Onu nerede görsem tanırım, gümüş telkari ayarı, kırık zinciri, çekirdeğindeki sıcak taşın kendisi. Uzun bir an boyunca onu tutmaktan başka bir şey yapamıyorum. Sonra, üstün bir irade çabasıyla yumruğumu sıkıyorum. Sadece birazcık. Taşın kalbindeki çarpıntı avucumun altında hızlanıyor. Rezonansı içimde çalışıyor ve bedenim karşılık veriyor. Bir şekilde kilidi açmaya başlıyorum. Kaslar geriliyor, gevşiyor ve her uzvum gevşiyor. Sonunda uzun, çok uzun bir nefes alıyorum. Tutuyorum. Ölçülü bir şekilde ona kadar sayarak bırakıyorum.

Vor'un farkındalığı bana yöneliyor, gözleri dikkatle bakıyor. "Faraine?"

Cevap veremem. Henüz veremem. Şimdiye kadar kilit açma ayak parmaklarıma kadar yayıldı. Onları hareket ettirmeye çalıştığımda tepki veriyorlar. Sonra baldırlarımı, dizlerimi esnetiyorum. Göz kırpmayı denemeden önce uzun bir nefes daha alıyorum. Önce bir göz kapağımı. Sonra diğerini. Sonra birlikte. Kirpiklerimin her kalkıp inişinde dünya daha iyi odaklanıyor.

Vor'un endişeli yüzü üzerimde geziniyor. Gözleri artık korkunç siyah boşluklar değil, parlak ve gümüş rengi, inanılmaz uzun kirpiklerle çevrili. Ağzı dolgun ve duygulu, dudakları kısa, gergin nefesler vermek için ayrılmış. Solgun saçları, dağların ağırlığını taşıyabilecek kadar geniş ve güçlü omuzlarına dökülüyor. "Faraine? Beni duyabiliyor musun?"

Bir yanımdan cevap vermek istemiyor. Gözlerimi kapatmayı, başımı çevirmeyi ve düzgün bir uykuya dalmayı tercih ediyorum. Felç geçmiş gibi görünse de, çektiğim çile yüzünden vücudum ağrıyor.

Ama onunla yüzleşmeliyim. Ya şimdi ya da asla.

"Evet. Seni duyabiliyorum." Kelimeler kuru boğazımda çiğ bir şekilde ortaya çıkıyor. Öksürüyorum. Kasılma vücudumda yeni acı kıvılcımlarının patlamasına yol açıyor. Bir tarafa yuvarlanarak geçmesini bekliyorum. Vor'un endişesi yeniden artıyor ve duyularıma baskı yapıyor. Bana doğru uzanıyor ama kendini durduruyor. Eli omzumun üzerinde havada asılı kalıyor. Spazm geçene kadar çoktan benden uzaklaşmış oluyor.

Göz kapaklarım tekrar düşüyor. O anda, kafamın karanlığında, yüz hatlarının çirkin kıvrımlarının üzerimde belirlediğini görüyorum, dudakları dudaklarıma çarpmadan hemen önce nefesinin sıcaklığını hissediyorum. Gözlerinin siyah boşluklarını. Elleri ateşli dokunuşlarıyla etimi kavuruyor.

Ürpererek arkamı dönüyorum. "Su," diyorum kalın bir sesle. "Su var mı?"

"Özür dilerim," diye cevaplıyor Vor. "Tuvalete ulaşmaya çalıştım ama duvar sağlam değil. Bir yemek kalıntısı buldum ama ibrik parçalanmıştı."

Başımı sallıyorum. Bir ürperti daha omurgamdan aşağıya doğru ilerliyor. Sonra çenemi tutarak doğrulmaya başlıyorum. Vor hemen tepki veriyor, uzanıyor ama bana tam olarak dokunmuyor. "Bunu yapmalı mısın?"

Bornozum kolumun altına sıkışıyor ve göğsümün üzerinde açılıyor. Aceleyle kumaşı tutup tekrar kapatıyorum, sonra tozlu battaniye yığınının üzerinde bacaklarımı altına alıyorum. "Ben iyiyim," diye homurdanıyorum, oda eğilirken ve başım dönerken bile. Bir elimi yere koyuyorum. Diğer elim hâlâ kristalimi tutuyor. Ona bakıyorum, neredeyse kendimi gerçekten orada olduğuna ikna etmek için. Tanrılara şükürler olsun ki düşen taşların altında toz haline gelmemiş.

Vor'un gözleri bana sabitlenmiş. Kirpiklerimi açıp ona bakıyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Ruhunda acı parılıyor, beni irkiltten keskin bir suçluluk duygusu. Başını sallıyor, ayağa kalkıyor ve odayı geçip kapıya yöneliyor. Dürüst olmam gerekirse bu bir rahatlama. Bu zayıf halimle onun duyguları benim için çok güçlü.

"Diğer tarafta çalıştıklarını duyabiliyorum," diyor uzun bir sessizlikten sonra. Sırtı bana dönük, lor ışığı saçlarının gümüşü tellerinde parlıyor. "Yakında bize ulaşacaklar. Hael bunu yapana kadar onları zorlayacak."

Onu izliyorum, omuzlarının duruşunu inceliyorum. Utanç bir bulut gibi etrafını sarıyor. Kendinden nefret ediyor. Bana yaptıklarından nefret ediyor. Kollarımı karnıma sarıp dikkatli bir nefes daha alıyorum. Zehri öğrendiğime göre şimdi bu adam hakkında ne hissetmem gerekiyor? Beni doğrama tahtasına sürükledi, eğildi ve yüzüme baktı.

mavi astarlı kutu. Kıyafetlerimi yırttı, ellerimi üzerime koydu. Bunlar çok korkunç, vahşi eylemlerdi.

Ama bunlar gerçekten onun tarafından mı işlendi? O karanlığı gördüm. Onu nasıl sardığını hissettim, ayrı, yaşayan bir kimlik. Öfkeyi, şehveti, ihaneti, dehşeti hissettim, hepsi de zonklayan, yaşayan bir umutsuzluk çekirdeğinin etrafında dönüyordu.

Çenemi kaldırıp sertçe sırtına bakıyorum. Konuşurken sesimin sakin ve net olduğundan emin oluyorum. "Bu titremeler."

Omurgası sertleşir. Elleri yumruk şeklinde sıkılır.

Devam ediyorum: "Babamın Miphates'ine ihtiyaç duymanızın sebebi onlar mı? İma ettiğiniz tehlike, Mythanar'ın büyük tehdidi onlar mı?"

İlk başta cevap vermedi. Sonunda derin bir nefes alıp dönüyor ve bana bakıyor. "Önemli değil."

Kaşlarım çatıldı. "Neden olmasın?"

"Artık Mythanar'la ilgilenmene gerek yok. Seni eve gönderiyorum. Şu kapıdan girdikleri anda emri vereceğim. Babana Mifatlarına artık ihtiyacım kalmadığını iletebilirsin. İttifak sona ermiştir."

İçimi bir ürperti kapladı. Hayır. Bu olamaz. İttifak bozulamaz. Yaşadığım onca şeyden sonra olmaz. Halkım hâlâ acı çekiyor. Vor'a ihtiyaçları var. Güçlü Trolde savaşçılarına ihtiyaçları var. Ve ayrıca . . . Vor'un etrafını saran, omuzlarını eğen ve onu ağırlığı altında ezmekle tehdit eden duygu bulutunu inceliyorum. Onun da buna ihtiyacı var. Bu ittifakın sunduğu umuda ihtiyacı var. Buna en az benim kadar ihtiyacı var.

"Peki ya gitmek istemiyorsam?" Yumuşakça söylüyorum. "Ne?"

Ayağa kalkıyorum. Biraz dengesizim, dizlerim bükülüyor, başım dönüyor. Ama kendimi destekliyorum, kristalimi kavriyorum ve Gölge Kral'ın bakışlarını tutuyorum. Sonra ona yaklaşıyorum. Bir adım. Ve bir adım daha. Geri çekildi, ben de durdum. Nefes alıyorum. Sonra iki adım daha ilerledim.

"Vazgeçmeye hazır değilim," diyorum. "Henüz değil."

Yüzü taş gibi. Ama içinde alevlenen sıcaklığı hissediyorum. Karışıklığı. Umudu. Ve yine, o acı veren özlemi. Bu gerçek. O kadar gerçek ki, saklayamıyor. Denediğinde bile. "Ciddi olamazsın," diyor, sesi gergin. "Hayır. her şeyden sonra ... neredeyse yaptığım şeyden sonra değil ..."

Sertçe yutkunuyorum, toz boğazımı tıkıyor. "Hâlâ bir şans var, değil mi?" Kelimeleri söylemek zor, ama onları zorla çıkarıyorum. "Bizim için hâlâ bir şans var mı?"

Vor başka tarafa bakıyor. Sonra yavaşça, karşı koyamadığı bir güç tarafından zorlanmış gibi, bakışları benimkilerle buluşuyor. "Eğer baban talep ettiğim yeni şartları kabul ederse... evet. Evet, evlilik hâlâ devam edebilir."

"Peki bu şartlar nedir?"

Çenesindeki bir kas kıpırdıyor. "Miphates'lerini şimdi gönderecek. Hem de hemen. Ben birlikleri Gavaria'ya götürmeden önce."

Başımı sallıyorum. Dudaklarımdan yavaş bir nefes çıksın. "Babam kabul ederse, beni gelinin olarak kabul edecek misin?"

"Hayır!" Vor hızla başını sallıyor, sert ifadesi kırılır. Elinin topuğunu alnına bastırıyor.

"Tanrılar, hayır, Faraine. Senden bunu istemezdim. Mythanar için başka bir yol bulacağım."

Ne yaptığını biliyorum. Suçluluk ve utancının diğer tüm duyguları bastırmaya çalıştığını hissediyorum. Aceleyle ona doğru bir adım daha atıyorum, bir moloz parçasına yarı takılıp düşüyorum ama hemen kendimi yeniden düzlüğe çekiyorum. "Ya başka bir yolu yoksa?"

Bana bakıyor, yüzünde acı dolu bir ifade var.

"Prens Ruvaen'in yaz sonuna kadar Gavaria'yı istila edeceği kesin." Devam ediyorum. "Eğer beni eve gönderirseniz, tıpkı kız kardeşlerim gibi ben de fae'ler tarafından öldürülürüm. Mythanar'ın Gavaria'ya ihtiyacı olduğu kadar Gavaria'nın da Mythanar'a ihtiyacı var." Bir adım daha atıyorum, sonra bir adım daha. Artık aramızda neredeyse iki adım var. Cesaret edebilsem uzanıp ona dokunabilirdim. "Bu da demek oluyor ki. . belki senin ve benim de birbirimize ihtiyacımız var."

Vor'dan gelen duygu dalgası o kadar güçlü ki neredeyse geri çekiliyordum. Sıcak ve kırmızı, özlem ve şehvet o kadar iç içe geçmiş ki birbirlerinden ayrılamıyorlar. Ama gözlerinin içine baktığımda, bakışlarımı acımasızca delen o karanlık boşlukları göremiyorum. Zehir gitmişti. Sadece adam kaldı.

Ama bu nasıl bir adam? Öteki dünyanın kralı mı? Vahşi bir koruyucu mu? Güçlü lider? Şefkatli aşık mı? Yoksa tüm bunların altında yatan intikamcı, karanlık, tehlikeli, gizli benlik mi? Şimdi bile kendini tutuyor, damarlarında dolaşan dürtülerle savaşıyor. Beni onurlandırmaya kararlı. Ne olursa olsun.

Çünkü bu onun karakterinin gerçeği. Gerçek adam.
Onurlu adam.

Cesaretimi toplayıp elimi uzattım. Onun elini tutuyorum. Dokunuşundan bir kıvılcım fırlıyor ve duyularıma lav dalgaları gönderiyor. Ama acı verici değil. Aslında, tam tersi.

"Faraine." Adım dudaklarında sertçe.

"Ya başka bir yol yoksa?" Tekrar yumuşakça söylüyorum.
"Ya birbirimizin tek umuduysak?"

Bana gerçekten onun yaşam çizgisiymişim, kurtuluşuymuşum gibi bakıyor. Kalbim titriyor, onun dokunuşunun ilham verdiği olasılıklar karşısında yeniden heyecanlanıyorum. Bir zamanlar onun varlığında hissettiğim huzuru bir daha hissedebileceğimden emin değilim, ama ... ama belki ...

Bir adım daha yaklaştım. Aramızdaki hava canlı.
Yıldırımlar bedenimden onunkine sıçrayıp duruyor.

"Umudumu kaybetmek istemiyorum," diye fısıldıyorum, gözlerimi dudaklarına indirerek. "Sen istiyor musun?"

Tek kelime etmeden diğer elini belime doluyor. Beni kendine doğru çekerken avuçları bornozumun ipeksi kumaşında sıcacık. Geriliyorum ama uyguladığı baskı sert olsa da nazik. Ruhundan yayılan duygular zehirin etkisi altındayken olduğundan çok farklı. Burada karanlık bir şey yok. Dehşet verici evet, ama korkutmaktan ziyade sarhoş eden, heyecan verici, baş döndürücü bir dehşet. Dokunuşundaki sıcaklık yıkımın sıcaklığı değil, yaşamın ateşinin ta kendisi.

Eli yavaşça sırtımdan yukarı kayıyor, omurgamı şekillendiriyor, böylece ona doğru eğiliyorum. Elim tutuyor, bastırıyor

çıplak göğsüne karşı. Kalp atışlarının avucumun altında zonkladığını hissediyorum. "Faraine," diyor tekrar, başını bana doğru eğerek. Dudaklarımız arasındaki boşluk bir nefes, bir inilti olmaktan öteye geçmeyene kadar ağzımın karşı konulmaz bir şekilde onunkine doğru çekildiğini fark ediyorum. Birden bedenim onun altında yatmanın, kendimi ona teslim etmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyor. Kıvrımlarımdan ve hatlarımdan zevk aldığını hissetmek. Boğazımdan bir inilti daha çıkardığı her seferde onun zevkini yaşamak.

Ama bu sefer, ne kadar farklı olabilir? Çünkü bu sefer kim olduğumu biliyor. Onun önünde kendim olarak duruyorum, başkası olarak değil. Maskesiz. Dışlanmış prenses. Babamın utancı. Annemin utancı. En büyük kız, ama ikinci tercih. Ve yine de . . .

Yine de Vor'un yanında asla ikinci olmadığımı hep biliyordum. Başından beri seçim ona ait olsaydı, ilk beni seçerdi.

Şimdi neyi seçecek? Umudu mu? Görevi mi? Kısıtlama mı? Umutsuzluğu mu? Her bir alternatfin bir fırtına gibi etrafımızda döndüğünü hissediyorum. Tek istediğim ayak parmaklarımın üzerinde durmak, aramızdaki o küçük boşluğu kapatmak. Onun için bir seçim yapmak. Ama yapamıyorum. Bu seçimi ya birlikte yapacağız ya da hiç yapmayacağız.

Burnunun ucu benimkine değişiyor. Sadece bu dokunuş bile beni çözmeye yetiyor. Artık hiç korkum yok. Sadece ihtiyacım var. Nefesim hızlı ve çabuk, kalbim o kadar yüksek atıyor ki, eminim duyuyordur. Yine de kendini kontrol altında tutuyor.

"Oh, Faraine, Faraine." Sesi bir dua gibi. "Ya seni incitirsem? Ya ben ...?"

"Korkmuyorum, Vor." Gözlerim kapanıyor, bedenim ve ruhum tamamen onun ağzıma değen nefesinin sıcak tatlılığına odaklanıyor. "Lütfen."

Çenesi eğiliyor. Dudakları sadece benimkilere değiyor, çıldırtıcı derecede hafif. Tadı bile yok. Kavrulmuş ve çaresiz bir dilin üzerindeki tek bir damla su gibi. Ağzımı ona doğru açıyorum ama o çoktan geri çekilmiş. "Vor-" diye başlıyorum, acilen.

Büyük, gümbür gümbür bir kaya sesi.

Aramızdaki havada bulunan her kırılğan şey paramparça oluyor. İlkini ikinci bir inilti ve çarpışma izlerken birbirimizden uzaklaşıyoruz. Sonra kapının diğer tarafından kaba bir trol sesi bağıırıyor: "Vor! Morar-juk, crowsa-tah, Vor?"

Vor'un gözleri en parlak ışıktta parlıyor ve benimkilerle buluşuyor. Önce korkmuş, sonra kızgın, sonra da ... görünüyor. Bilmiyorum. Bariyerleri tekrar yerine oturuyor ve duygularını tanrı vergisi yeteneklerimin erişemeyeceği bir yere itiyor. "Kardeşim," diyor kısaca. Kırık kapı aralığına dönerek, "Grakol-dura, Sul!" diye bağıırıyor. Mazoga!"

Bornozumu üzerime çekerek odanın içine doğru çekiliyorum. Bedenim hâlâ sıcak ve canlı ama bu hislerle ne yapacağım? Troldefolk içeri girdiğinde ne olacağını bilmiyorum. Vor sözüne sadık kalacak mı? Beni doğrudan eve mi gönderecek?

Kapı, çerçevesi içinde titriyor. Daha fazla bağıırış, daha fazla ses. Sonunda kapı sertçe çarparak açılır. İki figür içeri adım atar.

bir toz bulutu içinde. İlki Vor'a saldırdı ama ikincisi kralına bir bakış bile atmadı. Onun yerine, Kaptan Hael'in gözleri bana dikildi. Çok geniş. Çok gergin. Yüzünün her çizgisi derin bir gölgeyle kazınmış.

Odanın öbür ucundan bana doğru adım atıyor ve sesini alçaltıyor. "Yaralandınız mı, Prenses?"

Aceleyle başımı sallıyorum, sonra omuzlarımı geriye çekip yüksek sesle cevap veriyorum: "İyiyim." Korumam bakışlarını benimle Vor arasında gezdiriyor, ağzı inanmıyor. Kolundan tutup gözlerini tekrar kendime çekiyorum. "Gerçekten, ben yaralanmadım. Hiçbir şey olmadı."

Hael'in gözleri en parlak ışıktaki parlıyor. Ağızını açıyor, sonra dilinde biriken sorulara karşı kapatıyor. Onun yerine kolunu bana doluyor ve sadece "Gel. Seni buradan çıkaralım. Sana düzgün kıyafetler bulalım." İtiraz edemiyorum, özellikle de giderek daha fazla insan odayı doldurup beni Vor'dan koparıırken. Bu yüzden beni kapıya doğru yönlendirmesine izin verdim.

"Hael!"

Kralının sesini duyunca Hael'in kolu bana sıkıca sarılıyor. Kalbim boğazıma fırlıyor ve orada sıkışıyor. O an bu mu? Vor'un eve gönderilmem için emir vereceği an mı? Kendimi arkamı dönmeye zorluyorum. Gözleriyle buluşmak için. Kurtarıcılarımız tarafından odaya taşınan çok renkli lor kristallerinin titrek ışıklarıyla çok garip bir şekilde parlıyorlar.

Bakışlarını benden kaçırıp Hael'e odaklanıyor. "Prensesi yeni odalara götürün ve

rahat ettirdi."

Hael keskin bir selam veriyor. "Derhal, Kralım."

Sonra beni kapiya doğru itiyor ve Vor g ö z ü m ü n önünden kayboluyor.

OceanofPDF.com

10

VOR

"Burayı görüyor musun, Büyük Kral? Bunlar en kötöleri. Ve bir diğeri de burada."

Baş mühendisim Ghat, kalın kafatasının etrafındaki bir banda bağılı lor kristali ile duvar boyunca koşturuyor. Beni sarayın en derin katlarına, temel taşlarının arasına götürürken karanlıkta bir aura yayıyor. Derin çatlakların oluştuğı bir taşta duraklıyor ve elinin tamamını çatlaklardan birinin içine sokuyor. Kolu dirseğine kadar kayboluyor.

Soluk boncuk gözleri kristal ışıktaki bana doğru parlıyor. Dehşetten çok heyecanlı görünüyor, sanki büyüleyici bir keşif yapmış gibi. Bu sırada içimde bir korku çukuru açılıyor.

Halkım beni kraliçenin odasından çıkardığından beri uzun bir iki parlaklık ve bir sonsuz karanlık oldu. Kaosun içinde ortaya çıktım. O zamandan beri hareket halindeyim, ev halkımla görüşüyorum, korkuları yatıştırıyorum, raporlar alıyorum, kral havasına bürünüyorum, emirler ve resmi açıklamalar yayınlıyorum, hem büyük hem de önemli kararlar alıyorum.

küçük onarımlar. Dinlenmek için zaman yok, yemek için zaman yok. Nefes almak için bile yeterli zaman yok.

Aşağı şehirden gelen ilk haberler cesaret verici. Bir avuç ölüm, kenar mahallelerde birkaç köhne konutun kaybı, büyük bir hasar yok. Bir köprü potansiyel olarak tehlikede ve barikatlarla kapatıldı, tüm trafik yönlendirildi. Bunun dışında, bildirilen yıkım nispeten küçük görünüyor ve birkaç gün içinde temizlenmesi bekleniyor.

Şehrin kendisi donmuş bir şok halinde görünüyor. Doğaüstü bir sakinlik var, sanki tüm vatandaşlar toplu bir nefes almış ve hala onu tutuyormuş gibi. Ne yapacağımı görmek için bekliyorlar. Benden yol almayı bekliyorlar.

Şansölyeme resmi bir açıklama hazırlattım ve sokaklara, kargaşanın nedenini araştırdığım ve herkesi günlük işlerine devam etmeye teşvik ettiğim mesajını duyuran koşucular gönderdim. Sakin, düzenli ve mantıklı bir açıklama.

Sonra Ghat beni aşağı saraya çağırdı. İşte bu yüzden kendimi burada buldum, bana temellerimizdeki çeşitli çatlakları gösterirken izliyorum. Bazıları sadece kılcal çatlaklar. Diğerleri, şu anda kolunun içine gömülü olduğu gibi, daha önemli.

Geniş, taş tenli yüzünü bana çeviriyor, geniş ağzının bir köşesi ciddi bir şekilde aşağı eğik. "Bir süredir bunu izliyorum," diyor. "Buraya son geldiğimde, şişko başparmağıma ancak sığacak kadar büyüktü. Şimdi .

.."

Bitirmesine gerek yok. Kendim görebilirim. Elimi duvarın üzerinde gezdiriyor, parmaklarımı çatlağın kenarı boyunca kaydırıyorum. İyi bir tutuş ve tek bir sert çekişin bu çatlağı saray boyunca dümdüz ilerletip her şeyi başıma yıkmaktan fazlasını yapmayacağını hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ghat beni izliyor. Sert gözleri birbiri ardına yavaşça kırpışıyor. "Kötü, Büyük Kral," diyor kendine özgü alçak taş lehçesiyle. "Şehirdeki diğer büyük binalarda da buna benzer çatlaklar gördüm. Tapınakta. Doğu köprüsünün altındaki eski saat kulesinde. Urzulhar Çemberinin tabanında."

"Gerçekten mi?" Urzulhar Çemberi, tüm Yeraltı Âlemi'ndeki en eski ve en kutsal yerlerden biridir. Neşesizce kıkırdıyorum. "Çember'in tanrılar tarafından korunduğunu sanıyordum."

"Korkarım hayır, Büyük Kral." Ghat ağır başını sallar. "Eğer bu kıpırdanmalar devam ederse, ilk düşen Çember olur." İkinci bir lorstu tutucuya yerleştirir, böylece zeminde bir ışık havuzu oluşturur. Bir ölçüm çubuğu alarak ayaklarımın dibindeki kalın tozu çekmeye başlıyor. Birkaç hızlı vuruşla şehrin kaba ama doğru ve tanınabilir bir haritasını çıkarıyor. Ghat kaba ve taş saklı olabilir ama kendi çapında bir dahi.

"Burası ve burası," diyor haritadaki noktaları göstererek. "Bir tane de burada. Bunlar zamanı geldiğinde büyük kırılmaların başlayacağı yerler. Önce doğu şehri düşecek. Geri kalanlar kısa süre sonra parçalanacak. Gittiğinde, hepsi gidecek."

Çizimini inceliyorum. Görüşüm donuk, kavrayışsız. Anlamak istemiyorum. Ayağımı yere vurmak istiyorum.

Bu eskizlerin ortasına tekme atmak, onları lekelemek, hatıralarını bile yok etmek.

"Hep öyle olacaktı," diyor Ghat sonunda, geri çekilip yaptığı işi gözden geçirirken. "Bazen şehrin düşüş planının şehrin içine yerleştirildiğini düşünüyorum. Onu durdurmak mümkün değil."

"Ne kadar zamanımız var?"

Omuz silkiyor. "Eğer daha fazla kıpırdanma olmazsa, döngünün bin dönüşü daha olabilir. Hatta daha fazla. Ama kıpırdanmalar bu hızla artacaksa bize bir döngü daha vermezdim."

Cevap vermiyorum. Veremiyorum. Midem bulandı, boğazım düğümlendi. Tek yapabildiğim orada durup haritaya bakmak. Sevdiğim şehrin kabataslak çizgileri boyunca açtığı oluklara bakıyorum. "Yıkım nereye kadar gidecek?" Sonunda soruyorum, sesim sert çıkıyor. "Yalnız Mythanar'ı mı kastediyorsun?"

"Oh hayır. Gittiğimizde, hepimiz gideceğiz. Büyük Son burada başlayacak, tam burada." Urzulhar Çemberini işaret ediyor. "Şehir en fazla birkaç saat içinde düşer. Bir kez başladı mı, hızla yayılır. Karanlık çökmeden önce, tüm Yeraltı Diyarı parçalanacak.

." Duraklıyor, hızlı bir hesaplama yaparken gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. "Yaklaşık dört yüz küçük ısırik adası var. Belki yedi tane de büyük."

"Şehirlerden herhangi biri kurtulacak mı?"

"Pek olası değil. Belki Vespre? Yüzeye daha yakın, büyük çatlaklardan uzakta olabilir. Ama diğerleri ... hayır. İşimiz bitti."

"Peki seçeneklerimiz neler?"

Ghat omuz silkiyor, omuzlarındaki kaba taş tümsekleşiyor.
"Dua mı?"

Çenemi sertleştiriyorum. "Tahliye."

Ancak bunun üzerine şef homurdanır. "Peki nereye gideceğimizi sanıyorsun, Koca Kral? Aurelis'e mi? Noxaur'a mı? Troldefolk'lar diğer troldefolk'lardan başka hiçbir yere ait değildir."

"Belki de insan dünyası," diyorum yavaşça, bu düşüncüyü yüksek sesle itiraf etmekten pek hoşlanmıyorum. O dünyada geçirdiğim kısa zamandan pek hoşlanmamıştım ama hiçbir insanın altına inmeye cesaret edemediği pek çok yüksek dağ sırasına sahip. Belki de mağaralarda ve derin yerlerde sığınacak bir yer bulabiliriz.

Ghat ise düpedüz gülüyor. "Troldefolk'un seni takip etmesi için iyi şanslar. Quinsatra'dan ve hayatı güzelleştiren her şeyden uzakta. Hayır, hayır." Bir elini geniş ve düz yüzüne siler ve tekrar omuz silkmeye başlar. "Gittiğimde, evim gibi taş ve molozların altına gömüleceğim. O kadar da kötü bir son değil. Bir trol için. Bazıları bunun tek iyi son olduğunu söyler."

Trol. Kelimeyi not ediyorum ama seslenmiyorum. Onun yerine homurdanıyorum, "Targ ve Arraog Tarikatı gibi konuşuyorsun."

Ghat homurdanıyor. "Umog Targ tuhaf ama mantıklı biri. Savaşlamayacak bir şeyle neden savaşılсын ki?" Ben cevap vermeyince uzanıp omzuma vuruyor. "Merak etme Büyük Kral. Çoğu insan şehrin düştüğünü asla göremeyecek."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki hayır! Çoğu insan zehirden çok daha önce ölecek."

Bu cesaretlendirici söz üzerine mühendisime teşekkür ediyor ve kaçışımı gerçekleştiriyorum. Uzun bir tırmanıştan sonra

dik merdivenlerden yukarıdaki sarayın yaşanmış katlarına çıkıyorum. İlerlerken, etrafımdaki taşların yavaş, ritmik bir nabızla, derin nefes alıp verir gibi genişleyip daraldığını hissettiğime neredeyse yemin edebilirim.

Gözlerimi kapatıp elimi duvara dayıyorum ve eğiliyorum. O Varlığı hissetmeye çalışıyorum. Derinlerde, çok derinlerde. O anlaşılmaz bilinç, benden ve benim türümden tamamen habersiz. Böyle bir zihni anlamak mümkün değil. Botumun altında ezmeden birkaç dakika önce bir kaya salyangozuyla bağlantı kurma şansım daha yüksek.

Çenemi tutarak duvardan uzaklaşıyorum ve merdivenden yukarı çıkmaya devam ediyorum. Ghat'ın dediği gibi, savaşılamayacak şeylerle savaşmanın bir anlamı yok. Ama henüz savaşmayı bitirmedim. Yapmam gereken birkaç manevra daha var. Bir şekilde Mifatları Yeraltı Diyarı'na getirmeliyim. Bu insan büyücülerin, sözcüklerini kullanarak doğrudan Kaynak'tan büyü çekip onu kendi isteklerine göre yönlendirerek başardıkları şaşırtıcı başarılarla dair hikâyeler duydum. Eğer bu hikâyelerde doğruluk payı varsa, bu gücü Mythanar'a yardım etmek için kullanabileceklerinden eminim.

Ama Mifatları alacaksam, Larongar'a karşı kozum olmalı. Bu da demek oluyor ki. . . Faraine. Eve göndereceğime söz verdiğim Faraine. Krallığıma geldiğinden beri üç kez ölümle yüzleşen Faraine. Hala kalmak istediğinde ısrar eden.

Faraine.

Hayatım ya da sonum.

"Gerçekten ben burada yokmuşum gibi yanımdan geçip gidecek misin? Yoksa kayaların arasına karışıp

her zamankinden daha mı iyi?"

Duruyorum. Başımı yavaşça sağ tarafımdaki gölgeli oyuğa çeviriyorum. Orada, duvara yaslanmış, kayıtsız bir zarafet ve tehlikeli sırıtışlar içindeki kardeşimi seçebiliyorum.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Kısa bir nefes alıyorum ve kendime Sul'un düşmanım olmadığını hatırlatıyorum. Her halükarda kanıtlanmış düşmanım değil. O hâlâ, iyi ya da kötü, benim kardeşim. "Eee?" Şakalarına cevap vermemeyi tercih ederek söylüyorum. "Onu buldun mu?"

Sul duvarı iterek gölgelerin arasından yüksek tavandan sarkan fenerin ışığına doğru ilerledi. "Özür dilerim kardeşim." Boynunun arkasını ovuşturuyor, yüz ifadesi kederli. "Adamlarıma sarayı arattırdım. Kargaşanın ardından ortadan kaybolmuş gibi görünüyor. Eşkâli hamamlarda çalışan diğer kızlara çok benziyor. Araştıracak başka bir özelliği ya da izi olmadığı için adını bile öğrenemiyorum."

Kardeşıme sessizce bakıyorum. Sul da benim bakışıma aynı şekilde taş gibi bir bakışla karşılık veriyor ve sonunda başını sallayarak homurdanıyor: "Yukarıdaki ve aşağıdaki Tanrılar, Vor! Bana o hayal kırıklığına uğramış ağabey-kardeş bakışını atma. Durum hakkında yeterince guthakug hissetmediğimi mi sanıyorsun? Seni savunmasız bir duruma soktum. Bunu biliyorum. Döngünün bir milyon dönüşünde bile o kızın zehir için başka bir kap olarak kullanılmasını beklemezdim! Eğer teorinizde herhangi bir gerçeklik payı varsa tabii. Kabul etmelisin ki, kulağa oldukça mantıksız geliyor-"

"O zaman bana bunun başka nasıl başarıldığını anlatın."

Ses tonumun keskinliği karşısında Sul yarım adım geri çekildi. "Bilmiyorum." Gözleri kısılıyor. "Bunu öğrenmek seni şaşırtabilir ama bilgi kaynaklarım sonsuz değil. Elimdekilerin en iyisiyle çalışıyorum ve size gücümün yettiği cevapları ulaştıracam." Sonra hırlıyor ve hafifçe küfrediyor. "Hepimizi tehlikeye atacak bir şey yapmadığın için rahatladım."

Onu gömleğinin önünden tutma dürtüsüne direnerek aniden dönüyorum ve koridordan aşağıya doğru yoluma devam ediyorum. Kardeşimin ne dediğini biliyorum; imaları yeterince geniş. Bir doz daha Raog zehrinin beni neredeyse Faraine'i öldürmeye sürüklemiş olmasından en ufak bir endişe duymuyor. Tek umursadığı, Gavaria'nın prensesiyle olan evliliğimin tamamlanmamış olması. Zehrin içimde uyandırdığı şiddetli arzulara boyun eğseydim, kendimi ve tüm Mythanar'ı Larongar'la aramdaki yazılı anlaşmanın şartlarına bağlamış olacaktım. İnsanların yazılı sözleri tüm fae'ler üzerinde güç sahibidir. Kendimi en iyi savaşçılarımınla birlikte insan diyarında savaşa giderken bulmadan önce işim bitmiş sayılmazdı. Mythanar'ı tehdit altında bırakarak. Kralsız.

Çok yakındı. Çok yakındı.

Sul ona yetişmek için acele ediyor, adımlarını benimkilerle eşleştiriyor. "Kardeşim," diyor ve elini uzatıyor. Aniden duruyorum ve ona bir kez daha soğuk bir bakış fırlatıyorum. Neşesiz bir gülümseme sunuyor. "Hadi ama, hâlâ benden şüpheleniyor musun? Mesele bu mu?"

Cevap vermeyeceğim.

Sul tekrar küfrederek geri adım atar ve kollarını iki yana açar. "Ne yapmamı istiyorsun? Beni tekrar yere mihlasan daha mı iyi hissedersin? Yüzükoyun yatıp boynumu kraliyet ayağına mı sunayım? Çünkü bana güvenmeni sağlamak için ne kadar gerekiyorsa kendimi o kadar küçük düşürmeye hazırım."

Gözleri kocaman, sözlerindeki tutkuyla parlıyor. Ama başka bir şey var, çenesinin duruşunda, kaşlarındaki gerginlikte bir şey var. Adını koyamadığım bir şey. Hoşuma gitmiyor. Kardeşimi eskisi gibi okuyamamak hoşuma gitmiyor.

Gerçek şu ki, o zehir kadehini bana veren Sul'du. Hamamdaki kızları ayarlayan Sul'du. Beni Sul'dan başka kim zehirlemiş olabilir?

"Şansölye Houg, Ulam ve Jolaghar şehirlerinden haber aldı." Sesim ani ve duygudan yoksun. "Ama Hoknath'tan değil." Sul gözlerini kırptırıyor, konuşmanın yön değiştirmesiyle bir an şaşırıyor. Acımasızca devam ediyorum, ona kendini toparlaması için zaman tanımıyorum. "Ulam ve Jolaghar bu son sarsıntıdan sadece küçük etkiler rapor ettiler. Hoknath Lordu Korh hiçbir mesaj göndermedi."

"Depremden bu yana sadece iki lusterling oldu, Vor." Sul bir omzunu silkiyor. "Korh kendi iyileşme çabalarıyla dikkatini dağıtmış olabilir."

Bu doğru elbette. Ne kadar meşgul olduğumu biliyorum, Mythanar'ın ihtiyaçlarını karşılamak için son iki parıltıda yemek yemeye, gözlerimi kapatmaya, nefes almaya bile vakit bulamadım.

Hoknath Mythanar'a en yakın şehirdir ve benzer şoklara maruz kaldıysa, Lord Korh muhtemelen sınırlarını zorlamıştır. Ama kralına bir mesaj göndermek için zaman bulmuş olmalı.

"Şansölye Houg endişeli," diyorum. Sonra, vurgulayarak: "Ben endişeliyim."

"Madem bu kadar sabırsızsınız, o zaman kendi kuryelerinizi gönderin." "İyi fikir." Çenemi eğip, başımın altından Sul'a bakıyorum.

kaşlar. "Hurk ve Jot'u yanına al. Nehir yolundan gidin ve olabildiğince hızlı bir şekilde geri dönün."

Kardeşim göz kırıyor. Sonra başını bir yana eğiyor. "Demek öyle. Beni uzağa gönderiyorsun. Hoknath'a."

"Kardeş şehrimizin durumuyla ilgili haberlere ihtiyacım var. Bu bilgiyi almak için güvenebileceğim birine ihtiyacım var. Mantıklı seçim sizsiniz."

Sul alay ediyor. "Dürüst ol Vor. Bu benim nihai sürgünümün bir habercisi mi? Nasıl bir his olduğunu görmek için mi deniyorsun?"

"Benim tek endişem krallığımdır."

"Morar-juk o zaman!"

"Peki bu ne anlama geliyor? Açık konuş kardeşim."

"Sanırım yeterince açık konuşuyorum." Sul bir adım daha yaklaştı. Şimdi yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Alnı karanlık, gözleri suçlama mızrakları gibi. "Mythanar ve Yeraltı Âlemi ilk endişen olmayalı uzun zaman oldu. O ölümlü kızın ayaklarını yerden kesip eyerine oturttuğun andan beri. O burada olduğu sürece, halkının ihtiyacı olan hükümdar sen değilsin. Ve bunu biliyorsun."

Sözleri **beynime** saplanıyor, kızgın ve yakıcı.
Belki de gerçek oldukları için daha da kötüler.

Sesimi alçak ve sert tutuyorum. "Bir an önce yola çıkarsanız, yarın karanlığa kadar dönmüş olursunuz. Getireceğin haberleri ilgiyle bekleyeceğim."

Sul uzun, hırıltılı bir nefes alır, burun delikleri açılır. Sonra geri adım atıyor, bir elini saçlarında gezdiriyor ve alnından geriye doğru düzeltiyor. "Kralım," diyor ve selam veriyor. Sadece dudağının hafifçe kıvrılması gerçek ruh haline ihanet ediyor.

Bir sonraki an, topuklarının üzerinde dönüyor, geçitte ilerliyor, köşeyi dönüyor ve gözden kayboluyor. Ben yalnız kaldım. Tonoğlu tavanın altında, en büyük fenerin soğuk ve açık ışığının altında duruyorum. Bütün bir ulusun ağırlığının beni altında ezmekle tehdit ettiğini hissediyorum. Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Kaçınılmaz olarak kırılmadan önce buna ne kadar dayanabilirim?

11

FARAINÉ

Eğer hesaplamalarım doğruysa, idam edilerek ölümden dönmemin üzerinden beş gün geçti. Ya da burada, trol dünyasında denildiği gibi beş lusterling. Onların parıltıları benim gün anlayışıma ne kadar denk geliyor - karanlık ve aydınlığın döngüsel saatleri karşılaştırılabilir mi, bilemiyorum.

Söyleyebileceğim tek şey, sonsuza dek sürecekmış gibi hissettirdiği.

Yeni evimin penceresinin dışındaki balkonda duruyorum. Eski kraliçenin odasından çıkarıldıktan sonra Hael beni aynı kanatta ama bir kat daha yüksekte tek kişilik bir odaya yerleştirdi. Mobilyaların hepsi belirgin bir şekilde troidish - katı taş bloklardan oyulmuş garip açılar. Benim hassasiyetlerim için rahatsız edici, bu yüzden zamanımın çoğunu aşağıdaki avluya bakan bu balkonda geçiriyorum. Ara sıra bir hareket görüyorum; ev kıyafeti giymiş yolcular, kabarık zırhlı muhafızlar. Uzun bir cübbe, özenli bir başlığın dalgalanması. Bu sarayın tüm insanları hayatlarına devam ediyor. Arada sırada, bir duygu dalgası tanrısal yeteneğimin kenarlarına çarpacak kadar yükseliyor. Her zaman aynı duygu: korku.

İç çekerek çenemi ön kollarıma dayamak için eğiliyorum. Bir esinti yüzüme fısıldıyor, saç tellerimi yanaklarıma değdiriyor. Bu esintinin nereden geldiğini ilk kez merak etmiyorum. Bakışlarım en parlak kristallerin parıldadığı yüksek mağara tavanına doğru kayıyor. Tepemde, yukarıdaki dünyadan gelen hava bacaları mı var?

Aşağıdaki avluda bir başka hareket dikkatimi çekiyor. Kalbim anlık bir umutla hızlanıyor ama hayal kırıklığına uğruyorum. Bir kez daha. Görev yerine giden ya da görev yerinden dönen başka bir muhafız. Vor değil. Asla Vor değil. Bu demiryolunda kaç saattir oyalanıyor olursam olayım, Gölge Kral'ı bir an bile göremedim.

En azından beni eve gönderme sözünü yerine getirmedi. Henüz değil.

Arkamdaki odadan bir ses mırıltısı geliyor. Dönüp arkamdaki açık kapıyı örten perdelerin arasından geriye bakıyorum. Küçük odama biri girmiş. Hael değil elbette. Korumam benden uzak durmaya her zamanki gibi kararlı. Sanırım kendini suçlu hissediyor. Vor'la aramızda ne geçtiğini ayrıntılı olarak sorgulamasa da, odaya her girdiğinde göz ucuyla beni izliyor, ona doğrudan baktığım anda bakışlarını kaçırıyor. Her ne kadar yalnızlığımın ve can sıkıntımın geri dönüşü anlamına gelse de, gitmesi beni rahatlatıyor.

Ancak şimdi içeri giren Hael değil, oda hizmetçimin bodur ve tanıdık figürü. Blok şeklindeki ellerinde gümüş bir tabak taşıyor ve

bana doğru baktı. Son iki gündür bana karşı ilk karşılaşmamızda olduğu kadar soğuk ve düşmanca davranıyor. Ama en azından hayatta. Şu anda, potansiyel bir arkadaştan istediğim tek şey bu.

Aceleyle kapıdan içeri adım atarak perdeyi geri itiyorum ve kararlı bir gülümsemeyle trolde hizmetçisini düzeltiyorum. "Merhaba," diyorum, sesim sahte bir şekilde neşeli.

Yukarı bakıyor. Gözleri kaş kemiğinin sert çıkıntısının altında daralıyor. Bu hiç de dostça bir bakış değil.

Odaya giriyorum, tehditkâr görünmemek için yavaş hareket ediyorum. "Bu çay mı?" Tabağı göstererek soruyorum. Ne olduğunu gayet iyi biliyorum. Her gün yaklaşık bu saatlerde aynı kız elinde aynı gümüş demlik, fincanlar, poğaça ve bisküvi çeşitleriyle içeri giriyor, hepsi de damağıma çok tanıdık geliyor. Onları aynı taş masanın üzerine bırakıyor ve bana tek kelime etmeden ya da başını sallamadan odadan çıkıp gidiyor.

Şimdi homurdanıyor, tam da bunu yapmak için dönüyor. Ama son birkaç gün beni çaresiz bıraktı. Birkaç adım öne fırladım, bir elimi uzattım ve "Bekle!" diye bağırdım.

Sesim istediğimden daha keskin çıkıyor. Ama işe yarıyor. Trolde kadın durdu. Ağır başı kalın boynunun üzerinde yavaşça dönüyor ve solgun küçük gözleri bana bakıyor.

"Adın ne senin?" diye sordum.

Gözlerini kırptırıyor, anlamıyor. Ama tabii ki benim dilimi bilmiyor. Yine de durdu. Bunun bir anlamı olmalı.

"Benim adım Faraine," diyorum göğsüme dokunarak. Bir unvan vermenin anlamı yok - prenses, kraliçe, mahkûm. Onun için hepsi aynı. Ama bir isim, başlamak için en iyi yer. "Faraine," diye tekrarlıyorum ve cesaret verici bir gülümseme olmasını umuyorum.

Hareket etmiyor. Az önce yaşam belirtileri görmeseydim, onun bir kaya parçasından başka bir şey olmadığına neredeyse yemin edebilirdim. İçgüdüsel olarak, tanrı vergisi elimle tekrar uzanıp onu hissetmeye çalışıyorum. Taşa çarptım. Sadece taşa. Biraz daha sertçe eğildim, bir şeyin en zayıf kırırdanma izlenimini elde edecek kadar sert.

"Guthakug."

Sesi o kadar ani ki y e r i m d e n sıçırıyorum. Aceleyle kendimi toparlayıp, "Bu senin adın mı?" diye soruyorum.

"Guthakug."

Boğazımı temizliyorum ve bir girişimde bulunuyorum: "Guth-ah-kug?" Dilimde gevşek çıkıyor, uygun tınlama ya da törpüleme yok. Daha agresif bir şekilde tekrar deniyorum. "Guthakug."

Trolde kadın başını sallar. Dudağının çatlakları garip bir şekilde kalkıp yuvarlanıyor ve elmas sertliğindeki dişleri ortaya çıkıyor. "Guthakug, kurspari. Udth r'agrrak."

Sesi pek dostça gelmiyor. Yine de bu taş gibi dilde konuşulan hiçbir şey kulağıma dostça gelmiyor. Belirsiz bir gülümseme daha sunuyorum. Alnındaki oluklar derinleşiyor, gözleri neredeyse kaybolacak şekilde aşağı doğru iniyor. Ağır başını sallayarak dönüyor ve kapıdan içeri giriyor. Ayakları arkasındaki zemini titretiyor.

"Teşekkür ederim, Guthakug!" Arkasından sesleniyorum.

Hizmetçi kapıdan çıkar çıkmaz başka bir figür belirir. Yüzbaşı Hael, yüzünde bir şaşkınlık maskesiyle odaya bakıyor. Ondan yayılan şok, bariyerlerini kıracak ve beni bir adım geriye sendeletecek kadar güçlü. "Ne dedin sen?" diye soruyor korumam, sert bakışlarını üzerimde sabitleyerek.

"Ben, um ..." Başımı hızlıca sallıyorum ve kendimi biraz daha dikleştiriyorum. Hael gerçekten göz korkutucu bir varlık ama aldığım kadarını vermeyi öğrenmeliyim. "Belki de bazı isimleri öğrenmeye başlamam gerektiğini düşündüm. Kralınızın misafiri olacağım için. Şimdilik."

"İsim öğrenmek mi?"

"Evet." Hizmetçinin az önce kaybolduğu, hâlâ açık olan kapıya başımla işaret ediyorum. "Belki de onu tanımıyorsunuzdur. Kendisi Guthakug. Sanırım."

"Sanmıyorum!" Hael'in sesi biraz boğuk çıkıyor. Gülmemek için kendini zor tuttuğunu anlamam bir anımı alıyor. "Umarım değildir. Ne dediğini biliyor musun?"

Yanaklarıma sıcaklık doluyor. "Şey, hayır."

"Guthakug, ... anlamına gelir. Doğrudan bir çevirisi yok. En yakını at artıkları olabilir."

"At artıkları mı? Ne demek istiyorsun?" Az önce kararlılıkla telaffuz etmeye çalıştığım küfürlü kelimeyi bir şekilde yakalayıp geri tıkabilirmişim gibi bir elimi ağzıma götürüyorum.

Hael, beni çok şaşırtan bir şekilde kıkırdıyor. O da en az benim kadar bu patlamaya şaşırmış görünüyor ve hemen yüzünü kontrol altına alıyor. Ancak bunu geri alamaz. O küçük mizah pırıltısını da gizleyemiyor.

bariyerlerinin arkasından. Zırhında bir çatlak var. Küçük bir çatlak belki ama bir çatlak.

"Pekala," diyorum, "troidish çalışmalarına başlamak için güzel bir yer seçtim. Söylesene, en azından aksanım iyi miydi?"

Hael'in gözleri kaçmak isteyen bir başka kahkaha ile parlıyor. Ancak başını salladı ve kararlı bir şekilde, "Önemli değil Prenses. Ne aksanınızı düzeltmenize ne de ev halkıyla dostluk kurmanıza gerek var. Ne kadar uzun olursa olsun, kaldığınız süre boyunca ihtiyaçlarınızı ben karşılayacağım."

Konuşma şeklindeki bir şey midemi bulandırıyor. Gavaria'dan haber geldi mi? Babamdan? Sormak istiyorum, Hael'i sorularımla boğmak istiyorum. Ama yüz ifadesindeki bir şey beni bunu yapmamam konusunda uyarıyor. Ne de olsa babamın Vor'un taleplerine boyun eğmeyeceğini zaten biliyorum. Eğer bir morleth eyerinin kulpundan atılıp rezil bir şekilde Beldroth'a geri gönderilmek istemiyorsam, burada Mythanar'da kendime bir yer bulmam gerekecek.

Bu sürecin ilk adımı bir arkadaş edinmek olabilir. Yüzbaşı Hael çoktan kapıdan çıkmaya başladı, Geçitteki görevine devam etmeye hazır. "Bir dakika Kaptan," diyorum ve o da duraklıyor. Odanın karşısına geçip hizmetçinin çay tepsisini koyduğu masaya oturuyorum. Ellerim titriyor ama demliği kaldırmayı, karıştırmayı ve dökmeden kendime bir fincan doldurmayı başarıyorum. "Nerede yanlış yaptığımı söyle bana," diyorum sert kaptana masumca göz kırparak. "Tonlamam yeterince gırtlaktan değil miydi? Guthakug," diye tekrar deniyorum, bu sefer sesi bağırsaklarımdan derinliklerinden çıkarıyorum.

Hael gözlerini kırptırıyor, dudaklarımdan böyle bir kelimenin döküldüğünü duyunca bir kez daha şok oluyor. Ancak yüz ifadesini gizleyerek sadece, "Ya prenses çalışmalarına başlamak için farklı bir kelime seçseydi?" diye soruyor.

"Pekâlâ." Bir yudum aldıktan sonra fincanı indiriyorum, burnumun dibinde uçuşan buharı içime çekiyorum. "Pratik bir şeye ne dersin? Açlık gibi."

Hael bana dar bir bakış attı. Ne yapmaya çalıştığımı biliyor. Ve aramızda bir bağ oluşmasına izin vermeye hiç niyeti yok. Benden hoşlanmıyor, hatta nefret bile edebilir.

Yine de en azından bir parmağım varmış gibi hissediyorum. Sıkıca tutunmalıyım. "Hadi ama Kaptan Hael. Her küçük şey için tamamen sana bağımlı olmamamın hayatını kolaylaştıracağını biliyorsun. Ya yolumu şaşırp bir çukura düşersem? Bu senin dünyandaki her şey kadar olası. En azından "Açım, açım!" diye bağırabilirsem. Durumuma dikkat çekebilmeliyim."

Hael'in çenesi geriliyor. Karanlık bir deliğe girip kendimi kaybetmemi dilediğini duyar gibiyim. Ağzım yarım bir gülümsemeye kıvrılıyor. O sert, savaşçı dış görünüşünün altında bir yerlerde doğasının nazik bir tarafı olmalı. Aksi takdirde Vor'un ona neden bu kadar güvendiğini anlayamıyorum.

"Makrok," diyor aniden.

Göz kırptım. Neredeyse bir havlama sesi gibiydi.

"Affedersiniz?" "Kelime bu. Açlık. Trol dilinde. Makrok."

Önce boğazımı temizliyorum, sonra da kelimeyi söylemeye çalışıyorum.

"Hayır." Hael başını sallıyor ve kendi boğazına dokunuyor. "Daha yumuşak bir ses. Arkadan." Ağzını kocaman açıyor ve yumuşak, hırıltılı bir ses çıkarıyor. Ben de çenemi genişletip onu taklit etmeye çalışıyorum ve orada oturmuş, başlarımızı arkaya atmış, birbirimize anlaşılmaz, gırtlaktan hırıltılar çıkarıyoruz. Biri şu anda yanımıza gelse, kesinlikle deli gibi görünürdük.

İçimden küçük bir kıkırdama yükseliyor. O kadar beklenmedik ki, yutkunmaya çalışarak hıçkırıyorum. Hael karıncalanıyor. Rahatsız mı oldu? Hayır, çünkü ağzının bir tarafı kıvrılıyor. "Bebeğini kandıran bir anne gibi görünüyoruz," diyor.

"Gerçekten mi?" Zavallı boğazımı pişmanlıkla ovuşturuyorum. "Bence aya karşı ulumaya hazırlanan bir çift köpeğe benziyorduk." Hael bir kaşını kaldırıyor, benzetmeyi anlamamış. Ne de olsa Gölge Diyarı'nda ay yok. Ya da görünüşe göre köpekler. "Boş ver." Elimi sallıyorum. "Yakın mıyım?"

"Evet, Prenses. Sesi göğsünüzün altından biraz daha çıkarabilirsiniz."

Uzun bir nefes alıyorum ve bir kez daha deniyorum.

"Makrok!"

"Ah! Bu iyiydi!"

Boğazımı tekrar ovuşturarak başımı sallıyorum. "Bunu karanlık bir çukurun derinliklerinden haykırabileceğimi hiç sanmıyorum. Kimse beni duymadan çok önce sesim kısılırdı. Deneyebileceğim daha basit kelimeleriniz var mı? Bir selamlamaya ne dersin?"

Hael kabul ediyor ve hiri kelimesi benim insan ses tellerim için çok daha kolay anlaşılır oluyor. Bir süre sonra

Bir dizi basit kelime: ben, sen, ihtiyaç, yemek, içmek ve doğanın çağrısına cevap vermekle ilgili özellikle seçilmiş bir kelime. Tüm bunların sonunda sesim kısılmıştı. Çay demliğini çoktan tükettiğim için bir tane daha rica ediyorum. Hael duvara gidiyor ve bir goblenin arkasına gizlenmiş bir ipi çekiyor. Bir yerlerde bir zile bağlı olmalı, çünkü yarım dakika geçmeden kapı açılıyor ve hizmetçim beliriyor.

Horsescat. Durduramadan aklıma bir kelime geliyor.

o. Bir kıkırdamayı bastırıyorum ve bunun yerine denemek için diğer yeni kelimelerimden birini çıkarıyorum: "Hiri." Durup deneğim üzerindeki etkisini izliyorum. Gözünü bile kırpmıyor. Devam ediyorum: "Taze bir demlik çay getirme nezaketinde bulunur musunuz?"

Hizmetçinin bakışları benden Hael'e dönüyor. "Kurspar-oom,"

Kaptan havlar. "Mazoga."

Hizmetçi başını eğip geri çekilmeye başlar ama Hael tekrar sertçe konuşarak onu durdurur. Bunu bir başka anlaşılmaz trollük izliyor. Hizmetçide belli belirsiz bir öfke parıltısı hissediyorum. Ancak bundan emin olamadan kayboluyor. Hael'in işi bittiğinde hizmetçi aceleyle odadan çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. "Bu da neydi şimdi?" diye soruyorum.

"Ona sadece kralın misafiri olduğunuzu hatırlattım. Bu nedenle size gereken saygının gösterilmesi gerekir." Hael'in gözleri parlıyor. "Eğer bir daha görevdeyken kaba bir dil kullandığını öğrenirsem, görev yerini değiştireceğimi ve skorlorlarda çalışmaya göndereceğimi söyledim."

Ciddiyetle başımı sallıyorum. Ama kalbim biraz ısınıyor. Hael beni savundu. Beni! Buna ilerleme diyebilir miyim? Artık

Mythanar'da bir müttefik?

Hizmetçi kısa bir süre sonra elinde yeni bir demlik çay ile dönüyor ve boş demlikle değiştiriyor. Hael metanetli bir sessizlik sergiliyor ama ben teşekkür etmek için belli belirsiz bir "Salthu" demeyi deniyorum. Hizmetçi bana kısa bir bakış attı. Hael'in alçak sesle homurdanması üzerine, kapıya yönelmeden önce reverans yapıyor. Hael onu bir sözle durdurdu. Kadın temkinli bir şekilde arkasına bakıyor. Hael kulağa sert gelen bir troidish daha söylüyor. Hizmetçi düşünüyor gibi görünüyor. Sonra cevap olarak "Yrt." der.

Hael umursamaz bir el salladı. Kapı hizmetçinin arkasından kapandığında bana döndü. "Adı Yrt."

Sıcak tencereyi kaldırıp yaprakları gevşetmek için demliği içinde döndürürken bunu düşünüyorum. Kıvrılan buhar ağızdan çıkıyor ve burun deliklerime davetkâr bir aroma taşıyor. "Troidish isimlerinizde bir düzen tespit etmeye başlıyorum," diye düşünüyorum fincanıma koyu bir akıntı dökerken. "Hepsi oldukça kısa, değil mi?" Hael homurdanıyor, sorgulayıcı bir ses. Detaylandırıyorum: "Vor. Hael. Sul. Yrt. Tek heceden daha uzun bir şey yok. Haksız mıyım?"

"Bir trolde için daha uzun bir isim düşünülebilir"-Hael duraksar, kelimelerini seçer-"Sanırım siz buna gösterişli derdiniz. Uzun ve ayrıntılı isimleriyle elfkinleri taklit etmeye çalışıyorlarmış gibi görünürler. Kimse bunu istemez."

Çayımı düşünceli bir şekilde yudumluyorum. "Fae'ler arasında herkese iki isim verildiğini duymuştum; gizli bir isim ve halk tarafından kullanılan bir isim. Bu doğru mu?"

"Sadece elfkinler arasında," diyor Hael. "Biz troller bir tür köleleştirmeye o kadar yatkın değiliz."

kendi isimlerimiz bizim için tehlikeli."

"Peki isimlerinizin bir anlamı var mı? Örneğin sizinki... Hael ne anlama geliyor?"

Yeni korumam bana dikkatle bakıyor. Bağ kurma çabalarımı takdir etmiyor. Elinden gelse bu konuşmayı burada ve şimdi bitirirdi ama bazı trollerin edep anlayışı onu yerinde tutuyor. "Benim adım," diyor uzun uzun, "bir sarkıtın ucunda duran tek bir su damlasına atıfta bulunuyor."

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırıyorum. "Bu beklenmedik derecede şiirsel."

Hael yine homurdanıyor ama solgun yanağının yumuşak bir lavanta rengine büründüğünden neredeyse eminim. Belki de her şeye rağmen doğasında nazik bir taraf vardır. Ve bir dizi hırıltı ve gıcırdayan sessiz harften başka bir şey gibi görünmeyen trolde dilinin kendisi, ilk başta şüphelendiğimden daha fazla güzelliğe sahip olabilir.

Burada, Gölge Diyarı'nda kalmak nasıl bir şey olurdu? Kendimi bu insanları ve onların yöntemlerini öğrenmeye ve bilmeye adanmak? İtiraf etmek istediğimden daha heyecan verici bir olasılık. Bu ilk birkaç kelimeyi beceriksizce söylerken bile, önümde yepyeni bir dünyanın açıldığını hissediyorum. Evimde bildiğim her şeyden çok daha geniş ve cazip bir dünya.

Ilsevel için yaratılmış bir dünya.

Bir suçluluk duygusu kalbime saplanıyor. Çay fincanımı bıraktım ve kısa bir nefes aldım. Ama bu duygunun

beni aşığı çeker. Şimdi olmaz, ayaklarımı yeni yeni bulmaya başladığım bir zamanda olmaz. İlsevel öldü. Ben ölmedim.

Sessizlik çok uzun sürdü. Hael'in düşünceli bakışlarını üzerimde bulmak için başımı kaldırıyorum. Birden utanarak elimi çeneme, yanağıma götürüyorum. "Bir şey mi döktüm?"

"Hayır." Başını kısa bir süre sallar. "Sıra sizde Prenses."

"Benim sıram mı?"

"Senin adın. Faraine. Ne anlama geliyor?"

"Oh!" Biraz güldüm. "Faraine, Eski Gavarca'da uzak ufuk anlamına gelir. Her zaman bana uygun olmadığını düşünmüşümdür. Hiçbir zaman seyahat etmeyi sevmedim ve nihayetinde kaderimde bir manastırda yaşamak vardı."

Hael tek kaşını hafifçe kaldırıyor. "Belki de isminizde bir alamet vardı."

Ağzım titriyor, gülüşüm tam olarak solmamış. Fincanı selamlamak için kaldırıyorum. "Buna içerim." Sonra usulca, duyulmak istediğimden tam olarak emin olmadan: "Vor ne demek?"

Odadaki hava çok durgunlaşıyor. Hael'e bakmaya cesaret edemedim önce nefeslerimi ona kadar sayıyorum. Bir kez daha, çok keskin bakışları neşter gibi keskinlikle üzerimde sabitleniyor. Bir hata mı yaptım? Ama tanrı vergisi elimi uzattığımda, engellerinin arkasından kızgınlık değil, sadece ihtiyat yayılıyor.

"Yiğit," dedi Hael sonunda. "Bu eski bir Troidish adı, kralların adı. Ve evet, eğer merak ediyorsan," diye ekliyor başını bir yana eğerek. "Ona çok yakışıyor."

Sıcaklık yanaklarımı ısıtıyor. Telaşla başka tarafa bakıyorum, çaydan bir yudum daha alıyorum. Biraz fazla sıcak. Ağzımdaki lokmayı zorla yutarken yüzümü buruşturuyorum. "Pekala," diyorum, havadaki bu gerginliği kırmaya kararlı bir şekilde, "biraz daha konuşalım." İlham aramak için odaya göz gezdiriyorum. Bir duvara hakim bir şömine, üzerinde özenle oyulmuş bir ejderha resmi olan devasa bir taş şömineyle birlikte. Gözüme çarpıyor. "Troidish dilinde ejderha nasıl söylenir?"

Bana bir şey çarptı. Güçlü bir darbe değil ama yerimde sıçramama neden olacak kadar ani ve keskin. Döndüğümde Hael'in yüzünün derin, karanlık bir çatık kaşla kaplı olduğunu görüyorum. Ağzının etrafındaki çizgiler gergin, çenesindeki kaslar gergin ve sert. "O kelimeyi söyleyemem," diyor. "Seninle değil. Yüksek sesle değil. Bu kutsal bir şey."

"Kutsal mı?" Ona göz kırpiyorum, ağzım sarkıyor. "Özür dilerim, troidfolkların Karanlıklar Tanrısı Lamruil'e taptığını sanıyordum."

"Bazı kutsal şeylere tapınılmaması gerekir."

Sözleri aramızdaki boşlukta yankılanıyor gibi. Eğilip kapıya doğru ilerlediğinde hâlâ bir yanıt bulmaya çalışıyorum. "Prenses bana izin vermeli," diyor. Duygularını sert ve pratik bir elle bastırdığını hissedebiliyorum. "Görevime devam edeceğim. Herhangi bir ihtiyacınız olursa, sormaktan çekinmeyin."

Ağzımı açıyorum, dilimin ucunda daha fazla soru var. Ama o çoktan kapıdan çıktı, kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Ve ben bir kez daha yalnız kaldım. Kocamın evinde bir mahkûm.

"Uzak ufuk," diye fısıldıyorum, gözlerim pencereye ve ötesindeki dünyaya kayıyor. Ama burada ufuk yok. Taşın altındaki bu dünyada yok.

OceanofPDF.com

12

VOR

"Bütün kasaba süpürüldü. Şimdiye kadar sadece bir avuç kurtulan şehre girebildi. Önümüzdeki bir iki gün içinde daha fazlasının geleceğini tahmin ediyoruz."

Şansölye Houg'un sesi kulağımda acımasızca çınıyor. Sanki ne kadar vahim haberler vermesi gerekiyorsa, konuşması o kadar monotonlaşıyor. Belki de bu iyi bir şeydir. Ne de olsa, taşıdığı kelimeler duygu katmadan da yeterince zor.

Gömleğimin altındaki kaşındırıcı bandajı belli etmemeye çalışarak omzumu ovuyorum. Kraliçe'nin odasındaki olayın ardından Madam Ar bana pansuman yapmıştı ve yapışkan iyileştirici merhemi soyulmaya başlayarak cildimi kızarıklıklarla dolu ham bir halde bıraktı. Kral olarak kıvranırken ve kaşınırken görülemem. Bu belirsizlik döneminde, kendi ofisimin mahremiyetinde bile halkımın ihtiyaç duyduğu vakur bir lider olmalıyım. Metanetli. Taşınmaz. Kaya gibi sağlam.

Yine de, parıltı loşluğu, loşluk da parıltıyı takip ediyor ve raporlar akmaya devam ediyor. Birbiri ardına yığılıyorlar, her küçük endişe bir şekilde sırtımda taşımam gereken dağın ağırlığını artırıyor. Ve kim

yanıma gelip bu yükü taşımama yardım edecek biri var mı?
Sul gitti. Hael görevinden alındı. Ve karım . .

.. gelinim

"Majesteleri?"

Houg'un sesi beynimi kaplayan zihinsel sisi dağıtıyor. Başımı kaldırıp masamın karşısından bana bakan üç çift sert gözle karşılaşıyorum. Evimin kahyası Lord Dagh, Houg'un sağında, alçak rahibe Umog Zu ise solunda duruyor. İkisi de diğerinin boğazına saldırmaya hazır görünüyor. Onları görmezden geliyorum ve dikkatimi Houg'a veriyorum. "Evet, Şansölye. Devam edin."

"Nehir halkının sığınağa ihtiyacı var. Orgoth Tapınağı'na gönderilmeleri gerekiyor ama-"

"Ama zaten kendi şehrimizden gelen yetimler ve mültecilerle dolup taşıyoruz!" Karakteristik olarak sakinliğin yaşayan bir muamması olsa da, Zu şu anda olumlu bir şekilde öfkeyle titreşiyor. "Karanlık'taki kardeşlerim va'ya zar zor girebiliyorlar, zihinleri ve ruhları o kadar dağınık ki. Tüm Mythanar'ın refahı için bu kadar gerekli olan dua titreşimleri böylesine hoyratça kesintiye uğrarsa, şehri sağlıklı ve başarılı tutmayı nasıl bekleyebiliriz?"

İlahiyatçı değilim ama Zu'nun hayal kırıklığını anlayacak kadar bilgim var. Umogar sırayla çeşitli va hallerine, yani doğduğumuz taşla birliğe girerler. Bu durumda, yaşam gücü titreşimlerini kayanın birçok katmanından aşağıya, dünyamızın kalbine gönderirler, sıcakta ve soğukta yaşayanları yatıştırmak için

Orada karanlık var. Yeraltı Âlemi'nin hâlâ var olmasının tek sebebinin bu sürekli dualar olduğu söylenir.

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Aslında, bundan oldukça şüpheliyim. Ama böyle bir küfrü alçak rahibeme söyleyecek değilim. Küstah bir genç prensken bu kadının kulaklarımı sıktığına dair çok fazla canlı anım var. Başımdaki tacın onu şimdi de kulaklarımı sıkmaktan alıkoyacağından şüpheliyim.

"Pekâlâ Umog," dedim. "Nehir halkını saraya gönderin. Lord Dagh," kâhyama hitap etmek için hafifçe dönüyorum, "Doğu Salonu'nda istediğimiz sayıda mülteciyi barındırabiliriz, değil mi? Derme çatma yataklar için bolca yer var."

Dagh yüzünü buruşturarak her zamankinden daha da kederli görünmeye çalışıyor. "Doğu Salonu şu anda ev personeli tarafından kullanılıyor. Majesteleri hatırlarlarsa, personel odalarının büyük bir bölümü kargaşa sırasında ciddi hasar görmüştü. Restorasyon çalışmaları sarayın diğer bölümlerinde -sarayınızın üyeleri tarafından kullanılan bölümlerde- yoğunlaştığı için personel ellerinden geldiğince idare etmek zorunda kaldı."

Kaşlarımı çattım. "Doğu Salonu çok büyük, Dagh. Kesinlikle devasa.

Eminim bir düzine kadar aile için yer vardır."

"Doğu Salonu çok büyüktü, Majesteleri. Bir ucu desteklenmiş durumda ve güvenli bir şekilde kullanılabilmesi için onarıma ihtiyacı var."

İç çekerek başımı eğiyorum, bir an için krallara özgü güçlölük görüntüsünü koruyamıyorum. Yorgunum, acı verecek kadar yorgunum. Günlerdir uyumadım. Son loşlukta, başımı bu masaya koyacak kadar uzun süre herkesi odadan kovmayı başardım ve birkaç rahatsız ama

...Houg'un kapiya vurduğu yumrukla kabaca uyanmak için. "Peki," dedim ağır ağır. "Doğu Salonu'nu unut. Misafir kanadına ne dersiniz? Şu anda kullanılmayan birkaç boş daire var. Örneğin Leydi Xag'inki."

Arkadaşımın adını anmak içime bir acı saplanmasına neden oluyor. Xag'ın sonuyla karşılaşmasının üzerinden çok zaman geçmedi. Zehirlenmişti. Kasabasının geri kalanıyla birlikte. Mühendisimin sözleri kafamın arkasında boş bir şekilde yankılanıyor: "Çoğu insan şehrin düşüşünü asla göremeyecek. Çoğu insan zehirden çok daha önce ölecek."

Ürpererek farkındalığımı şimdiki zamana ve Dagħ'ın şiddetli protestosuna geri çekiyorum: "Duvar halılarına çamur bulaştıracaklar! Çamurlu veletleri sütunlara ve pervazlara tırmanacak! Bu insanlar kesinlikle barbar. Bargmenler! Balıkçılar! Sığ kazıyıcılar!"

"Hadi ama dostum," diye araya giriyor şansölyem, ona onaylamayan bir bakış fırlatarak. "Saray, Döngü'nün son yüz turundaki en büyük sarsıntıyı atlattı. Elbette birkaç düzine nehir-çocuğuna dayanabilir. Ayrıca-"

Houg sözünü bitiremeden kapının dışında ani bir kargaşa patlak verir. Yükselen sesler, çoğu boğuk, genç Muhafız Yok'un yüksek ve kararlı sesiyle noktalandı: "Oraya giremezsiniz, Majesteleri!"

Derin, yuvarlanan bir hırıltı ve ardından bir gümbürtü duyulur. Bir sonraki an, kapı açılır ve sert, korkunç bir figür orada durur. Gri tenli, gözleri iki beyaz mücevher gibi. Uzun beyaz saçları kocaman omuzlarından sarkıyordu. Çıplak, sadece

Beline ince bir kumaş geçirmiş olsa da, en zengin kraliyet giysilerini giymiş gibi hareket ediyor.

Bir ürperti ensemde aşığıya doğru akıyor. Bu adamdan hoşlanmıyorum. Targ, sözde rahip ve kendini Derin Karanlık'ın hizmetkârı ilan eden kişi. Bana sorarsanız bir tarikatçı. Her sözüne ve hareketine bağı olan sadık bir mürit kitlesine hükmediyor. Bunlardan biri de benim üvey annem.

Targ alana girer girmez bir kenara çekilip Kraliçe Roh'un girişine yol açıyor. Yok'u onun arkasında görüyorum, gözleri fal taşı gibi açılmış ve çaresiz. "Özür dilerim Majesteleri!" diye kekeliyor miğferinin altından. "Yapamadım, emin değildim."

"Barış, Yok." Bir elimi kaldırdım. Çocuk iyi niyetli ve kesinlikle kendini kanıtlamaya kararlı. Ama gerçek bir işe yaramadan önce öğrenmesi gereken çok şey var. "Görevinin başına dön. Başka kimsenin beni rahatsız etmemesi için elinden geleni yap, olur mu?"

Utançtan yüzü kızaran Yok, kapıyı arkasından çekerek dışarı çıkar. Roh ona selam bile vermiyor. Orada öylece durmaktadır, üzerinde kırık değerli taşlarla parıldayan kasvetli bir siyah vardır. Kömür telleriyle yoğun bir şekilde taranmış beyaz saçları yüksek, mağrur alnından geriye doğru savruluyor ve kalın dalgalar halinde beline kadar düşüyor. Çok güzel bir kadın. Ama zaten bir kralın eşinden de daha azı beklenemezdi. Ancak güzelliğinden çok daha etkileyici olan iradesi. İradesi gözlerinde parlıyor, elmas gibi sert, asırların taşı gibi inatçı.

Önce Şansölye Houg'a, sonra da Lord Dagħ'a soğuk bir bakış fırlatıyor. Sadece Umog Zu'ya belli belirsiz, kibarca başını sallıyor. At

Sonunda elmas bakışlarını tüm gücüyle üzerime dikti. "Odayı alabilir miyiz?"

Onu reddetmek istiyorum. Ama geri adım atmaya niyeti olmadığını görebiliyorum ve şu anda kavga edecek enerjim yok. "Gidin," diyorum kolay, küçümseyici bir el sallayarak. Kâhyam odadan çıkarken, "Lord Dagħ," diye ekliyorum. "Bu koca anıt mezar sarayda bir avuç nehir kasabası ailesini güvenle barındırabileceğimiz bir yer bulun. Anlaşıldı mı?"

Dagħ hala mırıldanarak kendini dışarı atıyor. Houg ve alçak rahibe de peşinden geliyor. Kapı kapandığında Roh'a dönüyorum, duvara yaslanmış sessizce duran Targ'ı görmezden geliyorum. Genelde, o yokmuş gibi davranmanın herkes için en iyisi olduğunu düşünüyorum. "Evet, üvey anne?" Hoş bir şekilde söylüyorum. "Arkadaşlığınızdan duyduğum memnuniyeti neye borçluyum?"

"Oğlumu nereye gönderdiniz?"

Bazaltın etrafında dönüp durmuyor, değil mi? "Hoknath'a," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyorum ve parmaklarımı başımın arkasında birleştiriyorum. "Hepsi bu kadar mı? Bu parıltıyı görmem gereken çok şey var."

"Hayır." Dudakları kıvrılıyor. Bu bir şekilde onu daha da güzelleştiriyor. "Onu neden cezalandırıyorsun?"

"Onu cezalandırmak mı? Aklıma bir fikir geldi. Onu cezalandırmam için bir neden biliyor musun?"

Burun delikleri titriyor. Masama bir adım daha yaklaştı. Daha iyisini bilmesem, beni tehdit etmeye çalıştığını söyleyebilirdim. "Sul her zaman sadece sana sadık kaldı. Kendi sarayında onu bir tavır almaya teşvik edenler olsa bile

sana karşı. Sul ikna edilemezdi. Ona kur yapılamaz, ikna edilemez, kandırılamaz, rüşvet verilemez ya da tehdit edilemez. O bir kaya. O Jor'dur. Bunu biliyorsun."

"İstiyorum."

Yumruklarını taş masaya bastırıyor, ağır ağır eğiliyor, soğuk gözleri parlıyor. "O zaman onu neden yanından gönderdin? Onu kim bilir hangi tehlikelerin içine, senin yanından uzağa gönderdin!"

Yavaş bir nefes alıyorum, yarı kapalı göz kapaklarının ardından ona bakıyorum. "Neden umursuyorsun ki?" Uzun uzun soruyorum ve yanaklarının seğirmesini, çenesinin kenetlenmesini izliyorum. "Her halükarda hepimizin kaçınılmaz Karanlık'a yenik düştüğünü görmek senin arzun değil mi? Sul'un küçük bir tehlikeyle karşı karşıya kalmasının ne önemi var? Hatta yok olsa bile ne fark eder? Senin için hiç fark etmez, değil mi?"

Dudakları geriye kıvrılmış. Diş etlerinin koyu moruna karşı dişleri bembeyaz. "Eğer düşündüğün buysa, Derin Karanlık'ın yöntemlerini fena halde yanlış anlıyorsun demektir."

"Belki de öyledir." Targ'a doğru bir kaşımı yapıyorum. "Ne o zaman? Sen ve küçük cep rahibin beni öldürmek için mi buradasınız?"

"Senin gibi bir zihin va- jor umudunu anlayamaz," diye tersliyor.

"Benimki gibi bir zihin mi?" "Bir insan aklı."

Üvey annemin yüzünü böyle duygusuz görmeyeli çok olmuştu. Babamın ölümünden bu yana, kendini tamamen dini çalışmalarına vermiş, sert, vurdumduymaz, duygusuz bir tavır takınmıştı.

bir rahibe maskesi. Ancak şu anda maskesi düşmüş durumda. Bir zamanlar tanıdığım kadını yeniden görüyorum, babamın gelin olarak aldığı ve kendi kayıp annemin yerine bana sunduğu tutkulu, hatta uçarı yarattığı. Onu ilk gördüğüm andan beri asla sevemeyeceğimi bildiğim bir kadın.

Ayağa kalktım, sandalyemi geriye ittim ve yüzümü ona döndüm. Ondan daha uzunum ama çok değil. Ne de olsa ben yarı insanım, oysa Roh tamamen trol, sanki bir annenin rahminden doğmak yerine kayadan oyulmuş gibi. Ama bunun bir önemi yok. "Trol kanı ya da insan," diyorum, sesim bu sarayın temel taşları kadar soğuk ve sert, "Ben Gaur'un en büyük oğluyum. Tanrıların Mythanar'ı yönetmesi gerektiğine karar verdiği kişi kardeşim değil, bendim."

"Tanrılar mı?" Roh tükürür. "Tanrıları elfkinlere bırak. Sadece Karanlığa ve Aşağıda Yaşayanlara hizmet ediyoruz. Biz _."

"Majesteleri! Majesteleri, böldüğüm için özür dilerim!"

Yok'un kapının dışındaki sesi duyularımı sarsıyor. Bakışlarımı Roh'un yüzünden çekip gölgeli antreye doğru kaşlarımı çatıyorum. "Şimdi olmaz, Yok!" Hırlıyorum.

"Bağışlayın beni, Majesteleri! Hurk ve Jot. Sizinle hemen konuşmak için izin istiyorlar."

Kanım donuyor. Hızlı bakışlarıyla yüzümü inceleyen Roh küçük bir nefes veriyor. "Sorun ne?" diye soruyor.

Cevap verme zahmetine girmiyorum. Bunların Sul'a Hoknath'a giderken eşlik eden iki muhafızın isimleri olduğunu söyleme zahmetine girmiyorum. Onun yerine "İçeri gönderin," diyorum. Benim

Dizlerim aniden güçsüzleşiyor, sandalyeme gömülüyorum ve kalbim göğsümde acı içinde dört nala koşarken bile rahat bir tavır takınıyorum.

"Ne yapıyorsunuz siz?" Kapı yeni gelenleri içeri almak için açıldığında Roh homurdanıyor. "Daha işimiz bitmedi, sen ve ben!"

Biri erkek, diğeri kadın iki figür odaya sendeleyerek girerken onu bir hareketle susturuyorum. Kadın, arkadaşını tutuyor, kolu omuzlarında, ama ikisi de yıpranmış görünüyor. Sol bacağı topallıyor, kemiği belli ki acı verici bir şekilde kırılmış. Cildi hastalıklı bir grilikte, terden parlıyor.

Hemen ayağa fırladım, masamın arkasından hızla döndüm. "Jot! Hurk! Ne oldu? Sen iyi misin?"

Hurk acısına rağmen bana gülümsemeye çalışıyor. "Daha iyiyim Majesteleri. Bu sözü bizzat iletmek istedim, sonra Madam Ar'a gidiyorum."

"Ne haber ..." Kardeşimin adını söylemeye çalışıyorum ama dilimde donuyor ve soğuk, sert bir yumru olarak orada kalıyor. "

. Hoknath'ın mı?"

Jot yarı traşlı başını sallıyor, sarkık beyaz bukleler sol kulağının üzerine düşüyor. "O kadar uzağa gidemedik Majesteleri. Nehir yolunu kullanıyorduk ama mağarayı su basmıştı. Prens Sul başarabileceğimizi düşündü ama sonra tavan çökmeye başladı. Sul gemimizin bir kayaya çarpmasını engelledi ama kendisi suyun içinde kaldı. Hurk ve ben zar zor hayatta kaldık. Gemiyi kıyıya çekip sürünerek geri dönmek zorunda kaldık. Biz çıkmadan çok önce her şeyin üzerimize yıkılacağından emindim."

"Peki ya oğlum?" Roh iki muhafızın bakışlarını üzerine çekerek soruyor. "Ona ne oldu?"

"Elimizden geldiğince uzun süre aradık." Jot umutsuzca başını sallar. "Ama sonra Hurk burada . . . bacağı bu haldeyken başaramayacaktı. Onu geri götürmek zorundaydım, anlıyor musun? Prensten hiç iz yoktu."

Roh başını sertçe çevirip bakışlarını bana dikti. Sanki bunu ben planlamışım, sanki oğlunu öldürmek için nehir yoluna bir şekilde tuzak kurmuşum gibi. Bana sessizce savurduğu her suçlamayı hissediyorum.

"Onu bulacağız, Roh," diyorum. Sesim o anda toplayabildiğim tüm kraliyet güvenini taşıyor. "Bizzat ben gideceğim. Onu eve getireceğim."

Bakışlarımı sertçe tutuyor. Gözbebekleri büyük siyah diskler halinde, solgun yüzündeki oyuklar gibi. "Eğer yapmazsan," diye fısıldıyor, "Karanlıkta yolunu bir daha asla bulamayabilirsin."

Bununla birlikte döner ve odadan çıkar. Tüm bu süre boyunca bir kaya gibi sessiz ve hareketsiz duran Targ yeniden canlanıyor, güçlü uzuvlarını topluyor ve onun arkasında harekete geçiyor. Bana doğru bir bakış bile atmıyor.

Jot ve Hurk'a bir kez daha dönmeden önce her ikisi de odadan çıkana kadar bekliyorum. "Jot, bana eşlik edebilecek kadar uygun musun?"

"I . . . Sanırım, Majesteleri," diye cevap veriyor ama sesindeki korkunç tereddüdü duyuyorum. İhtiyacım olan o değil. Şu anda değil. Sul'un hayatı tehlikedeysen olmaz.

"Hayır, boş verin. Onu revire götürün," diyerek onları başımdan savdım. "Ar sana da baksın. Yok!" Çocuğun

Yüzü kapıda beliriyor, ifadesi gergin, gözleri kocaman. "Yok, kız kardeşini bulup bana göndermeni istiyorum. Derhal, duyuyor musun?"

OceanofPDF.com

13

FARAINÉ

Avucumu düz bir şekilde duvara bastırıyorum, ağırlığımı koluma veriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Diğer elim kolyemi sıkıca kavriyor, kalbindeki sıcaklığı arıyor. Çağırma hafif bir nabız atışıyla yanıt veriyor. Neredeyse bir selamlama gibi geliyor.

Bu nabızı tutarak avucumdan bileğime, koluma ve kalbime yönlendiriyorum. Orada bir an döndükten sonra diğer koluma ve duvara doğru devam ediyor. Bu ince bir his, hafif bir titreşim fısıltısı. O kadar zayıf ki, neredeyse uydurduğuma inanabilirim.

Ama hayır. Duvarın derinliklerinde bir şey cevap veriyor. Bir şeyler kıpırdıyor. Bu, suikastçının beni duvara yapıştırdığı ve bıçağını boğazıma dayadığı zamana hiç benzemiyor. O zaman hem onun duyguları hem de benimkiler öylesine şiddetli bir fırtınaydı ki, duvara gömülü kristaller tepki olarak çılgılık atıyor gibiydi. Şimdi kalbim sessiz ve sakin. Kristallere uzandığımda, cevap olarak zar zor fısıldıyorlar. Ama cevap veriyorlar.

Gözlerimi açıyorum, elimi bırakıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Duvar pürüzsüz, hafif kavisli ve narin çizgilerle kazınmış.

Mağara çiçeklerinin ve adını bilmediğim yaratıkların desenleri. Sadece bir duvar. Sadece boyun eğmeyen bir taş. Kimse içinde titreşen yaşam miktarını tahmin edemez.

Hafifçe kaşlarımı çatarak kolyemi koparıyorum ve gözlerimin hizasına kadar kaldırıyorum. Soruyu zihnimde ne kadar döndürürsem döndüreyim, bu Yeraltı Âlemi kristalinin nasıl olup da elime geçtiğine dair bir açıklama getiremiyorum. Sanki biri benim tanrı vergisi yeteneğimi biliyormuş gibi. Güçlerimin bu dünyanın taşlarına nasıl tepki vereceğini biliyordu. Ama bu kesinlikle çılgınca bir düşünce. Kimse yeteneğimi bilmiyor ya da umursamıyor.

İç çekerek, kristali göğsüme yaslamak için bırakıyorum. Cevabı olmayan tüm bu sorular beni delirtecek. Kendi tenimde kaşıntı hissediyorum, rahatsızım ve bir sahne değişikliği için çaresizim. Odanın etrafına bir göz atıyorum. Kraliçenin odasından çok daha az insani bir tarzı var. Bakışlarım bir an için bir duvar boyunca uzanan dar yatakta kalıyor. Beyaz kürkler ve kalın battaniyelerle kaplı olan bu yatak, gelin odasındaki büyük yataktan çok daha küçük. Sadece benim uyuyabileceğim kadar yer var.

Vor gelmedi. Günler oldu. Ya da lusterlings, ben söylemeliyim. Çok uzun. Acı verecek kadar uzun.

Hafifçe küfrederek odayı adımlamaya başlıyorum. Huzursuzluk ruhumun derinliklerine işliyor, endişeye, hatta paniğe dönüşüyor. Bu yalnızlığa daha fazla katlanamam! Kapıyı açıp Hael'e Gölge Kral'ı çağırmasını söylersem ne olur? Gelir miydi? Gelirse ne diyeceğim?

Gözlerimi kapatıyorum. Zihnimin durulmasına, duygu fırtınasının dinmesine izin veriyorum. Vor'un yüzü hafızamda beliriyor, tek bir lor kristali tarafından aydınlatılıyor. Bu görüntüye tutunuyorum, beni daha derine çekmesine izin veriyorum. Güçlü elinin belimi ısıttığını, beni bedenine bastırıldığını hissediyorum. Dudaklarının sıcaklığı benimkilerin üzerinde geziniyor, aramızda bir nefesten fazlası yok. Bir parmağımın ucuyla alt dudağıma dokunuyorum, o hissi, o bağlantı fırçasını hatırlamaya çalışıyorum. Ağzını benimkine doğru indirmeye cüret ettiği o anı -orada ve tekrar gitti-.

İlk öpüşmemiz.

İlk gerçek öpücüğümüz.

Kız kardeşime yönelik bir öpücük değil. Zehirle yönlendirilmiş vahşi bir saldırı değil.

Benim için bir öpücük. Nazik. Geçici. O kadar özlem doluydu ki kalbimi burkmuştu.

Oh, neden gelmiyor?

Dışarıdaki koridorda ani bir ses patlaması. İrkiliyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve kapıya dönüyorum. Hızla kapanıyor ama diğer taraftan gelen sesleri net bir şekilde duyabiliyorum. Hael ve bir başkası. Erkek. Kalbim yerinden fırlıyor ve sonra tekrar batıyor. Bu Vor'un derin, yankılanan sesi değil. Daha yüksek, daha yumuşak, daha tatlı.

Kaşlarımı çatarak odanın kapısına doğru bir adım atıyorum ve kulağımı yaklaşıtıyorum. Bir nefesle geri sıçradım. Ani bir duygu parıltısı taşın içinden dalgalanarak göğsüme sertçe çarptı. Bir an için iki elimi kalbime bastırarak durdum, vurulduğuma yarı yarıya inanıyordum.

Ama bu benim Tanrı vergimdi. Keskin ve beklenmedik bir acıya tepki olarak. Kimin?

Destek için kristalimi kavrayarak tekrar öne çıkıyorum, mandalı tutuyorum ve kapıyı bir santim aralıyorum. Hael hemen dışarıda nöbet tutuyor. Hemen tanıdığım bir çocukla konuşuyor. Sanırım adı Yok. Vor'un Yeraltı Diyarı'na ilk geldiğimizde bana ve Lyria'ya göz kulak olması için görevlendirdiği genç refakatçi. Hael'in soğukkanlı suratıyla keskin bir tezat oluşturan yüzü hayal kırıklığıyla dolu. Birbirlerine trol dilinde hırılıyorlar, derin bir tartışmanın içindeler ve benim incelememden habersizler.

Dudağımı ısııyorum. Belki de geri çekilip kapıyı tekrar kapatmalıyım. Onları yalnız bırakmalıyım. Ancak ben karar vermeden Hael'den başka bir duygu dalgası patlıyor. O kadar keskin ki, nefesim kesiliyor.

Hael döndü ve beni gördü. Gözleri büyüdü. "Prenses. Burada sizi ilgilendirecek bir şey yok. İçeri geri dönün."

Onun öfkesinin acısını bastırıyorum. Sonra omuzlarımı dikleştirerek çocuğa dönüyorum. Ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. "Ne oldu?" diye sordum.

Yok gözlerini kırıştırtıyor, yutkunuyor ve Hael'e hızlı bir bakış fırlatıyor. "Vor

. . . Yani, kral. Kız kardeşimin ona katılmasını istedi. Özel bir görev için. Prens Sul'u bulmak için."

Kralın kardeşinden bahsedilince Hael'in içinden bir duygu yumağı daha fırlıyor. Hemen bastırıyor ama yeterince hızlı değil. O bir saniye içinde kalbinin gerçek durumunu açığa vurdu. "Prense ne oldu?" Hâlâ Yok'a hitap ederek soruyorum.

"O kayıp," diyor çocuk. Hael'e dönüyor ve yine trolkish dilinde konuşuyor.

Başını sallıyor ve bu kez benim dilimde, "Benim görevim prensese karşı." diye homurdanıyor. Sözleri kızgınlıkla ağırlaşıyor. "Krala söyle-"

"Sen söyle ona!" Yok havlıyor. "Ben zaten denedim. Onun yerine benim gideceğimi söyledim."

"Sen mi?" Hael çocuğa yukarıdan aşağıya bakıyor, yüz ifadesi küçümseyici. "Sen hazır değilsin. Güvenebileceği birine ihtiyacı var."

"Bana güvenebilir," diye cevap veriyor çocuk somurtkan bir şekilde. "Ama o seni istiyor."

Hael'in ağzı hızla kapanıyor. Sonra dişlerinin arasından hırlıyor. "Prensese bırakamam."

Yok bir dizi trolce konuşuyor. Ne dediğini tahmin etmek için bir tercümana ihtiyacım yok. Aceleyle bir adım öne çıkıp Hael'in koluna dokunuyorum, parmaklarımı ön koluna takılı deri bileziğin üzerine koyuyorum. "Her şey yolunda." Bana döndüğünde küçük bir gülümseme sunuyorum. "Bu cesur genç muhafızın görevlerini takdire şayan bir şekilde yerine getireceğinden eminim. Siz yokken ona fazla sorun çıkarmayacağıma söz veriyorum."

Hael itiraz etmek için ağzını açıyor ama çaresizliğini hissedebiliyorum. Parmaklarımla kolu arasında deri bir bariyer olmasına rağmen duyguları çok güçlü, çok çalkantılı.

"Devam et," diye nazikçe ısrar ediyorum. "Kayıp prensi bul. Ve Vor'u sağ salim geri getir."

Gözleri benimkilerle buluşmak için parlıyor. Temkinli, umutlu, korkmuş. Çaba göstererek duygularını kontrol altına alıyor, onları hızla kilitliyor. Ancak o zaman Yok'a dönüyor, dilinden bir troidish akışı dökülüyor. Kulağa çok sert, çok ağır geliyor. Neredeyse çocuğun omuzlarının bu ağırlığın altında eğildiğini görebiliyorum. Ancak konuşması bittiğinde bana dönüyor ve "Güvende kalın Prenses. Yakında döneceğim." Bununla birlikte, geçitten aşağı doğru adım atıyor. Sonundaki dönüşe ulaştığında koşmaya başlıyor ve gözden kayboluyor.

Böylece kendimi yeni genç korumamla yalnız buldum. Ona baktım. O da bana bön bön baktı. "Adın neydi senin?" Yeterince iyi hatırlamama rağmen soruyorum.

"Yok," diye cevap veriyor. "Muhafız Yok."

Başımı sallıyorum. "Leydi Lyria'yı ve beni o yaratıklara ne deniyordu? "dan korumak için cesurca savaştın.

"Woggha." Yok boğazını temizliyor. "Mağara şeytanları."

İğrenç canavarların anısı zihnimde yanıp sönüyor. O gözsüz, kemik kaplı yüzler. Gri, sarkık deri. Kocaman, taş delici pençeler. Yeraltı Âlemi güzelliklerle dolu ama gölgelerinde gizlenen dehşetler de var. Yine de .

. . O canavara bağlanmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Sadece bir anlığına, büyük bir urzul kristalini kavrayıp o sinsi ağzın karşısında durduğumda. Deliliğin içine hapsolmuş zihne dokunmuştum. Vahşete ve kana susamış bir zihne. Umutsuzluğa gömülmüş bir zihin.

Titriyorum, kollarımdaki ince tüyler diken diken oluyor. Zihnimi şimdiki ana geri çekerek genç adama soğukkanlı bir gülümseme sunuyorum. "Cesaretini ve sadakatini kanıtladın.

Muhafız Yok. Seninle iyi anlaşacağımıza inanıyorum."

"Size hizmet etmek benim için bir onurdur, Prenses."

"Mükemmel. Birbirimizi anladığımız sürece." Bunu söyledikten sonra topuklarımın üzerinde dönüp odama giriyorum ve kapıyı arkamda açık bırakıyorum. Yok kapıyı kapatmak için uzandığında omzumun üzerinden sesleniyorum: "Yalnız kalmak istediğimde sana haber veririm."

Çocuk donakalır. Ama itiraz etmiyor. Bir süre sonra mandalı bırakıyor, geri çekiliyor ve kapımın dışında pozisyon alıyor. Aslında bu oldukça işe yarayabilir. Yüzbaşı Hael kadar vahşi ve korkutucu olmayan bir korumaya sahip olmak güzel olacak.

Odayı geçip balkona çıkıyorum. Aşağıdaki avluda büyük bir hareketlilik var. İzlemek için parmaklığın üzerine eğildim. Morleth uzun, dikenli kuyruklarını sallayarak zıplıyor ve adım atıyor. Seyisler dizginlerini tutmak için çırpınıyor, şaklayan dişlerden ve toynaklardan kaçıyorlar. Canavarlardan biri diğerlerinden daha büyük. Knar olduğundan neredeyse eminim, Vor'un kendi bineği.

Alt dudağımı çiğniyorum. Parmaklarım rayları kavırıyor. Vor gidiyor. Kayıp kardeşini bulmak için bir göreve. Şüphesiz tehlikeli bir görev. Ve benden ayrılma zahmetine girmedim. Böyle bir nezaket beklemediğimden değil. Bir kral neden mahkumundan izin alsın ki?

Ellerimi yumruk yaparak topuklarımın üzerinde dönüyorum ve odaya geri dönüyorum. Ben açık kapıda belirlediğimde Yok duvarın dibinde rahat bir pozisyon almıştı. O

beni görünce başladı. Gözleri neredeyse kafatasından fırlayacaktı. "Prenses?"

"Beni avluya götür." Mirasımın tüm kraliçe duruşunu toplayarak kendimi çok dik ve uzun tutuyorum. Yok'un ağzı açılıyor, kapanıyor. İtiraz edip etmemesi gerektiğine karar vermeye çalışmasını izliyorum. Ne demek istediğimi daha iyi anlatabilmek için, "Derhal" diye buyurgan bir cümle ekliyorum.

Bu işe yarar. Yok hemen harekete geçiyor ve elini sallayarak yolu gösteriyor. Yanına düşüyorum ve o da beni birkaç kat merdivenden ve şaşırtıcı taş geçitlerden aşağıya yönlendiriyor. İlerlerken bakmamaya çalışıyorum. Ama bu çok zor. Şimdiye kadar sarayın çok azını görebildim. Gerçekten de harikulade, görkemli bir yapı, daha önce gördüklerime hiç benzemiyor. Kadim ve eskimeyen, soğuk, yankılı ve gölgelerle dolu. Yine de orada burada parlayan kristaller hayranlık uyandıran kaya oluşumlarını ortaya çıkarıyor. Sade dokunuşlar, dokuma kilimler ve duvar halıları, salonların ve özel galerilerin, heykellerin ve karmaşık pervazların izlerini de görüyorum. Korumamın yanında aceleyle ilerlerken tüm bunlar gözümün önünden geçiyor.

Ancak en etkileyici olan insanlar. Evin sakinleri olan uzun boylu, korkunç, güzel trolde erkekler ve kadınlar. Onların bakışlarıyla karşılaşmamaya özen gösteriyorum ... hem düşüncümü hem de idamımı aynı ilgiyle izlediklerine şüphe olmayan bakışlarla. Yine de solgun gözlerini dikmiş bana bakıyorlar. Yüksek boyları karşısında kendimi cüceleşmiş, uhrevi güzellikleri karşısında alçalmış hissediyorum. Ama kendimi elimden geldiğince dik tutuyorum, güvenle hareket etmeye, korkusuzca davranmaya kararlıyım.

Sonunda saraya ilk gelişimden tanıdığım giriş salonuna geliyoruz. Şehrin içinden perdeli bir çöp arabasıyla taşınıp buraya, bu katın ortasına, o devasa kubbeli tavanın altına bırakılalı çok uzun zaman olmuş gibi geliyor. Yankılanan mekân şimdi hareketlilikle dolu; hizmetkârlar savaşıllara zırhlarını giydiriyor, miğferlerini, zırhlarını ve bilekliklerini takıyorlar. Aralarında Yüzbaşı Hael'i görüyorum. Beni ve Yok'u salonun kenarındaki bir kemerin altında gördüğünde miğferini kafasına kaldırıyordu. Seslenmeye hazırlanarak ağzını açıyor.

Tam arkamdan bir ses konuşuyor: "Burada ne yapıyorsun?"

Omurgamdan şimşek gibi bir şok geçiyor. Heyecan verici, neredeyse acı verici. Dizlerimin bağı çözülüyor ama onları sıkıca kilitliyor ve yüzümü dikkatli bir maske haline getiriyorum. Nefes alarak konuşmacıyla yüzleşmek için arkamı dönüyorum. Vor. Uzun boylu ve heybetli, görkemli bir güce sahip, karmaşık desenlerle işlenmiş güzel bir zırh giymiş bir figür. Zırhının kenarları bıçak gibi keskin, bileklikleri ve kazmaları sivri uçlu. Hayata gelmiş bir efsane gibi görünüyor ve bu manzara başımı döndürmeye ve kalbimi göğsümde titretmeye yetiyor.

Sonra bakışlarımı yüzüne kaldırıyorum. Henüz miğferini takmamıştı ve onu net bir şekilde görebiliyordum. Yüz hatları taş gibi sert ve haşın olsa da gözleri ona ihanet ediyor. Yarı aç bir adamın gözleri bunlar. Bakışlarımla buluştuklarında, duygularının dalgalanmasını hissediyorum, kırmızı ve alev alev. Çok fazla duygu, korku, öfke ve endişeden oluşan bir kakofoni. Ve hepsinin altında, bir davulun derin vuruşu gibi, arzu.

Ona uzanma dürtüsüyle savaşıyorum. Her dürtü bana yüzünü ellerimin arasına almamı, onu kendime çekmemi söylüyor. Ama yapamıyorum. Çünkü duyguları güçlü olsa da net değil. Gerçekten ne istediğini bilmiyorum. Bu yüzden ellerimi önümde düzgünce kavuşturuyorum ve çenemi biraz daha yukarı kaldırıyorum. "Gidiyor musun?" Sesim alçak ve sakın.

Başını salladı. "Gördüğünüz gibi."

"Ne kadarlığına gidiyorsun?"

"Bilmiyorum." Alt çenesi çalışıyor. Dişleri parlıyor
lorst light. "Umarım uzun sürmez."

"Tehlikeli mi? Nereye gidiyorsunuz?"

"Bilmiyorum." Bir tereddüt daha, sonra, "Büyük olasılıkla."

Midem bulanıyor. Bizi izleyen tüm gözlerin, arkamdaki kavernöz salonu dolduran ani sessizliğin acı verici bir şekilde farkındayım. "Dikkatli olacaksın." Ne kadar denesem de sesimdeki hafif titremeye engel olamıyorum.

Yüz ifadesi gerginleşiyor. İçinden bir duygu dalgası daha yayılıyor, o karmaşık fırtınanın bir başka patlaması. Yine de cesurca karşı koyuyor, kalbinin duvarlarının arkasına sertçe kapatıyor. "Yapacağım." Yok'a bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Odanızdan çıkmamalısınız, Prenses."

"Ben bir mahkûm değilim," diye hatırlatıyorum ona sertçe.

Başını sallar. Sonra aniden elindeki miğferi kaldırır ve takar. Uzun yanak plakaları yüzünü örtüyor ve siperlik gözlerini gölgeliyor, böylece iki parlak kıvılcımdan daha fazla değil. "Gözden uzak durman hepimiz için daha iyi olur," diye homurdanıyor.

Bu sözlerle beni iterek koridora doğru ilerliyor. Dönüyorum ve gidişini izliyorum. Kalbim o kadar kötü ağrıyor ki, acıyı hafifletmek için çaresizce göğsümü tutmak istiyorum. Ama kendime bu kadar açık bir şekilde ihanet etmeye cesaret edemiyorum. Bu yüzden, halkına birkaç alçak sesle, gürleyen trolce sözler söyleyip avluya doğru adım atarken onu izlemekle yetiniyorum. Diğerleri de onu takip ediyor ama Hael kapı aralığında durup bana ve Yok'a son bir uyarı bakışı atıyor.

Sonra gittiler. Bilinmeyen tehlikelerle yüzleşmek için gittiler. Beni bu soğuk, taş dünyada geride bırakarak.

Boğazımda küçük bir inilti, elbisemin eteklerini topluyorum, kemerin altından çıkıyorum ve Yok'un protesto çığlıklarını görmezden gelerek artık boş olan koridorda koşuyorum. Hâlâ açık olan kapıya ulaşıyorum ve avluya, geniş basamaklardan aşağıya bakıyorum. Morleth tepiniyor ve homurdanıyor, seyisler binicileri için onları sabit tutmaya çalışırken burun deliklerinden siyah dumanlar üflüyor. Vor orada, Knar'a binmiş bile. Halkını gözden geçiriyor ve sanırım . . . Umarım . . . Keşke... bakışları kapı aralığından kısa bir süreliğine bana doğru dönse. Ama emin değilim. Aslında, yanıldığımdan neredeyse eminim.

Vor yumruğunu başının üzerine kaldırır. "Drag-or, ortolarok!"

Halkı cevap veriyor, kollarını kaldırmış, kaba sesleri havlıyor: "Rhozah! Rhozah!"

Sesleri hâlâ yüksek taş duvarlarda çınlarken, atlarını harekete geçiriyorlar. Morleth toynakları taştan kıvılcımlar çıkararak avludan şehrin dışına doğru akıyor. Çok geçmeden arkalarında sürüklenen bir dumandan başka bir şey kalmadı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

14

VOR

Arkana bakma. Arkana bakma.

Varlığımdaki her şey eyerimde dönmek, başımı eğmek, o kapı aralığında duran ince bakireye son bir kez bakmak için yalvarıyor. İçimdeki her şey morleth'immin dizginlerini çekmeye, hayvanı çekmeye ve avlunun karşısına, o büyük taş basamaklara doğru dörtnala koşmaya çağırıyor. Eyerimden atlamak, onu kollarımın arasında yakalamak ve dudaklarımı onunkilere yapıştırıp dehşet verici bir öpücük kondurmak.

Yukarıda ve aşağıda Tanrılar! Kendimi bu ihtiyaçtan nasıl koruyacağım? Ciğerlerime hava çeker gibi onun varlığını arzuluyorum. Ellerim parmaklarımı saçlarında gezdirme, avuçlarımı vücudunun yumuşak kıvrımlarında gezdirme arzusuyla yanıyor. Dudaklarım ve dilim onun tatlılığını tatmak için açlık çekiyor. Her santimini içime çekmeyi arzuluyorum. Onu tanımayı ve tanıdıkça ona sahip çıkmayı. Onu benim yapmak için.

Ama yapamam. Buna cesaret edemem. Çünkü tehlikede olan sadece benim kalbim değil. Tüm Mythanar'ın kaderi söz konusu. Bunu asla unutamam. Her bariyeri, her kalkanı kurmalıyım. Ve bunlar parçalanmakla tehdit ettiğinde, geri çekilmeliyim. Aramıza koyabildiğim kadar mesafe koymalıyım. Tek yol bu.

Başımı sallayıp önümdeki yola odaklanıyorum. Tüm bölük dörtnala kalkıyor, hızlı ve akıcı bir şekilde şehirden aşağıya, köprüden geçip Mythanar'ın dışındaki tünellere ve karanlığa doğru ilerliyor. Parlak Iorst ışıklarını geride bıraktığımızda, morlethler daha mutlu oluyor ve binicileri onları kontrol altında tutmakta daha kolay vakit geçiriyor. Bu görevde Hael de dahil olmak üzere en iyi beş adamımı yanımda getirdim. Zırhlı ve miğferli, harekete hazırlar. Tek umudum buna gerek kalmaması ve bu görevin basit bir keşif olması. Kaybolan kardeşimi bulacağımızı, Hoknath Lordu Korh ile kısa bir konuşma yapacağımızı ve karanlık çökmeden eve döneceğimizi umuyorum.

İçgüdülerim bana bu kadar basit olmayacağını söylüyor.

Dönüyorum ve Hael'le göz göze geliyorum. Morleth'ini benimkinin yanına çağırıyor. Uzun boynunu uzatıyor ve Knar'ın omzundan bir ısırik alıyor, altındaki çirkin pulları ortaya çıkarmak için kaba siyah kürkten bir şerit koparıyor. Knar homurdanıp geri çekiliyor, ama Hael ve ben başlarını çekip canavarları itaat etmeye zorluyoruz. Hael ancak o zaman konuştu: "Planınız nedir Kralım?"

Çok katı ve resmi. Elbette Hael görevdeyken her zaman profesyoneldir ama bir zamanlar paylaştığımız o kolay dostluğu sonsuza dek kaybedip kaybetmediğimizi, birbirimize bir daha güvenip güvenemeyeceğimizi merak etmekten kendimi alamıyorum. Bu imkansız görünüyor.

"Jot'a göre nehir yolu kapalı," diye cevap veriyorum aynı sertlikle. "Bunun yerine eski Karthur Kanalı'nı kullanacağız." Karthur eskiden kilometrelerce uzanan hızlı ve dar bir nehirdi.

Yeraltı Âlemi'nin derinliklerine doğru. Üç nesil önce meydana gelen bir kıpırdanmanın ardından kuruyarak ardında kuru bir kanal bırakmıştır. Mythanar ve Hoknath arasında bir otoyol olarak yeterince iyi hizmet veriyor ancak daha hızlı nehir rotaları lehine nadiren kullanılıyor.

"Karanlık olacak," diyor Hael. "Korh kanalı aydınlatmıyor."

"Bizim kendi lord taşlarımız var. Ve Morleth bundan hoşlanacak."

Hael bu gerçeği tartışamaz. Başını sallıyor. Onu tekrar yanımda görmek, onun desteğine ve gücüne sahip olduğumu bilmek iyi hissettiriyor. Her şeye rağmen, zor bir durumda arkamı kollayacağına en çok güvendiğim kişi hâlâ o. Yine de küçük bir parçam onu geride bırakmış olmayı diliyor. Faraine'in Hael'in gözetimi altında olduğunu bilmek beni rahatlatırdı. Ama Yok'a daha büyük sorumluluklar vermemin tam zamanı. Çocuk sağduyusunu olmasa da cesaretini kanıtladı. Daha çok genç. Zaman onu kız kardeşi gibi gerçek bir savaşçıya dönüştürecek.

Ayrıca, Hael'i bu göreve getirmemek zalimlik olurdu. Sul'un onun için ne anlama geldiğini biliyorum... Kişisel görüşüme göre, o hain kardeşimden çok daha iyisini yapabilecek olsa bile.

Bir saatlik zorlu bir sürüşten sonra eski kanalın ağzına geliyoruz. Yolculuk ettiğimiz yoldan çok daha geniş ama karanlık. Hael emri veriyor ve ben ve yoldaşlarım miğferlerimize lorst taşları takıyoruz. Sonra Knar'ın kafasını açıklığa doğru yönlendiriyorum. Ancak yaklaştığımızda aniden alev halkalı gözlerini deviriyor ve homurdanıyor,

ve toynaklarını yere vuruyor. Onu tekrar dürtüklüyorum ve tüm vücudunu öyle sert sallıyor ki kemiklerim zırhımın içinde takırdıyor. "Ne oldu oğlum?" Pullu boynunu ovuyorum. "Bir koku mu alıyorsun?"

Kanalın girişinde duruyor, burun delikleri açılmış, kulakları öne doğru dikilmiş. Vücudundaki her kas gerilmiş durumda.

"Sorun nedir?" Hael kendi gergin atını benimkinin yanına sürerek soruyor.

"Orada bir şey var." Çekingen bir şekilde havayı kokluyorum. Sonra tanıdık ekşi bir koku burun deliklerimi doldururken dişlerimin arasından tıslıyorum. "Raog!"

Hael lanet okuyor. Eyerinde dönerek, herkesin maskelerini takması için aceleyle havlıyor. Ben kendiminkini çoktan çıkardım, ezilmiş miraisis çiçekleriyle dolu uzun, çirkin bir gaga. Yüzümün alt yarısına sıkıca oturuyor, ağzımı ve burnumu kapatıyor.

Hael atından inerek, "Morleth'i oraya götüremeyiz," diyor. Sesi kendi maskesinin ardında boğuklaşıyor. "Morleth'ler zaten yeterince deli. Kuduz morlethler başa çıkmaya hazır olduğum bir sorun değil."

Tartışamam. Bunun yerine, halkıma attan inmelerini işaret ediyorum. Morleth'ler hemen bu boyuttan çıkıp sülfür püskürterek birbirini ardına yok oluyorlar. Kısa süre sonra beş yoldaşım ve ben kanalın ağzında duruyoruz. Miğferlerimizdeki lor taşları arkamızda garip, uzun gagalı gölgeler bırakıyor.

"Bu maskeler sadece üç saatlik koruma sağlıyor," diyor Hael temkinli bir şekilde.

"Geri dönmek istiyor musun?" Ben soruyorum.

Cevap vermiyor, sadece kılıcının kabzasını kavlıyor. Yanımda duran diğer cesur kadın ve erkeklere dönüyorum. "Ne bu yolda ne de Hoknath'a ulaştığımızda bizi nelerin beklediğini tahmin edemiyorum. Eğer zehir şehri ele geçirdiyse, en kötüsüne hazırlıklı olmalıyız. Önümüzde ne olursa olsun hazırlıklı değilseniz hiçbirinizi yola devam ettirmeyeceğim. Mythanar'a dönmeyi tercih ediyorsanız, bana şimdi söyleyin."

Dördü karşılıklı bakışıyor. Onlar benim en cesur ve en gözü peklerim - Toz, Wrag, Grir ve Lur, yaraları olan tecrübeli savaşçılar. Kaptan Toz'un küçük gözleri kaşlarının taş çıkıntısının altında parlıyor. "Gidip guthakug prensini bulalım," diye homurdanıyor.

Acımasız bir sırtışla cevap veriyorum, sonra bir adım öne çıkıyorum. Yolu göstermeye niyetliyim ama Hael önden gitmekte ısrar ediyor ve ben de ona karşı çıkmıyorum. Bu dolambaçlı yolu daha önce hiç yaya olarak kat etmemiştim ve böylesine zifiri karanlığa alışık değilim. Mağaranın bu kısmında hiçbir doğal lor taşı yok ve yolu aydınlatmak için hiçbiri yerleştirilmemiş. Kendi küçük ışıklarımız, aşılmaz siyahın ağırlığına karşı zayıf bir şekilde parlıyor. Trolde olmama rağmen, bunu tek başına bunaltıcı buluyorum. Keşke başka bir rota seçseydim demem uzun sürmedi.

Işığım parlak bir şeye takılıyor. Gözümün kuyruğunda titriyor ve başımı keskin bir şekilde sağa çekiyor. Dönüyorum. Göz kırpiyorum. Başımı salladım ve tekrar baktım. Işık, bir kadının boynuna asılmış, narin mücevherlerden oluşan parıldayan bir kolyeye takılıyor. Gövdesi yolun kenarındaki taşların arasında garip bir açıyla uzanan bir kadın. Alt yarısı tamamen kayıp olan bir kadın.

Kanım buza dönüştü.

"Bakın Kralım," diyor Hael, dirseğıme yaklaşıarak. İşaret ediyor.

Başka bir cesedi ortaya çıkarmak için en iyi ışığı açıyorum. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Çok fazla ceset. Parçalanmış. Kuru nehir yatağına serpilmiş. "Morar-juk!" Ciğerlerim göğsümün içinde daralırken kelimeler dudaklarımdan küçük bir hava püskürterek kaçıyor.

"Onlara ne oldu?" Lur'un sesi bu korkunç siyah sessizlikte yüksek ve biraz fazla gür. "Bunu ne yaptı?"

Hiçbirimiz cevap veremiyoruz. Dehşet içinde sessizce ilerlemeye devam ediyoruz, ta ki diğerlerinden farklı bir bedene rastlayana kadar. Alçak, dört ayaklı, kör bir canavar; kemik kaplı bir kafası ve kocaman, kayaları yırtan pençeleri var.

"Woggha," diyor Hael. Onu incelemek için hızla ilerledi ve kafatasının dibinden bir mızrak çıkardı. Cesur bir ruh onu aşağı indirmiş. Kısa süre sonra ölen biri olduğundan şüpheleniyorum. Kimse bu tünelden kaçamadı, kimse Mythanar'ın güvenliğine ulaşamadı.

"Bütün bunları bir mağara şeytanı yapmış olamaz," diyor Wrag, başını bir o yana bir bu yana çevirerek, ışığı cesetlerin üzerinde yanıp sönerek. Haklıydı. Woggha'lar yalnız yaşayan yaratıklardır. Aynı anda birden fazlasına rastlamak nadirdir. Ama bu düzeyde bir katliam ancak birçok şeytanın işi olabilir.

Hepsi nereye gitti? Diğer ölülerin arasında dört Woggha cesedi daha bulduk. Bu katliamın boyutunu açıklamak için yeterli değil. Bakışlarımı yüksek duvarlara kaldırıyorum.

Etrafımızı saran çeşitli kuytu ve yarıklar. Woggha mağara cırcır böcekleri gibidir, her an her yere girebilirler. Bize sağlam kaya gibi görünen şeylerin içinden geçmenin yollarını bulabilirler. "Tetikte olun." "Tetikte olun." diyorum. "Silahlarınızı çıkarın. Bu şeytanlarla kafa kafaya çarpışmaya hazır olun."

Dikkatli bir şekilde ilerliyoruz, ilerledikçe daha fazla cesedin yanından geçiyoruz. Kesin olarak sayılamayacak kadar çok ve sadece birkaçı savaşçı. Loş ışıktaki seçebildiğim kadarıyla çoğu sıradan insanlardı. Hepsi de tek bir yöne doğru kaçıyor gibiydi: Hoknath'tan uzağa.

Korku içimi sıkıyor.

Sonunda kanalın sonuna geldik. Mythanar mağarasından daha büyük, geniş bir mağaraya açılıyor. Hoknath Gölü, durgun, karanlık ve derin, yaklaşık elli metre altımızda uzanıyor. Dev ateşböcekleri mağaranın tavanı boyunca ağlar örüyor. Ürkütücü bir mavi-yeşil renkte parıldıyorlar, mekânı aydınlatıyorlar, evimizdeki mağaranın kristal ışığından çok farklı bir ışık kaynağı, ama güzel. Parıltı şehrin kendisini aydınlatıyor - gölün üzerinde asılı duran çok sayıda devasa sarkıt. Şehirdeki konutlar doğrudan taşın içine oyulmuş ve aralarında köprüler asılı. Buraya hayatım boyunca birçok kez geldim. Bu şehir bana tanıdık geliyor. Ama her zaman hareketli ve ticaretin yoğun olduğu bir metropol olmuştur.

Şimdi, her şey ölümcül bir şekilde durgun.

Buraya son gelişimden bu yana su seviyesi önemli ölçüde yükselmiş. Dev sarkıtların en yakını kısmen su altında kalmış, en alttaki sokaklar ve konutlar sular altında kalmış.

Diğer devasa oluşumlardan birinden kopan büyük parçalar göle düşmüş ve ölü bir devin parçalanmış bedeni gibi dışarı fırlamış. Tepede, ateşböceği ağının parçaları kararmış ve ölmüş. Büyük solucanların kendilerinden bir iz göremiyorum.

"Orada." Hael işaret ediyor. Düzinelerce küçük teknenin kıyıya çekilip terk edildiği altımızdaki suya bakıyorum. "Tahliye etmeye çalışmış olmalılar," diyor. Tüneldeki ölülerden bahsettiğini biliyorum.

Acımasızca başımı sallayarak mağara duvarını tarıyorum, nehir yollarının çıktığı yerleri, kayadan aşağıya akarak aşağıdaki gölü doldurduğu yerleri. Bunlardan biri Sul'un geçtiği kanal. Umarım göçük olduğunda, akan su onu bu uçta yıkamıştır ve o da boğulmaktan kurtulmayı başarmıştır.

"Tekneleri alacağız," dedim. "Kıyı şeridini arayacağız. Sonra da şehre inip ne bulabileceğimize bakarız."

Adamlarım dar merdivenlerde sıraya girdiler. Küçük teknelerden üçüne ayrıldık. Hael ve ben bir kayığa binip hemen en yakın nehir çağlayanına doğru yola çıkıyoruz. Hael teknenin pruvasında oturmuş, büyük kayaların etrafından dolaşmak için kürek çekerken omuzları gergin. Gözlerim kardeşimden bir iz arıyor ama omzumun üzerinden harabe şehre bakmaktan kendimi alamıyorum. Çok ölü. Çok durgun. Tıpkı Aradaki Geçit'ten döndüğümüzde Dugorim'in olduğu gibi. Ama Dugorim krallığının sınırında küçük bir maden kasabasıydı; Hoknath ise Yeraltı Âlemi'nin kudretli bir merkezi, kadim ve yoğun nüfuslu bir şehir.

"Kralım."

İrkilerek bakışlarımı şehirden ayırıp Hael'in geniş, solgun gözleriyle buluşuyorum. "Aşağı bak," diyor.

Kaşlarımı çatarak altımızdaki suya hızlı bir bakış attım. Sonra tekrar bakıyorum, dalgalanan karanlık yüzeyin altına bakıyorum. Aşağıda ışıklar var. Lorst taşları, sönmekte olan yıldızlar gibi son enerjileriyle titriyorlar. Parıltıları suyun altındaki bir dünyayı aydınlatıyor, ölülerin dünyasını. Çok fazla ölü. Erkekler, kadınlar. Çocuklar. Ebeveynlerinin kollarına sarılmış çok fazla çocuk. Beyaz bedenler ölümle griye dönmüş.

Uzağı göremiyorum. Işık yeterince güçlü değil. Ama yeterince görebiliyorum. "Atladılar," diye fısıldıyorum ve asılı şehre bakıyorum. Tüm canlılık bedenimden sızıyor sanki. "Dugorim gibi. Ölümlerine atladılar."

Gitmeliyiz. Bir an önce. Eğer zehir hala havadaysa, maskelerimiz bizi daha fazla koruyamaz. Biz de delireceğiz, teker teker, kendimizi öldürmeden önce birbirimizi öldüreceğiz. Gitmeliyiz, buradan uzaklaşmalıyız. Hoknath'a giden tüm nehir yolu girişlerini mühürleyin ve bir daha asla şehirden bahsetmeyin. Gitmeliyiz... Gitmeliyiz...

"Aruk, hirak!"

Kaptan Toz'un hırıltılı sesi beni şimdiki zamana geri çekiyor. Lur ile paylaştığı tekneye dönüyorum. İkisi de benim teknemin önündeki bir noktaya doğru çılgınca el kol hareketleri yapıyor. Kaşlarımı çatarak bir tarafa eğilip Hael'in etrafına bakıyorum. Sol tarafımızdaki sudan büyük bir kırık kaya parçası çıkıyor. Tekrar bakıyorum. Taşın tepesinde bir figür var, kırık bir oyuncak bebek gibi yatıyor, bir kolu garip bir şekilde bükülmüş. Bu Sul.

Hael anlaşılmaz bir çığlık attı. Benden bir söz beklemeden tekнемizi kayaya doğru çeviriyor ve tüm gücüyle kürek çekiyor. Karanlık suda hızla ilerliyoruz. "Sul!" diye bağıyorum. Sesim mağaranın ölü durgunluğunda boş bir şekilde yankılanıyor. Kayanın üzerindeki figür kıpırdamıyor.

Hael çabalarında çok vahşi. Tekнемizi neredeyse kayaya çarpıyordu. Son anda küreğini uzatıyor ve pruvamızın çarpıp parçalanmaması için itiyor. "Bir yer aramalıyız-" Söylemeye başladım. Çok geç.

Hael tekneden atlıyor. Kayanın kenarına tutunarak kendini yukarı çeker ve Sul'un bedenine tırmanır. Ayağı kayıyor, bir ayağı suya çarpıyor ama tutuşunu düzelterek daha güvenli bir pozisyona geliyor. Uzanarak parmaklarını kardeşimin boynuna bastırıyor. "Yaşıyor!" diye sesleniyor, dönüp bana bakıyor.

"Evet," diye cevap veriyor ince ama ipeksi bir ses, "ama böyle bağırmaya devam edersen uzun sürmez. Mağaranın geri kalanını başımıza yıkacaksın."

"Morar-juk," diye nefes alıyorum, lanetten çok bir dua gibi. Bu kesinlikle Sul'du. Hayatta ve her zamanki alaycılığını toplayabilecek kadar iyi. Daha iyi görebilmek için tekneyi döndürüyorum.

Sul başını çevirir. Beyaz saçları hastalıklı gri yüzüne dökülüyor. Hael'e göz kırptırıyor. "Aman Tanrım!" diyor, kelimeler dilinde kalınlaşarak. "Ne kadar güzel olduğunuzu hiç fark etmemiştim Kaptan. O kadar heybetli bir örneksiniz ki, gözden kaçırmak kolay. Ama gerçekten, biz zavallı ruhların intikamını almak için göklerin derinliklerinden gelen savaşçı bir melek gibisiniz."

Hael omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı. "Sayıklıyor."

Sul homurdanıyor. "Büyük ihtimalle. Bir melek tarafından öpüldüğümü hayal ediyordum. Beni öpmek ister misin? Elbette sadece bir çalışma konusu olarak. Aynı olup olmadığını görmek isterim."

"Kapa çenenin, Sul." Kaptanımın titreyen elleri vücudunda gezinerek yara arıyor. Tekrar bana baktı. "Kolu kırılmış."

"Göçükte oldu." Sul yüzünü buruşturuyor. "Toz haline geleceğime ve sonra da boğulup öleceğime emindim. Ama nehir beni göle fırlattı ve bu taşın üzerine çıkardı. Sanırım Derin Karanlık'ın benim için hâlâ bir amacı var. Ya da belki diğer tanrılar benim cennette dolaşp melekleri baştan çıkarmamı istemediler. Her iki durumda da-"

Sudan bir el fırladı. Ben uyarıda bulunmaya vakit bulamadan Hael'in bileğine yapıştı. Nefesi kesildi, "Juk!"

Sonra taşın üzerindeki tüneğinden çekilip karanlık yüzeyin altına sürükleniyor.

"Hael!" Sul ağlayarak kendini acı içinde dikleştiriyor. "Vor, yapamaz-"

Gerisini duymak için beklemiyorum. Miğferimi ve göğüs zırhımı çıkarıp peşinden dalmaya başladım bile.

15

FARAINÉ

Karanlıkta balkonumda duruyorum, parmaklığa yaslanıyorum ve yüksek mağara tavanındaki kristallerin birbiri ardına sönmesini izliyorum.

Yine de Vor geri dönmedi.

Dua etmeye çalışıyorum. Aslında günün büyük bir kısmını dua etmeye çalışarak geçirdim. Eskiden bu konuda oldukça iyiydim. Nornala Manastırı'ndaki rahibelerin arasında yaşarken insanın edinmeden edemediği bir beceri bu. Orada, yüksek dağ havasında, yıldızlara bu kadar yakınken, duaların tanrıçanın bekleyen kulaklarına ulaşmadan önce yapacak kısa bir yolculuğu varmış gibi geliyor.

Burada, taşın altında mı? Karanlığın tanrısı Lamruil'den başka hangi tanrı beni duyabilir ki? Onu da tanımıyorum. Dualarımı ona yöneltmekten korkarım.

Sonunda mağara, Yeraltı Âlemi'nin gece versiyonuna gömülür. Bir yeraltı dünyasının olması beklendiği kadar karanlık değil. Aşağıdaki şehir sokakları fenerlerle aydınlanıyor ve kendi odamda gümüş aplikler içinde birkaç lor kristali bulunuyor ve ocakta beyaz ay ateşi titriyor. Evdeki ateşin turuncu sıcaklığını özlüyorum ama yeterince aydınlık.

Yine de içeri dönüp o ateşin önünde oturmaya kendimi ikna edemiyorum. Olduğum yerde kalıyorum, saray duvarının üzerinden şehre bakıyorum. Umut ediyorum. Dileyerek. İsteyerek.

Yok'tan kralın göreviyle ilgili biraz daha bilgi almayı başarmıştım. Bana depremden bu yana Hoknath Şehri'nden hiçbir haber gelmediğini ve Vor'un endişelenerek kardeşini ve iki haberciyi araştırmaları için gönderdiğini söylemişti. İki ulak bir mağaranın çöktüğü haberiyle dönmüş, Sul ise nehirde kaybolmuştu.

Vor kardeşine çok yakın. Beldroth'ta kaldıkları kısa süre boyunca aralarındaki sevgiyi hissettim. Kalbim Vor için acıyor, yaşadığı korku için. Keşke bir şeyler yapabilseydim. Herhangi bir şey. Bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyorum.

Parmaklarım zincirindeki kristalimle kayıtsızca oynuyor. Bu nafile nöbeti bırakmalı, yatağıma çekilip uyumaya çalışmalıyım. Bunun bir önemi yok. Lusterling eninde sonunda gelecek ve ben daha yalnız saatler, daha çaresiz bir yalnızlıkla yüzleşeceğim. Bu arada Vor da dışarıda bir yerlerde, bu karanlık diyarda hayatını tehlikeye atıyor. Tanrılar neden bana gerçek bir güç bahsetmedi ki? Geldiğim bu adama yardım etmek için kullanabileceğim bir şey. Cesaret ettim.

Sıcaklık göğsümde alevleniyor. Nefesimi tutuyorum, kaşlarımı çatıyorum ve aşağı bakıyorum. Kristalim kalbimin üzerindeki alışılmış yerinde duruyor. Elbisem, alışkın olduğumdan daha az korsajlı bir trolde kreasyonu. Etimle taş arasında kumaş yok, dolayısıyla ikinci ve aynı derecede beklenmedik bir ısı patlamasına karşı koruma da yok. Aceleyle zinciri tutup kolyeyi tenimden uzaklaştırıyorum. Havada sallanıyor,

mavi ve berrak. Ama kalbinde kırmızı bir şey titriyor. Bir kıvılcım gibi.

Başımı eğiyorum ve diğer elimi kaldırıp taşa dokunuyorum. Yanmıyor. Her zamanki gibi serin ve pürüzsüz. O kırmızı titreşim bile yok. Ancak şimdi, daha önce iki kez hissettiğim o garip hissi hissediyorum; bir çekim. Alnım kırılıyor. Bir an için kararsız kalıyorum.

Bir sonraki adımda hareket halindeyim. Balkonu arkamda bırakıp odayı geçerek kapıya yöneldim. Avludan dönerken kendimi içeri kapatmış, akşam yemeğimi getiren Yrt'yi bile içeri almayı reddetmiştim. Hael ısrar edecekti ama Yok yalnızlık taleplerime boyun eğdi ve Yrt'yi yoluna gönderdi. Çocuk şimdi dışarıda. Onu ve tüm bastırılmış, gergin enerjisini hissedebiliyorum. Trolde olabilir ama henüz genç ve ablası gibi duygularını kontrol altında tutmayı öğrenmemiş. Yapmak üzere olduğum şeyi düşünerek tereddüt ediyorum. Kolye yine o garip kırmızı ışık kıvılcımıyla parlıyor, o kadar güçlü bir çekim ki, iki adım sendeliyorum ve neredeyse kapıya düşüyorum.

Nedir bu? Beni bu kadar çeken şey ne? açıklanamaz bir şekilde, amansızca?

Boğazımda hafif bir hırıltıyla kapının mandalını tutup kapıyı açıyorum. Yok hemen dışarıda duvara yaslanmıştı. Beni görünce kendini toparladı ve mızrağını karıştırmaya başladı. "Prenses!" diye soluk soluğa kalıyor ve daha iyi düşünmeden önce yarı yarıya selam veriyor. "Bir şeye ihtiyacınız var mı? Yemeğiniz için hizmetçiyi çağırayım mı?"

Ona bakıyorum, ağzım açık, kalbim güm güm atıyor. Sonra: "Dışarı."

"Pardon?"

"Dışarı. Ben dışarı çıkıyorum."

"Neden?" diye sormadan önce üç kez göz kırptı. "Beni sorgulamak sana mı düştü, Muhafız Yok?"

Solgun teni lavanta rengine dönüyor. Utançtan karıncalanma hissediyorum. Güzel. Utanmayı kullanabilirim.

"Yürüyüşe çıkmaya niyetliyim," diye devam ediyorum. "Bu aynı duvarlardan bıktım. Yeni manzaralara ve bacaklarımı esnetmek için bir şansa ihtiyacım var." Başımı kaldırıp çocuğun bakışlarını sıkıca tutuyorum. Bana karşı çıkmasına, beni odaya geri itmesine ve yolumu kesmesine cesaret ediyorum. İtiraz etmek istiyor. Direncini hissediyorum. Ama geri adım atmayacağım.

Sonunda, Yok sertçe yutkunur. Boğazındaki kaslar daralıyor. Sonra başını sallar.

"Güzel." Koridora çıktım. Birdenbire çok büyük ve ben çok küçük göründüm. Tuzaktan kurtulmuş bir tavşan gibiyim, özgürlüğe koşamayacak kadar korkmuşum.

Sonra kristalim tekrar ısınıyor, neredeyse başa çıkılamayacak kadar sıcak. İşaret fişeği hızla geri çekiliyor ve geride sadece o kusursuz çekimi bırakıyor. Ağzım hazır, harekete geçiyorum. Yok küçük bir homurtu çıkarıyor ve zırhı gıcırdarak arkamdan hızla geliyor. Arkama bakmaya zahmet etmiyorum. Şüphesiz peşimden ayrılmayacak, benim kararlı genç koruyucum.

Gözlerimi kapatarak kristalin iç titreşimine konsantre oluyorum. Arada sırada kirpiklerimin arasından bakarak bir şeye ya da kimseye çarpmak üzere olmadığımıdan emin olmaya çalışıyorum.

Ancak kristal bana doğru yolu gösteriyor. Onun rehberliğine ne kadar yaslanırsam, o kadar iyi ilerliyorum. Karanlık saat geç oldu ve ilerlerken sadece birkaç uzun boylu, heybetli trol figürüyle karşılaşıyoruz. İçlerinden biri beni görünce bir dizi sert söz söylüyor ama hem onu hem de Yok'un tepkisini görmezden geliyorum. Görünmez rehberimi takip ederek yürümeye devam ediyorum.

Sonunda beni büyük, sekizgen bir odaya götürüyor. Su, yüksek ve dik duvarların her birinden aşağı akıyor, zemine açılmış çukurlarda birikiyor ve kanallar halinde odadan uzaklaşıyor. Yankılanan alana adım atıyorum. Tenimde yoğunlaşma boncukları oluşuyor. "Burası neresi?" Yavaşça dönerek soruyorum. Duvarlarda, akan suyun altında desenler var. Bazı açılardan tamamen rastgele, soyut görünüyorlar. Ama bakış açımı değiştirdikçe görüntüler belirmeye başlıyor - kralların ve canavarların, ejderhaların ve sarayların hayalleri. Hepsi de suyun ve zamanın eskimeyen akışının altındaki antik taşa takılmış.

"Burası üst şapel," diyor Yok, sesi alçak ve kısık. Saygılı. Omuzlarını gergin bir şekilde kamburlaştırıyor. "Burada olmamalıyız Prenses."

İstenmediğim bir yere girmek istemiyorum. Dudağımı ısırarak, geri çekilmeye hazır bir adım atıyorum. Ama sonra bir şey duydum. Düşen suyun sesinin altında derin ve alçak bir vızıltı. Kulaklarla değil, kemiklerle duyulan bir ses. Kristalimden bir nabız daha yayılıyor. Aniden döndüğümde duvarlardan birinde bir yarık görüyorum, etrafından su akan dar bir çatlak. Kenarlarında kristaller filizleniyor

yanlamasına, dişlek bir bakış izlenimi yaratıyor. Ötesinde her yer zifiri karanlık.

Kalp atışlarım hızlanıyor. O karanlığa bakarken bile kolyem yeniden alevleniyor. Çekim gücü artıyor. "Bu nereye gidiyor?" işaret ederek soruyorum.

Yok kaşlarını çatarak gösterdiğim yere bakıyor. "Bu yol grakanak-gaakt'a çıkıyor. Karanlığa Sunak."

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor. "Kutsal bir yer mi?" diye soruyorum.

Yok başını sallıyor. Ruhunun titreyişinden ve dalgalanışından korktuğunu anlayabiliyorum. Tam olarak neden? Fısıltılı itirazlarına aldırmandan duvardaki yarığa doğru ilerliyorum ve gölgelerin içine bakıyorum. Faydası yok; hiçbir şey göremiyorum. Ama buradan o derin, kemik gıcırdatan titreşim öncekinden daha güçlü. Bir uğultu, bir drone. Müzikal ama yine de melodik değil. Dünyanın temellerinin sıkıştırılmış taşı kadar derin ve karanlık. Kristalim tekrar parlıyor. Çekim şimdi o kadar güçlü ki, o açıklığa doğru yalpalamamak, o karanlığa düşmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Yok dirseğimde belirdi. Yolumu kesmek için elini uzattı. "Oraya gidemezsiniz, Prenseler."

"Neden olmasın?" Ona hızlıca bir bakış attım. "İnsanların Lamruil'e tapmasına izin verilmiyor mu?"

"Morar tor Grakanak."

"Pardon?"

"Bu bizim tanrımızın gerçek adı. Sizin Lamruil dediğiniz. Morar tor Grakanak."

Boğazımı temizledikten sonra deniyorum. O kadar sert, hırıltılı bir ses ki, ses tellerim bunu başaramıyor. Sesim balgam çıkarıyormuşum gibi çıkıyor.

Yok başını sallıyor, yüzünde çaresiz bir ifade var. "Lütfen, Prenses."

"Eğer onun evini ziyaret edemezsem, tanrınızı nasıl öğrenebilirim?"

"Derin Karanlık'ı öğrenmeye neden ihtiyaç duyuyorsun? Sizin kendi tanrılarınız var."

"Doğru. Benim tanrım Nornala, Birlik Tanrıçası. Hayatımı onun hizmetine adadım." Başımı eğip bir kaşımı kaldırıyorum ve Yok'un bakışlarını tutuyorum. "Tanrıçama hizmet etmek için kocamın ve halkının yöntemlerini öğrenmeliyim."

Bu Yok'u ürkütür. Ondan başka bir kafa karışıklığı dalgası yayılıyor. Bir protestoyu şekillendirmeye çalıştığını, Gölge Kral'ın gelini olmadığım konusunda ısrar edecek kelimeleri bulmaya çalıştığını hissedebiliyorum. Ama emin değil ve benim kendime olan güvenim onun dengesini bozdu.

"Orayı çok karanlık bulacaksın," diyor sonunda, umutsuzca.

"Karanlıktan korkmuyorum." Bu bir yalan. Korkuyorum. Çünkü bu dünyadaki karanlık, kendi dünyamda yaşadığım her şeyden çok daha karanlık. Burada karanlık, her zaman görüş alanının hemen kenarında, onu ele geçirmeye ve üstesinden gelmeye hazır bir şekilde pusuda bekliyor ve onu geri püskürtecek bir gün doğumu umudu da yok. Bu dünyada ışık, varoluşun doğal olmayan halidir. Bu dünyada ışık sapkınlıktır. Bu dünyada karanlık bir gün hüküm sürmelidir ve sürecektir.

Ancak kristalimin çekimi güçlü, anlama ve kaynağı bilme ihtiyacımla birlikte yoğunlaşıyor. Başka ne seçeneğim var? Bu küçük arayıştan vazgeçip odalarım dönmek ve anlamsız, sonsuz, cehennem gibi bekleyişe geri mi dönmek?

Hayır. Eğer karanlık beni yutacaksa, öyle olsun. Cevapları ararken ölmek daha iyi.

Bu kez, çatlağa yaklaştığımda Yok beni engellemek için hiçbir çaba göstermiyor. Kızgın bir trol diliyle mırıldanıyor ama onu duymazdan geliyorum. Kristalimi önümde tutarak önce bir ayağımı, sonra diğerini kaydırıyorum. Ayak parmaklarım keskin bir kenar buluyor. Bir basamak. Bu bir merdiven. Aşağı iniyor, aşağı, aşağı . . .

Devam etmek için sahip olduğum cesaretin her zerresi gerekiyor.

Bir elimle destek için pürüzlü ve engebeli duvara dokunarak inişe geçiyorum. Bir adım. İki adım. Kristalim parlıyor. Üç adım, dört. Kristalim tekrar parlıyor, daha parlak. Şimdi daha sürekli. Ama bu aydınlatan ya da ortaya çıkaran bir parıltı değil. Gözlerimle bir şey gördüğümünden bile emin değilim. Bu ışık sadece benim tanrı vergim tarafından görülebiliyor. Anlayabildiğim kadarıyla Yok bunu hiç fark edemiyor ama körü körüne arkamdan geliyor.

Yine de kendime güvenim artıyor. Çok geçmeden kırmızı bir aura ile çevriliyorum. Gözlerimi kapattığımda, daha da parlaklaşıyor ve belki de sadece hayal ediyor olsam da, etrafımdaki taşların şeklini görebildiğimden daha net hissedebildiğime inanıyorum.

Aşağıda, gıcırdayan, hırıltılı sesler yoğunlaşıyor. Duyduklarım kelimeler mi? Sert, trolce kelimeler. Bir çeşit ilahi. Bir dua mı? Aşağı indikçe, bundan daha da emin oluyorum. Ürkütücü ve biraz da korkutucu.

Merdiven boşluğunun dibine ulaşıyorum. Ani bir boşluk hissi önümde açılıyor. Gözlerimle göremiyorum. Ama kristalimin kırmızı ışıltısı dalgalanarak tanrılar armağanı mağara gibi bir salonu ortaya çıkarıyor. Hissediyorum, duyuyorum, kokluyorum, nefes alıyorum. Bu

Kafamda herhangi bir görüntü kadar net. Farklı şekil ve boyutlardaki kayalar önümde on iki mükemmel sıra halinde dizilmiş. Daha doğrusu, ikinci incelemede, kayalar değil. İnsanlar. Trolfolk. Hem büyük hem de küçük. Yüzlerini yere bastırmış, kollarını önlerine uzatmış, dua eder gibi bir tavırla eğilmişler. Üzerlerinde giysi yok ama derilerinin her santimi ince bir toz tabakasıyla kaplı gibi görünüyor. Yoksa taş mı?

Tapınanların hepsi aynı yöne, salonun uzak ucuna bakmaktadır. Orada bir küme kristal duruyor. Toplamda yedi tane, en uzun dört metrenin biraz üzerinde, garip açılarla çıkıntı yapıyor. Cilalı düzlemleri parıldıyor, tıpkı benim kolyem gibi çekirdeklerinden yayılan bir iç yaşam kıvılcımıyla titreşiyor. Bu nabız dalga dalga insanların üzerinden geçiyor. Taşım bu nabza tepki veriyor. Beni çevreleyen duvarlarda, başımın üstündeki pürüzlü tavanda, ayaklarımın altındaki zeminde başka tepkiler de hissediyorum.

Bir an için o kadar büyülenmişim ki, kristallerin yanında duran iki figürü fark etmiyorum. Biri diğerinden çok daha uzun, dağ gibi omuzları olan devasa bir varlık. Uzun beyaz saçları kristallerin garip ışıksızlığında parıldıyor. Derisi sert, kaya derisiyle kaplı olmasına rağmen, bir şekilde hala güzel. Yontulmuş ve güçlü, taştan bir yarı tanrı gibi.

Yanında başka bir figür var. Bir kadın. Rahipten daha küçük ama daha az heybetli değil. Onun gibi o da çıplak - böylesine zifiri karanlıkta tevazu neye yarar? Kimse onu göremiyor, ben bile.

Tanrı vergisi. Ama inkar edilemeyecek kadar güzel. Heykelsi, biçimli ve güçlü. Tıpkı adam gibi, saçları sırtından aşağı serbestçe dökülüyor ve bir şelale gibi parlıyor. Yedi kristalden oluşan kümenin önünde diz çöküyor ve sol elini onların üzerinde tutuyor, sürekli kan damlıyor. İlk başta avucunun içinde tuttuğunu düşündüğüm kan.

Sonra fark ettim: Eli kesilmişti. Kan taze, damarlarından akıyor.

Ben izlerken bile adam kadının diğer tarafına geçiyor, sağ elini tutuyor ve onu da kristallerin üzerine uzatıyor. Adam parmaklarını açıp siyah taştan bir bıçak alıyor ve bıçağı etine doğru çekerken kadın irkilmiyor. Kan kabarıyor, taşıyor, her damlada alevlenen ve nabız gibi atan kristallerin üzerine taze bir akıntı halinde damlıyor. Kolyemi sıkıca kavrarken kendi elim ağrıyor. Bunu görmemeliydim. Bu tören, bu ayin. ..görülmemesi gerekiyor. Karanlıkta yapılması gerekiyor. Ama tanrı vergisi bakışlarımı kadından ayıramıyorum. Rahibin derin, ilahi sesiyle, kendi damlayan kanıyla aynı anda sallanıyor. Kristaller daha parlak, daha parlak, daha sıcak ve daha sıcak parlıyor. Benim küçük taşım o kadar çok ısınıyor ki, elim acıyla titriyor.

Bir şeyler oluyor. Nabız yoğunlaşıyor, farkındalığımın dış katmanlarından kanıma ve kemiklerime doğru atıyor. Bir şey kalbimin etrafını sarıyor, bir magma tabakası gibi, yutuyor ve sonra hızla soğuyarak sert taşa dönüşüyor. Göğsüm aniden ağırlaştı, ağırlık çöktü. Bastırıyorum

Elimi ona doğru uzatıyorum, tırnaklarım derime batıyor, sanki uzanıp o taşı koparabilirmişim gibi.

Birden kadın gözlerini açtı. Beni göremiyor. Çok karanlık.

Ama bir şekilde, imkansız bir şekilde... doğrudan bana bakıyor.

Nefes nefese kaldım ve gözlerimi açtım. Kapalı olduklarını fark etmemiştim. Tanrı vergisi algılarıma ne kadar derinden daldığımı fark etmemiştim. Şimdi, aniden, her şeyi tüketen bir karanlığa gömülüyorum, tüm varlığım dehşetle kasılıyor. Sendeleyerek geri çekiliyorum, iniltiye dönüşen bir çığlıkla boğuluyorum. O bile rahibin yankılanan uğultusu içinde yutulup gidiyor.

Güçlü eller beni dirseklerimin altından kavradı. "Prenses?" Yok'un sesi, kulağımın dibinde.

Ona döndüm, dehşet içinde kollarını tuttum. "Çıkarın beni buradan!" Tıslıyorum. Korumamın beni duyup duymadığını bilmiyorum. Sızlanıyorum, acınacak haldeyim. Ama o omuzlarımdan tutuyor ve beni merdivene doğru götürüyor. Artık basamakları algılayamıyorum ve kendi ayaklarımın üzerine düşüyorum. Yok homurdanarak beni kaldırıyor ve omzuna atıyor. Gözlerimi sıkıca kapatarak posta gömleğine yapışmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Sonunda merdivenin tepesinden aydınlığa çıktık. Yok ancak o zaman beni iki eliyle destekleyerek ayağa kaldırıyor. "Prenses? İyi misiniz?"

Cevap veremiyorum. Ondan uzaklaşarak, nefes almak için çaresizce duvara yaslanıyorum. Taşın derinliklerinde, hala titreşen kristallerin rezonansını hissediyorum. Tanrı vergisi yeteneğimle uzanarak kristalleri yakalamaya çalışıyorum.

rezonans, kendimi sabitlemek, bu acının bir kısmını temizlemek için. Bunun yerine, kalbimin etrafını saran taş sıkılaşıyor.

"Biliyordum." Yok sinirli bir şekilde elini saçlarında gezdiriyor, böylece saçları kafasının her yerine yapışıyor. "İnsanlar bu tür bir tapınma için yaratılmamışlar. Derin Karanlık için yaratılmamışlar."

Bakışlarımı ona doğru eğiyorum. Görüşüm dalgalanıyor, bulanıklaşıyor. "Gördün mü?"

"Gördün mü?" Çocuk kaşlarını çatar. "Prenses, kimse karanlıkta göremez."

Aptalca göz kırpıyorum. Başım zonkluyor. Hayatım boyunca sorumu ifade etmenin başka bir yolunu düşünemedim, rastladığım garip kan ritüelini algılayıp anlamadığını sormak için. Ağzımı açtığımda, ağzımdan çıkan tek kelime şu oluyor: "Beni geri götür. Odama. Şimdi, Yok. Lütfen."

16

VOR

Karanlık ve soğuk duyularımı şok ediyor.

Gözlerimi açıyorum ve ilk başta görüş alanımın önünde patlayan beyaz baloncuklardan başka bir şey görmüyorum. Bir hareket dikkatimi çekiyor. Ona doğru dönüyorum ve Hael'in miğferine takılı lorst taşının çılgınca yanıp söndüğünü görüyorum. Suyun birkaç metre altında, Hael kayanın kenarına tutunuyor. Sadece kollarındaki muazzam güç onu gölün derinliklerine sürüklenmekten alıkoyuyor.

Taştan bir el bacağını tutuyor. Hael başını çevirip sırtını aşağı doğru eğdiğinde, o elin kime ait olduğunu görüyorum. Bu bir kadın. İncecik. Yaşlı. Yüzünde uçuşan birkaç beyaz saç dışında çoğunlukla kel. İnce çizgiler yanaklarını kırıştırıyor, gözlerini ve ağzını çevreliyor ama bu çizgiler taş kadar sert bir cilde kazınmış. Ağzı sonuna kadar açık olmasına rağmen hava kabarcığı çıkmıyor. Nefes almıyor. Boğulmuyor da. Uçurumdan yukarı bakıyor ve taş olmayan tek yanı gözleri. Delilikle parlıyorlar.

Düşünecek zamanım yok. Hael uzun süre dayanamaz, zırhı ona ağırlık yapmaz. Kollarımı ve bacaklarımı hareket ettiriyorum,

Kendimi ileri itmek için. Çoğu trolde suda pek iyi değildir; katı kemikleri batmaya meyillidir. Ama annem bana küçükken nasıl yüzüleceğini öğretti ve beni diğer troldefolk'lardan daha fazla yüzdürmeye yetecek kadar insan kanına sahibim.

Hael'e ve taş kadına ulaşıyorum. Suyun altında kılıcımı çekemiyorum, bu yüzden sadece kadının kolunu tutuyorum. Çılgın bakışlarını Hael'den bana çeviriyor. Solgun gözlerinin derinliklerinde karanlık dönüyor. Bu karanlığı tanıyorum - onun akıl sağlığını çalan Raog zehrini. Bunun acısını, çektiği ıstırabı biliyorum. Eğer arkadaşımı öldürmeye çalışmasaydı, ona sempati sunardım.

İki elimle ön kolunu tutuyorum. İnce, neredeyse narin ama baştan aşağı sert bir taş. Tüm gücümü toplayarak büküyorum, çeviriyorum ve sonunda ... kırıyorum. Uzuv ikiye ayrılıyor, el ve bilek hala Hael'in bacağına bağlı. Kadının vücudunun geri kalanı lor ışığının parıltısının ötesine doğru batıyor. Kaybolmadan hemen önce bana doğru parlayan çılgın gözlerine son bir kez bakıyorum.

Sonra yüzeye çıkabilmek için elimden geldiğince sert vuruyorum. Hael hala kayaya sıkıca tutunuyor. Kendini yukarı çekmiyor. Mücadele etmekten çok mu güçsüz düşmüş? Ciğerlerinde hava mı kalmadı? Hızlı davranmazsam tutunma gücünü kaybedecek ve taş kadın kadar hızlı batacak.

Ciğerlerim umutsuz bir hava ihtiyacıyla yanıyor. Onları görmezden geliyorum, kendimi Hael'e yaklaştırıyorum, göğüs zırhının kayışlarını ararken ellerimi yönlendirmek için onun en parlak ışığını kullanıyorum. Onu çekip çıkarmalıyım, yükünü hafifletmeliyim. Ben-

Bir Şey beni gömleğimin arkasından yakaladı.

Bir sonraki an, g l n yüzeyine doğru çekildim ve acı verici bir Şekilde nefes nefese kaldım. "İŞte, Koca Kral!" Toz'un sesi kulağımda hırıldıyor. "Seni yakaladım." Büyük trol kaptanım beni yanındaki kayanın üzerine fırlatıyor. Yere uzandığımda sadece "Hael!" diye nefes alabildim.

EndiŐelenmeme gerek yoktu. Toz suya eğildi, Hael'i omuzlarının altından kavradı ve onu yukarı çekerek yanıma bıraktı. Yer açmak için yuvarlandım.

"Dikkatli ol kardeşim!" Sul onu neredeyse g le d Ő rd đ mde bağırıyor. Sağlam eliyle beni tutuyor, ben de onu omzundan kavrıyorum.

"Hayatta olduğuna sevindim, Sul." Bir nefes daha almak için çırpınırken bile kelimeler aptalca dudaklarımdan d k l yor.

"Ben de hayatta olduğuma memnunum, Vor. Hiç değilse, az önce sergilediğin krallık hünerine tanık olmak için. Tanrılar aşkına! Gerçekten de kadının kolunu ikiye mi ayırdın? Sen güçlü bir canavarsın, kardeşim benim."

Kalbimdeki rahatlama çok gerçek, çok  iğ. Omzunu tekrar sıkıyorum ve benden uzaklaŐmadan önce korkunç bir Şekilde sırtımayı başarıyor. Kaşları  atıldı. Gülümsemesi yüzünü buruşturarak kayboluyor. Kırık kolunu karnına bastırarak kayanın üzerinde ilerliyor. "Hael?" Kaptanımın bedenine doğru eğilip ıslak sa  tellerini yüzünden uzaklaŐtırıyor. "Bir nefes al, olur mu? Hadi, seni duymam gerek-"

Vücudu sarsılıyor. Ciğerlerinden ani bir su fiŐkırıyor ve Sul'un yüzüne çarpıyor. Küfür ediyor ama geri  ekilmiyor. Onun yerine, tek sağlam kolunu kullanarak

Onu yan yatırıyor, kusması bitene kadar sırtını sıvazlıyor. Bitirdiğinde, dik oturmasına yardım ediyor. Ona dokunmayı bir kez bile bırakmıyor, sağlam eli omzundan koluna ve sırtına doğru ilerliyor.

İlginç. Çok ilginç.

Gözlerimdeki suyu silkeleyerek onlardan uzaklaşıyorum ve kayanın kenarından bakıyorum. Lur yakınlarda, hâlâ Toz'la paylaştığı teknenin içinde ve benim boş kayığımı bir halatla tutuyor. Grir ve Wrag bize doğru geliyor, sertçe kürek çekiyorlar. İyi olduğumuzu bildirmek için elimi kaldırıyorum. Başlarını sallıyorlar ama ilerlemelerini yavaşlatmıyorlar.

"Ne oldu Büyük Kral?" Toz üçümüzün üzerine doğru gelerek soruyor. İri gövdesi mekâna hükmediyor. "Aşağıda ne vardı?"

Ürperiyorum. "I . . . Sanırım biriydi..." Kelimeler gelmek istemiyor. Onları zorluyorum. "Sanırım va-jor girişiminde bulunan biriydi."

"Va-jor?" Toz büyük, sert kafasının arkasını kaşıyor.

"Va-jor da neyin nesi?"

Ancak Hael daha dik oturuyor ve bakışlarımı karşılamak için sertçe dönüyor. "Ne demek istiyorsun ...?" Başının tepesinden omurgasına doğru bir ürperti dalgalanıyor. Kollarını ortasına doladı. "Yani oradaki ölümler gerçekten ölü değil mi?"

Sul karanlık bir sesle, "Oh, öldükleri kesin," diyor. "Nehir yolundan sürüklendiğimde gözlerimle gördüm. Tıpkı Dugorim gibi."

Sul ve Hael'in krallığının sınırındaki o kasabada gördüğümüz dehşetin sonuçlarını benim kadar canlı hatırladıklarını biliyorum. Ama bu farklı. Bu daha fazlası, daha kötüsü. Raog zehri zihni şiddete ve kendini yok etmeye yöneltir. Göldeki kadın kesinlikle zehirlenmişti. Ama aynı zamanda taşla kaplanmıştı. Taş onu suyun altında bile canlı ya da yarı canlı tutuyordu. Ölmesi ve deliliğinden kurtulması gereken zamandan çok sonra.

"Kralım," diyor Hael aniden, sesi düzensiz. Ona doğru döndüm. Bir eliyle işaret ediyor. Yüzümün alt yarısına dokunuyorum ama göle dalmadan önce kaskımı çıkarma telaşım yüzünden maskemi de çıkardığımı fark ediyorum. Şu anda bile Hoknath'ın filtrelenmemiş havasını soluyorum.

"Sorun yok," diyor Sul, gözümü yakalayarak. "Zehir çoktan dağıldı. Aksi takdirde şimdiye kadar ben de bir woggha kadar kudurmuş olurdum."

Kardeşimin yüzünü inceliyor, Raog'un izlerini arıyorum. Gözleri biraz çukurlaşmış ve acıdan çökmüş olsa da zehirlenmiş gibi görünmüyor. Bakışları her zamanki gibi keskin ve net.

"Seni geri götürmeliyiz," diyor Hael. Kendi maskesi de düşmüştü ve artık ona pek bir faydası dokunmuyordu. Maskeyi yerine itiyor ve bir anlık bir mücadelenin ardından ayağa kalkmayı başarıyor. "İkinizi de mümkün olduğunca çabuk Madam Ar'a götürmeliyiz."

"Buna itiraz etmeyeceğim," diyor kardeşim.

Ayağa kalkıyorum, ayaklarımı destekliyorum ve asılı şehre doğru dönüyorum. Orada bir şey var, bir şey... Tam olarak tarif edemiyorum. Nabız gibi. İçimin derinliklerinde. Bir titreşim,

alçak, gırtlaktan. Sanki şehrin kendisi acı dolu bir inilti çıkarıyor.

Gözlerimi kısarak en yakın sarkıtın en alt noktasını arıyorum. Burası Zoughat'ın Alçak Tapınağı'nın bulunduğu yer. Hoknath'ı ziyaret ettiğimde orada ibadet etmiştim. Şu anda su baskını nedeniyle yarıya kadar göle batmış durumda, ancak aradığım cevapları orada bulacağımdan eminim - ifade edebileceğim bir neden olmasa da kesinlikle eminim. Nabız o noktadan yayılıyor.

"Siz gidin," diyorum diğerlerine bakmadan. "Hael, Sul, Grir, Wrag ve Lur'u al. Toz, sen benimlesin."

"Niyetiniz nedir, Kralım?" Hael talep ediyor.

Çenemi tuttum. "Hoknath'taki hasarın boyutunu henüz tam olarak bilmiyoruz. Şehre girip neler yapabileceğimizi öğrenmeliyiz."

"Sen ve Toz mu? Tek başınıza mı? O Raog dolu harabede mi? Büyük ihtimalle mağara şeytanlarıyla dolu?" Sul homurdanıyor. Ayağa kalkmayı başardı ve kırık kolunu göğsüne bastırarak ağır ağır sallanıyor. "Bu bana kazanan bir strateji gibi geliyor. Keşke benim de aklıma gelseydi."

"Seni bırakmıyorum Vor," diye homurdanıyor Hael. "Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim."

Kaptanımla göz göze geldim. Sadakati gerçekten de tüm Yeraltı Âlemi'nde eşsiz. Ondan nasıl şüphe edebildim? Bunca zaman onu nasıl kendimden uzaklaştırabildim? Keşke şimdi ona bir şeyler söyleyebilseydim, hatalarını affettiğimi, aslında başından beri affedilecek bir şey olmadığını bilmesini sağlayabilseydim. Ancak şimdi zamanı değil.

Bunun yerine kaba bir şekilde "İyi," diyorum. "Hael, sen benimlesin. Geri kalanınız, prensi olabildiğince hızlı bir şekilde Mythanar'a geri götürün."

Sul beni yakından inceliyor. Sonunda dönüp bakışlarıyla buluştuğumda, yüzü tuhaf bir şekilde düşünceli. "Bu nabız ..." "Sen de duyuyorsun, değil mi?" diye bitirmeden önce kelimelerin bir an uzaklaşmasına izin veriyor.

Başımı salladım.

"Buraya geldiğimden beri taşların ve suyun içinde şarkı söylüyor. Onu en iyi bayginken duydum. Beni içine çekmeye çalıştığını hissettim."

"Ne olduğunu biliyor musun?"

Başını sallar. "Ama bir tahminim var."

Göğsüm sıkışıyor. "Bu birinin hayatta olduğu anlamına mı geliyor? Belki de rahibeler."

"Ben öyle düşünmüyorum. En azından sizin kastettiğiniz şekilde değil."

Kaptan Toz, hareket planıma neredeyse Hael kadar şiddetle karşı çıkıyor. Sonunda onu ve Hael'i yanımda götürmeyi, diğerlerini Sul'u gözlemek üzere bırakmayı kabul ediyorum. Bizi kanal girişinde bekleyecekler ve bir saat içinde dönmezsek eve gitme emri alacaklar. Bizi aramaya gelmeyecekler. Acilen Mythanar'a gidip bir arama ekibi oluşturacaklar.

Sul tam tersini ima eden bir tonda, "Elbette, kesinlikle," diyor. Beni dinlemesi için homurdandığımda, tek sağlam elini kaldırarak, "Ne zaman dinlemedim ki?" diye itiraz ediyor.

Hael teknemizin pruvasında yerini alırken, Toz kıçta oturuyor, büyük kolları teknenin her kulaç atışına güç veriyor.

Kürek. Ortada oturuyorum ve keşke diğer küreği almakta ısrar etseydim diyorum. Bunun yerine, bakışlarımın tekrar tekrar suyun altındaki ölüm görüntülerine çekilmesine izin vermemeye çalışarak, balast görevi görmekten başka bir şey yapamıyorum. Elimde değil. Raog'un nihai umutsuzluğunda kaybolmuş o kadar çok insan var ki. Bir zamanlar görkemli olan şehirlerinin altındaki karanlık cam gibi yansımada parçalanmış ve boğulmuşlar. Bu insanlar için nasıl bir şeydi? İlk kıpırdanıştan sonra havayı dolduran zehrin kokusunu alarak hayatta kalmak? Delilik kendi zihinlerini ve bedenlerini ele geçirmeden hemen önce sokaklarda patlak veren komşularının vahşi çığlıklarını duymak? Bu koşullar altında çaresizlik onları ne yapmaya iterdi?

Hoknath değil de Mythanar olsaydı ne yapardım?

Şehrin derin iniltisi farkındalığımın sınırında ses çıkarmaya devam ediyor. Yaklaştıkça daha da yükseliyor. Suyun üzerinde dalgalanıyor, tapınaktan nabız gibi atıyor. Geri dönmek istiyorum. İçimden bir ses, hiç öğrenmemiş olmayı dileyeyeceğim karanlık bir bilginin içine amansızca çekildiğimi söylüyor. Ama şimdi Hoknath'a sırtımı dönemem. Bu insanlar - hem ölüler hem de aşağıdaki suda yaşayan ölümsüzler- hikâyelerinin bilinmesini hak ediyorlar, bu hikâye ne kadar karanlık olursa olsun.

Tapınağın en alt noktası tamamen sel suları altında kalmış. Hael gemimizi bir iskele gibi balkona yönlendiriyor. Gemimizi emniyete alıp parmaklıkların üzerinden tırmanıyoruz. Kapı açık ve içerisi zifiri karanlık. Derin Karanlık'a adanmış tüm tapınaklarda olduğu gibi burada da pencere, fener, tuğra ya da herhangi bir ışık kaynağı yoktur. İçeri girmek için

Karanlığın Evi, Karanlıkta yürümektir. Ama bizim yüce taşlarımız var. Onları tapınağa takmak saygısızlık gibi gelse de buraya tapınmaya gelmedik. İçeri giriyoruz. Ayaklarımızın altındaki zeminde titreşen uğultu öncekinden daha belirgin. Bazen nabız o kadar güçlü oluyor ki tökezleyip kendimizi duvara çarpıyoruz.

"Bu da ne böyle?" Toz yüksek sesle merak ediyor. "Kulağa sanki

umog vulug, grak-va'nın dönüşündeki dua şarkısı."

"Bu grak-va değil," diyor Hael, sesi alçak. "Bu grak-va'dan daha derin bir karanlık."

"Hangi karanlık grak-va'dan daha derindir?"

Ne Hael ne de ben cevap veriyoruz. Hael yolu gösteriyor, adımları öncekinden daha yavaş ama kararlı. Duvardaki bir çatlağa geldik. Üçümüz de içeriden gelen nabzın yoğunluğunu hissediyoruz. Burası o zaman. Kaynak ötesinde. Güçlü ve garip bir şekilde çekici.

İçeri girmek için hamle yapıyorum ama Hael elini kaldırıyor. "Önce ben, Kralım," diyor. İzin istemiyor. İç çekip kısa bir baş sallamayla geri çekiliyorum. Lorst'unu da yanına alarak içeri giriyor. Onun ışığı olmadan çok daha karanlık. Toz ve ben tedirgin bakışlar atıyoruz. Sonra bir nefes alarak başımı eğiyorum ve onun peşinden yarıktan içeri süzülüyorum.

Bir salona çıkıyorum. Pek bir şey göremiyorum, sadece Hael'i çevreleyen küçük ışık küresinin aydınlattığı kadarını görebiliyorum. Aksi takdirde, karanlık nüfuz edilemez. Mekânın genişliğini, yüksek tavanı hissediyorum. Hael'in yanına koşarken nefesim yankılanıyor gibi. Burada uğultu daha yüksek. Daha derin.

"Orada." Hael işaret ediyor. Onunla birlikte dönüyorum ve sadece kırmızı bir parıltıyı fark ediyorum. Bir an orada duruyor, sonra tekrar kayboluyor. Bir darbe daha geliyor, bir parlama daha. Bu sefer görüyorum: kristaller. Yedi tane, daire şeklinde dizilmiş. Çok yanılmıyorsa Urzul taşları. Peki dairenin ortasındaki şey ne? O kırık, korkunç şekil.

Damarlarımdaki kan donuyor.

"Morar-juk!" Toz'un sesi arkamızdan yaklaşırken gürlüyor. "Burası şimdiye kadar bulunduğum en kutsal yer olmalı."

Kesinlikle en karanlık olanı. Ama kutsal hissettirdiğini söyleyemem. "Yakın dur," diye homurdanıyorum ve ileri doğru bir adım atıyorum. Elim ve ayağım taşa çarpıyor. Kısa bir nefes alarak duruyorum. Sonra yavaşça başımı eğerek en güçlü ışığımı daha iyi yönlendiriyor ve çarptığım şeyin ne olduğunu görüyorum.

Bir adam. Trolde bir adam, bağdaş kurmuş oturuyor. Geniş omuzlar, ağır bir şekilde eğilmiş. Başı göğsüne gömülü. Çıplak kafa derisinde sadece birkaç tutam beyaz saç kalmış. Tepeden tırnağa taşla kaplı.

Kısa kesiyorum. Bunu beklemiyor değildim. Ama beklemek görmekle aynı şey değil. Adamı, yüz hatlarını daha iyi görebilmek için ışığımı eğiyorum. Taş çok kalın. Tüm tanımları gizlemiş, eskiden kim olduğuna dair sadece belli belirsiz bir izlenim bırakmış. Daha önce de grak-va'da adamlar görmüştüm, kutsal döngünün en alt noktasında, inananlar derin meditasyona girdiğinde, doğumumuzun taşıyla bir olurlar. Ama bu daha fazlası. Bu Umog Targ'ın vaaz ettiği kutsal durum, üvey annemin arzuladığı birlik.

Bu, taşın gerçek halidir - va-jor.

"Morar tor Grakanak!" Hael yanımda nefes alıyor. Ona dönüyorum, bakışlarını görüyorum. Şaşkınlıktan donakalmıştı. "Bu bir mucize," diyor. "Karanlık'ın bir mucizesi."

Midem sıkışıyor. O yanılıyor. Bu bir mucize değil; sapkınlık. Ama onunla teolojik bir tartışmaya girecek değilim. Boğazımda bir hırıltı gümbürdeyerek devam ediyorum, odanın uzak tarafındaki kristallere doğru ilerliyorum. Birkaç adımda bir, tıpkı ilki gibi derinlemesine taşla kaplanmış başka bir trolde rastlıyorum.

Bunu nasıl yapmışlar? Targ'ın zaman zaman vaaz verdiğini duymuştum ama onu her zaman saçma sapan konuşan bir deli olarak görmüştüm. Gerçek va-jor'a ulaşmanın mümkün olduğuna hiç inanmamıştım. Ama başımı çevirdiğimde, en güçlü ışığım düzinelerce belirsiz figürün üzerinde titriyor. Burada yüz ya da daha fazla tapınan olabilir. Zehir ilk yayılmaya başladığında töreni gerçekleştirmek için mi toplandılar? Bu sonun şiddetten daha iyi olduğunu mu düşündüler?

Kalabalığın arasından yolumu seçiyorum. Attığım her adımda kristaller yeni bir nabız gönderiyor, ayaklarımın altından, kemiklerimden geçerek atan kalbime doğru dalgalanıyor. Güçleri azalıyor olsa da, beni kendilerine doğru çekmeye yetecek kadar güçleri var, gittikçe daha da yaklaşıyorlar. Sonunda, dairenin merkezinde yatan şeyi görebilecek kadar yaklaştım.

Bir ceset.

Bir kadın.

O taş değil. Cildi hala yumuşak ve esnek. Son anlarında va-jor'a girmedi. Burada öldü.

Kanama. Çok sayıda yaradan kanaması var.

Onu bağlamışlar. Kristallerin titreşen kırmızı ışığında mücadelesinin izlerini, bileklerindeki ve ayak bileklerindeki sıyrıkları görüyorum. Bunu ona kim yaptıysa ona karşı çok mücadele etmiş. Ama boşuna savaşmış.

Yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılar! Çok yaşlı değildi. Ve güzeldi. Çok güzeldi. Ama tabii ki öyleydi. Kim bir tanrıya kurban olarak en güzelinden daha azını sunar ki? Çünkü o buydu. Bir kurban. Vücudu açıldı ve kan kaybından kurudu. Kalbi ve diğer hayati organları etrafındaki kristallerde sergilendi. Bir süredir ölü olmasına rağmen, yüzü hala dehşet içinde iki büklüm.

"Karanlığın derinliklerinde bu da ne?" Toz omzuma doğru fısıldıyor.

Diğer tarafımdaki Hael cevap veriyor: "Va-jor'a girmek için fedakârlık gerekir. Ama ..." Bana dönüyor, gözleri donuk.

"Ne, Hael?" diye sordum. Boğazımdaki safra yüzünden zar zor konuşabiliyorum. "Ne biliyorsun ki?"

"Bu Arraog'un Çocukları'nın öğretisidir," diye fısıldıyor. "Va-jor'a girmek için bir kan kurbanı gerekir. İstekli bir kan kurbanı."

Üçümüz o çemberin içindeki işkence görmüş kalıntıları inceliyoruz. Bu kadının kendini isteyerek sunmuş olma ihtimali yok.

Yavaşça yerimde dönüyorum, karanlık salonun dışını görmeye çalışıyorum, bu alanın kapsamı, burada toplanan ibadet edenlerin sayısı hakkında bir fikir edinmek için. Göldeki taş kadını düşünüyorum. O, karanlık salonlarında bu insanlara katılmamıştı.

tören. Sanki va'nın nabzı, karanlık enerjisiyle diğerlerini yakalamak için bu odanın ötesine yayılmış gibi.

"Va-jor töreni kutsaldır," diyor Hael, sesi titreyerek. "Bunun kurtuluş olması gerekiyor. Herkes için."

"Bu kurtuluş değil." Ona sertçe dönüyorum, dudaklarım bir hırıltıyla geriye çekiliyor. "Bu saygısızlık. Dışarıdaki, suyun içindeki o insanlar? Kapana kısıldılar. Hâlâ deliler. Hâlâ Raog'un acısını çekiyorlar, ölümün rahatlığı bile olmadan."

"Eğer kurban doğru bir şekilde yerine getirilseydi-"

Başka ne söyleyeceğini duymak için beklemiyorum. Kutsallıktan arındırılmış cesetten dönerek, yaşayan heykellerin arasından geri dönüyorum. Hoknath'ın harabesinden tek kurtulanlar.

Sanki Mythanar'ın nihai kaderinin zihnimin gözleri önünde geliştiğini görebiliyormuşum gibi hissediyorum.

17

FARAINÉ

Kalbimin etrafında bir taş var.

Dar yatağında, üst üste yığılmış kürklerin üzerinde uzanıyorum. Üstümdeki tavan sarkıtlarla pürüzlü. Gölge yok, işlemeli gümüş yıldızlar yok. Sadece ben ve o ağır, tırtıklı taş, ocağımdaki ay ateşi tarafından gölgenin ve aydınlığın kasvetli uçlarına atılmış. O keskin, diş gibi çıkıntıların kırıldığını, düştüğünü hayal etmek çok kolay. Beni gözümde şişlemek. Yine de burada yatmaya devam ediyorum. Tekrar tekrar, kılcal çatlakların oluştuğunu hayal ediyorum, ardından taş pes etmeye başladığında bir hırıltı geliyor. Düşmeden hemen önceki küçük yalpalamayı. Ve ben. Hareketsiz, kendimi korumak için elimi bile kaldıramıyorum. Yuvarlanamıyorum. Kaçınılmaz sonumun altında sıkışıp kaldım.

Sağ elim kolyemi kavırıyor, gittikçe daha çok sıkıyor. Önemli değil. O karanlık şapelden kaçtığımdan beri kolyenin yankısını hissedemiyorum. Bu odaya sendeleyerek girip Yok'un suratına kapıyı kapattığımdan ve ağır bir şekilde duvara yaslandığımdan beri saatler geçti. O zaman derinlerde gömülü olan kristallerin canlılığını bulmak için çabalamıştım. Sadece sessizlik cevap verdi.

Elimi göğsüme bastırıyorum. Kalbim o kadar ağır ki! O kadar ağır ki, sanki içimden kopacak, parçalanmış kürek kemiklerimin arasından düşecek ve bir gümbürtüyle aşağıdaki zemine çarpacak. Tüm gücümü toplayarak yan dönmeyi ve doğrulmayı başarıyorum. Alnımdan, boynumdan, göğüslerimin arasından ter damlarken bile iki elimle yatağın kenarını kavriyorum. Titriyorum ama tenim sanki yanıyormuş gibi hissediyorum.

Kristaller yüzünden. Bunu bana onlar yaptı. Şapeldeki o urzul taşları. Kanla beslenen ve karanlık bir yoğunlukla nabız atan. Nabızları kalbimi taşlaştırdı. Nasıl olduğunu anlamıyorum. Anlamak zorunda da değilim. Sadece biliyorum.

Oh, Tanrım! Rahatlamak için her şeyimi verirdim! Elim yine kolyemi arıyor, onu gözlerimin hizasına kadar kaldırıyorum. İçinde bir yaşam kıvılcımı var mı diye dikkatle bakıyorum. Çok küçük. Çok zayıf. İhtiyacım olan . . .

Daha büyük bir kristale ihtiyacım var.

Dudaklarımda bir inilti, yataktan kalkıyorum, sallanıyorum, dengemi sağlıyorum. Titreyerek, yalınayak odayı geçiyorum. Üzerimde sadece dizlerime kadar uzanan kolsuz beyaz bir gömlekten başka bir şey yok. Açıkta kalan uzuvlarımda derisi soğuktan karıncalanıyor ama bir sabahlık almak için durmuyorum. Buradan çıkmam gerekiyor. Hemen.

Mandalı tutup çeviriyorum ve kapımı açıyorum. Yakınlardaki bir aplikten gelen ışık Yok'un yüzüne düşüyor. Zavallı çocuk uykusundan uyanıyor ve aptalca göz kırpmıyor. "Prenses!" diye soluk soluğa kalıyor. Bakışları vücudumda geziniyor, sonra tekrar yüzüme dönüyor. Yanakları kızarıyor. "Prenses, bir sorun mu var?"

Kollarımı kavuşturuyorum, ellerim sıkıca dğğmleniyor.
"Bahçelere gitmek istiyorum."

Yok'un kaşları kırışır. "şimdi
mi?" Başımı salladım.

"Prenses, bir daha dışarı çıkamazsınız. Bu loşlukta olmaz."
"Oda boğucu. Yürümem gerek."

Çocuk başını sallıyor, yumuşak yüz hatları sertleşiyor.
"Üzgünüm ama odanızda kalmalısınız. En azından parlayana
kadar. Bu Sanırım kral da bunu isterdi."

"Kralın ne istediğinin ne önemi var?" Sesim neredeyse bana
ait olamayacak kadar sert çıkıyor. Elimde değil. Kalbimin
etrafındaki taş gıcırdıyor, acı veriyor. Yakında yardım
bulamazsam ne olacağını bilmiyorum. "Sen bana hizmet
etmek için gönderildin, ona değil."

Yok başını sallar. "Ben her zaman krala hizmet ederim,
elimden ne gelirse." Çenesini öne eğiyor. "Kral seni güvende
tutmamı emretti, ben de öyle yapacağım. I . . . Grakanak-
gaakt'a girmene izin vermemeliydim. Bu hatayı bir daha
yapmayacağım."

Onu sessizce inceliyorum. Ne kadar denersem deneyeyim,
tanrı vergisi yeteneğim kapalı olduğu için onu anlayamıyorum.
Ama yüzündeki kararlı sadakati görmek için yeteneğime
ihtiyacım yok. Bu kadar çaresiz olmasaydım, çocuğa hayran
olurdum. Ama öyle.

Küçük bir gülümseme ve hafif bir iç çekişle, bir elimi kapının
içindeki duvara dayayarak odadan ıkıyorum. "Sen iyi bir
ruhsun, Muhafız Yok," diyorum uzanıp elini tutarak. Geri
çekilmeye çalışıyor ama ben tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Senin
himayende olduğum için şanslıyım."

Bununla birlikte, içine sakinlik gönderiyorum. Yok'un gözleri büyüdü. Ağzını açıp konuşmaya, bağırmaya başladı. Boğuk bir sestten fazlası çıkamadan yere yığılıyor, baygın bir şekilde ayaklarımın dibine düşüyor.

Ona bakıyorum, hafifçe nefes alıyorum. Çocuk bundan daha iyisini hak ediyordu. Şu anda göğsümdeki acı o kadar büyük ki, başka bir şey düşünemiyorum bile. Ama bilinçsiz bir muhafızın cesedini de kapımın önünde bırakamam.

Ayak bileklerinden tutup sürüklüyorum. Göründüğünden daha ağır. Onu yatak odasına götürmek için her şeyimi harcıyorum. Her an birinin geçidin sonundaki köşeyi dönüp beni iş üstünde yakalamasını bekliyorum. Ancak kimse gelmiyor ve onu içeri sokmayı başarıyorum. Sonra kapıyı çekip kapatıyorum ve sessizce koridordan uzaklaşıyorum.

O bahçeyi bulmalıyım. Uzun kristallerden oluşan o çemberi bulmalıyım. Rahatlamayı bulmalıyım. Yapacağım son şey olsa bile.

18

VOR

O loşlukta morleth'imizle şehre doğru geri dönerken ciddi ve sessiz bir partiyiz.

Toz tapınakta bulduklarımızı anlatmak için elinden geleni yaptı. Hael dilini tuttu ve ben de bundan bahsetmeye dayanamadım. Henüz değil. Toz'un raporu yeterliydi. Eve dönüş yolculuğu boyunca gerekmedikçe kimse konuşmadı. Sul bile alışılmadık bir şekilde sessizdi. Hael'in eyerinin baş tarafına binmiş, onun kollarına sıkıca sarılmış, başını omzuna yaslamış, gözleri kapalı. Saraya vardığımızda çok gri ve asık suratlı görünüyordu.

Knar'dan inerek canavarın kendi boyutuna kaymasına izin veriyorum ve Sul'un inmesine yardım etmek için acele ediyorum. Ayakları yere basar basmaz Hael ona uzanıyor, neredeyse sahiplenici bir tavır takınıyor. "Onu hemen revire götür," diyorum ona.

"Evet, Kralım. Onu yakaladım," diyor Hael ve merdivenlere doğru dönüyor. Ancak duraklıyor ve bana dönüp bakıyor. "Peki ya sen? Madam Ar sizi kontrol etmeli, hiç raog solumadığınızdan emin olmalı."

Ürperiyorum. Ama sistemimde Raog olmadığını biliyorum. En azından bu sefer. "Merak etme, Hael. Birazdan geleceğim. Önce görmem gereken bir şey var."

Hael bana kurnazca bir bakış attı. Bu hoşuma gitmiyor ve Toz ile diğerlerine bir şeyler söylemek için aceleyle arkamı dönüyorum. Hepsini bir an önce Ar'a rapor vermeye çağırıyorum, sonra da kimse beni sorgulamadan önce ön merdivenlerden hızla çıkıp saraya giriyorum. Yüzüm gerçekten de asık olmalı. Dolambaçlı koridorlarda ilerlerken karşılaştığım ev halkı aceleyle gözlerini kaçırıyor ya da başlarını eğiyor. Hiçbirine ne bir kelime ne de bir bakış ayırıyorum. Adımlarım beni hızla sarayın batı kanadına götürüyor. Nereye gittiğimi çok iyi biliyorum.

Öfke göğsümü yakıyor. Kristallerin çemberindeki o ölü kıza baktığımdan beri her geçen saat artıyor. Hoknath'ın yıkımı yeterince kötüydü, ama o özel dehşet? Bu, hayatımın her günü benimle kalacak.

Belli bir kapıya geliyorum, önünde duruyorum ve yumruğumla üç kez vuruyorum. Ses taşlarda yankılanıyor ve benim sert nefes alışımına daha da belirginleşiyor. Belki de bunu daha iyi düşünmeliyim, bu karşılaşmayı daha sakin bir ruh halindeyken yapmak için beklemeliyim. Ama bekleyemem. Bir an bile bekleyemem.

Kapı açıldı. Geniş gözlü bir çocuk bana bakıyor. Ağzı küçük bir dehşet çemberiyle açılıyor. "Hanımın nerede?" Talep ediyorum.

Çocuk zorlukla yutkunur. "Kraliçe ona dokunulmaması için emir verdi-"

Homurdanarak ilerliyorum. Roh'un odaları gerçekten de mütevazı, yaşlı bir kraliçeden beklenecek gibi değil. Aslında, daha iyisini bilmeyen biri buranın bir rahibenin hücresi olduğuna inanabilirdi. Her yer karanlık, sadece tek bir lor kristali tüm alanı aydınlatıyor. Onun ışığında üvey annemi taştan bir lavabonun önünde otururken görüyorum. Ellerini temizliyor. Yavaşça, metodik olarak.

Bana bakıyor. Gözleri kristal ışıltısında parlıyor. "Demek Vor. Geri döndün."

Ellerine bakıyorum. Her iki avucunu da kesen iki büyük kesiğe. Ben izlerken bile, onları sudan çıkarırken bile, yine kan fışkırıyor. Bir bez alıyor, sıkıca kavlıyor. Beyazın içinden mavi bir leke sızıyor.

"Ne yaptın sen?" Talep ediyorum.

Başını bana doğru eğdi. "Ne yaptın sen? Oğlumu buldun mu?"

"O evinde. Güvende."

Roh biraz nefes aldıktan sonra kanayan elini kaldırarak kutsal bir işaret yapıyor. "Derin Karanlık'a şükürler olsun. Peki ya Hoknath halkı? Onlardan ne haber?"

Ona bakıyorum. O ürkütücü soluk parıltıda, kurban edilen kadını tekrar görüyorum. Kirletilmiş bedenini. Urzul taşlarını beslemek için dökülen kanı. "Sanırım biliyorsun," diye homurdanıyorum. "Sanırım Hoknath'ta ne olduğunu biliyorsun. Targ'ın bununla bir ilgisi var mı?"

Roh dudaklarını büzüyor ve bir kez daha leğenine dönüyor. Bezi alıp yaralarını hafifçe sildi ve sadece hafif bir

Gözlerinin etrafındaki gerginlik acısını ortaya çıkarıyor. "Daha açık konuşmalısın Vor. Zihnini okuyamıyorum ve bilmecelerle konuşmayı tercih etmiyorum."

"Tören. Va-jor." Biraz daha yaklaşıyorum, ellerim onu omuzlarından tutup bana bakmaya zorlama isteğiyle titriyor. "Onlar taşı, Roh. Katı taş. İçten dışa."

"Gerçekten mi?" diye sertçe bakar. "Peki ya diğerleri? Hoknath halkı? Onlar da kurtarıldı mı?"

"Hayır. Kesinlikle kurtarılmadılar."

"Ah!" Yüz ifadesi kararıyor ve omuzları çöküyor. Dikkatini tekrar kanayan ellerine verir. "Çok korkmuştum. İstekli bir kurban bulamadılar. Eğer kurban isteksizse büyü uzağa ulaşamaz. Bu koşullar altında en sadık olanların bile yapabileceği çok şey var."

Ona bakıyorum. Babamın karısı olan bu kadına. Kardeşimin annesi. Halkının gururlu, asil kraliçesi. Targ gibi bir delinin pençesine nasıl bu kadar düşebildi?

Adımlarım hızlı, odayı geçiyorum, onu bileklerinden yakalıyorum ve ellerini avuç içine çevirerek yaralarını gösteriyorum. Narin etinde çirkin kesikler, siyaha yakın kuruyan mavi kan. "Bana doğruyu söyle üvey anne," diyorum. "Bu Targ'ın işi, değil mi? Bunu sana o yaptırdı."

"Aptallık etme evlat." Roh ellerini kavrayışından kurtardı ve hızla havluyu bir kez daha kavradı. "Kimse bana bir şey yaptıramaz."

"Ne yapmaya alışıyor? Sizi kurbanı haline mi getirecek? Böylece isteyerek ya da istemeyerek hepimize va-jor uygulayabilecek mi?"

Dudakları kıvrılıyor. "Tüm gerçek troldefolklar taşa dönmeye isteklidir. Bu bizim doğal halimizdir."

Kolumun tek bir hareketiyle lavaboyu yere düşürüyorum. İkiye ayrılıyor, su sıçrıyor. Ağır tabak çanak parçaları odanın farklı yerlerine savruluyor. "Vor!" Roh ağlıyor. İlk kez sesinde bir korku notası duyuyorum.

Eğilip yüzümü onunkine yaklaştırıyorum, gözlerini benimkilerle buluşturmaya zorluyorum. "Dinle beni Roh, hem de iyi dinle," diyorum, kelimelerim alçak ve sert. "Eğer seni ya da Targ'ı Mythanar'da kara büyü yaparken yakalarsam, hiç düşünmeden onu idam eder ve seni sürgün ederim."

Roh'un gözleri parlıyor, gözbebekleri beyaz ateşten irislerin ortasında iki çukur gibi. "şimdi böyle mi olacak Vor? Küçük insan gelinin senin casusun oldu. Olayların beklenmedik bir şekilde geliştiğini söylemeliyim."

"Ne?" arpılmış gibi ondan uzaklaşıyorum. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Oh, bana numara yapma." Ağzının kenarında neşesiz bir glmsemi kıvrılıyor. "Onu hücreden çıkardığınızdan beri sarayda gizlice dolaşıyor."

Dik duruyorum, iki adım geri çekiliyorum.

"Bunu herkes biliyor," diye devam ediyor Roh. "Söylediklerine göre oldukça kontrol edilemez biri. O küçük, zarif burnunu ait olmadığı yerlere sokuyor. Onu kilit altına almak akıllıca olur.

düzgünce, sevgili oğlum. Bir mahkumun bu kadar hoşgörülü olması sana hiç yakışmıyor."

Belki de sandığımdan daha fazla Raog zehri soludum. Çünkü aniden, kendimi onun kafasını tutup taş masanın kenarına çarpma dürtüsüyle neredeyse boğulmuş buluyorum. Ellerim yavaşça yumruk haline geliyor.

"Karanlık Sunak'a giden yolu buldu." Roh bana bakıyor, yüzünde kötü bir ifade var. "Kazara mı yoksa tasarlayarak mı bilmiyorum. Ama oradaydı. Bir grak-va törenine tanık oldu. Ama urzul taşları ona garip bir şekilde karşılık verdi. Sanki ..." Sesi kesiliyor ve bakışları benden uzaklaşıyor, uzak bir yere bakıyor gibi görünüyor. "Daha önce sadece bir kez gördüğüm bir şey gibiydi. Ama hiç bu kadar güçlü olmamıştı." Gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Sanırım senin insan tanrı vergisi olabilir. Belki de onu hediye eden tanrı Morar tor Grakanak'tı ... ve hediye Mythanar için tasarlanmıştı."

Kanım donuyor. Bir an için, sanki ben de derin bir taşa bağlanmışım, düşünceden, hareketten, konuşmadan acizmişim gibi hissediyorum. Sonunda kelimeler döküldüğünde, dudaklarımdan erimiş magma gibi dökülüyorlar. "Eğer Faraine'e bir daha bakarsan, senin sonunu getiririm."

"Öyle mi?" Roh yavaşça gülümser. "Eğer böyle hissediyorsan sevgili oğlum, umarım bunu kısa sürede atlatırsın. Hiçbir tutkun, ne kadar ateşli olursa olsun, tanrıların iradesine karşı koyamaz."

Kaçıyorum. Onu o anda öldürmemek için elimden geleni yapıyorum. Ondan uzaklaşırken kahkahası peşimden geliyor.

Oda. "Son yaklaşıyor, Vor! Hepimiz için geliyor! Bir insan olarak mı öleceğine yoksa bir trolde olarak mı yaşayacağına karar vermelisin. Seçim senin!"

Koridora ulaşp kapıyı arkamdan çarptığımda bile sözleri kulaklarımda yankılanıyor. Bir geçitten aşağıya iniyorum, dönüşü alıyorum, sonra ağır bir şekilde duvara yaslanıyorum. Nefesim daralıyor, vücudum ter içinde kalıyor.

Faraine. Faraine. Anlamıyorum. Roh ondan ne istiyor? Onu kurban olarak mı kullanmak istiyor? Faraine'in bir trol tanrısına adanmış bir trol tarikatı uğruna isteyerek ölme ihtimali yok. Ama üvey annemin bakışlarında aç bir şeyler vardı. Hayır, aç değil yırtıcı. Ürperdim. Hoknath'ta öldürülen kızın görüntüleri gözümün önünden geçti. Korkuyorum. Hayatım boyunca hiç olmadığım kadar korkuyorum. Hiçbir savaş ya da kan dökülmesi beni bu kadar etkilememişti. Dünyam, varlığım aniden

çok kırılgan.

Faraine'i görmem gerek. Sadece bir anlığına. Onu görmem ve hayatta olduğunu, bütün, iyi ve burada olduğunu bilmem gerek. Ona dokunmayacağım. Buna cesaret edemem. Ama sadece bir anlık bir bakış yeterli olacaktır, dudaklarından dökülecek tek bir kelime saf cennet olacaktır.

Zihnim bir karara varmadan bedenim harekete geçiyor. Ayaklarım beni hızla sarayın kraliyet kanadına taşıyor ve merdivenleri üçer üçer çıkıyorum. Son birkaç günün tüm yorgunluğu bu ihtiyacın, bu zorunluluğun içinde eriyip gidiyor. Odasına giden kata ulaşıyorum. Kapısının önündeki koridorda hiç nöbetçi yok. Garip. Yok neredede? Odasında mı? Ya da ... ya da belki ...?

Aceleyle kapıya gittim ve hızlı bir vuruşla kapıyı beş kez çaldım. Kimse cevap vermiyor. "Faraine?" Sesleniyorum. "Prenses, orada mısınız?"

Hala bir şey yok.

Panik içimde çalkalanıyor. Uzanıp mandalı deniyorum. Veriyor. Neden sürgülü değil? Eğer Yok burada nöbet tutmuyorsa, en azından sürgülü bir kapının arkasında güvende olmalı! Bunun için birinin kellesi gidecek. Kapıyı itip açıyorum.

Yarı yolda duruyor. Bir vücuda yapışmış. Kalbim durdu.

Dehşet içinde kapıyı itip odaya giriyorum ve yüzüstü yatan figürün yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. Bu Faraine değil. Muhafız üniforması giymiş, uzun boylu, hantal bir adam.

"Yok!" Ağlıyorum ve onu sırt üstü yatırıyorum. Dehşet damarlarımda dolaşüyor. Biri içeri girip bu çocuğu etkisiz hale getirip Faraine'i mi kaçırdı? Onu yok etmeye kararlı başka bir suikastçı mı? Yoksa Targ ve tarikatçıları mı? Onlar olabilir mi?

O kurban edilmiş kadını tekrar görüyorum. Bir çığlık boğazımı ikiye ayırmakla tehdit ediyor.

"Yok!" Kükrüyorum ve çocuğu omuzlarından tutup sarsarak ayağa kaldırıyorum. "Uyan, adamım! Sana ihtiyacım var!"

Yok inliyor. Kaşları çatılıyor. Büyük bir çabayla tek göz kapağını kaldırmayı başarıyor. "Kralım mı?"

Parmaklarım çocuğun omuzlarına saplanıyor ve zincir zırhında çukurlar açıyor. "Nerede o?" Hırlıyorum. "Kim aldı onu? Söyle bana, Yok! Ne biliyorsan söyle!"

Başını iki yana sallar. "Onu kimse almadı," diye inliyor. "Yemin ederim."

"Ne?" Buz gibi bir Şey kalbime doğru fırlıyor. O anda bunun rahatlama mı yoksa başka bir dehşet dalgası mı olduğunu anlayamıyorum. "Ne demek istiyorsun? Ne oldu?"

"Yürüyüşe çıkmak istedi." Çocuk sözcükleri birbiri ardına acı içinde söylemeye zorluyor. "Ama ... ama kalması gerektiğini düşündüm. Zaten bir kez dışarı çıkmıŐtı ve iyi görünmüyordu, bu yüzden ... ben de ısrar ettim. Ama sonra elimi tuttu ve ... ve ..." Bakışları odaklanmamış bir Şekilde odanın içinde etrafına bakınıyor. "Buraya nasıl geldim?"

Dirseklerinin üzerine düştüğünde pek umursamadan ona sarılmayı bırakıyorum. "Nereye gitti?" Talep ediyorum. "Sana söyledi mi?"

"Bahçeler hakkında bir Şeyler söyledi-"

Gerisini duymak için beklemiyorum. Odadan çıkabildiğim kadar hızlı çıkıyorum.

19

FARAINÉ

Bahçelere giden yolu sadece şans eseri buldum.

Arada bir duruyorum, kolyemi tutuyorum ve içimde daha önce hissettiğim nabızı, çekimi arıyorum. Hiçbir şey yok. Algılarım engellendi. Ve kalbim, beni çevreleyen taşa karşı her zayıf atma girişiminde ağrıyor.

Acı bir şekilde küfrederek kolyemi bırakıyorum ve kıvrımlı geçitlerde aceleyle ilerlerken göğüs kemiğime çarpmasına izin veriyorum. Yakınlarda yaşayan başka bir ruh yok gibi görünüyor. Sarayın sakinleri karanlığa çekilmiş olmalı. Ya da ben bir şekilde eski varlığımdan koparılıp boş bir dünyaya bırakıldım ve yalnızlığıma terk edildim. Her iki durumda da, bu mağara gibi koridorlarda bir hayalet gibi yalnız dolaşıyorum.

Rastgele dönüşler yapıyorum. Belki de içimdeki bir içgüdü beni yönlendiriyor çünkü yaklaşık bir saat sonra kısa bir merdivenden iniyorum, yüksek bir taş kemerin altından geçiyorum ve şaşkınlıkla kendimi sarayın bahçelerine bakarken buluyorum. Karanlıkta bile şaşırtıcı bir manzara. Değerli taşlar kendi iç parıltılarıyla canlı, lorst kadar parlak değiller, ama bir ışık sunmaya yetiyorlar.

nazik bir aura. Maviler ve menekşeler, birkaç parça altın ve kırmızı. Tuhaf likenler büyük kayalara tırmanarak gözleri kamaştıran parlak soyut desenler oluşturuyor. Neredeyse benim boyumun yarısı kadar olan mantarlar, esinti olmamasına rağmen hafifçe sallanıyor. Solungaçları dalgalanıyor ve benekli şapkaları etraflarındaki alçak ışığı yansıtıyor. Orada burada, minik uçan yaratıklar - Vor onlara olk diyordu - görüş alanımda süzülüyor ve arkalarında ısıltılı tozlar bırakıyorlar. Hava, kanatlarının yumuşak müziğiyle uğulduyor.

Harikulade. Hatırladığımdan daha güzel. Bir an için orada öylece durup hayretler içinde kalıyorum. Sonra kalbim bir kez daha acıyla çarpıyor. Göğsümdeki baskı artıyor. Yakında rahatlama bulamazsam, patlayacak, kalbimi parçalayacak ve beni yerde boş bir kabuk olarak bırakacak.

Bakışlarımı bahçenin daha yüksek bölgelerine, buraya son gelişimde gördüğüm çıkıntıya doğru kaldırıyorum. Orada uzun mavi kristaller duruyor, ağaçlar kadar büyük, solgun ve parlak. Ani bir umutla nefesim hızlanıyor. Dişlerimi sıkarak bahçeye dalıyorum, karşıma çıkan ilk patikadan ilerliyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde sendeleyerek ilerliyorum. Zemin engebeli. Küçük çakıl taşları çıplak ayaklarımı yırtıyor. Fark etmiyorum bile. Sanki başka birinin başına geliyor, benden tamamen kopuk birinin. Hedefimi görüyorum ve ona mümkün olduğunca çabuk ulaşmaktan başka bir şey düşünemiyorum.

Yol dallara ayrılıyor. Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum ama çıkıntıya götürmesi en muhtemel görünen yolu seçiyorum. Ancak yol bir mağaranın içine doğru kıvrılıyor ve geri dönmek zorunda kalıyorum.

Adımlarım. Başka bir yol arıyorum, yolumu yavaşça daha derine, daha yükseğe ve daha yükseğe çıkarıyorum.

Bahçedeki yaratıklar varlığıma karşı tetikte. Küçük olklar çırpınarak yaklaşıyor, minik gagaları şaklıyor, altı tüylü kanatları çırpınıyor. Bir tanesi yüzümün yanından uçarak geçiyor, ardında bıraktığı tozlar hapşırmama neden oluyor. Kediye benzeyen küçük hayvanlar da beliriyor, mağara inlerinin açıklıklarında gözsüz yüzler sıralanıyor, kulaklar dikilmiş, burunlar çekiştiriliyor.

Yolda başka bir ayrıma geliyorum. Her iki kol da saraya doğru gidiyor gibi görünüyor. Hafifçe küfrediyorum. Hedefim, dik bir yokuşun ötesinde, ona giden görünür bir patika olmadan uzanıyor. O yüksek kristal çemberi ile benim aramda kaba taş ve keskin mücevherlerden başka bir şey yok. Ciğerlerime uzun bir nefes çekiyorum.

Sonra ileri atılıyorum, oniks bir kayaya tırmanıp üzerinden geçiyorum. Diğer taraftan inerken ayağım kayıyor. Aşağıdaki engebeli zemine sertçe düşüyorum ve bileklerimle bir dizime acı saplanıyor. Tıslayarak kendimi kaldırıyorum. Dizim yırtıklarla dolu ve avuç içlerim daha iyi durumda değil.

Prrrrlt?

Başımı sertçe çeviriyorum. Küçük kedi yaratıklardan biri arkamdaki taşın üzerine tünemiş. Gözsüz yüzü benimkiyle aynı hizada, önce bir o yana bir bu yana eğiliyor. Yumuşakça mırıldanıyor. En yakın kristallerin ışığında, rengarenk kürkündeki turuncu çizgiler ateş şeritleri gibi parlıyor.

Göz kırpiyorum. Yaratık kulaklarını kıpırdatıyor. Bir anlığına, tüm aciliyetim kayboluyor. Sadece ben ve bu hayvan varız.

Birbirimizi inceliyorduk. Yavaşça elimi uzattım. Yaratık karşılık veriyor, boynunu uzatıyor, böylece narin burnu parmak uçlarımı koklayabiliyor. Onayladığına karar vermiş gibi yanağını parmağıma sürtüyor ve başının üstünü okşamama izin veriyor. Kürkü neredeyse şok edici derecede yumuşak ve ipeksi. Hayretle çenesinin altını gıdıklıyorum. Boğazından yüksek sesli bir mırıltı yükseliyor. Titreşim kolumda dalgalanıyor, göğsüme çarpıyor, kalbimin etrafındaki taştan sekiyor. Beklenmedik bir şekilde rahatlatıcı. Güzel bir an için nefes alabiliyorum.

Sonra, hiçbir neden yokken, yaratık aniden cıvıldıyor ve kayalıklara doğru uzaklaşıyor. Uzun, gür kuyruğunun gözden kayboluşunu izliyorum. Göğsümdeki taş her zamankinden daha ağır geliyor, o kadar ağır ki ayağa kalkıp kalkamayacağımı bile merak ediyorum.

Bir şekilde uzuvlarımı altımda toplamayı, dik durmayı ve tırmanışıma devam etmeyi başarıyorum. Artık çok yakınlım. Çok yaklaştım. Tanrı vergisi yardımım olmadan bile yüksek taşların uğultusunu hissetmeye başlayabileceğim kadar yakın. Yakında onların arasında olacağım. Yakında o uğultuyu bedenime, ruhuma alabileceğim. Tırmandıkça adımlarım hızlanıyor. Sık sık tökezliyorum ve yükselişin dik kısımlarında kendimi yukarı çekmek için ellerimi kullanmak zorunda kalıyorum. Kirli, bitkin, sendeleyerek ilerliyorum. Ayaklarım her adımda arkamda kan damlaları bırakıyor ama durmuyorum, duramıyorum. Ta ki kendimi çıkıntının tepesine çekip taşların dibinde durana kadar.

Muazzamlar. Onlara uzaktan bakarken fark ettiğimden çok daha büyükler, en az dört kat daha büyükler.

adam boyunda. En küçüğünün çevresini kaplamak için üç kişi parmak ucunda daire şeklinde durmam gerekirdi. Yedi ana taş mükemmele yakın bir halkada duruyor ve aralarında daha küçük ama yine de etkileyici boyutlarda başka kristaller var. Kesilmemiş, cilalanmamış ve mükemmeller. Mavileri bir yaz gökyüzü kadar berrak, kalpleri ise koyu mor ve derin çivit mavisî. Ancak taşların görüntüsünden daha etkileyici olan sesleridir. Düşük titreşimli tonları o kadar derin ki göğsümdeki taşı delip geçerek kalbimi harekete geçiriyor. Benim küçük kristalim de buna karşılık olarak bir böcek gibi vızıldıyor.

Bana yardım edebilirler. Edeceklerini biliyorum.

Taşların arasına giriyorum. Tam ortada, elle cilalandığı belli olan, yaklaşık altı metre çapında ve bir masa kadar düz, pürüzsüz bir yer var. O engebeli araziden geçtikten sonra, böylesine pürüzsüz bir yüzeye basmanın verdiği rahatlama muazzam. O merkezde duruyorum, gözlerimi kapatıyorum, kollarımı uzatıyorum. Etrafımdaki titreşimler yoğunlaşıyor, duyularımı dolduruyor, kemiklerime kadar işliyor. Acıtıyor. Yanan elleri buz gibi soğuk suya sokmak gibi. Mutluluk verici bir acı.

Yine de yeterli değil. Göğsümdeki taş titriyor ama çatlamıyor, kırılmıyor. Kalbim sıkışıp kalıyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum. Tam orada, merkezde, üzerimde yükselen büyük kristallerle birlikte. Avuçlarımı düz yüzeye bastırıyorum. Titreşimler içimden akıyor. Bir şarkı, bir marş. Yaşamın, ölümün ve aradaki tüm karmaşıklıkların bir ilahisi, damarlarımda, ruhumda dans ediyor. I

Gözlerimi kapatıyorum, benden bahçeye, şehre, bu uçsuz bucaksız mağaranın tamamına nasıl yayıldığını hissediyorum. Rezonans her bir canlıyı, her bir taşı, her bir mücevheri birbirine bağlıyor. Şarkının kalp atışı, bir varlıktan diğerine sonsuza dek yankılanıyor.

"Lütfen." Dudaklarım sessiz bir yalvarışa dönüştü. "Lütfen, bana yardım edin."

Eğiliyorum, alnımı taşa bastırıyorum. Nabız artıyor, kafatasımı titretiyor. Yine de yeterli değil. Kalbimin etrafındaki taş çok sert, çok güçlü. Yaklaşmalıyım, yaklaşmalıyım.

Durup ne yaptığımı sorgulamadan keten elbisemi çıkarıp dikkatsizce bir kenara atıyorum. Çırılçıplak, bedenimi yere bastırıyorum ve rezonansın içime girmesine izin veriyorum. Üstesinden geliyorum. Hapsedilmiş kalbime çarpıyor. Taş çatlıyor. Nefes alıyorum, titriyorum, ama sadece kendimi daha çok, daha çok bastırıyorum. Şimdi hissediyorum, sert dış kabuk birbiri ardına parçalanıyor. İçeride, hapsolmuş kalbim çalkalanıyor, çalkalanıyor.

Sonra aniden patlar.

Tüm o hisler. Tüm o acı. Ve sadece benimki değil. Zapt edilmiş olan her şey. Bu, şapeldeki o trolde erkek ve kadınların acısı: korkuları, dehşetleri, çaresizlikleri. Umutsuzlukları. O karanlık şapelde ne gördüğümü şimdi anlıyorum. Kanla beslenen kristaller ibadet edenlerin duygularını bedenlerinden nasıl çekip aldı. Onları hapsetti, tuttu. Onları soğuk ve sert bıraktı. Ama bu duyguların bir yere gitmesi gerekiyordu ve o kristaller güçlü değildi.

Hepsini içine alacak kadar. Bu yüzden yeni bir sığınak aradı ve onu benim içimde buldu.

Şimdi içimden yuvarlanıyor. Nabız üstüne nabız, kalbimin etrafındaki taş parçalanırken. Bu taşın beni nasıl koruduğunu, bana ait olmayan bu duygulardan beni nasıl koruduğunu fark etmemiştim. Bilseydim, belki de kendimi özgür bırakmak için bu kadar çaresiz olmazdım. Belki de taşı kucaklar, ağırlığı için şükrederdim.

Artık çok geç. Burada yatmaktan başka bir şey yapamam. Açıkta. Titreyerek. Kristallerin müziği içimden akarken. Beni öldürecek. Bundan eminim. Fiziksel formum bunun için yeterince güçlü değil.

Faraine!

Bilincimin bir kısmı, acının altında, farkındalıkla karıncalanıyor. O sesi tanıyorum. Biliyorum ama tanımlayamıyorum. Bu . . . mı?

Faraine! Faraine!

Yankılanıyor.

Uzaklarda.

Dünyaların

ötesinde. Ve sonra

. . .

Tam burada, kulağıma yakın: "Faraine!"

Vor! O burada, yanımda. Onun ruhunun şeklini herhangi bir yerde, herhangi bir varoluş düzlüğünde tanıyabilirim. Elleri üzerimde. Bu dokunuş farkındalığımı bedenime geri döndürmeye yetiyor ve iskeletimdeki her kemiğin ağrmasına rağmen acının eskisi gibi olmadığını görmek beni rahatlatıyor. Benden uzaklaşmış, uzun kristallere dökülmüş ve kalbim göğsümde bir kez daha özgürce atıyor.

"Faraine, beni duyabiliyor musun? Konuş benimle!"

Kaşlarımı sıkıyorum. Gözlerimi açmak istiyorum ama nasıl yapacağımı hatırlayamıyorum. Tek kelime de edemiyorum. Denediğimde dudaklarımdan acınası bir iniltiden başka bir şey çıkmıyor.

"Yaşıyorsun!" Vor'un sesi kulağıma doğru nefes alıyor, dudakları şakağıma yaklaşıyor. Beni kollarının arasına almış, sıkıca kendine sarmış, yavaşça ileri geri sallıyor. "Yukarıdaki ve aşağıdaki tüm tanrılara şükürler olsun!" diye mırıldanıyor.

Konuşmaya devam ediyor, trol dilinde mırıldanıyor. Ritmik temposundan dualar olduğunu düşünüyorum. Kelimeleri çözmeye çalışmıyorum, çünkü aniden çıplak gövdesine yaslandığımı fark ediyorum. Sağ elim sert, kaslı göğsüne aynı hizada bastırılmış. Kaşlarımı çatarak başımı geriye çekmeyi başarıyorum, gözlerimi zorla açıyorum ve bakıyorum. Önce ona. Gömleksiz. Muhteşem. Sonra kendi bedenime. Trolde bir adamın gömleğine gevşekçe sarılmış.

Oh, Tanrım.

"Vor," diye nefes nefese kaldım. Tüm vücudum utançtan kızarıyor. "Vor, ben-"

Sanki içinden bir şimşek çakıyor. Geri çekilip bana bakıyor, solgun gözleri kristallerin ışığında parlıyor. "Faraine? Evet, ne oldu? Ben buradayım. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"I . . . I . . ." Yutkunuyorum. Boğazım kurudu ve sesim çok yüksek çıkıyor, kafatasımın içinde çınlıyor. "Elbisem nerede?"

Gözleri parlıyor. Bakışlarını düşürmeyi reddettiği izlenimine kapılıyorum. "Emin değilim," diye itiraf ediyor. "Seni burada buldum. Bu şekilde." Kolları titriyor ama beni daha sıkı kavlıyor. "Bunu sana kim yaptı, Faraine? Seni buraya kim getirdi? Targ mıydı?"

"Ne? Hayır." Başımı salladım ve etrafıma bakındım. Ah! İşte orada. Vardiyam bir kenara atılmış ve alttaki kristallere takılmış. Bir kolumu Vor'un elinden kurtarıyorum ve işaret ediyorum. "İşte. Lütfen, alabilir miyim?"

Vor işaret ettiğim yere dönüyor. Sonra bana bakıyor, kaşları endişeyle çatılmış. "Kendi başına oturabilir misin?"

"Sanırım öyle." Hâlâ titriyorum ama acı kontrol edilebilir düzeyde.

Vor beni isteksizce yere bırakıyor, kollarını bırakmak istemiyor. Pürüzsüz taşa bastırılmış kendi çıplak bedenimin acı verici bir şekilde farkındayım. En azından gömleği büyük ve çoğumu örtüyor. Vor aceleyle vardiyamı getirip bana uzatıyor ve gözlerini benden kaçırıyor. Giysiyi elime aldığımda, ben giyinirken beni yalnız bırakmak için arkasını dönüyor.

Tereddüt ediyorum. Elbette tereddüt etmemeliyim. O bu kadar centilmen davranırken olmaz. Ama bakışlarımın kaslı omuzlarında, sivrilen belinde oyalanmasına engel olamıyorum. Midem vücudumun diğer bölgelerine yayılan bir sıcaklıkla doluyor ve en son yanaklarımı ısıtıyor.

Bakışlarımı ayırıyorum, Vor'un gömleğini çıkarıyorum ve üstümdekini başımın üzerine çekiyorum. Ön bağları bağlarken parmaklarım titriyor. Çok fazla örtünmüyorum; kollarım ve bacaklarım çıplak.

Dizin altında. Ama hiç yoktan iyidir. Beni nasıl bulduğundan daha iyi.

"Ben . . . um. Al." Vor döndüğünde, beceriksizce gömleğini uzattım.

Aldı ama hemen takmadı. Onun yerine, sanki ona garip bir şey vermişim de bir türlü çözemiyormuş gibi bakıyor. Sonunda bakışlarını benimkilere dikti. "Kan vardı," diyor. "Buraya kadar. Düşündüm ki ..."

Sözlerinden korku yayılıyor. O kadar keskin ki neredeyse bir adım geri atacaktım. "Ah, şu!" Aceleyle söyledim. "Uygun ayakkabıları giymek için durmadım. Zemin, biliyorsun. Çok sert." Çıplak, kanlı ayaklarımı gösteriyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

Vor başını sallar. Çenesindeki bir kas kıpırdıyor. "Burada ne yapıyorsun, Faraine?" dedi sonunda. "Kaçırıldığını sanmıştım. Belki başka bir suikastçı. Sonra Yok ... bahçelere gitmek istediğini söyledi. Olabildiğince hızlı buraya koştum ve kan izlerini görünce ..."

Gözlerinde karanlık bir şey var. İfade etmeye cesaret edemediği bir şey. "Açıklaması zor," diyorum güç bela.

"Gezintiye çıkmak için korumanızı neden etkisiz hale getirdiğinizi açıklamak zor. Yalınayak mı? Çıplak mı? Bahçelerimde?"

Boynumda bir kızarıklık oluşuyor. Dudağımı ısıriyorum, nereden başlayacağımı bilemiyorum. Sonunda, o anda aklıma gelen tek şeyi söylüyorum: "Ayaklarım acıyor."

Sessiz. On nefesten oluşan uzun, korkunç bir sayım.

Sonra aniden öne doğru bir adım attı. Ne olduğunu anlamama fırsat vermeden beni ayaklarımın altından çekip alıyor. Kollarımı boynuna doladığımda boğazımdan bir çığlık yükseliyor. "Ne yapıyorsun?"

"Ayaklarınızı yıkayabileceğiniz bir yer biliyorum. Buradan çok uzakta değil." Bu sözlerle birlikte uzun kristallerin arasından sıyrılıyor ve aşağıya doğru inmeye başlıyor. Kristalleri arkamda bırakmak istemediğim için anlık bir acı hissediyorum, ama bu his Vor'un göğsüne sarılmanın verdiği yadsınamaz zevkle çabucak bastırılıyor. Çok güçlü, çok kolay ve zahmetsiz bir zarafetle hareket ediyor. Onun katıksız gücü başımı döndürmeye ve yeni serbest bırakılmış kalbimin boğazımda çarpmasına yetiyor.

Direnmeliyim. Bununla savaşmalı, beni yere indirmesini talep etmeliyim. Hissettiklerimi hissetmeme izin vermemeliyim. Eğer akıllı olsaydım, ellerimi göğsüne koyar, olabildiğince sert iter, beni bırakması için onu zorlardım.

Ama ben akıllı değilim. Ayrıca, bu taş bahçede kanlı ellerim ve dizlerim üzerinde sürünerek geri dönmeyi gerçekten istiyor muyum? İç çekerek pes ediyorum ve başımı omzuna yaslıyorum.

Nereye gittiğimizi ya da oraya varmamızın ne kadar süreceğini sormuyorum. Tek istediğim bu anı yaşamak.

Kalbinin nabzını dinlemek, nefesinin ritmini hissetmek ve bunun ruhumun derinliklerine işleyen canlı bir şarkı gibi Kristaller.

20

VOR

O kadar hafif ki. Bir rüyayı taşımak gibi.

İçime dolan rahatlama neredeyse dayanabileceğimden daha fazla. Dizlerimin bükülmemesi ve vücudumun yere çökmemesi için tüm gücümü toplamam gerekiyor, onu kendime doğru sararken titriyorum. O yaşıyor! Sıcak, canlı, burada kollarımda. Yumuşak nefesi tenimde kıpırdanıyor, zarif kolları boynuma dolanıyor ve ipek gibi yumuşak ve tatlı saçları çenemi okşuyor.

Onu çemberin ortasında yatarken gördüğümde ... çıplak, hareketsiz, uzuvları genişçe açılmış ... Oh, yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılar! Korkunç, sonsuz bir an için onun öldüğünü düşünmüştüm. Kurban edildiğini. Hoknath'taki o zavallı kadın gibi.

Sonra inledi. Bu ses damarlarıma ateş düşürdü. Öne doğru sıçradım, adı dudaklarımdan döküldü. Bir anda gömleğimi sırtımdan çıkardım ve onu kollarıma çekerken bile vücudunu gömleğime sardım.

Şimdi, yokuştan aşağı, Urzulhar Çemberi'nden uzakta, onu itip kakmamaya özen göstererek dikkatlice ilerliyorum. Elimdeyken kendini geçici hissediyor. Sanki tek bir yanlış hareketimde elimden kayıp gidecek, hayatımdan ve varlığımdan yok olacaktı gibi.

Kaçmasını engellemek için onu daha da sıkıştırmak istiyorum ama aynı zamanda ona zarar vermekten, onu kırmaktan da korkuyorum.

Bu noktaya gelmeme asla izin vermemeliydim. Kalbimin kendisini bu korkunç savunmasızlığa açmasına asla izin vermemeliydim. Eğer akıllı olsaydım, onu Leydi Lyria'yla birlikte evine gönderirdim. Mythanar'da kalmasına nasıl izin verebilirdim? Ondan kaçmanın bir faydası yoktu. Kaçınmak sadece kalbimin ona olan özlemini artırıyordu. Onun burada, evimin duvarları arasında olduğunu, benimle aynı havayı soluduğunu bilmek bile nefis bir işkenceydi.

Dişlerim öyle sert gıcırıyor ki, hırıltı gibi geliyor. Konuşmaya cesaret edemiyorum, kutsal taşların arasında yatarak ne yaptığını sormaya bile! Ağzımı açarsam, dilimde yanan sorulardan hiçbiri dökülmeyecek. Hayır, itiraflar olacak. Beyanlar. Dile getirmemem gereken sözler.

Bu yüzden çenemi sıkıca kapatıp sesimi çıkarmayı reddediyorum. En azından huzurlu. Onu bahçenin alt katlarına taşıırken hareketsiz ve sessiz. Onu son kez bu şekilde taşıdığım da acı içindeydi ve bilincini tamamen kaybettiği ana kadar bana direnmişti. Şimdi ise başını çenemin altına sokuyor ve sadece bana tutunuyor. Sanki bana güveniyor. Sanki ona yardım edebilirmişim, onu rahatlatabilirmişim gibi. Bu şimdiye kadar yaşadığım en güzel his.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Onu odasına taşımalı, ayağa kaldırmalı, geri çekilmeli, kapıyı kilitlemeli ve yerine çifte saat koymalıyım. Bunun yerine, sanki ayaklarımın kendi iradesi varmış gibi. Beni ve onu hiç tereddüt etmeden

iek açan ametist kümeleri ve parıldayan antrasit oluşumları arasında dolanan belirli bir yol. Çok geçmeden, uzaktan gelen bir su şırlıtısı havayı dolduruyor. Bu mırılıtı donuk bir kükremeye dönüşüyor.

Sonra taşların arasından gln kristal şelaleye bakan kıyısına ıkıyorum.

Faraine başını omzumdan kaldırdı. Nefes nefese kaldı. "Burası neresi?"

Sesindeki zevk beni doğrudan kalbimden vuruyor. "Ben Hirith Borbatha," diye cevap veriyorum, ağzım kulağına yakın. "Bin Işıklı Gl."

Karanlıkta bile şelaleler muhteşemdir. Yaşayan değerli taşlar, akan suyun içinden parıldayan hafif bir ışılıtı yayar. ağlayanlar birçok beyaz akıntıda dans ediyor, kayaları keserek neşeli bir köpük sıçramasıyla düşüyor. Gln yüzeyinin altında, küçük lor kristalleri usulca parıldar, solgun, fırlayan balıkları ve batık bitki yaşamını aydınlatır, parlak bir renk, yaşam ve hareket gösterisidir.

Faraine'in nutku tutuldu. Onu gln kenarına taşıyorum ve yosun kaplı bir kayanın üzerine bırakıyorum. Ancak yaralı ayaklarını suya bıraktığında küçük bir şaşkınlık çığlığı atıyor. "ok sıcak!"

"Kaplıca," diyorum ve sığlığa adım atıyorum. Durup ne yaptığımı iki kez dşnemeden önünde diz kyorum. Pantolonuma su sızıyor ama umurumda değil. Belime bağladığım gömleği çıkartıyorum, sonra bir ayağını ellerimle kaldırıyorum. Dokunduğumda, başlıyor ve

Geri çekilmek istese de. Ona hızlı bir bakış attım. "Lütfen. Size yardım etmeme izin verin."

Donup kalıyor. Sonra yavaşça ayağını bir kez daha indiriyor. Kanı, kir ve çakıl parçalarını dikkatlice silmek için gömleğimin kolunu kullanmaya başlıyorum. Yavaşça, nazikçe, metodik olarak. Ayağının ne kadar güzel olduğunu fark etmemeye çalışıyorum. O yüksek kemer, o küçük parmaklar ve yuvarlak, hilal şeklinde tırnaklar. Zarif, mkemmek biçimli. Tıpkı geri kalanı gibi.

Omurgasından aşağı küçük bir ürperti akıyor, bunu hissedecek kadar güçlü. Başımı kaldırdığımda bakışlarının yüzüme sabitlendiğini görüyorum. Farkına varmak bana bir darbe gibi çarpıyor: o çok güzel. Orada oturmuş, darmadağınık, saçları her yöne bakıyor, bir yanağına kir bulaşmış. Bir zamanlar onu çekici bulmayı öğrenip ğrenemeyeceğimi merak ettiğimi hatırlıyorum. şimdi neredeyse kendi aptallığıma sesli glmek istiyorum. Daha o zaman, ona ilk kez baktığımda, tüm güzellik tanımlarımın aniden değiştiğini bilmeliydim. O andan beri zihnimde hiçbir kadın onunla kıyaslanamaz. Kendimi zorlarsam, objektif olarak onun kusurlarını görebilir ve sıralayabilirim. Ağzı çok geniş, çenesi çok kare, burnu çok belirgin. Ve tabii ki o çift renkli gözleri inkar edilemez derecede rahatsız edici.

Yine de bu özellikler nasıl mkemmelden daha az olabilir? Her küçük ayrıntı onun bütününün hayati bir parçasıdır. Bu Faraine.

Nefes almayı bıraktım. Aceleyle gözlerimi indiriyorum, boğazımı temizliyorum, ciğerlerime hava girmesini sağlıyorum. Ayağını tekrar suya sokarak diğerini elime alıyorum ve onu da temizlemeye başlıyorum. Ancak görevim tamamlandığında, ayağa kalktığımda

Sudan çıktım, sırlıklam gömleğimi yakındaki bir kayanın üzerine serdim ve onun yanındaki kayaya oturdum, konuşmaya çalıştım. "Şimdi nasıl hissediyorsunuz, Prenses?"

Duruşu sert, kayanın kenarına tünemiş, elleri iki yanında. Parmakları yosunlu taşa karşı gergin, omuzları kaskatı. Sisten nemlenmiş saç telleri alnına ve yanaklarına yapışmış. "Biraz aptalca," diye itiraf ediyor bir süre sonra, sonra bana gizlice bir bakış atıyor. "I .

. . Nasıl yapacağımı bilmiyorum..." Sözleri şelalenin gürültüsü ve çalkalanan köpükler arasında kaybolup gidiyor.

Onu sorularla sıkıştırmalıyım. Bilmem gereken çok şey var. Neden bahçeye geldi? Neden onu kristallerin arasında çıplak, titrerken ve belli ki acı çekerken buldum? Neden buraya gelmek için korumasını bayılttı? Urzulhar Çemberi'nin önemini bilmiyor olamaz, çünkü onun için ya da onun türü için hiçbir önemi yok. Bunların hiçbiri mantıklı değil.

Ama o anda, hiçbir kelime bulamıyorum. Omzunun şekli benimkine bu kadar yakınken olmaz. Tenlerimizi ayıran birkaç santimlik mesafede hava sıcak ve canlı. Ona dokunmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi hatırlıyorum. Ona sarılmanın. Onu bedenime göre şekillendirmek. Ancak o zaman onun o olduğunu fark etmemiştim. Şimdi bildiğime göre, zevk ne kadar daha yoğun olurdu?

Dudaklarım ayrılıyor. Adı dilimin ucunda: "Faraine." "Evet, Vor?"

"Faraine, ben-"

İğne gibi keskin batmalar derimi deliyor. Bir güve kedisi omzumdan Faraine'in kucağına fırladığında bir çığlık atıyorum. Faraine irkilerek çığlık attı. Taş koltuğuna tırmanırken ayakları sudan dışarı sıcıyor. Güve kedisi küçük bir çığlık atarak gömleğimin örtülü olduğu kayanın yanına sıcıyor, sırtını dikleştiriyor ve ikimize doğru tıslıyor.

Faraine donmuş bir şok içinde durmaktadır. Çıplak bacakları altından bükülüyor, eteği geriye doğru kayarak dizlerini ve kalçalarını tamamen mütevazı olandan daha fazla ortaya çıkarıyor. Bu manzara kanıma dokunuyor, taş çemberin içinde çırılçıplak yatarken gördüğüm manzaranın ilham vermediği bir şey. O zaman tüm endişem onun iyiliği içindi. Şimdi . . .

Bakışlarımı aceleyle kaçırıyorum. "Morar-juk," diye mırıldanıyorum, onun yerine kendi omzumu incelemek için dönüyorum. "Küçük canavar beni yakaladı." Beş küçük çizik derimi işaretliyor, ince mavi çizgiler sızıyor. Onları acıyla ovuyorum ama en azından bu yara Madam Ar'ın bakımını gerektirmeyecek. Göz ucuyla Faraine'in ayaklarını tekrar suya sokmasını ve eteğini tekrar dizlerinin üzerine indirmesini izliyorum. "İyi misin?" Ona tam olarak bakmadan soruyorum.

"Yaralı değilim." Hâlâ biraz nefessiz. "Beni şaşırttı, hepsi bu. Tam olarak ne?"

"Onlara varbu deniyor." Alaycı bir şekilde gülümseyerek güve kedisine elimi uzatıyorum. Omurgasındaki tüyler dikleşiyor ama parmak ucumu koklamaya tenezzül ediyor. Sonra, küçük bir trıl ve bir sıçrayışla ön koluma atlıyor. Uzun, kıvrımlı bir kuyruk denge için bileğimi sarıyor. "Annem onlara hep güve kedisi derdi."

"Annen mi?"

"Evet. Bu yaratıklara karşı özel bir düşkünlüğü vardı, bu yüzden burada bu kadar çok varlar. Bir tür haşere olarak görülüyorlar, ancak onlardan o kadar hoşlanıyordu ki, babam birkaç damızlık çift getirtti ve saray bahçelerinde serbest bıraktı. Şimdi etrafta gerçek bir sürü var, hepsi şişman, şımarık ve hiçbir işe yaramıyorlar."

Güve kedisi kolumdan yukarı, hâlâ gülümseyen omzuma doğru yürüyor. Orada çeneme sokuluyor ve gürültülü bir şekilde mırlamaya başlıyor. Başımın arkasında gezinmeye devam ediyor, sonra diğer kolumdan aşağı iniyor ve Faraine'in bakışlarıyla aynı hizaya geliyor. Gözsüz yüzünü uzatıyor, burnunu çekiyor.

Dudakları hafifçe kıvrılıyor. Tek parmağıyla başının üst kısmını okşuyor. Tırmanması için kolunu uzatana kadar iki ön ayağını uzatırken mırıltıları ikiye katlanıyor. Kısa süre içinde omzuna yerleşiyor, ön ayakları başının üstünde. Uzun kuyruğu burnunun altında seğiriyor.

Faraine gülüyor. Öyle parlak bir ses ki, gümüş bir çubuğa vurulmuş ve şarkı söylemeye zorlanmış bir kristal gibi. "Neredeyse unutuyordum," diyor. "Annen insandı, değil mi?"

"Evet." Kalınlaşan boğazımı temizliyorum. "Buraya gelmeyi severdi. Tam da bu noktaya. Burası onun en sevdiği yerd. Burada saatlerce su kenarında oturur, güve kedileriyle çevrelenirdi. Mırıltılarının sıkıntılı bir ruhu yatıştırdığını iddia ederdi."

Faraine bir an sessiz kalır. Canavar omuzlarından kollarına doğru sürünerek iniyor. Onun asi uzuvlarıyla hokkabazlık yapıyor, çizilmemeye çalışıyor ve ancak o zaman

Sonunda sakinleşir ve yumuşak bir sesle, "Annenin ruhu çok mu sıkıntılıydı?" diye sorar.

Çenemdeki bir kas geriliyor. "Evet." Kelimeyi zorla söylemek zorunda kalıyorum. Bakışlarım dizimde düğümlemiş yumruğuma düşüyor. "Gençken anlamamıştım. Ancak geriye dönüp baktığımda, kendi dünyasının güneşinden ve yıldızlarından uzakta, Yeraltı Âlemi'nde gelişemediğini düşünüyorum."

Faraine parlak şelaleyi, sayısız ışık ve rengi düşünürken bile başını sallıyor. Ona doğru bir bakış daha atmaya cesaret ediyorum. Alnında hafif bir kırışıklık belirliyor ve dudakları hafifçe büzülüyor. Sessiz geçen birkaç dakikanın ardından küçük bir iç geçiriyor. "Taşın altındaki bir dünyanın bu kadar güzel olabileceğine inanmazdım. Şimdi onu gördüğüme göre... burayı gördüğüme göre... kendi dünyam kıyaslandığında oldukça renksiz görünüyor."

Kalbim ısınıyor. Güve kedisi onun kollarında ters dönmüş ve şimdi göbek üstü yatıyor, şişman ve rahat. Ön ayakları tembelce havayı yoğuruyor. Kendimi aniden küçük canavarı kıskanırken buluyorum, onun güzel kollarında bu kadar nazikçe tutulduğu, göğsüne yakın bastırıldığı için.

Bakışlarımı ayırıp bir kez daha şelaleye bakıyorum. "Onunla ilgili en güzel anılarım burada. Burası onun mutlu olabildiği yerdi. Babam burada daha rahat vakit geçirebilsin diye onun için taştan bir bank yaptırmıştı. Sanırım onu dışarı çekmenin, ona bu dünyada bir yer vermenin bir yolunu bulabileceğini umuyordu. Onu memnun etmek için. Ama çoğu zaman ..."

"Evet mi?" Faraine nazikçe çağırır.

Uzun bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. "Çoğu zaman odasına kapanırdı. Kapılar kapalı, perdeler

çizilmiş. Sanırım . . . Sanırım acı çekiyordu."

Faraine sessiz. Devam etmemi beklediğini hissediyorum. Birdenbire devam etmek durmaktan daha kolay geliyor. Kelimeler birbiri ardına dökülüyor, sanki bunca yıldır sığınacak sempatik bir kulak bekliyorlarmış gibi.

"O ortadan kayboldu. Ben daha çok küçükken. Kimse ne olduğunu kesin olarak bilmiyor. Babam pek çok cesur savaşçıyı aramaya gönderdi ve kendisi de Yüzey Dünyası'na gitti. Ancak geri döndüğünde aramayı durdurdu ve bir daha bundan hiç bahsetmedi. Bazıları onun düşmanları tarafından kaçırıldığını, rehin tutulduğunu ve öldürüldüğünü iddia etti. Diğerleri ise gizli bir sevgiliyle kaçtığını iddia etti. Çoğu ise basitçe onun Aradaki Geçit'ten kaçtığına ve kendi dünyasına geri dönmenin yolunu bulduğuna inanıyor. Tek bildiğim annemin gittiği idi. Ve beni yanında götürmemişti."

Şelalenin gürültüsü güve kedisinin horlamalarını bastırarak kadar yüksek değil. Sesim kaybolurken her iki ses de sessizliği dolduruyor. Bakışlarımı çıplak ayaklarımın etrafındaki köpüklere sabitliyorum. Belki de dilimi tutmalıydım. Böyle şeyleri konuşmanın ne yararı olabilir ki?

Faraine aniden güve kedisini kavrayışını değiştirerek bir kolunu serbest bırakır. Uzandı. Elimi tutuyor. Parmakları çok küçük, çok ince ama tutuşunda beklenmedik bir güç var. "Onu seviyorsun," diyor. "Çok fazla."

Kaşlarımı çatıyorum, arkamı dönüyorum. "Onu sevmekten uzun zaman önce vazgeçtim." "Numara yapmana gerek yok, Vor. Ben zaten biliyorum."

Omurgamda bir ürperti dalgalanıyor. Yavaşça gözlerimin tekrar onunkilere kaymasına izin verdim. Çok yoğun ve yine de çok anlayışlı. Çok bilgili.

"Tanrı vergisi yeteneğin nedir, Faraine?" Aniden sordum. Bu soruyu yüksek sesle sormak niyetinde değildim. Ama onunla tanıştığım gecedan beri aklımdaydı, yıldızlarla dolu o korkunç gökyüzünün altında. Kız kardeşlerinin ikisi de tanrı vergisiydi. Erkek kardeşi de. Güzellik, şarkı, dans... eski masallarda anlatılan türden mucizevi lütuflar. Ama Faraine'in yeteneği kardeşlerinininkinden farklıydı. Yok'un odasında yerde yatan baygın bedeni bunun yeterince kanıtı.

Faraine göz kırpmıyor. Ağzı hafifçe çalışıyor. Ne söyleyeceğini tartışıyor ve benim tek yapabildiğim beklemek. Sonunda başını kararlı bir şekilde sallıyor ve çenesini kaldırıyor. "Başkalarının duygularını hissediyorum. İçimin derinliklerinde. Bir nabız gibi. Bir yankılanma. Onları o kadar güçlü hissediyorum ki bazen acıtıyor." "Çoğu zaman." diye eklemeyen önce duraksıyor. Gözleri benimkilerden uzaklaşıp kucağındaki güve kedisini incelemeye dalıyor. "Bu dünyanın kristalleri, sizin deyiminizle urzullar, benim yeteneğimi yönlendiriyor gibi görünüyorlar. Onu yumuşatmak ve yönlendirmek için. Bu yüzden bu gece buraya geldim. Bu yüzden büyük taşları aradım. Acı içindeydim. Normalde bu, semptomlarımı hafifletmek için yeterlidir." Boynundaki zincirde asılı duran kristal kolyeye dokunuyor. "Ama bu sefer işe yaramadı. Sonra değil . . ."

"Şapelde tanık olduklarından sonra değil mi?"

Bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Bunu duydun mu?"

"Ben yaptım."

"Kim söyledi sana? Yok mu?" "Üvey annem. Roh."

Yüzü kapanıyor gibi. Tekrar bana dönüyor, gözlerinin etrafındaki kaslar geriliyor. "Hiçbir şey görmedim. Çok karanlıktı. Ama kristallerin rezonansı güçlüydü, daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Görmek gibiydi, sadece görmeden. Üvey annen oradaydı," diye anlamlı bir şekilde ekliyor.

"Peki tam olarak ne yapıyordu?"

Faraine bana yavaşça, isteksizce anlatıyor. Tesadüfen karşılaştığı töreni anlatırken kelimeleri ağır ve alçak. İnancılı, derin bir şekilde taşa gömülmüş. Gri tenli rahibin elindeki bıçak. Kristallerin nabzı. Kan.

Hikayesinin sonuna geldiğinde ürperiyor. "Bu sıradan bir tören miydi? Halkınız tanrınıza böyle mi tapıyor?"

Başımı sallıyorum. Dişlerim sertçe gıcırıyor. "Öyle değil. Kan akıtmak uzun zaman önce Morar tor Grakanak tapınmasından kovuldu. Mythanar'da yasaklanmış bir kara büyüdür."

Faraine sözlerimi düşünüyor. Sonunda, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

Ah! Asıl soru bu, değil mi? Bir elimi saçlarımda gezdirip alnımdan aşağı doğru itiyorum. "Yapabileceğim çok az şey var. Sadece spekülasyonlarla hareket edemem. Bakanlarıma sunabileceğim tanıklar olmadan, elimde boş bir kanıttan başka bir şey yok.

Üvey anneme ya da onun lanet olası rahibine karşı suçlamalarda bulunmak için."

"Ama kilisede pek çok kişi vardı. Eminim bazıları tanıklık edebilir?"

"Ve gizli anlaşma için cezayı göze mi alayım? İstekli birini bulmakta zorlanacaksınız."

Faraine ciddiyetle başını sallar. Sonra da "Tanıklık edebilirim." der.

"Hayır!" Bu kelime dudaklarımdan sert bir şekilde döküldü. Aceleyle sesimi düzeltip devam ediyorum: "Sen bir insansın. Ve Mythanar'da bir misafirsin. Sözün konsey için hiçbir şey ifade etmez." Eğildim, başımı ellerimin arasına aldım. Parmaklarım kafa derimi kazıyor. "Korkarım kararlı adımlar atabilmem için daha büyük günahlar işlemem gerekecek."

Zihnimin gözünde o zavallı kadını bir kez daha görüyorum. Katledilmiş. Cesedi kirletilmiş. Tüm sahne orada, çok canlı, çok kanlı, çok yanlış. Kaçınılmazlık hissi içimi kaynayan bir safrayla dolduruyor. Bu ölümü durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama şimdi, korkarım, bunun gibi bir başkasını engellemenin hiçbir yolu yok. Ya da daha kötüsünü.

"O da neydi?"

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı kaldırıp Faraine'e sorgulayan bir bakış atıyorum. "Ne neydi?"

"O karanlık." Yüzü bir an öncesine göre daha solgun. "Senden dalga dalga yayıldı."

"Sen . . . bunu hissettin mi?"

"Bunu yapmamak zor olurdu."

Dik oturuyorum, ellerimi yüzümden uzaklaştırıyorum. "Bu tanrı vergisi hediyeniz hileli bir guthakug, değil mi?"

Başını bir yana eğiyor, dudaklarını başka bir yavaş gülümseme çekiyor. "İşe yarar bir yanı var." Yüzü bir kez daha ciddileşiyor. "Anlat bana."

Kendimi tutmak istiyorum. Ona bunların hiçbirini yüklemek istemiyorum. Ama o bakışlarımı öyle dikkatle, öyle kasıtlı tutuyor ki. Çok geçmeden kendimi konuşurken buluyorum. Kelimeler dökülüyor, ilk başta yavaşça damlıyor. Sonra, direnç taşları düştükçe, daha büyük bir akıntı. Ne olduğunu anlamadan baraj patladı ve ona her şeyi anlatmaya başladım. Hoknath'ın altındaki göldeki cesetleri. Tapınak odasını. Kanla beslenen taşları. Kurbanı. Her şeyi. Bana doğru eğilerek dinliyor. Arada bir yüzünün buruştuğunu görüyorum ve acaba onu incitiyor muyum, tanrı vergisi ruhumdan yayılan dehşetin büyüklüğüne tepki veriyor mu diye merak ediyorum. Ama ne zaman duraklasam, tekrar eğiliyor ve o alçak sesiyle "Devam et" diye beni teşvik ediyor.

Konuşuyorum. Ve konuşurken bile, onun ne kadar güçlü olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ne kadar kararlı, ne kadar cesur. Bir dizi darbe gibi gelen bu acıyı bir kez bile arkasını dönmeden göğüslemek. Yüzündeki kan yavaşça çekiliyor. Gözleri kararıyor, gölgeli çukurlara yerleşiyor. Ama kucağındaki güve kedisi mırlamaya devam ediyor ve bir eliyle onu nazikçe okşuyor. Diğer eliyle kristal kolyesini öyle sıkı kavriyor ki eklemleri bıçak gibi öne çıkıyor.

Sonunda eğildim, omuzlarım kamburlaştı, dirseklerimi dizlerime dayadım ve ayaklarımın dibindeki suya baktım. Sessizlik sürüyor, az önce söylediğim karanlık şeylerle dolu. "Seni incittim mi?" Sonunda soruyorum. "Çok mu şey söyledim?"

"Hayır," diye cevap veriyor basitçe, nefesi daralsa da. "Dayanılmaz değil." "Grak-va tam olarak nedir?" diye sormadan önce bir süre daha sessiz kalıyor.

"Trolde olmayan birine bunu açıklamak zor." Dudaklarımı düşünceli bir şekilde yuvarlıyorum. "Bu, bir trolde'nin ruhundaki yaşam gücünün mükemmel bir dinginliğe gömülmesine izin verdiği kutsal bir zihin durumudur. Orada Tüm Karanlık ile birliğini bilebilir ve huzur içinde olabilir."

Başını sallıyor. "Peki ya va-jor? Nasıl farklı?"

"Bazı teologlara göre va-jor, grak-va'dan daha derin bir durumdur. Taşla birliğin tamamlandığı söylenen durumdur: beden, zihin ve ruh."

"Hoknath'ta yapılan kara büyü, va-jor'u tüm şehre yayma girişimiydi. İnsanları zehirden korumak için."

Başımı salladım. "Ama başarısız oldu. Çünkü kurban isteksizdi." "Umog Targ'ın, senin kurbanını hazırlamaya çalıştığını mı düşünüyorsun?"

Mythanar'ın gönüllü kurbanı olmak için mi? Böylece bu va-jor'u halkınıza yayabilecek mi?"

Bunun üzerine başımı salladım. "Bilmiyorum. Kurban edilen kişi va-jor'a girmeyecek. Sadece korkunç bir şekilde ölecekler. Ama Roh'un en büyük amacı taşla bir olmak. Bu arzusuna ulaşma şansından gönüllü olarak vazgeçtiğini düşünemiyorum."

"Ama Targ'ın törene hazırlanmasına yardım ettiğine inanıyorsunuz. Ya istekli ya da isteksiz bir kurban üzerinde."

Cevap vermiyorum. Ama önemli değil, çünkü o tanrısal bir yeteneğe sahip ve beni kolaylıkla okuyor.

"Sence ..." Devam etmeden önce tereddüt ediyor. "Beni kullanmaya niyetli olduklarını düşünüyorsun. Bu fedakârlık için."

Kelimelerin yüksek sesle söylendiğini duymak kalbime buzdan hançerler saplıyor. Dudaklarım bir hırıltıyla geriye kıvrıldı. "Fark etmez! Babandan mesaj gelir gelmez seni eve göndereceğim."

"Ne?"

Dudaklarından dökülen kelimenin keskinliği beni ürkütüyor. "Verdiğim sözü unutmadım," diyorum ciddiyetle. "İttifakın sona erdiğini ilan etmeden önce babanın resmi cevabını almalıyım. O noktada bakanlarım artık sizi dünyanıza geri gönderme kararına karşı çıkamazlar. Ben de bunu yapacağım. Derhal." Yüzündeki ifadeye dayanamayarak arkamı dönüyorum ve bir kez daha şelaleye bakıyorum. "Mesajın yarın ulaşmasını bekliyorum. En geç ertesi gün."

Aramızda uzun bir sessizlik oluyor. Ama onun öfkesini hissediyorum. Kendi bedenim savaşa hazırmış gibi geriliyor.

"Demek öyle," dedi uzun uzun. "Öyle olmalı."

"Peki ya senin duyguların Vor?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Benim ... benim duygularım?"

Bana doğru dönerek güve kedisini yerinden oynattı. Kızgın bir havlama sesi çıkararak kucağından kıyıya sıçrıyor ve sinirli bir şekilde kuyruğunu tımar etmeye başlıyor. Faraine onu görmezden geliyor. Uzanıp iki eliyle elimi tutuyor. Yüzünün buruştuğunu görüyorum. Fiziksel dokunuş onun gücünü arttırıyor mu?

Hediye mi? Geri çekilmeye çalışıyorum ama o elini daha da sıkıyor. "Evet," diyor, sesi neredeyse hırıltılı. "Hislerin. Benim için."

Tüm nefesim ciğerlerimden çekilmiş gibi görünüyor. "Sen . . . nasıl olduğumu biliyor musun?"

Bıkkın bir şekilde oflayıp pufluyor. "Bunun için Tanrı vergisi olmak gerekmiyor Vor."

Ona bakıyorum. Donmuş.

Sonra uzaklaşıyorum, ayağa kalkıyorum ve kıyıya geri sığıyorum. Orada bir ileri bir geri, hızlı ve tedirgin adımlarla ilerliyorum. "Önemli değil," diyorum sonunda. "Ne hissettiğimin hiçbir önemi yok."

"Bu değil-"

"Tehlikedesin! Her zaman." Yumruklarımı sıktım, ona doğru döndüm. Taşın üzerinde tünemiş oturuyor. Çok savunmasız. Çok güzel. Arzuladığım her şey. Ama bu özlem yüzleşmem, savaşmam ve fethetmem gereken bir düşman. "Mythanar'da kaldığın her an bir başka tehlike anı. Tarikatçılardan değilse bile kendi bakanlarımdan. Sarayımdaki casuslardan. Neden, ben bile seni öldürmeye çalıştım. Hem de iki kez!"

"Umurumda değil," diye fısıldıyor, yüz ifadesi sert.

"İstiyorum!" Kelimeler boğazımdan havlayarak döküldü. "Bu da burada kalmana izin veremeyeceğim anlamına geliyor. Tekrar tekrar ölümle yüzleşmene izin veremem. Bunu riske atamam."

"Peki ya benim duygularım? Benim seçimim ne olacak?" Ben cevap veremedim, taştan kayıyor ve suyun içinde duruyor. Yavaşça bana doğru geliyor. Şelaleden sıçrayan su, elbisesinin ince kumaşını ıslatmış. Vücuduna yapışıyor,

Sanki bir kez daha evlilik havuzunun kutsal sularından çıkan bir gelin gibi. Bu görüntü içimde bir boşluk ve sıcaklık hissetmeme neden oluyor. Ve o bunu biliyor. Hissediyor. Yoğun uyarılmamı hissedebiliyor.

İrademi zorlayarak bakışlarımı onunkilere yöneltiyorum. Şimdi yakınımda, uzanıp elimi tutacak kadar yakınımda. Öyle de yapıyor. Parmakları benimkileri sıkarken, gözleri ruhumun derinliklerine bakıyor. "Bir keresinde bana kadınları erkeklerle eşit gördüğünü söylemiştin," diyor. "Hatırlıyor musun? Hiçbiri diğerinden üstün değildi. Artık buna inanmıyor musun? Beni haklarımdan mahrum etmeye mi niyetlisiniz? Sesimin eşitliğini mi? Beni benim yapabileceğim bir seçimden mahrum mu bırakacaksınız?"

Başımı yavaşça salladığımda bir kaya gibi ağırlaştığını hissediyorum. "Seçim ne benim ne de senin, Faraine. Tanrıların kendileri bize karşı birleşti." Bununla birlikte, elimi onun elinden çekip geri çekiliyorum. Zihnimdeki, kalbimin etrafındaki duvarları sıkıca yükseltiyorum, onun tanrı vergisinin bile delmekte zorlanacağı taş bariyerleri. Bunu yapmak bana acı veriyor ama yapmalıyım.

"Size odanıza kadar eşlik edeceğim Prens," diyorum virmaer çeliği kadar soğuk bir sesle. "Beldroth'tan mesaj gelene kadar orada kalmanızı rica ediyorum. Bu sizin iyiliğiniz için."

Ve benimkini.

21

FARAINÉ

Vor beni odama kadar taşımayı teklif etti. Pek de reddedemiyorum. Gölün ılık suyu ve Vor'un nazik dokunuşları beni rahatlatsa da, ayaklarım hâlâ oldukça hırpalanmış durumda. Tek başıma dönebileceğimden emin değilim.

Ben de onun güçlü kollarında taşınma zilletine boyun eğiyorum. Gerçi dürüst olmak gerekirse, bu o kadar da kötü bir deneme değil. İlk başta vücudumu çok gergin tutuyorum, acıya hazırlıklı oluyorum. Uzun yıllar bana her türlü fiziksel dokunuşun kaçınılmaz olarak benim için kötü sonuçlanacağını öğretti. Bu tür ihtiyatlı alışkanlıklardan vazgeçmek zor. Ancak Vor'un duyguları bir kez daha dikkatlice kilitlendi ve tanrı vergisi yeteneğim gereksiz yere harekete geçmedi. Bunun yerine, ellerinin bedenimi kavradığı hissinin son derece farkındayım. Güçlü kolları sanki bir oyuncak bebekten biraz daha fazlasıymışım gibi ağırlığımı taşıyor. Vardiyamın nemli kumaşı tenimi ısıtıyor. Yanaklarım kızarıyor, nefesim daralıyor ve düzensizleşiyor.

Bu iyi bir fikir değil.

Ya da belki de öyledir? Sonuçta, Vor'un fikrini değiştirecek bir şey olmazsa yarın Beldroth'a geri dönüyor olacağım.

Dişlerim sıkılıyor. Vor beni istiyor. Savunması tekrar yerine oturmuş olsa da, daha önce duygularını yanlış okumadığımı biliyorum. Beni istiyor ve sadece bir erkeğin bir kadını istediği gibi ateşli bir şekilde değil. Bundan daha fazlasını istiyor. Güvenebileceği bir yol arkadaşı, bu hayatın tüm çalkantılı fırtınalarında güvenebileceği birini arzuluyor. Bana baktığında, o yoldaşın ben olabileceğimi bilir. Kalbine güvenli bir liman sağlayabilecek kişi ben olabilirim. O halde neden hala bu kadar şiddetle direniyor?

Çenesinin sert hatlarını, boğazının ve köprücük kemiğinin gölgelerini inceliyorum. Hoknath'la ve orada tanık olduğu dehşetle ilgili anlattıkları beni iliklerime kadar ürpertmişti. Ama buna katlanabildim, geçmişte böylesine kontrolsüz duygulara katlanmayı başardığımdan çok daha iyi bir şekilde. Belki de Vor kendini tutuyordu. Belki de bana her şeyi anlatmıyordu. Zehirden ve depremin yol açtığı hasardan bahsetti ama burada söylemek istediğinden çok daha fazlası var. Tüm Yeraltı Âlemini tehdit eden bir karanlık.

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırıyorum. Krallığı bu kadar yakın bir tehlike altındaysa, bu ittifakı her zamankinden daha önemli hale getirmiyor mu? Bu kadar kolay pes etmemeli. Babamın büyücüleri Vor'un halkını kurtarmak için en iyi şansı. Bu ittifakın yürümesi için var gücüyle çabalamalı.

Vor bahçeyi geçerken sessiziz. Dolambaçlı yolların güzelliğini, kaya oluşumlarını ve kristalleri fark etmiyorum bile, kendi düşüncelerime dalmışım. Sonunda saraya ulaştığında ve gölgeli odaya adım attığında

adımları yavaşlamıyor. "Artık beni yere bırakabilirsin," diyorum çabucak.

Duraklıyor. Kasları geriliyor. İtiraz mı edecek? Reddedecek mi? İsteksizlikten kaynaklanan bir ürperti bariyerlerini dalgalandırıyor. Ama avucunun içinde kayınca beni ayağa kaldırıyor, kollarını geri çekiyor ve iki adım geri gidiyor. Yüzümü buruşturuyorum, bacaklarımdan acı fışkırıyor ama bunu kararlı bir yüz ifadesiyle çabucak maskeliyorum. Bir çocuk gibi taşınmayacağım. Sarayın cilalı taş zeminlerinde ve yumuşak halılarında yürümeyi kesinlikle başarabilirim. Çenemi kaldırarak Gölge Kral'a bakıyorum. Artık içerideyiz, bahçenin parlayan kristal ışığından uzaktayız, birden uğursuz, esrarengiz bir figür oluveriyor. Gözlerinin derinliklerinde sadece duvar apliklerine yerleştirilmiş soluk bir lor taşı parlıyor.

"Geri dönüş yolunu kendim bulabilirim," diyorum cesurca.

Gözleri kısıldı. "Bu güvenli değil Prenses. Yolda kiminle karşılaşacağınızı bilemezsiniz. Size eşlik etmem en iyisi."

Bakışlarını uzun bir süre tuttum. Sonra başımı salladım. Dönüyor, bir kolunu uzatıyor ve mağara gibi koridorda birlikte yürüyoruz. Uzun adımlarını benim kısa adımlarıma uyduruyor. Doğrusu, onun yanımda olmasından memnunum.

Yoldan hiç emin değilim ve benim katıma çıkan merdiven boşluğuna gelene kadar hiçbir şey fark etmiyorum. Merdiven boşluğuna kazınmış uzun, kıvrımlı bir ejderhanın ayırt edici oymasına dayanarak bunu yeterince iyi tanıyorum.

Duvarın içine.

Adımlarım yavaşlıyor. Merdiven korkuluklarını sıkıca kavriyor, her acı verici adımın diğerini takip etmesini istiyorum. Bu tırmanışın sonunda beni boş odamdan başka bir şey beklemiyor. Benim lüks hapishanem

Hücre. Ama . . . hapisane olmak zorunda mı? Yoksa daha iyi bir amaç için mi kullanabilirim?

Midem düğümleniyor. Bakışlarını benden ayırmayan Vor'a yan gözle bakıyorum. Gölgeli merdiven boşluğunda onu zar zor görebiliyorum ama bu önemli değil. Güzel yüzünün her özelliğini, muhteşem vücudunun her çizgisini hatırlıyorum. Göksel kürelerin çekimi gibi sıcaklığının beni kendisine çektiğini hissediyorum.

Ne istediğimi biliyorum. Ama bu korkmadığım anlamına gelmiyor.

Merdiven boşluğundan çıkıp odamın dışındaki boş geçide giriyoruz. Vor alçak sesle hırıltılı, trolce bir kelime söyledi. "Sorun nedir?" diye soruyorum.

"Şu çocuk." Vor homurdanıyor ve başını sallıyor. "O burada değil."

"Belki de odadadır?" Ben öneririm.

Vor hızla kapıya yönelir, kolu dener. Kapı onun dokunuşuyla açılır ve Vor kapıyı iter, başını içeri sokarak hızla etrafı tarar. "Burada değil."

"Belki . . ." Yutkunuyorum, boğazım düğümleniyor. Sonra: "Benim için odayı inceler misin?"

Bana bakmak için geri çekiliyor. Ne yaptığımı biliyor mu? Elbette biliyor. Niyetimi yüzümden açıkça okuyabilir. Ama ben sadece masum bir ifade takınıyorum, iri gözlerim ve göz kırpmalarım. Yanakları gerilir. Sonra tek kelime etmeden odaya giriyor ve en küçük mobilya parçalarının bile altını ve arkasını yavaş, metodik bir şekilde aramaya başlıyor - hangi suikastçının

taburemin altında saklanabileceğini hayal bile edemiyorum - uzun gardırobun içinde, ocakta, bacanın üstünde.

Onun ardından odaya giriyorum. Yavaşça kapıyı arkamdan kapatıyorum, gümlmemesine ve dikkatini çekmemesine özen gösteriyorum. Kalbim küt küt atıyor. Bağırsaklarımda ısı birikiyor, göğsümde küçük patlamalarla heyecanlanıyor. Kargaşamın farkında olmayan Vor, incelemesini bitirmek için balkona adım atıyor, uzun perdeleri aralıyor ve perdelerin arasından kayboluyor. Bir an için yalnız kaldım. Yapmak üzere olduğum şeyi düşünmek için yalnızım. Bunu yapabilir miyim? Cesaretim var mı? İradem? Tanrılar bana yardım etsin, Alyndra'yı daha dikkatli dinlemeliydim! Babamın metresi bana baştan çıkarma sanatı hakkında pek çok ipucu vermişti. O zamanlar o kadar perişan haldeydim ki, hiçbirini fark etmemiştim. Ama belki de kendiliğinden gelecektir? Başlayacak cesaretim olsa...

Vor balkonda gereğinden fazla zaman geçiriyor. I Benimle yüzleşmek için geri dönmeden önce kendi nefeslerini düzene sokmak, kendi kararlılığını pekiştirmek için bu fırsatı değerlendirdiğinden şüphelenmeden edemiyorum. Sonunda yeniden ortaya çıkıyor, perdeleri geri itiyor, içeri adım atıyor, pencereyi arkasından hızla kapatıyor. Sonra döndü. Benimle yüzleşiyor. Yüz ifadesi taş gibi sert, ama gözleri parlak. Çok parlak ve ocağımdaki ay ateşinin alçak parıltısıyla çok solgun.

"Burada kimse yok," diyor.

Yanılıyor muyum, yoksa bakışları kısa bir süreliğine dar yatağıma mı kaydı? Eğer öyleyse, gözlerini hemen başka tarafa çeviriyor ve bir daha o tarafa kaymasına izin vermiyor. Onun yerine, birkaç hızlı adımla odayı geçti. Gömleği hala

Bahçeden ayrıldığımızda giymek için çok ıslaktı, bu yüzden beline bağlandı ve gövdesini çıplak bıraktı. Ateş ışığı güçlü, savaşçı vücudunun hatlarını yakalıyor ve onlarla oynuyor. Gerçek dışı görünüyor, efsanevi ve büyülü bir varlık gibi.

Ağzım kurudu. Kapalı kapıya yaslanıyorum. "Sizce. . . genç muhafızın yakında döneceğini düşünüyor musunuz?"

Vor benden birkaç adım ötede durdu. Çenesi gergin, kaşları sert. "Revire gitmiş olabilir. Ama yerine birini göndermeyi akıl etmeliydi. O çocukla konuşacağım."

"Ona çok kızma." Bir elimi uzatıp Vor'un koluna hafifçe dokundum. Bu en ufak temasta bile parmaklarımın arasından bir heyecan geçiyor. Korkunç bir şey. Onun kollarında taşınmanın beni biraz bağışık hale getireceğini düşünebilirsiniz, ama burada, bu odada, bu alçak ışıktaki, o yatak yakınımdayken, her şey çok daha ... canlı hissettiriyor.

Vor da bunu hissediyor. Dikkatli bariyerleri ruhundaki ani duygu dalgalanmasıyla sarsılıyor. Bana bakıyor, kendisiyle savaş halinde. "O çocuğun seni koruması gerekiyordu," diyor, sesi sert ve alçak.

Çenemi yukarı kaldırıyorum, uzun boynumu, yakamın düşük kesimini, ciğerlerim nefes almak için mücadele ederken göğüslerimin sıkı kabarıklığını ortaya çıkarıyorum. "Belki de korunmaya ihtiyacım yoktur."

Vor'un bakışları gözlerime geri dönmeden önce aşağıya doğru kayıyor. "Saçmalama. Bu âlemde kaldığın her an tehlikedesin. Elbette korunmaya ihtiyacın var."

"Belki kendimi koruyabilirim."

"Yapabilir misin?"

Bir adım daha yaklaşıyor, beliriyor, güçlü, gölgeli ve korkunç. Kalbim boğazımda düğümleniyor ve tanrısal armağanım güçlü duygu patlamalarıyla çalkalanıyor. Bu duyguların hangisinin bana, hangisinin ona ait olduğunu bilmiyorum. Hepsi bir. Hepsi ihtiyaç. Hepsi arzu.

Bunu yapmak istemiyorum. Tam olarak değil. Ama uzandım. Yavaşça, yavaşça, avuçlarımı taş gibi sert ama sıcak ve canlı göğsüne dayıyorum. "Evet," diye fısıldıyorum ve bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için yukarı kaldırıyorum. "Ama belki de istemiyorum."

Gözleri karanlık bir ateşle parlıyor.

Aniden iki adım attı. Ellerimi göğsünden çekmiyorum ama beni kapıya doğru itmesine izin veriyorum. Yumrukları yüzümün iki yanına yerleşiyor, kolları beni bir güç kafesinin içine alıyor. Bana bakıyor, nefesi yüzümde sert ve sıcak. Sonra bir elini aşağı çekip parmağını çenemin altına koyuyor. Dokunuşu tüy kadar hafif, nazik, gözlerindeki bakışla keskin bir tezat oluşturuyor. Parmakları boğazımdan omzuma doğru hafifçe kayarak tenimi parlak kıvılcımlarla tutuşturmadan hemen önce başparmağı ağzımın üzerinde geziniyor. Avucunu kolumun üzerinde gezdiriyor ve sonunda kalçamın üzerinde durmasına izin veriyor. Gözleri beni sıcaklığıyla yutmaya hazır.

Dolgun dudaklarına bakıyorum, o kadar yakın ki. "Öp beni Vor," diye yalvarıyorum. Dişleri ay ışığının parıltısında parlıyor. "Yapamayacağımı biliyorsun."

"Neden olmasın?"

"Seni bir daha öpersem, duramam." "O zaman durma."

Acı verici bir yavaşlıkla, ağzını benimkine doğru indiriyor. Ama dokunmuyor. Yüzünü eğiyor, beni içine çekiyor, dudaklarının sıcaklığıyla beni kışkırtıyor, çok yakın ve yine de işkenceyle alıkoyuyor. Açlıktan ölmek üzere olan bir kadın gibi hissediyorum, aç ve çaresiz. Ellerimden biri göğsünden ensesine doğru kayıyor ve saçlarının arasına giriyor. Aramızdaki boşluğu kapatmak için yüzünü kendime doğru çekmeye çalışıyorum. Ama o yüzünü çeviriyor. Çatışma ruhunu sarıyor, kırmızı özlem ve soğuk siyah direnç eşit parçalara sahip.

Zaman tükeniyor. Saniyelerin akıp gittiğini hissedebiliyorum. Çok yakında, çok yakında, sonsuza dek ayrılacağız. Bu ana ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. Şimdi.

"Vor-" diye başlıyorum.

Sonra ağzı benimkinde. Hissettiği her şeyin yoğunluğuyla beni eziyor, dünyanın çekirdeği kadar şiddetli ve sıcak. Onun içinde eriyorum, o ilk öpücükte yanmaya, kendimi cehenneme teslim etmeye hazırım. Tadı ateş, karanlık ve duman gibi, duyularıma hücum eden baş döndürücü bir kombinasyon. Dili dişlerimin arasından kayarken parmaklarım saçlarında düğümleniyor. Beni kapıya yaslıyor, göğsünün büyük duvarının altına sıkıştırıyor. Kalçamdaki eli kıvrımlarımdan aşağı kayıyor, sonra kumaşı kavırıyor ve çekiyor. Etek ucumu daha da yukarı kaldırıyor, ta ki parmakları vestiyerimin altına girene, kalça kemiğimden göğüs kafesime doğru kayana kadar. Başparmağı göğsümün alt kıvrımında gezinirken inliyorum. Çok nazik. Çok nazik.

Alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısıriyorum. Onu şok edecek, geri çekilip bakmasını sağlayacak kadar.

gözlerimin içine bakıyor. Gözleri parlıyor, şişmiş dudakları ayrılmış, nefes nefese. Yavaşça, bir gülümsemeyle kıvrılıyorlar.

Boğazından bir hırıltı yükseliyor, yumruğunu kapıya dayadığı yerden kaldırıyor, iri elini başımın arkasına doluyor ve beni öncekinden daha sert ve sıcak bir öpücüğe daha sürüklüyor. Vardiyamın altında, kavurucu parmakları sırtıma doğru kayıyor, beni avucunun içinde tutana kadar aşağıya ve daha aşağıya kayıyor. Beni kendine doğru çekiyor, vücuduna yaslıyor. Tüm yumuşaklığım onun taş gibi sert bedeninde eriyor.

"Bana ne yaptın?" Sesi ağzıma, yanağıma, kulağıma, boynuma karşı alçak bir hırıltı. "Sen ne yaptın, Faraine? Derin Karanlık, aptallığıma lanet olsun!"

Arzu, cevabımı nefes nefese, sözsüz bir soluğa dönüştürüyor. Ellerim saçlarında, boynunda ve sırtında geziniyor. Tırnaklarım derisini kazıyor. Ona daha fazla sahip olmalıyım. Onun hepsine sahip olmalıyım. Ben-

Tam yaslandığım yerde, arkamdaki kapı korkunç bir gürültüyle sarsılıyor. Vor ağzını, ateş kıvılcımlarını boğazıma doğru öptüğü yerden çekerken bir çığlığı yutuyorum. Hael'in kaba sesi "Prenses!" diye bağırırken eli vardiyamın altından çekiliyor. İçeride misin?" Mandal dönüyor, sırtımın küçük kısmına çarpıyor. "Morar-juk, sürgüyü bile düşürmedin! Kendi güvenliğini hiç düşünmez misin?"

Bir sonraki an kapı açılmaya başlıyor ve beni de kendisiyle birlikte itiyor. Vor odanın yarısını çoktan geçmişti, Hael içeri dalınca sendeleyip dengemi sağlamak zorunda kaldım.

oda. "Prenses!" diye bağıyor korumam. "Yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılara şükürler olsun, buradasınız. Nereye gitmiştiniz? Aptal kardeşim beni buldu ve onu atlattığını söyledi ve kral ... kral ..."

Gözleri darmadağınık halimi incelerken bile sesi kesiliyor. Vücudum, nemli ve yapışkan bir kıyafetten başka bir şey giymemiş. Saçlarım karmakarışık ve dağınık. Yüzüm kükreyen bir allık ateşi. Oradan, ateşin başında duran ve ejderha oymalı şömineye ağır bir şekilde yaslanan krala dönüyor. Beline kadar çıplak. Sırtı duvar gibi.

Hael'in bakışları tekrar bana döndü. "Juk!" diye soluk soluğa bağıyor, gözleri büyüyor. Sonra trol dilinde bir şeyler mırıldanarak kapıya doğru sıçradı.

"Gurat!" Vor bağıyor, sesi emredici.

Hael tekrar "Juk," diye mırıldanıyor ama olduğu yerde duruyor. Kendini toparlıyor ve kralına bakıyor. Vor bir adım geri atıyor, omuzlarını dikleştiriyor ve başını bir kez sallıyor. Ancak o zaman arkasını döner. Yüzü bir maskedir, tamamen okunaksızdır. Bir dizi trolce konuşuyor, hepsi çok soğuk ve kesik. Hael de aynı şekilde cevap veriyor. Bana bakmıyor. Ya da kralına. Gözleri dikkatle uzaktaki duvara sabitlenmiş.

Vor birkaç hızlı adımla odayı geçiyor. Onunla göz göze gelmeye çalışıyorum ama bana bakmıyor. Başka bir şey söylemeden doğruca kapıya yöneliyor ve koridorda kayboluyor. Beni bırakarak. Kalbim hala hızlı atıyor, kanım hala yanıyor, vücudumda ellerinin ve dudaklarının dokunduğu her yerin farkındayım. Bu kadar mı yani? Bu onu son görüşüm mü?

Beldroth'tan o lanetli haberci gelene kadar beni burada, bu odada hapsedecek mi? Şansımı kaybettim mi?

"Hayır, hayır, hayır," diye homurdanıyorum ve harekete geçiyorum. Hael'in "Prenses, bekle!" çığlığını duymazdan gelerek Odadan fırladım. "Vor!" diye seslendim.

Geçidin sonunda. Bir saniye daha geçseydi onu tamamen kaçıracaktım. Bir an için, gitmeye devam edip arkasına bakmayacağından korktum.

Ama durdu.

Omuzlarını geri çeker.

Sonra yavaşça döner.

Koridorda hızla ona doğru ilerlerken kollarımı kendime doluyorum. O ana kadar üşümemiştim ama şimdi titrememek için kendimi zor tutuyorum. Keşke uzanıp ona dokunmaya cesaret edebilseydim. Duruşuna bakılırsa, ani bir hareketin onu tekrar kaçmaya yönelteceğinden korkuyorum. On adım ötede duruyorum ve çenemi kaldırıyorum. En yakın lambanın ışığı yüzünün bir tarafında parıltıyor, gözlerinin derinliklerinde kıvılcımlar çakıyor. "Babamdan mesaj beklediğinizi söylemişsiniz." Sesimi sert ve düz tutuyorum. "Ya yarın ya da ertesi gün. Bu doğru mu?"

"Gerçekten de öyle. Fazla uzun sürmez Prenses," diye cevap veriyor sertçe.

"Ve sonra veda mı etmeliyiz? Sonsuza kadar mı?" Tereddüt eder. Sonra başını sallar. Bir kez.

Dudağında onu ısırđığım yerdeki küçük çürüğü görebiliyorum. Bana dokunduğı yerdeki ateş i hâlâ tenimde hissedebiliyorum,

Beni kavradı. Yine de orada duruyor, sanki taştan oyulmuş gibi, tüm duyguları hızla kilitlenmiş. Tekrar konuşmak için tüm cesaretimi topladım: "Bu durumda, sizden bir lütuf rica ediyorum, yüce Kral."

Kaşları geriliyor. "Nimet mi?"

"Evet. Eğer yarın Mythanar'daki son günüm olacaksa, bunu odamda tek başıma geçirmemeyi tercih ederim. Şehrinizi çok az gördüm. Gitmeden önce daha fazlasını görmek için bir fırsat istiyorum. Böylece en azından gelecek yıllarda kendi dünyamın kış ateşleri etrafında anlatacak hikâyelerim olabilir."

Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Kaptan Hael-" diye başladı. "Bana göstermenizi istiyorum."

Durdu. Bakışlarını sıkıca tutuyorum, tüm umudum ve özlemim gözlerimde. Bu loş ışıktaki görüp göremeyeceğini, bana kulak verip veremeyeceğini bilmiyorum. "Prenses," diye başlıyor. O sözünü bitirmeden ben devam ediyorum. "İnsan içine çıkacağız."

Şehirde."

Çenesi çalışıyor. Kararlılığı sarsılıyor.

"Lütfen," diye nazikçe bastırıyorum. "Babamın yanına döndüğümde beni manastıra geri gönderecek. Oradan bir daha ayrılacağımı sanmıyorum. Hayatım çok küçük olacak. Dar ve sınırlı. Bana bu nimeti ver. Sınırlı alanımın ötesindeki dünyaları gerçekten görebilmem için bana son bir şans ver. Bana onu gördüğün gibi, sevdiğin gibi göster."

Vor'un başı eğildi. Kaşlarını kaldırıp bana bir kez daha bakmadan önce uzun bir iç geçiriyor. "Ve bu benden son isteğiniz mi Prenses?"

"Evet, öyle. Eğer kabul ederseniz, bir daha asla başka bir şey istemeyeceğim."

Bir an dilini tuttu. Korkunç bir gerilim içindeyim. Sonra, nihayet: "Pekâlâ. Sizinle Lusterling'de buluşacağım ve sizi şehir içinde kısa bir gezintiye çıkaracağım. Kısa bir gezi, unutmayın. Sonra Hael'in himayesine geri döneceksin ve ayrılış vaktin gelene kadar orada kalacaksın. Anlaşıldı mı?"

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama cevap verirken ses tonumu dengede tutmaya özen gösteriyorum. "Tamamen."

Başını sallıyor. Dudakları aralanıyor ve bir şeyler daha söyleyeceğini düşünüyorum. Ancak sonunda sadece başını eğiyor ve bir elini çıplak göğsüne götürüyor. "Size grakol-mir diyorum, Prenses."

Yutkunuyorum. Parmaklarım üst kollarımın etrafında sıkışıyor. "İyi geceler, büyük kral."

Başka bir şey söylemeden dönüp hızla uzaklaşıyor ve virajda gözden kayboluyor. Merdiven boşluğunun kapısının kapandığını duyana kadar beni bıraktığı yerde duruyorum.

22

VOR

"İşte buradasın, kardeşim benim! Beni tamamen unuttuğunu düşünmeye başlamıştım."

Yakındaki bir tabureyi kapıp yatağın yanına sürüklüyorum. Sul orada yatıyor, neredeyse yatak örtüleri kadar beyaz görünüyor, yüzü sadece kubbeli tavanın ortasındaki asılı lorst tarafından aydınlatılıyor. Kristalin parlaklığı azalmış ve Ar'ın revirinin şifa koğuşu dinlendirici bir loş ışıkla dolmuş.

Yatakların çoğunun boş olduğunu fark ediyorum, hafifçe dönüp odaya bakıyorum. Kapıya yakın olan tek bir yatakta şu anda bir kişi yatıyor. Ancak şu anda ona çok yakından bakmamayı tercih ediyorum.

Onun yerine dikkatimi Madam Ar'a veriyorum. Sul'un yatağının diğer tarafında duruyor, az önce uyumasını sağlamak için ona bir tentür vermişti. Şu anda pirinç bir boruyu Sul'un göğsüne bastırmış, dikkatle dinliyor. Yüzü konsantrasyonla buruşuyor.

"O nasıl, Madam?" Ben soruyorum.

Sul sinirli bir şekilde, "O iyi, sorduğun için teşekkürler," diye cevap veriyor. "O da tam burada. Ve üzerine konuşulmasından hoşlanmaz. O

Kendine ait bir dili var, biliyorsunuz ve sorulara kendi sağlığından sonra cevap verebilir."

Ar geri çekilir ve boynuzunu kullanarak Sul'un başının üstüne hafifçe vurur. "Bu kadar yaygara yeter. Kendini hasta edeceksin," diye bağırdıktan sonra bana döndü. "Şey, düşündüğüm gibi. Sisteminde sadece zayıf miktarda tespit edilebilir raog izi var. Biraz solumaktan kendini alamadı sanırım, ama kalıcı bir hasar verecek kadar değil. Önümüzdeki üç lusterling boyunca biraz topallayacağından şüpheleniyorum."

"Topal mı?" Sul bir kaşını kaldırdı. "Yani-?"

"Yani takla atma korkusuyla yataktan çıkmasan iyi edersin, demek istediğim bu. Diğerine gelince?" Adamın vücuduna anlamlı bir bakış atıyor. "Sizi temin ederim, yakın zamanda bunu öğrenme şansınız olmayacak."

"Sadece benim şansım," diye mırıldanıyor Sul. Gözlerini kapatıyor ve yastığına biraz daha gömölüyor. "Yemin ederim, bazen tanrıların benden nefret ettiğini düşünüyorum. Güzel yüzüm yüzünden, biliyorsunuz. Buna içerliyorlar."

"Gerçekten mi?" Kardeşime şöyle bir bakıyorum. Yara bere içinde, hırpalanmış ve kolu üç yerden kırık ve askıda duruyor. Yine de Hoknath vatandaşlarıyla kıyaslandığında ucuz atlatmış. "En azından bir tanrının seni kalbinde oldukça değerli tuttuğunu söylemeliyim."

"Ya da kalbi," diye onaylıyor Sul, sakın bir şekilde gülümseyerek. "Bence çok daha muhtemel."

Başımı sallıyorum ve tekrar Ar'a dönüyorum. "Ayağa kalkması ne kadar sürer?"

"Birkaç günden fazla değil. Her zaman söylerim, trollerin kemikleri trollerin akıllarından daha çabuk iyileşir. Aklına kefil olamam ama zaten kimse olamazdı."

"Daha doğru sözler hiç söylenmedi," diye onaylıyor Sul bir esnemeyle. Sonra yastığının üzerinde kaykılıp uykulu bakışlarını üzerimde gezdiriyor. "Sen de biraz yıpranmış görünüyorsun, Vor. Döndüğümüzden beri dinlendin mi? Eminim Madam yorgunluğunu giderecek kötü bir karışım hazırlayabilir."

Yarı gülümseyerek, başımı sallayarak Ar'ı gönderiyorum. Atölyesinde daha ilginç deneyler yapmak için hastalarını kendi başlarının çaresine bakmaları için bırakmaktan her zaman mutlu olan Ar, ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor. Tabureme daha rahat yerleşiyorum, iki ayağımın üzerine yatırıyorum ve sırtımı duvara yaslıyorum. "Hiç dinlenmedim," diye itiraf ediyorum. Sesim kulaklarıma ağır geliyor. "Ben kralım, unuttun mu? Boş bir anım bile yok."

"Ve işte buradasın!" Sul sırtıyor. "Belki de tanrılar tarafından tercih ediliyordumdur." Sonra, sakınleştiriciye rağmen bakışları keskinleşiyor. "Söylesene, gerçekten de hamama uğrayıp yolculuğun kirinden arınamayacak kadar meşgul müydün?"

Hamam düşüncesi kalbimin üzerine bir gölge düşürüyor. İçimdeki ürpertiye silkeleyip atıyorum. Kardeşimin ihaneti ihtimali üzerinde durmayacağım. Şimdi olmaz. Onu daha yeni geri almışken olmaz. "Karthur Kanalı'ndaki katliamı gördün," diyorum onun yerine. "Savunmasız bir nehir kasabasına saldırmadan önce şeytanların geri kalanının nereye gittiğini öğrenmeliyiz."

Sul yavaşça başını sallıyor, göz kapakları yaklaşan uykuyla ağırlaşıyor. "Evet, bu kulağa önemli geliyor. Kesinlikle bununla ilgilenmelisin. Hem de hemen. Elbette insan prensese eziyet etmeyi bitirdikten hemen sonra."

Damarlarımdan buz fışkırıyor. Boğazımda alçak bir hırıltı gümbürdüyor. "Sen bir piçsin, Sul."

O da ipek gibi gülümsüyor. "Öyle miyim? Eminim bu annem için yeni bir haber olacak." Yan dönerek, sağlam dirseğinin üzerinde doğruluyor. Solgun saç telleri yüzüne düşüyor. Onları gözlerinden silkeliyor. "Gel Vor. Lur'un ne kadar dedikoducu olduğunu biliyorsun. Geri kalanınızın tapınaktaki maceranızdan dönmesini beklerken o ve Wrag oldukça hoş bir sohbet gerçekleştirdiler. Her ikisinin de küçük karınla vedalaşman hakkında paylaşacak ilginç bir bakış açısı vardı. Onu elinde tutup tutmayacağın konusunda bahse giriyorlar. Lur bunu istiyor - o huysuz dış görünüşünün altında her zaman romantik biriydi. Wrag insanın senin için çok küçük olduğunu düşünüyor, kudretini tatmin etmek için daha büyük bir fahişe isteyeceğini söylüyor-"

Taburemin ayaklarının yere düşmesine izin veriyorum. Ayağa kalkıp yatağındaki Sul'un başında duruyorum. "Bu tür konuşmalara bir son vermeliydin."

"Nasıl yapabilirdim ki? Çok ateşliydim ve zayıf düşmüştüm." Sul yastığına yaslandı ve acı çeken bir ifade takındı. "Aksi takdirde ikisine de kralımızın kendisini asla bu kadar aptalca unutmayacağını hatırlatacağımdan emin olabilirsiniz. Karşılığında yardım alacağından emin olmadan kendi savaşçılarının hayatını riske atacak bir ittifaka asla girmezdi. O çok asil, çok iyi ve çok bilge biri."

Topuklarımın üzerinde döndüm, sırtımı ona döndüm.

"Yoksa bu kadarını söylemekle hata mı etmiş olurum?"
Sul'un sesi alçalıyor, karanlık ve kaygan bir şeye dönüşüyor.
"Kardeşimin -büyük kralımın, asil hükümdarımızın, Mythanar'ın cesur koruyucusunun- görevini unutmuş olması mümkün mü?"

"Unutmadım." "Ben o kadar emin değilim."

Yumruklarım sıkıldı. Yavaş bir nefes alıyorum. Bu kez damarlarımda dolaşan ani, şiddetli dürtüler için raog zehirlenmesini suçlayamam. Omzumun üzerinden ona bakmadan önce bir çabayla duygularıma hakim oluyorum.
"Ben görevimin farkındayım kardeşim. Sen hâlâ kendininkinin farkında mısın?"

Gözleri ağır, odaklanamıyor. Ar'ın verdiği sakinleştirici hızla etkisini gösteriyor. "Mythanar'ın tahtına hizmet ediyorum," diye mırıldanıyor, kelimeleri bulanık. "Bedeli ne olursa olsun." Bununla birlikte göz kapakları düşer. Başı bir yana eğiliyor ve yüzü gevşiyor. Konuşmadan kaçmak için uyuyormuş gibi mi yapıyor, yoksa gerçekten öylece dalıp gitti mi bilemiyorum. Her iki durumda da omuzlarından tutup onu tekrar sarsarak uyandıramam. Kolunu yeniden kırabilirim.

Ayrıca, az önce söylediği herhangi bir şey doğru değil miydi?

Nefesimin altında küfrederek, boş yatak sıralarının yanından geçip odanın içinde ilerliyorum. Kapıya en yakın yatakta durakladım. Lord Rath orada yatıyor. Bir hastadan çok bir cesede benziyor. Cildi çökmüş ve grileşmiş, göz çukurları derin oyuklar halinde. Nefret kalbimde kıpırdanıyor. Tanrılar, adama bakmaktan bile nasıl tiksiniyorum! Faraine'e neredeyse ne yaptığını düşündüğümde.

. . Ama o zaman, yargılamaya ne hakkım var? Raog'un altında daha kötüsünü yaptım. İki kere. "Madam

Ar!"

Şifacı nihayet kafasını şifa koğuşuna geri sokmadan önce yarım düzine kez seslenmek zorunda kalıyorum. "Ne?" diye soruyor.

Hastasını işaret etmek için elimi salladım. "O nasıl? Tekrar uyandı mı?"

"Eh, bir ya da iki kez." Ar ilgisizce Rath'a bakıyor. "Onu çoğu zaman uyutuyorum. Kendine geldiğinde çılgına dönüyor, aklını kaçırıyor. Ve kendine zarar veriyor. Sefil hayatına bir son vermeye kararlı görünüyor. Bir yanımda ona izin vermek istiyor ama eh," diye omuz silkiyor. "Morar tor Grakanak günlerimizin uzunluğunu belirler, ya da mar'ım bana hep öyle öğretti. En iyisi Karanlık'ın iradesini sorgulamamak."

Rath'ın harap olmuş yüzüne bakıyorum. Zehir sistemimde kalsaydı ben de sonunda böyle bir duruma düşer miydim? Kaşlarımı çatıyorum. Bunu neden daha önce düşünmemiştim? Faraine bir şekilde tanrı vergisi yeteneğini kullanarak zehri benden uzaklaştırmıştı. Aynı şeyi Rath için de yapamaz mıydı? Ama bu ona çok acı vermişti. Ondan buna tekrar katlanmasını nasıl isteyebilirdim? Özellikle de onu neredeyse öldüren bir adam için.

Ayrıca . . . Omzumun üzerinden kardeşimin uyuyan bedenine bakıyorum, tek bir lor ışığının altında o kadar huzurlu ki. Kalbim acıyla çarpıyor. Rath uyandığında, onu kimin zehirlediğine dair tanıklık edebilir. O zaman cevaplarım olacak. İstediğimden emin olmadığım cevaplar.

Şifa koğuşundan Ar'ın çalışma odasına geri dönüyorum. Uggrha şifacı, çok yakından incelemeyi tercih etmediğim organik maddelerle dolu bir masanın etrafında koşturuyor. Onun yerine dağınık odayı tarıyorum. Uzak duvara yakın bir masanın üzerinde duran iki kadeh gözüme çarpıyor.

"Madam?"

Ar başını işinden kaldırıp iki parlak kristal merceğin ardından bana bakıyor. "Şimdi ne olacak?"

"Bunlar üzerinde yaptığın testleri bitirdin mi?" Kadehlere anlamlı anlamlı başımı sallıyorum.

Gözleri dönüyor, hareket lensleri tarafından fazlasıyla abartılıyor. "Ah! Evet, neredeyse unutuyordum." Burnunu çekiyor ve sonra homurdanıyor. "Her kadehte eser miktarda yutulabilir raog tozu bulundu. Biri diğerinden daha fazla ama kesinlikle ikisi de." Lensleri burnundan aşağı kaydırıyor ve tel çerçevelerin üzerinden bana bakıyor. "O kadehlerden içen oldu mu, biliyor musun?"

Soruyu duymazdan gelerek odayı geçiyorum ve önce bir kadehi sonra diğerini alıp yavaşça çeviriyorum. Sul o meşum günde bana krilge doldurup servis etti. Birkaç dakika sonra zehrin etkisi altına girdim. O da içti mi? Hatırlayamıyorum. Belki de zehrin orada olduğunu bildiği için uzak durdu. Ya da belki de tamamen masumdu. Her zaman bir şans vardır.

"Teşekkür ederim Madam," diyorum cevap vermek yerine. "Sizi işinizle baş başa bırakayım."

Bana dar bir bakış attı. Sonra omuz silkerek işine devam etti ve ben de revirin merdivenlerini çıktım.

ve dış geçidin daha serin havasına adım atıyoruz. İki ciddi muhafız nöbet tutuyor. Rath sorgulanana kadar ona göz kulak olmaları gerekiyor. İyileştirme koğuşunda kalmalarını tercih ederdim ama Ar uzun zaman önce onları kovaladı ve onları her türlü kötü ev yapımı bulaşıcı hastalıkla tehdit etti. Geçerken beni selamlıyorlar.

Başımı salladım. Bu sırada midem safra ile çalkalanıyor. Tanrım, Sul'dan bu şekilde şüphelenmekten nefret ediyorum! Ama yapmalıyım. En azından Faraine Mythanar'dan güvenli bir şekilde çıkana kadar. Ki bu da uzun sürmez.

Bir gün daha. Bir parıltı daha.

Birden kendimi ağır hissettim. Sanki göğsüme bir taş saplanmış gibi. En yakın duvara yaslanıp başımı ön koluma yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Ve onu görüyorum. Sırtını oda kapısına dayamış, orada duruyordu. O tuhaf gözleriyle bana bakıyor. Öyle derin, öyle sonsuz gözler ki, karanlık gözbebeklerinde dünyalar yaşayıp ölebilir.

Bu gece kontrolü kaybetmiştim. Tamamen. Tamamen. Hael olmasaydı, kendimi tutamazdım. O beni istiyordu ve benim onu ne kadar çok istediğimi sadece Dark biliyordu! Bugün gördüğüm her şeyden sonra, o birkaç korkunç an boyunca onun benim için kaybolduğuna inandıktan sonra. Eninde sonunda benim dünyamdan bir daha dönmemek üzere gitmesi gerektiğini bildikten sonra. Tüm bunlar, şansımız tükenmeden önce onunla paylaşabileceğimiz tatlı bir mutluluk anına sahip olmak için umutsuz bir dürtüyle birleşti.

Onu bir daha görmemeliyim. Sadece bir aptal kendini kıl payı kurtulduğu bir tehlikenin içine geri sokar. Elbette, ona bu küçük gezinti için söz vermiştim, ama bu kolay olacaktı.

Bu durumdan kurtulmak için yeterli. Önemli bir işim çıktığını ve ona eşlik etmekten vazgeçmem gerektiğini bildiren bir mesaj gönderdi. Hael onun yerine şehir rehberi olabilir. Daha da iyisi, turu tamamen yasaklamalıyım. Onu güvenli ve hızlı bir şekilde kilit altında tutun.

Ama bunu yapamam. Ona yapamam.

Yüzü gözümün önünden geçiyor. Yoğun, kararlı. Çok narin, çok kırılgan ama ruhu çok güçlü. Beldroth'ta gördüğüm, yaldızlı kafeslerinin parmaklıklarında çırpınan tutsak ötücü kuşlara benziyor. Ben de gökyüzünden çok korkmama rağmen, onların özgürlüğe olan ihtiyaçlarını hissetmiş ve kafeslerini kırıp onları serbest bırakma dürtüsüyle savaşmıştım.

Keşke Faraine için tüm kafes parmaklıklarını kırabilseydim. Bırakın özgürce uçuşsun, bırakın o korkunç gökyüzünde ruhunun onu taşıyabileceği kadar yükseğe çıksın. Hem benim hem de onun krallığına musallat olan tüm karanlıktan uzaklara. Bunun yerine, onu bir kafesten diğerine göndermek zorundayım.

Eğer koşullar farklı olsaydı . . . Ama asla olamayacak bir şeyi dilemenin ne anlamı var? Hem Faraine hem de ben tanrıların bizim için belirlediği kaderle yüzleşmeliyiz. Birbirimizi kurtaramayız. Kendimizi bile kurtaramayız.

"Büyük Kral!"

Duvarдан geri çekiliyorum, yüzümü aceleyle sert ve metanetli çizgiler haline getiriyorum. Ancak o zaman Kaptan Toz'un yaklaşımını karşılamak için dönüyorum. Geçitte ağır ağır ilerliyor, cüssesiyle alanın çoğunu kaplıyor. Daha zayıf bir figür onun ayak izlerini takip ediyor, zırhı her adımda gürültüyle şingirdiyor. Yok. I

bakışlarımı çocuktan çevirerek dikkatimi sadece kaptanına odakladım. "Evet?"

Toz saygılı bir selamla yumruklarını göğsüne bastırır. "Sizi her yerde arıyordum, Büyük Kral. Duvarların ötesinden haberler geldi. Zulmthu Kasabası'nın harabelerinde Woggha izleri varmış. Halk harabeler arasında dolaşıp geriye ne kaldığına bakıyormuş ve canavarlar tarafından kovalandıklarını söylüyorlar."

Göğsüm sıkışıyor. Karthur Kanalı'ndaki katliamın anıları beynime hücum ediyor. "Kaç kişi rapor ettiler?"

"Kesin bir şey söyleyemem. Biri bir düzine olduğunu iddia etti, diğeri sadece iki ya da üç tane olduğunu söyledi. Sorun çıkarmaya yetecek kadar."

"Yeterince doğru," diye kabul ediyorum. "Yabani woggha'ların trol yerleşimlerinin bu kadar yakınında dolaşmasına izin veremeyiz. Bir ya da iki tanesinin toplandığı yerde diğerleri de yakınlarda olabilir."

"Araştırmak için birkaç muhafız almamı ister misiniz?"

Başımı salladım. "Yorgun olmalısınız Kaptan. Dinlenmeniz gerek."

"Yeterince formdayım, Büyük Kral." Toz kocaman omuzlarını silkti. "Yanımda bir avuç hazır savaşçı getireceğim, bakalım ne göreceğiz. Eğer bir şeytan yuvası bulursak, kısa sürede icabına bakarız."

Bundan hoşlanmadım. Kanalda öldürülenler arasında savaşçılar da vardı. Onlar da diğerleri gibi ölüydü. "Ben de seninle geliyorum."

Toz bir elini kaldırır, ağır kaşları aşağı iner. "Gerek yok, Büyük Kral. Sen kal. Kraliyet görevlerinizi yerine getirin. Bırak biz de

işler."

"Bilirsem kendimi daha rahat hissederim-"

"Onunla gideceğim!"

Bakışlarımı sertçe Yok'a çeviriyorum. Çocuk kendi küstahlığı karşısında şok olmuş gibi görünüyor ama cesur bir yüz ifadesi takınıyor ve devam ediyor. "Özür dilerim, Kralım! Ama lütfen, bırakın gideyim. Size kendimi kanıtlamama izin verin. Biliyorum. Sizi hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. Ama daha iyisini yapabilirim, daha fazlasını yapabilirim."

Delikanlının aptal yüzünde parlayan heves, acımasız bir kararlılıkla vurgulanıyor. Uzun bir iç çekiyorum. Çocuğa gerçekten bu kadar kızabilir miyim? Ne de olsa Faraine'in tanrısal yeteneklere sahip olduğunu bilmiyordu. Hiçbir şey onu onun dokunuşunun yapabileceklerine hazırlayamazdı. Ve onu odasında tutmak için elinden geleni yapmıştı ki bu hepimizin tahmin edebileceğinden çok daha zor bir görevdi.

Çocuğa bir aşağı bir yukarı bakıyorum. Onu tüm hayatı boyunca tanıdım. Hael kaç kez bebek kardeşini sırtına bağlayıp o, Sul ve ben çocukluk maceralarımıza giderken onu da yanında taşımıştı? Daha sonra o da tombul bacakları ve minik ayaklarıyla peşimize takılmış, bize katılmayı talep etmişti. Şimdi neredeyse tamamen büyümüş, çelimsiz bir delikanlı. Deneyimsiz olduğu kesin ama bunun bilinen tek bir çaresi var.

"Pekâlâ," diye homurdandım. Yok zekice selam veriyor, gözleri parlıyor ve aceleyle ekliyorum, "Ama ikiniz de dikkatli olun. Mağara şeytanları herkesin bildiği gibi kurnaz yaratıklardır. Yuvada bir düzineden fazla bulursanız, çatışmaya girmeden önce takviye için geri dönün. Anladınız mı?"

Hem Toz hem de Yok bana ciddi yeminlerini ettiler. Sonra da avlarına gitmek için can atarak geçitten geri dönüyorlar. Bana da onların gidişini izlemek kaldı. Keşke ben de morleth'ime binip onlarla birlikte gidebilseydim.

Bunun yerine, yüzleşmem gereken kendi sınavım var. Dayanacak gücüm olmayabileceğinden korktuğum bir ayartılma sınavı.

OceanofPDF.com

23

FARAINÉ

Dar yatağımda uzanıyorum ve penceremin ötesindeki ışıkların yavaş yavaş canlanmasını izliyorum. Trol gecesi sona erdi. Sabah oldu. Muhtemelen bu dünyadaki son sabahım.

Kaşlarım düğümlenerek dik oturuyorum, yatak örtülerimi kararlı bir hamleyle geriye itiyorum ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum. Orada oturuyorum, yatağı sıkıca kavriyorum. Uzun, sabit nefesler alıyorum.

Sonra yavaşça dudaklarıma dokunuyorum. Sanki şimdi bile Vor'un ağzını yakalayabilir ve benimkiyle birleşmeye zorlayabilirmişim gibi. Onu orada hissediyorum, çok yakın ama yine de imkansız derecede uzak.

Bana neden direndiğini biliyorum. Onun için en iyi seçim olmadığımı biliyorum. Ilsevel ona babama karşı ihtiyacı olan kozu verebilirdi. O olmadan ittifak güçlü olmaz. Ama bu onu değersiz yapmaz, değil mi? Belki evliliğimiz ona istediği siyasi avantajı sağlamayacak ama işleri yoluna koyabiliriz.

Başımı yavaşça bir kez daha pencereye çevirerek, narin dantel perdelerin üzerinde oynayan lor ışığını izliyorum. Mythanar bekliyor. Orada, ötede. Bu benim son şansım. Vor'u birbirimize ait olduğumuza ikna etmek için son fırsatım.

krallıklar ve politikalar ne olursa olsun, tehlikeler ve kaderler ne olursa olsun. Biz, ikimiz, belirsiz bir gelecekte hangi korkunç tehditler belirirse belirsin, birlikte bir hayat kurmayı seçmeliyiz.

Ama onu ikna edemezsem... benim için çok açık olan gerçeğe karşı kendini kör etmeye devam ederse...

Boğazımda küçük bir hırıltı, yatağımdan fırlıyorum ve odamdaki su leğenine doğru ilerliyorum. Orada midemde dans eden çırpınışları görmezden gelmeye çalışarak özenle yıkandım. İşim bittiğinde gardıroba dönüp kraliçenin odasından kurtarılan elbiseleri gözden geçiriyorum. Tüm bu elbiseler Ilsevel için yapılmış, hepsi de onun tercih ettiği cesur, canlı renklerde. Bu düşüncayı elimden geldiğince bastırıyorum. En azından bugün, kız kardeşimi düşünmemeliyim. Bugün odaklanmalıyım.

Gardırobun en arkasında tozlu pembe bir elbise var. Ilsevel'in zeytin tenine uygun bir renk değil. Çıkarıp incelemek için kaldırdım. Rengi doğru, ama tarzı? Çok tuhaf. Omuzlarında ince askıları ve dökümlü, omuzları açık kolları olan sade bir elbise. Bedeni derin bir V şeklinde ayrılmış ve benim sergilemeye alışık olduğumdan çok daha fazlasını ortaya çıkarıyor. En azından etekler geniş ve katmanlı ve her şey zarif küçük bir kemerle sabitlenmiş. Tüm o yapılandırılmış iç çamaşırları, kalçaları, kombinezonları ile alışkın olduğum elbiselerden çok daha basit. Onlar hem giyinirken hem de soyunurken yardım gerektiriyordu. Ancak bunu kolayca giyebilirim.

Yine de daha kolay kayacaktır.

Yanaklarım ısındı. Gözlerimi kapatarak dün geceyi hatırlıyorum. Sırtımı kapıya dayamıştım, Vor'un yüzü tam benimkinin üzerinde duruyordu. Nefesi sıcak ve hızlı bir şekilde tenime değiyordu. Parmağını çenemde hissediyorum, elinin aşağıya doğru indiğini, üstümün altından kaydığını, vücudumu yumuşattığını hissediyorum. İçimde uyandırdığı açlık beni boş ve çaresiz bırakmıştı.

Bugün farklı olacak.

Bugün farklı olmalı.

Başımı sallayarak güzel elbiseyi giymeye, kemerini bağlamaya, kollarını düzenlemeye koyuluyorum. Neyse ki, hâlâ ağrıyan ayaklarımı korumak için sağlam tabanlı bir çift yumuşak ayakkabı buluyorum. En azından bu sabah olmasını beklediğim kadar hasarlı değillerdi. Eledria'nın havasının iyileşmeyi hızlandırdığına dair söylentiler duymuştum. Belki de doğrudur.

Giyindikten sonra saçlarımla uğraşmaya başlıyorum, parlayana kadar tarıyorum. Sonra cilalı siyah taş aynaya dönüp nefesimi tutmak için bir adım atıyorum. Kat kat ve hacimli olsa da eteğimin ön kısmında iki uzun yırtmaç var. Yürüdüğümde yırtmaçlar ayrılıyor ve bacaklarımın büyük bir kısmını ortaya çıkarıyor. Aceleyle bir avuç kumaşı tutup yerine çekiyorum ve taştaki şaşkın yansımama bakıyorum. Sonra yavaşça sıkı bir nefes alıp elimi gevşetiyorum. Bırakıyorum etek geriye düşsün, bacağım bir kez daha ortaya çıksın. Ne de olsa bu, Trolde kadınlarının çoğunun her gün sergilediğinden daha fazla bir şey değil. Belki Vor bunun hakkında bir şey düşünmez. Ya da belki ... Sıcaklık bir kez daha boynumdan yukarı süzülürken gergin bir gülümsemeyi ısııyorum.

Kapımın dışında sesler gümbürdüyor. Topuklarımın üzerinde dönüyorum, eteğimin katları ayaklarımın ve dizlerimin etrafında dalgalanıyor. Vor mu? Yoksa gezintimizi iptal etmesi için bir haberci mi gönderdi? Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, omuzlarımı geriye çekiyorum ve hızla kapıya yöneliyorum. Sesler alçak, trol dilinde konuşuyorlar. Bir kelimeyi diğerinden ayırt edemiyorum ama atmosferdeki gerilimi, iki ruhun çatışmasını fark edebiliyorum. Ruhlardan biri Hael - parlak ve hayal kırıklığı ve korkuyla kıvılcım saçıyor. Diğer Vor. Bundan eminim.

Birkaç adım geri çekilip iki elimle eteklerimi kavriyorum. Geri çekilmiyor. Kesinlikle vazgeçmiyor. Buraya kadar, kapıma kadar, sadece hayal kırıklığı yaratan haberleri bizzat iletmek için gelmezdi. Gelmez.

Hâlâ kapıyı açmak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum ki kapı çalındı. "Prenses?" Hael'in sesi diğer taraftan sesleniyor. "Giyindiniz mi?"

"Evet." Gözlerimi tavana çevirip tanrıçama hızlı ve sessiz bir dua gönderiyorum. Sonra mandala uzanıp kapıyı çekerek açıyorum. Hael zırhının içinde heybetli bir şekilde karşımda duruyor ama onu zorlukla içeri alabiliyorum. Gözlerim karşı konulmaz bir şekilde onun omzuna kayıyor. Vor'a.

Hayallerin gerçeğe dönüşmesi gibi. Kolsuz tuniği ipeksi bordo renkli kumaştan yapılmış, beli kuşaklı, yaka ve kol ağzları bu dünyada her yerde gördüğüm düğümlü ejderhanın artık tanıdık gelen deseniyle zarif bir şekilde işlenmiş. Gevşek bir şekilde bağlanmış, köprücük kemiği ve göğsünün üst kısmı açık, hayran bakışlarıma güçlü, kaslı bir tanım ortaya çıkarıyor. Kolunun üst kısmını metal bir siperlik kavriyor,

pazularının güçlü kabarıklığını vurguluyor. Alnındaki ince gümüş bant, beyaz saçlarını yüksek ve pürüzsüz alnından uzak tutuyor.

Bir an için düşünemiyorum. Artık Hael'in aramızda durduğunun farkında değilim. Sadece ben ve o varız. Tüm bu dünyada yalnızız. Gözleri yüzümden vücuduma doğru kayıyor, pembe elbisemi inceliyor. Oyalanmıyor. Bakmıyor ya da süzmüyor. Yine de, o anlık bakışta, dikkatli bariyerlerinin arkasından ani bir arzu dalgası kaçıyor ve tanrı vergisi algılarımı ısıtıyor.

Bakışları benimkine dönüyor, sertçe kilitleniyor. Ve ben gülümsüyorum. Aklının nereye gittiğini biliyorum. O da benim bildiğimi biliyor.

Belki de gülümsemek kötü bir fikirdi, çünkü bu duyguları sertçe alıp geri itti. Yüzü bir maske gibi, bana kısa bir selam veriyor. "İyi parıltılar, Prenses."

Başımı salladım. "Ve size, Kralım."

"Görünüyorsun .. ." Durdu. Göz kırptı. Ağız hâlâ açık, bakışları bir kez daha bedenimde gezinmeyi reddederek öylece duruyor. Hael tüm bu süre boyunca onaylamaz bir tavırla beni izliyor.

Çenemi eğiyorum, ellerimi kalçalarımıdaki etek kıvrımlarının üzerinde gezdiriyorum. "Gezimiz için nasıl giyinmem gerektiğinden emin değildim. Umarım bu planladığınız şey için uygun olur." Kirpiklerimin altından ona bakarken gözlerinin karanlık merkezlerinin genişlediğini görüyorum.

Duruşunu ayarlıyor, ellerini arkasında kavlıyor. "Siz rahat olduğunuz sürece."

Bu elbiseyi tanımlamak için kullanacağım ilk kelime muhtemelen rahatlık olmazdı. "Rahatım. Teşekkür ederim."

"Büyük Orgoth Tapınağı'nı görmek isteyebileceğinizi düşündüm. Mythanar'daki en eski yerleşim yerlerinden biridir ve ilgi çekici bir yer olarak kabul edilir. İnsanlar orada ibadet etmek için Yeraltı Âleminin dört bir yanından gelirler."

"Kulağa büyüleyici geliyor."

"Ondan sonra belki de trol kültürünü görmek için Market Rise'a doğru bir gezinti yapabiliriz. Sonra da Overlook'ta bitirebiliriz diye düşündüm. Şehrin bir bütün olarak manzarasını sunuyor ve görülmeye değer."

Gergin. Bariyerlerinden küçük patlamalarla ortaya çıkıyor. Ama onun gerginliği bana cesaret veriyor. Birlikte geçireceğimiz bu zaman onun için itiraf etmek istediğinden çok daha fazla şey ifade ediyor. "Her şeye hazırım," diyorum.

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor. Tanrım, bundan sonra aramızdaki ilişki böyle mi olacak? Her kelime, her bakış, her jest, ikimizin de kabul etmeye cesaret edemediği çifte anlamlarla katmanlanacak mı?

Hael öksürerek isteksiz dikkatimizi tekrar ona çekiyor. "Kralım," diyor bir elini göğüs zırhının ortasına dokundurarak, "size katılmam gerektiğini hissediyorum."

Hayır! Hayır!

"Hayır!" Vor'un yanıtı da benim sessiz protestom kadar sert. Kendini toparlıyor ve daha yumuşak bir tonda devam ediyor: "Buna gerek yok Kaptan. Teşekkür ederim."

Gözlerinin etrafındaki deri geriliyor. "Prensesi korumak benim görevim."

"Önümüzdeki birkaç saat boyunca üstleneceğim bir görev." Vor ona soğukkanlılıkla göz kırptıyor. "Hadi ama, Hoknath'tan döndüğümüzden beri hiç dinlenmedin. Kendine birkaç saat ayır. Yıkan. Yemek ye. Uyuyabilirsen uyu. Prensesin gün ortasında odasına dönmesini sağlayacağım." Hael sert kaşlarının altından ona bakıyor. Prenses daha fazla itiraz etmek için ağzını açtığı anda ise Vor onun sözünü kesiyor ve kolunu uzatıyor. "Eğer tamamen hazırsanız?"

"Evet." Kelime dudaklarımdan küçük bir solukla dökülüyor. Parmak uçlarımı onun çıplak koluna koyuyorum ve Vor beni koridora götürmeden hemen önce çatık kaşlı korumama son bir kez bakıyorum. Hael hâlâ sanki biri ona yutması için ekşi bir bira vermiş gibi görünüyor.

"Kaptan Hael'e bir şey mi oldu?" Merdiven boşluğuna girerken alçak sesle soruyorum. Kalbim hızla çarpıyor. Şimdi Vor'la yalnız olduğum için, dün gece aramızda geçen o anlar zihnimde canlanmaya devam ediyor. Onun güçlü kolları arasında kafeslenmiş duruyorum. Gözleri benimkilerin hemen üzerinde geziniyor, nefesi dudaklarıma değiyor. Ellerim onun çıplak, kabarık göğsüne bastırılmış, başparmağı göğsümün kıvrımında geziniyor. Başımı sallıyorum, odağımı şimdiki zamana geri getiriyorum.

Vor bana yan gözle baktı. "Sen . . . hissettin mi münakaşa mı?"

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Özür dilerim, casusluk yapmak istememiştim. Yeteneğimin algıladığı şeyleri nadiren kontrol edebiliyorum."

Vor usulca kıkırdıyor. Bu ses bir sürü kelebeği sürüleşme

içinde	benim	Mide.	"Şuna
Cevap	senin		

soru, evet. Hael ve ben şu anda anlaşmazlık içindeyiz. Bir dizi konuda."

"Bu sabah beni şehre götürmek gibi mi?"

Kıkırdıyor. "Evet. Muhtemelen. Hael açıkça karşı çıkmadı ama bu özel planı umursadığından şüpheliyim."

"Sorun çıkardığım için özür dilerim." Yumuşakça gülümsüyorum. "İyi kaptan başka neye sinirleniyor?"

Vor bir an sessiz kaldı. Özel meselelere burnumu mu soktum? Soruyu geri almayı düşünüyorum ama sonra iç geçiriyor. "Ben Yok."

"Yok mu? Kardeşi, genç muhafız mı?"

"Evet. Onu tehlikeli olabilecek bir göreve gönderdim. Hael onun hazır olduğunu düşünmüyor. şimdiye kadar muhafızlarımla bir üyesi olarak mücadele etti. Beldroth'a olan yolculuğumuzda Licornyn Süvarileri tarafından yaralandı ve eve gönderildi. Sonra da kendi gözetimi altındayken neredeyse senin ve Leydi Lyria'nın mağara şeytanları tarafından yenmesine izin veriyordu."

"Bu zavallı çocuğun suçu değildi! Lyria ikna edici olabiliyor. Dün geceye gelince, yaptıklarım onun hakkındaki düşüncelerinizi zedelediye gerçekten özür dilerim. Sadık ve kararlı bir ruha benziyor. Sizi memnun etmek istediğini biliyorum."

Vor homurdanıyor. Merdiven boşluğunun dibine vardık ve tonozlu tavanı olan geniş bir salona adım atmam için kapıyı açık tutuyor. Kahramanların, kristallerin ve elbette ejderhaların fantastik görüntülerini tasvir eden yeşil ve mavi kalın tüylü halı, orta katta uzun bir nehir gibi uzanıyor. Vor tekrar kolunu uzatıyor ve beni şu koridora götürüyor

halı, lor kristallerinden oluşan özenle hazırlanmış avizelerin altında ortasından aşağıya doğru ilerliyor.

"Yok'un gerçek kalbinden şüphe duymuyorum," diyerek konuşmamızı sürdürdü. "Bu yüzden çocuğun bu göreve gitmesine izin verdim. Ama bu zor bir görev. Gençleri dışarı göndermek her zaman zordur, bu ilk görevlerin onları ya yapacağını ya da yıkacağını bilirim."

Bastırmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen endişesi hissediliyor. Bir yanım bu fırsatı değerlendirmek istiyor, parmaklarım hafifçe kolunun üzerinde dururken, ruhuna sükûnet göndermek istiyorum. Ama o bunu hissedecek ve güçlerimi onun üzerinde kullandığımı anlayacak. Bunu istemiyorum. Herhangi bir şekilde duygularını manipüle ettiğimi düşünmesini istemiyorum. Bugün aramızda ne olursa olsun, bu tamamen kendi seçimim olmalı. Hile yok. Sihir yok. Sadece ikimiz.

Koridorda on adım ilerleyemeden sağ tarafımızda bir kapı açılıyor. Beş troldefolk ortaya çıkıyor: önce heybetli bir miğferli muhafız, sonra ağırbaşlı başlıkları olan üç hanımefendi. Son olarak çok daha uzun boylu ve geniş bir kadın, taşla keskinleştirilmiş bıçaklarla süslenmiş gibi görünen muhteşem bir başlık takıyor. Kemik gibi beyazdır ve çenesi o kadar sert ve köşelidir ki, çivili bir topuzdan gelen darbeyi hiç irkilmeden karşılayabilecekmiş gibi görünür.

Kadın duruyor, kollarını ağır işlemeli kırmızı bir cübbenin kollarının içine sokmuş. Bizi gördüğünde gözleri kısılıyor, bakışları sertçe bana sabitleniyor. Sert trol duvarlarının arkasında kilitlenmeden önce saf bir öfke parıltısı tanrı vergime çarpıyor.

"Grakol-dura, Shura Parh," diyor Vor. Bu selamlamayı Hael'le olan derslerimden hatırlıyorum. Soru gibi gelen bir şey söylemeye devam ediyor.

Kadın bana bakmaya devam ediyor, solgun gözleri ikiz hançer gibi. Başımı eğip başka tarafa bakmamak için tüm cesaretimi topluyorum. Sonunda dudağı geri kıvrılıyor. Vor'a dönüyor ve anlamadığım bir dizi kısa, keskin sözcük söylüyor. Vor gülümsüyor. Kolunu benden çekiyor. Bir an için kendimi kaybettim. Hâlâ onun yanında durmama rağmen kendimi yalnız ve savunmasız hissediyorum.

Sonra Vor'un eli sırtımın alt kısmına geldi. Yavaşça beni kendine doğru çekiyor. Duyularımı sıcaklık kaplıyor. Birdenbire, başkalarının bana nasıl baktığının bir önemi kalmıyor, bu düşmanca dünyada türümün tek örneği olmamın bir önemi kalmıyor. Vor benimle, gücü yanımda, gücü en küçük hareketlerimde bile belli oluyor. O tek dokunuşuyla kalbime bir cesaret şimşeği gönderiyor. Dudaklarımda patlayan gülümsemeyi bastıramıyorum.

Kadın geri çekiliyor, gözleri parlıyor. Kısa bir kelime daha homurdandıktan sonra cüppesini savurarak dönüyor ve geçitten aşağı doğru yürüyor. Hizmetçileri ve muhafızları arkasından geliyor, geri çekilirken bana temkinli bakışlar atıyorlar. "Kimdi o?" diye sordum.

Vor, "Savaş bakanım," diye karşılık verir.

Avucunun sıcak dokunuşuna rağmen ses tonundaki bir şey beni ürpertiyor. "Beni pek umursamıyor, değil mi?"

Vor bir kaşını kaldırdı. "Bunu sana tanrılar mı söyledi?"

Homurdanıyorum. "Bu durumda, sizi temin ederim ki bir tanrı hediyesi tamamen gereksizdi."

Gülümsemesi çok hızlı, orada ve tekrar kayboluyor, kalın bulutların arasından süzülen bir güneş ışığı gibi. "Mythanar ve Gavaria arasında ittifak görüşmeleri başladığında, konseyim bunu sürdürüp sürdürmeme konusunda ikiye bölündü. Leydi Parh karşı taraftaydı."

Sözlerinin ardında söylenmemiş bir sürü anlam yatıyor. Duygularını uzak tutmaya çalışıyor. Önemli değil, çünkü Leydi Parh kendi pozisyonunu açıkça ortaya koydu. Felaketle sonuçlanan düğün gecemin ardından kellemi isteyenlerin arasında onun da olduğuna hiç şüphem yok.

Yutkunuyorum ve ayaklarıma bakıyorum. Vor muhtemelen haklıydı, odalarım da daha güvende olurdu. Eve dönmek için doğru zaman gelene kadar saklanmak. Ama hayır. Çenemi sıkıyor, bakışlarımı bir kez daha Vor'unakilere kaldırıyorum. Korkmayacağım. "Eminim bakanınız beni güzel şehrinizde bir gün geçirme zevkinden mahrum bırakmaz." Sessizce gülümsüyorum ve Vor'un koluna bir kez daha giriyorum. "Devam edelim mi?"

Yolumuza devam ederken saray koridorlarında başkalarıyla karşılaşıyoruz. Dün gece isteğimi ilettiğimde, benimle toplum içinde görülmenin Vor'un itibarına ne yapabileceğini düşünmemiştim. Ama o kendinden emin bir şekilde hareket ediyor, yanından geçtiğimiz herkese başını sallayıp trolce selamlar mırıldanıyor, sonra da başını eğip isimlerini kulağıma mırıldanıyor. "Bu Umog Hur'du," diyor bana, "bir rahibe, kan bağı iyi ve kesinlikle dikkat edilmesi gereken biri," ya da "bu Leydi Yahg'du, Urbul Ailesi'nin torunu, kötü şöhretli bir zorba."

Bunlar ve diğ erleri, hepsi de bizi görmezden geliyor ve bana meraklı bakışlar fırlatıyor. Kristal kolyemi sıkıca tutarken bile başımı dik, yüzümü dingin tutuyorum.

Sonunda büyük  n girişe geliyoruz. Vor beni avluya götürüyor, burada iki morleth genç sevisler tarafından tutulmuş halde bekliyor. Bunlardan biri Vor'un bineği, büyük, dikenli ve korkunç. Diğ eri, diğ erinden biraz daha küçük ve narin, bir toynağını yere vuruyor ve kaldırım taşlarına kıvılcımlar saçıyor.

Kısa kesiyorum. Vor bana bakıyor, ağzı yarım bir gülümsemeyle eğilmiş. "Knar'ı hatırlıyorsundur umarım?"

Beni basamakların dibinde bırakıp morleth'e doğru ilerliyor. Pullu boynunu okşuyor. Canavar ona doğru atılıyor, keskin dişleri derisini sıyrıyor. Vor her şey oyunmuş gibi ağzını şapırdatıyor ve canavar kelebek gözlerini deviriyor.

Hareket edemiyorum. İkinci morleth ve eyerini gördüğümde tüm cesaretim eriyip gitmiş gibi görünüyor. Vor bana döndüğünde, beni bıraktığı yerde duruyor, kristalimi kavırıyor ve nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışıyordum.

"Korkma," diyor, kaşları endişeyle çatılmış bir halde. "Gel bakalım. Seni tanıştırayım." Ben itiraz edemedim elimi tutuyor ve beni küçük canavarın yanına götürüyor. "Bu Mur," diyor ve göz çukurunun etrafında çıkıntı yapan dikenlerden kaçınmaya  zen göstererek geniş, düz yanağını okşuyor. "İşte, bırak seni koklasın. Yemin ederim, bir güve kedisi kadar naziktir."

"Gerçekten mi?" Yüzümü buruşturuyorum. "Yani bir anda ortaya çıkıp pençelerini açıkta kalan her ete geçirmeye meyilli mi?" Ama elimi uzatıyorum ve morleth koklamak için uzun burnunu uzattığında tekrar geri çekmiyorum. Homurdanıyor ve başını sallıyor. Alevlenen burun deliklerinden dumanlar çıkıyor. İki adım geri çekiliyorum ama Vor'un elini bir kez daha sıkıca arkama destek olarak dikilmiş buluyorum. "Sanırım onu üzdüm."

"Hiç de değil." Vor yine kıkırdıyor ve kalbimde bir kelebek sürüsü daha uçuşuyor. "Mur sadece açgözlü. Bunlardan birini teklif ettiğini sandı." Pantolonunun cebinden kömüre benzeyen bir parça çıkarıp bana uzatıyor. "Devam et," diyor. "Tut şunu. Avucunu çok düz tut ki Mur yanlışlıkla parmaklarından birini kemirmesin."

O dişlerle muhtemelen parmağımı koparırdı. İrkilmemeye ve gözlerimi kapatmamaya kararlı bir şekilde bana söyleneni yapıyorum ve ikramı canavara sunuyorum. Mur uzun ve çevik dudaklarıyla avucumdaki siyah parçayı alıp gürültülü bir memnuniyetle mideye indiriyor.

"İşte." Vor benden uzaklaşıyor. Sırtım elinin olduğu yerde soğuk hissediyor ve canavarın burnunu okşadığında içimdeki kızgınlığa engel olamıyorum. "Farkına bile varmadan çok iyi arkadaş olacaksınız."

Canavara ve onun siyah, pullu, dikenli, belli belirsiz at şeklindeki bedenine bakıyorum. "O ... muhteşem," demeyi başarıyorum.

"Eyere binmenize yardım edebilirim."

"Ne?" Vor'a dönüp yüzünde bir alay işareti aradım. "Şehre gitmemi mi kastediyorsun?"

"Ata biniyorsun, değil mi?"

"Evet, ama ... ama atlar."

"Mur bir ata çok benziyor, sizi temin ederim. Küçük yaştan beri terbiye edildi ve ben onu özellikle ..."

Ilsevel için. Kız kardeşimin adını söylemekten, onu a r a m ı z d a k i bu boşluğa getirmekten kendini alıkoyuyor. Bunun bir önemi yok. O yine de orada. Gerçek şu ki, Ilsevel bu özel macera için çok daha uygun olurdu. At binmeyi sevdiği kadar meydan okumayı da severdi. Bu canavar at hediyesine çok sevinirdi. "Ben pek iyi bir atçı değilim," diye itiraf ediyorum.

bakışlar.

"Ah." Vor bir an sessiz kaldı, aniden kararsızlaştı. "Gideceğimiz yer yürümek için çok uzak. Belki de binek yerine eyeri tercih edersin diye düşünmüştüm."

Haksız da sayılmaz. Mythanar'a varışımı, o korkunç, yalpalayan, perdeli aletle sokaklarda taşındığımı çok net hatırlıyorum. Tekrarlamak istediğim bir deneyim değil. Ama o morleth'e binme fikri dehşet verici.

"Ata binmeyi tercih ederim, evet," diyorum ve gözlerinin içine cesaretle bakıyorum. "Ama seninle birlikte. Daha önce yaptığımız gibi."

Vor kıpırdamadan durur. "Bu olabilir ..." Duruyor, arkasını dönüyor ve bir elini ensesinde gezdiriyor. "Bu yanlış bir mesaj verebilir."

"Bir morleth'in beni bir duman bulutu ve ıgıllar içinde götürmesi, ikimizin birlikte at sürmesinden daha fazla sorun yaratabilir."

Ağzında bir gülümseme beliriyor. Bunu düşünüyor. Nefesimi tutuyorum. Bu zamanı birlikte geçirmeyi çok istiyorum. Ona yakın olmayı. Göğsüne yaslanmayı, kollarını etrafımda hissetmeyi. Eğer bu birlikte geçireceğimiz son birkaç saat olacaksa, bunu bir eyere tutunarak geirmemeyi tercih ederim.

Vor aniden dönüp bir seyise trol dilinde emirler yağdırıyor. "Neler oluyor?" diye sordum.

Bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Knar'ın eyerini çift biniş için daha rahat bir eyerle değiştirtiyorum."

Kalbim o kadar yükseliyor ki neredeyse göğsümden fırlayacak. Çok geçmeden yeni bir eyer getiriliyor, dizlerimle kavrayabileceğim bir üst kulpu olan bu eyer Vor'un önünde yan oturmamı sağlıyor. Knar'ın geniş sırtına yüklendikten sonra Vor beni kollarının arasına alıyor. Beni yerime oturturken biraz nefes nefese gülüyorum.

Ancak ondan gelen ani bir his dalgası beni şok ediyor. Aşağı baktığımda yırtmaçlı eteğimin kalama kadar açıldığını fark ediyorum. Aceleyle, yumuşak pembe kumaşın kıvrımlarını açıkta kalan bacağımın üzerine çekiyor. Vor'a tekrar baktığımda bana bakmıyor, eyerin kolanını kontrol etmeye niyetli görünüyor. G l ms yorum, küçük, gizli bir gülümseme. Önümüzdeki birkaç saat ilginç geçecek.

Vor ata biniyor, kollarını bana doluyor ve dizginleri eline alıyor.   z e r i m e bir doğruluk hissi çöktü. Neredeyse

Onun önünde böyle at sürmenin nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Göğsüne yaslanıyorum ve dudaklarımdan bir iç çekiş kaçıyor.

"Hazır mısınız, Prenses?" Vor dudaklarını kulağıma yaklaştırarak soruyor.

Gözlerimi kapatıyorum. "Evet."

Canavarını harekete geçiriyor ve birlikte son maceramıza doğru yola çıkıyoruz.

OceanofPDF.com

24

VOR

Derin Karanlık beni yutuyor, ben ne yaptım?

Bununla ilgili her şey bir hata. Kollarımdaki şekli, göğsüme bastırıldığı sırtının sıcaklığı. Bacaklarımın arasına tünemiş yuvarlak yumuşaklığının son derece farkındayım ve bu farkındalığa, morleth'in her diğer ağır adımında eteklerinin dalgalanması ve ayrılması yardımcı olmuyor.

Böyle giderse, daha saray arazisini bile temizleyemedem mahvolacağım.

Boğazım düğümleniyor. Yüzümü öne çeviriyorum, bakışlarımın aşağı kaymasına izin vermiyorum. En azından çok sık değil. Pek bir şey fark etmiyor. Saçlarının tatlı kokusu burnumun dibindeyken ve sesinin yumuşak müziği sık sık kulaklarımı şerefendirirken olmaz. Böyle zevkleri arzulamaya başlayabilirim. Ki bu tehlikeli. Bunlar benim için tasarlanmış zevkler değil. Ama temkinli olma havasında değilim.

Kapıya yaklaşıyoruz. Nöbet tutan adamları selamlıyorum. Faraine'e bakıyorlar, onu benimle görmeyi açıkça merak ediyorlar. Saray muhafızları korkunç dedikoducular. Bir saat geçmeden dedikoduların havada uçuşacağına şüphe yok. Gerçekten önemli değil. O olacak

ve bugün ortaya atılan söylentiler doğal bir ölümle son bulacaktır.

"Kapıları açın ve açık tutun," diyorum Faraine'e çok açık bir şekilde bakmamak için kendini zor tutan sorumlu adama. "Kısa süre içinde döneceğiz."

"Emredersiniz Kralım," diye yanıtlar ve iyi bir önlem olarak fazladan bir selam daha ekler. Bir komut verir ve geçit açılır. Knar dizginlerini çekiştirir ve muhafızın mızrağının bıçağını koparmaya çalışır. Muhafız bir çığlık atar ve silahını ulaşamayacağı bir yere çeker.

Faraine usulca kıkırdıyor. Kanım ısınıyor. Bu ses, kalan son kararlılık kırıntılarımı da kırmaya yetiyor. Ama dikkatli olmalıyım. Tanrı vergisi yeteneğiyle, duygularımın ne kadarını algılayabileceğini kim bilebilir?

Aceyley Knar'ı harekete geçiriyorum. Morleth kemerin altından geçiyor ve aşağı şehre inen dik bir yolun tepesinde ortaya çıkıyoruz. Faraine'in nefesi kesildi.

Kulpun üzerindeki elleri sıkılaşıyor. "Sen iyi misin?" "Evet! Ben sadece . . . Daha önce bu şekilde geldiğimde perde çekili çöp. Bu yolun ne kadar dik olduğunu fark etmemiştim."

"Yükseklik korkun var mı?"

"Hayır! Sadece farkında, olduğu gibi."

"Sizi temin ederim ki güvendesiniz. Knar sağlamdır. Işıkların altında olmaktan hoşlanmasa da, uslu duracaktır." Kolumu ona doladım. "Düşmene izin vermeyeceğim."

"Biliyorum," diye karşılık veriyor ve başının arkasını bir kez daha omzuma yaslıyor. Aşağı baktığımda görebiliyorum

Boğazından köprücük kemiğine kadar uzanan tüm güzel hatlarını, elbisesinin dalan yakasının ortaya çıkardığı göğüslerinin arasındaki çıplak tene kadar. Tanrılar bana yardım etsin.

Knar'ı ileriye doğru mahmuzluyorum. Morleth gölgeler üzerinde yürümeyi sağlam zeminde yürümeye tercih ediyor, ama parıltının bu saatinde halsiz ve kaldırım taşları üzerinde ağır aksak ilerliyor. "Bu yola aruk-dra deniyor," diyorum, yapabildiğim en hafif, en kişiliksiz konuşmayı yapmaya kararlıyım. "Şehrin içinden geçen ana karayoludur ve doğrudan Orgoth Tapınağı'nın bulunduğu merkeze gider. Orada yol altı kola ayrılır ve hepsi de uçurum köprülerine çıkar."

Faraine başını sallıyor. Parmakları hâlâ kulpta gergin ama morleth'in sabit yürüyüşüne alıştıkça vücudu gevşiyor. Sessiz bir anın ardından "Org kimdi?" diye soruyor.

"Pardon?"

"Orgoth Tapınağı demiştiniz. Tapınağa kimin adının verildiğini merak ediyorum."

Güzel bir soru. Halkıma ve tarihlerine duyduğu ilgiden dolayı göğsümde bir zevk parıltısı belirliyor. Ona troldefolk'un savaşı kabilelerini birleştiren, Yeraltı Diyarı'nın ilk hükümdarı Kraliçe Org'u anlatmaya başlıyorum. Uzun ama heyecan verici bir hikâye ve Faraine büyük bir dikkatle dinliyor, arada sırada ilgili sorular soruyor. Ona Org'un Urzulhar Taşları'nı nasıl keşfettiğini ve onları kutsal olarak kabul ettiğini anlattım - yedi tanrının her birini temsil eden yedi büyük kristal. Güç merkezini orada kurdu. Ama gerçek trolde tanrısının Morar tor olduğunu asla unutmadı.

Grakanak. Bu yüzden şehrin kalbindeki tapınağı ona adadı.

"Tüm Yeraltı Âlemi'ndeki en eski tapınak," diyorum hikâyemi sonlandırmak için, "ve Mythanar da en eski şehir. Ve en büyüğü."

"Yeraltı Diyarı'nda kaç tane şehir var?" "Mythanar'la karşılaştırılabilir büyüklükte kırk sekiz tane. Bu kadar değil. Elbette nehir yolları boyunca yer alan küçük kasaba ve köyler de buna dahil."

Faraine başını yavaşça sallar. "Krallığınızın bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum! Gavarıa kesinlikle bu kadar çok şehre sahip değil."

"Gavarıa bir insan krallığı," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Unutmamalısın ki Yeraltı Diyarı çok daha eskidir. Belki de sizin tüm dünyanızdan daha eski."

Seyahat ettiğimiz yol boyunca ilginç mimari örnekleri gösteriyorum. İçimden bir ses bizim troidish binalarımızın hepsinin onun insan gözüne aynı görüldüğünü söylüyor ama o akıllıca sorular soruyor ve öğrenmeye kararlı görünüyor. Yol düzleşmeye başladığında, eyerde biraz daha dik oturuyor. Bu umurumda değil. Onu hissedebilmek ve nefes alabilmek için göğsüme doğru çekme isteğimle savaşıyorum.

Sonunda tapınağa ulaştık. Tapınağı ona göstermek zorundayım, çünkü tapınak belirgin bir özelliği olmayan büyük bir taş tümsekten başka bir şey değil. Kubbenin yüzeyinde rastgele gibi görünen çeşitli girişler yeraltı mezarının içine açılıyor.

"İçeride ışığa izin yok," diye açıklıyorum. "Işık, Derin Karanlık'a tapınmayı çok kolay bozar. Şurayı görüyor musunuz?" Tapınağı çevreleyen çok sayıda küçük kubbeli yapıyı göstermek için kolumu sallıyorum. "Bunlar bazen daha yoğun karanlıktan kaçmaya ihtiyaç duyan rahibelerin konutları."

Faraine başını iki yana eğmeden önce bir süre sessizce bakıyor. "Bunlar bana rahibe gibi görünmüyor." Onun görüş açısını takip ederek bir trolde ailesinin kubbeli bir taş evin önünde oturduğu yere gidiyorum. Derisi dorgarag ile sertleşmiş, bodur, anaç bir figür ateşin üzerindeki tencerede bir şeyler karıştırıyor. Birkaç küçük çocuk, bazıları taş sakallı, bazıları pürüzsüz ve solgun, onun etrafındaki toprakta güreşiyor. İçlerinden biri kubbenin tepesine tırmanıyor, göğsünü dövüyor ve annesi sonunda karıştırmayı bırakıp ona havlayana kadar bağılıyor.

aşağı gel.

"Hayır, gerçekten," diyorum. "Tapınak konutlarının çoğu şu anda mülteciler tarafından işgal edilmiş durumda."

"Kıpırdanmalar yüzünden mi?" "Evet."

Bir an için bunu düşünüyor. "Evlerine güvenli bir şekilde dönebilecekler mi?"

Öyle ummuştum. Bir kez olsun. Miphates'i yardımımıza çağıracağımı, sorunlarımıza bir son vereceğimi ve krallığımın yerinden edilmiş tüm insanların harap olmuş kasabaları, köyleri ve şehirleri yeniden inşa etmek için nehir yolları boyunca geri döneceklerini ummuştum. Dugorim bile. Hoknath bile. Ama bu rüya

soldu. Neredeyse ölmüş. "Göreceğiz," diyorum. Ama kalbimdeki gerçeği hissettiğini biliyorum. İstifayı.

Umutsuzluğu. Bu tür düşünceler üzerinde durmak istemediğim için Knar'ı tapınak arazisinin ücra bir köşesine doğru itiyorum.

Orada simsiyah obsidyenden oluşan bir oluşumu işaret ediyorum. "Bu Aziz Hurk, Kaya Parçalayıcı," diye açıklıyorum ve başka bir efsane hikâyesine başlıyorum. Faraine dinliyor ve isim bittiğinde heykeli daha yakından inceleyebilmek için eyerden indirilmeyi istiyor. Onu dikkatlice indiriyorum ve yaşlı Hurk'un etrafında dönerek eski zamanların zanaatkârının nasıl çalıştığını inceliyor.

eski trolde oyma teknikleriyle onun benzerliğini yakaladı.

Bana gelince? Onu izlemekten büyük zevk alıyorum. Hareket edişini, kalçalarının salınışını, saçlarındaki lor ışığının parıltısını ezberlemekten. O mübarek eteklerinin, güzel bacaklarının parıltılarını ortaya çıkarmak için ayrılma şekli.

Burada mutlu olabilirdi. Kraliçe olarak. Sonu annem gibi olmazdı.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, Faraine dönüp doğrudan bana bakıyor. Beni bakarken yakalıyor. Isı boynumu ısıtıyor ve hızla arkamı dönüp, onun biraz ötesindeki başka bir kubbeli rahibe konutuyla ilgileniyormuş gibi yapıyorum. Yine de onu kandıramadım. Hem de hiç.

Tanrılar, yüceler yücesi! Sadece var olmakla bana ne yaptığının farkında mı?

Hurk'un heykelini incelemeyi bitiren Faraine hafif adımlarla bana ve Knar'a doğru yaklaşıyor. Tam yaklaştığı sırada, gürültülü bir ses patlar. Faraine'in nefesi kesildi, yüzü kızardı ve

bir elini karnına vuruyor. "Sorun nedir?" Endişeyle soruyorum.

"Oh!" Çenesini eğiyor ve başını hafifçe sallıyor. "Bugün henüz yemek yemedim." Bana bakarken dişleri dolgun alt dudağında endişeleniyor. Bıraktığında, birdenbire eskisinden daha pembe ve dolgun görünüyor. Ona uzanmak, başparmağımı yumuşaklığında gezdirmek için korkunç bir istek duyuyorum.

Düşüncelerimi tekrar hizaya sokarak bakışlarımı onunkilere dikiyorum, kararlı ve sabit. "Yemek bulabileceğimiz bir yer biliyorum. Eğer trol ücretine aldırmazsan tabii."

Gülümsüyor. "Henüz deneme fırsatım olmadı! Ben kesinlikle varım."

Eyerimin önündeki yerine oturmasına yardım ediyorum. Tapınak alanını geride bırakıp Market Rise'a giden yolu takip ediyoruz. Burası çok sayıda sığ mağarayla bezeli yüksek bir uçurum yüzü. Geniş bir yol zikzaklar çizerek tepeye kadar çıkıyor. Pazar satıcıları mallarını mağara ağızlarında sergiler, girişler mücevherler, yeraltı çiçekleri ve parlak kumaştan afişlerle süslenerek dikkatleri üzerlerine çekerler. Burası Mythanar'ın en renkli, en canlı bölgelerinden biri ve yeterince sık ziyaret etmediğim bir yer.

Knar'ı uçurumun dibinde durduruyorum. Morleth etrafımızdaki tüm ışıktan yeterince mutsuz; onu bu dolambaçlı yolda sürmek aptallık olur. Attan iniyoruz ve canavarın kendi karanlık boyutunda kaybolmasına izin veriyorum. Şimdiye kadar birçok kişinin dikkatini çektik. Uçurumun dibindeki tüm satıcılar ve pazarcılar

Bakmak için pazarlık yapıyorlar. Her biri bizi tanıyor; krallarını ve insan gelinlerini.

Meraklı bakışlarının hiçbirisiyle karşılaşmıyorum ama başımı Faraine'e doğru eğiyorum. "İyi olacak mısın? Tanrı vergisi yeteneğinle yani. Kalabalık senin için çok mu fazla?"

Bana minnettar bir bakış fırlatıyor. "Yeterince iyi idare edebiliyorum, teşekkür ederim. Genellikle bu kadar büyük bir kalabalıkta, duyguların kabarması yeteneğime nüfuz edemeyecek kadar karmaşık oluyor. Bu da beni sabit tutuyor." Küçük kolyesini havaya kaldırıyor.

Kendi sınırlarını bildiğine güvenerek başımı sallıyorum. "Gidelim mi o zaman?"

"Lütfen." Parmaklarını koluma koyuyor ve yola koyulup patikayı tırmanmaya başlıyoruz. Kalabalık bizim için ayrılıyor, hala Faraine'e hayranlıkla bakıyorlar. Çoğu daha önce hiç insan görmemiş ve onu çok tuhaf buluyor. İlk başta, dikkatle incelemelerinin onu rahatsız edeceğinden korkuyorum, ama o kendini kraliçe zarafeti ve asaletiyle taşıyor, dudaklarında nazik bir yarım gülümseme ve bakışlarıyla karşılaştığı herhangi bir trolde nazikçe başını sallıyor. Bu sırada kolyesine sıkı sıkıya tutunuyor.

Dükkânların ilk katına ulaştığımızda, "Yiyecek satıcıları daha yukarıda," diyorum. "Devam etmek istiyorsanız oyalanmamıza gerek yok."

Ancak Faraine, açlığına rağmen acele etmiyor. Buradaki satıcıların hepsi, çeşitli amaçlar için kullanılan nadir taşları ve kayaları eve getirmek için Yeraltı Âlemi'nin daha derin, daha uzak bölgelerine giden taş koleksiyoncularıdır. Bazıları mobilya yapımcıları tarafından, diğerleri ise alet ve silahlar için çok rağbet görüyor. Bir lorst kristali satıcısı var.

Bir çocuğun gece lambası bile olamayacak kalitesiz taşlar ama Faraine durup ilgiyle bakıyor. "Doğru ayarda, bunlardan biri en çarpıcı kolye olurdu," diyor ve belirli bir taşı alıyor.

Kıkırdıyorum. "Trolde kadınları mücevher için asla lorst kullanmaz. Onlar çok yaygındır."

"Gerçekten mi?" Faraine taşı özenle yerine koydu. "Sanırım haklısınız, hanımlarınızdan hiçbirinin bunları taktığını görmedim. İnsan kadınlar bunlardan sadece bir tanesine bile para verir!"

"Bundan şüphem yok. Ancak sizin dünyanızdaki elmasların kalitesini gördüm. Bunlardan biraz daha değerliler. Gelin! Sana biraz canlı mücevher bulalım."

Faraine, lorst satıcısına kibarca başını salladıktan sonra onu daha ilerideki bir tezgâha götürmeme izin verdi. Burada, siyah saçları kare yüzünü iyice geriye çekmiş yaşlı bir trolde kadın oturuyordu. Geçmişte ondan birçok taş satın almıştım.

"Sana iyi parıltılar, Tril," diye sesleniyorum trolce yaklaşıırken.

Yaşlı trolün gözleri beni görünce parlıyor. "Büyük Kral!" diye başladı güçlü, alçak taş aksanıyla. Ancak bakışları Faraine'in üzerinde sabitlenince durdu. Bir homurtu ve iniltiyle sandalyesinden ağır ağır kalkıyor, yumruklarını göğsüne bastırıyor ve eğiliyor. "Ve yeni kraliçe!"

İrkildim. Bakışlarım Faraine'e kayıyor. En azından yaşlı mücevher satıcısının ne dediğini anlamıyor. Ben anlamalıyım.

Doğru Tril, elbette. Ancak o anda hatayı görmezden gelmek daha kolay geliyor ve basitçe, "Faraine, sana Tril'i tanıtmama izin ver. Öyle görünmeyebilir ama kendisi tam bir maceraperesttir. Mücevherlerini Ateşli Fiyortlar'ın ötesindeki Zahgigoth'un Elmas Tarlaları'ndan taze olarak çıkarır. Gerçi"-Tril konuştuğum dili anlamıyor olsa da sesimi alçaltıyorum-"Sanırım bugünlerde daha cüretkâr maceralara atılan kişi torunu."

"Bana çok etkileyici geldi." Faraine güzel gülümsemesini yaşlı trolde kadına çeviriyor. "Hiri, Tril," diyor.

Tril gözlerini kırptırıyor. Sonra başını kahkahalarla geriye atıp keskin dişlerini gösteriyor. "Oldukça dost canlısı birisin, değil mi Koca Kral?"

Faraine yan gözle bana bakıyor. "Aksanım yüzünden mi? Sesim aptalca mı geliyor?"

"Hiç de değil." Onu temin ederim. "Normalde aile ve yakın arkadaşlar için kullanılan gayri resmi bir selamlama şekli kullandınız. Grakol-dura doğru hitap şeklidir."

"Anlıyorum." Faraine başını sallıyor, yanakları geriliyor. "Görünüşe göre öğrenecek çok şeyim var."

Utanç verici ama onu düzeltmiyorum. Ona trol dilinin inceliklerini öğrenmesi için bir neden olmadığını, çünkü gelecekte bunlara ihtiyacı olmayacağını hatırlatmaya dayanamıyorum. Şu anda, bu küçük hayal kurma oyununun tadını çıkarmak güzel -gerçekte o benim yeni kızaran gelinim ve ben de onun gururlu damadıymışım gibi davranmak. Bu, Mythanar'da yapacağımız pek çok girişimden sadece ilki.

Ona halkımın ve dünyamın yöntemlerini öğretirken birlikte olacağız.

Tril mallarını sergilemeye fazlasıyla hazır. En parlak, en berrak kalitede canlı elmaslar, Yukarı Dünya'dan düşen yıldızlar gibi. Ayrıca, zümrütler, yakutlar, çeşitli tonlarda safirler. Yumruğum büyüklüğünde opallerin kalpleri o kadar ateşli ki, insan merkezlerinden genç ejderhaların fırlamasını bekliyor. Bunlardan bazılarını takı haline getirmek için zaman ayırmış - Faraine'in taktığı kolye gibi karmaşık ya da narin değil. Bu, kesilmemiş taşları en vahşî halleriyle sergileyen, kaba ve hazır trolde takıları.

Faraine berrak safirlerden oluşan özel bir tacı seçer ve taşların Tril'in en büyük fenerinin ışığını yakalayışına hayran kalır. "Deneyin, deneyin!" Tril ısrar ediyor.

Faraine bana şaşkın bir bakış fırlattı. Tercüme ettiğimde, tacı aceleyle yerine koydu. "Yapmamalıyım."

"Deneyin derim!" Tril tacı kendisi alıp Faraine'in başına takmadan önce tekrarlıyor. Faraine geriliyor, gözleri açılıyor. Sonra keyifli bir kahkaha atarak geri çekiliyor ve Tril'in onun için tuttuğu cilalı ayna taşında kendine bakıyor. Başını eğerek farklı açılar ve ifadeler deniyor.

"Ne düşünüyorsun, Vor?" diyor, aniden dönüyor ve parlak bir gülümsemeye beni düzeltiyor. "Bana yakışıyor mu?"

Ve işte. Yine yaptı. Beni bakarken yakaladı. Bunu yaptığımı fark etmediğim bir anda.

Dişlerimin arasından kısa bir nefes çekiyorum. Aceleyle boğazımı temizleyerek gülümsemeye zorluyorum. "Evet." Kelimenin anlamı bir

Boğazımda bir hırıltı. "Evet, sana çok yakışıyor."

On kalp atışı boyunca orada duruyoruz. Sessiz. Birbirimize bakıyoruz. Tüm Market Rise ve onun gürültülü sakinleri, bağırان satıcılar, sinirli müşteriler, arabaların gıcırdayan taş tekerlekleri, hepsi yok olup gidiyor. Sadece ikimiz varız. Çok parlak, çok mükemmel bir anı paylaşıyoruz.

O zaman kesin olarak bir şey biliyorum. Belki de tüm bu üzgün ve belirsiz hayatımdaki tek kesinlik. O pembe, trolde tarzı elbisenin içinde, işlenmemiş mücevherlerden oluşan tacını takmış, saçları yüzüne ve omuzlarına dökülmüş, gözleri benimkilere dikilmiş bu görüntüsünün sonuna kadar benimle kalacağını biliyorum. Dünya tamamen çözüldüğünde, çatlaklar yayıldığında ve mağaralar çöktüğünde, onun yüzü, tıpkı şu anda olduğu gibi, zihnimin gördüğü son görüntü olacak.

"Bugün yarı fiyatına!" Tril avucunu mücevherlerinin yayıldığı taş masaya vurarak anı bozuyor. "Büyük Kral için yarı fiyatına. Yeni gelini için bir hediye."

Kendimi gerçekliğe geri döndürüyorum ve alaycı bir sırıtışla yaşlı mücevher satıcısına dönüyorum. "Yarı fiyat bana tam olarak ne kadara mal olur?"

Dudaklarımdan bir kahkaha patlamasına neden olacak kadar uçuk bir rakam söyledi. "Nedir bu?" Faraine tacı başından dikkatlice çıkararak soruyor. Kadına geri vermeye çalışıyor.

"Hayır, hayır, hayır!" Tril kare şeklindeki ellerini sallıyor. "Kraliçe için! Yeni kraliçe için! Ve sadece yarı fiyatına!"

"Satış yapmaya çalışıyor," diye cevap verdim. "Çok cömert bir satış. . . onun lehine."

Faraine'in kaşları çatılır. "Lütfen ona her halükarda trolde param olmadığını söyler misiniz?"

Elbette yapmalıyım. Özür dilemeli, Faraine'e kolumu uzatmalı ve onu aceleyle kaçmaya yönlendirmeliyim. Bunun yerine kesemden bir avuç cilalı cin kupası çıkarıyorum - Tril'in istediği kadar çok değil ama tacın değerinden daha fazla. Her bir sikkeyi incelemek için büyük bir gösteri yapıyor. Sanki kesesinin kalitesinden şüphe etmek kralına hakaret edilmiş gibi her zaman böyle yapar. Gözlerimi deviriyorum, kollarımı kavuşturuyorum ve sonunda homurdanarak kabul etmesini bekliyorum. Cinleri bir avucunun içine süpürüyor ve Faraine'e tacı alması için işaret ediyor.

"Şimdi ne oluyor?" Faraine kaşlarını kaldırarak bana soruyor.

"Taç senindir," diyorum. "Tril ve ben bir anlaşmaya vardık."

"Ne?" Faraine gümüşe yerleştirilmiş safir dizisine bakıyor. Sanki az önce utanç verici bir şey söylemiş gibi elini ağzına götürdü. "Oh, Vor! Senin için istememiştim-"

"Biliyorum." Tacı alıyorum ve o itiraz edecek bir kelime bile edemedi başına takıyorum. "Dediğim gibi, sana çok yakışıyor."

O parlayan mücevherlerin altından bana bakışı kalbimi bir lor taşı gibi aydınlatıyor. Yanaklarını avuçlarımin içine alıp öpücük kondurmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

dudaklarıma yapıştı. Bunun yerine hızla geri çekiliyor ve ellerimi sırtımın alt kısmında birleştiriyorum. "Devam edelim mi?"

Tril'i haksız kazancıyla övünmesi ve pazarın bir sonraki seviyesine ilerlemesi için bırakıyoruz. Bu arada fısıltılar uçuşmaya başladı. Gelin kelimesinin kraliçe ile birlikte kullanıldığını istediğimden daha sık duyuyorum. O tacı satın alarak meselelere kesinlikle yardımcı olmadım. Ama bundan pişmanlık duymayı kendime yediremiyorum.

Yiyecek satıcılarına geldik. Faraine'in, damak tadına çok yabancı olan birçok ikramı incelerken gözlerinin kamaşmasını izliyorum. Jiru nektarıyla tatlandırılmış ve küçük kubbeler şeklinde kekler var - rahibelerin ve kubbeli evlerinin onuruna onlara domuz keki diyoruz. Grus unundan yapılmış yassı ekmekler var, bir çeşit yenilebilir liken, çok topraksı ve biraz yoğun ama tatmin edici. Kızarmış mantar kokusu dikkatini çekiyor, ama onu kaya tuzuyla terbiye edilmiş cızırtılı ugha balığı satan bir satıcıya yönlendiriyorum.

"Ughalar ışıktan uzakta yaşarlar," diyorum ona, küçük şişlerde bütün olarak pişirilmiş çirkin, gözsüz balıklardan geri çekilirken. "Dalgıçlar, tuzaklarını kurmak için otuz metreye kadar kör derinliklere dalmak için halat kabloları kullanırlar." Kömürlerin üzerinden tombul bir tane seçip şişin sapını Faraine'e uzatıyorum.

Yüzünü buruşturuyor ama daha az itici bir aç bulmak istercesine yavaşça çevirerek teklifimi kabul ediyor. "Bunu bütün olarak mı yemem gerekiyor?"

"Henüz değil." Satıcının vitrininden bir kavanoz parlak mor tuz aldım ve parlayana kadar ugha'nın üzerine serptim. "Şimdi, cesur ol! Önce kafasını ısır."

Bana şüpheli bir bakış attı. Onu çok mu zorladım? Ancak artık midesi neredeyse sürekli guruldamaya başladı. Yüzünü buruşturuyor, balık kafasını ağzına atıyor ve ısıyor. Çiğniyor. Yavaşça gözlerini tekrar açtı. "Bu aslında ..." Tereddüt eder, düşünür. Sonra: "İyi mi?"

"Bu bir soru mu?"

"Olabilir mi?"

"Doğrulamak için ikinci bir ısırık ister misiniz?"

Sözsüz bir inilti çıkarıyor. Ama ikinci bir ısırık alıyor. Sonra üçüncüyü. Sonunda hepsini bitiriyor ve bir tane daha yiyor. Oradan, insan tüketimi için güvenli olan bazı çeşitleri gösteren bir mantar satıcısına geçiyoruz. Bundan sonra, Faraine kızarmış mağara cırcırböceği bacaklarını denemeyi ısrarla reddediyor, bu yüzden derme çatma yemeğimizi kıyılmış mağara meyvesi çeşnisiyle servis edilen biraz grus ekmeği ile sonlandırıyoruz. Bunu çok beğeniyor ve büyük bir porsiyon yiyor.

"Beldroth'taki yemekleri oldukça yavan bulmuş olmalısınız," diyor ve parmaklarını verilen küçük beze silmeden önce nazikçe yalıyor.

"Garip tabii," diye kabul ediyorum. "Ama bu deneyimden oldukça keyif aldım. Mythanar'ın ötesine çok az seyahat ediyorum ve başka dünyalar ve yaşam biçimleriyle karşılaşma şansını takdir ediyorum."

Açlığımızı giderdikten sonra tekstil pazarında yavaş bir tempoyla ilerliyoruz. Faraine saf hugagog ipeğinden yapılmış giysilere hayranlıkla bakıyor ve onların yanardöner renklerinden hoşlanıyor.

Başka bir satıcı, Faraine'in büyük bir ilgiyle incelediği hugagog ipliğinden çileler sunuyor. Tam ona başka bir hediye almaya cesaret edip edemeyeceğime karar vermeye çalışıyordum ki havada ani bir müzik tınısı dalgalandı. Faraine'in kafası yukarı fırladı. "Bu da ne? Nereden geliyor bu?"

"Bu gujek-gezgin ozanlar." Bir kulağımı eğiyorum ve sesin geldiği yönü tespit ediyorum. "Sanırım tam üstümüzdeleler. Gidip bakalım mı?"

Faraine kabul ediyor, gözleri parlıyor ve hevesli. Uçurumun tepesindeki Market Rise'ın son katına tırmanıyoruz. Orada, geniş düz bir platformda, gujek ozanları, sarkan kristallerle süslü büyük çerçeveleriyle toplanmışlar. Her kristal saf, tatlı bir ton veriyor, bazıları yüksek, bazıları alçak. Aşıklar bunları hızlı ve karmaşık şekillerde vurarak buzlu suyun çağıltısı gibi parıldayan bir şarkı üretiyor. Zinsbog boynuzları çalan diğer oyuncular parlak bir karşı önlem oluşturur ve tek bir davulcu deri davullarıyla gürleyen bir hırıltı çıkarır.

Hayretler içinde kalan Faraine gösteriyi izliyor. Ben de onu izliyorum. Kendime engel olamıyorum. Mythanar'ın tüm güzellikleri onun yüzünü izlemenin verdiği keyifle kıyaslandığında sönük kalıyor. İfadenin incelikleri, kaşının, yanağının, çenesinin, dudaklarının her hafif kayışı. Yaşayan, nefes alan bir sanat eserini izlemek gibi. Bütün gün oturup onun üzerinde çalışabilirim.

Kendimi onun yüzünün nasıl görüneceğini merak ederken buluyorum.

. serbest bırakmak mı?

"Oh! Bak!" diye haykırıyor aniden ve bana dönüyor. "Kim o?"

İsteksizce bakışlarımı ondan ayırıp işaret ettiği yere bakıyorum. Geleneksel kıyafetler giymiş bir trolde kadın ozanların önünde yerini almış. Siyah taş ağırlıkları dengeleyen devasa bir başlık takıyor. Tek bir yanlışı eğim her şeyin devrilmesine yol açabilir, ancak kadın kendini o kadar mükemmel bir şekilde dik ve uzun tutuyor, boynundaki kaslar güçle şişiyor ki ağırlıklar neredeyse hiç titremiyor. Giysilerinin geri kalanı basittir: peştamal, göğsünü saran şeffaf bir örtü ve küçük hayvan kafataslarından oluşan bir kemer.

"O bir sabah dansçısı," diyorum, konuşmak için eğilerek Faraine'in kulağına, zinsbog'un ani gürültüsünden beni duyabilmesi için. "Bu çok eski bir sanat dalı. İzle!"

Kadın dansına başlar, Gavaria'daki danslara hiç benzemeyen bir denge ve güç gösterisidir bu. Faraine büyülenmiştir. Adımlar giderek daha karmaşık hale gelirken bakışlarını ayıramıyor. Sabah dansçısı ayaklarımızın altındaki zemini sarsacak kadar sert vuruyor, kayaları kaldırıp birbirine çarpıyor ve onları toza dönüştürüyor. Sonunda, ağırlıklarının dengesini bozmadan, yukarıdaki mağara tavanına kadar yükselen derin, gırtlaktan gelen bir kükreme çıkarıyor.

Dans tamamlanıp müzik sona erdiğinde, Faraine insani bir tavırla alkışlıyor, ellerini birbirine vuruyor ve "Aferin! Muhteşem!" Dansı izlemek için toplanan halk onun maskaralıklarına merakla gülümser. İçlerinden birkaçı onun davranışlarını taklit etmeye çalışır. Ne de olsa, eğer yeni kraliçeleri oysa, getirdiği tüm tuhaf gelenekler yakında gençler arasında moda olacaktır.

Sabah dansçısı çıkar ve ozanlar başka bir şarkıya başlar, bu seferki daha hafif ve hızlıdır. Kalabalıktan biri aniden bağırır: "Dans! Büyük Kral, bir dans! Yeni gelininizle bir dans!" Ben tepki veremeden, bu çığlık duyuldu. Çok geçmeden seyircilerin sesleri neredeyse şarkının kendisini bastırdı.

Bu patlamayla irkilen Faraine bana doğru eğildi. "Bir sorun mu var?"

"Hayır." Yüzüm ısınıyor. Umarım şu anki hislerimi okumuyordur. "Seninle dans etmemi istiyorlar."

Gözleri benimkilerle buluşmak için parlıyor, ıslıl ıslıl ve canlı. "Öyle mi? Ve ... sizce insanlar istediklerini almalı mı?"

Birden yutkunmak zorlaştı. "Bugünlerde şehirdeki gerilimi düşünürsek, krallarını rahatlamış, dans ederken görmek onlar için hiç de fena olmaz." Son derece eğleniyor.

"Bunun onların moralini yükseltebileceğini söyleyebilir misiniz?" "Olabilir."

Gülümsemesi aniden tutuşan bir lor taşı gibi parlak. "Peki o zaman, gidelim mi?"

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Sen hiç trolde dansı bilmiyorsun, unuttun mu?"

Omuz silkiyor, dudakları güzelce kıvrılıyor. "Nasıl hareketsiz duracağımı, bir ritmi nasıl alkışlayacağımı ve istendiğinde nasıl döndürüleceğimi biliyorum. Bu yeterli değil mi?"

Boğazımdan bir kahkaha daha yükseliyor. Birdenbire, bunun ne kadar tehlikeli bir fikir olduğu artık umurumda değil. Bütün bu

Sabah en başından beri aptalcaydı. Onu kucaklayabilirim.

Elini tutarak onu sabah dansçısının boşalttığı boş alana götürüyorum. İnsanlar tezahürat ediyor ve ozanlar hafif, ısıltılı melodilerinden zahmetsizce bir şeye geçiyorlar . . . farklı. Sürükleyici bir ritmi olan alçak, şehvetli bir şarkı. İlk birkaç tını loş odaları, uçuşan perdeleri, yere atılmış giysileri akla getirmeye yetiyor.

Faraine'in gözünü yakaladım. Tutuyorum. O da hissediyor, şehvet ve özlemin o tınısını. Havada dalgalanıyor, bizi amansız bir ses atmosferinde kuşatıyor. Kendini çok düz, çok uzun çiziyor, tüm kahkahalar aniden gözlerinden kayboluyor. Onun yerine sadece meydan okuma görüyorum.

Ritmi takip ederek, bedenimin istediği gibi hareket etmesine izin vererek ona yaklaşıyorum. Güçlü. Güçlü. Ayaklarım beni ona yaklaştırıyor, o kadar yaklaştırıyor ki tenimiz ısınıyor ama asla tam olarak buluşmuyor. Söylediği gibi yapıyor, sağlam duruyor. Ritimle birlikte biraz sallanıyor. Beni takip etmek için yavaşça dönüyor, dans beni tekrar ondan uzaklaştırırken bile ruhtarımızı bağlayan ateşli bir kordon gibi göz temasını sürdürüyor. Bu çok eski bir dans ama yine de her şey yeni.

Hiç istemediğim halde birden şarkı söylemeye başladım:

"Jor ru jorrak.

Ur ru urrak.

Dor ru dorrak.

Hav ru havrak."

Taşımın taşı. Kanımın
kanı. Etimden et.
Kalbimin kalbi.

Kelimeler sadece dilimde. Konuşulmalı, söylenmeli. Ve çok geçmeden, bizi izleyenler de ilahiyi benimseyip gümbür gümbür seslerle, deri davulların yankılarından bile daha derin bir şekilde söylüyorlar.

"Jor ru jorrak.
Ur ru urrak Dor
ru dorrak."

Faraine'in yüzü, kızarmış ve parlak, hayatın son ışığı gibi önümde parlıyor. Dans beni ona geri çekiyor. Etrafında dolaşıyorum, ellerimi göğüslerinde, omuzlarında, boğazında, sırtında gezdiriyorum. Asla dokunmadan, sadece aramızdaki enerjiyi manipüle ederek. O da benimle birlikte sallanıyor, eğiliyor ve her hareketime karşılık veriyor. Ancak müzik kreşendosuna yükseldiğinde nihayet belini kavıyor ve onu ayaklarının üzerinde sallıyorum. Döne döne dönüyoruz ve o omuzlarımı tutuyor, bakışları bir kez olsun benimkinden ayrılmıyor.

Müzik sona erer. İnsanlar ayaklarını yere vurarak ve taşları birbirine vurarak onaylarını haykırır. Çığlıklar: "Kral ve Gelini! İşte, Kral ve Gelini!" çığlıkları Market Rise'da yankılanır.

Onları zar zor duyuyorum. Askıdaki sonsuzluğun bir parçasında donmuş gibi duruyorum. Kollarım beline dolanmış, ayakları yerden yüksekte sallanırken yüzünü benimkiyle aynı hizada tutuyor. Faraine gözlerimin içine bakıyor. Beni tanıyor, kalbimi biliyor. Bu ana kadar inkar etmek için çok uğraştığım gerçeği biliyor.

Geri dönülmez bir şekilde aşık oluyorum. Karıma.

OceanofPDF.com

25

FARAINÉ

Keşke burada kalabilseydim. Tam burada, zamanın bu tekil noktasında, havada asılı. Onun güçlü kollarında.

Gözlerinin içine derin derin bakarken ellerim omuzlarında duruyor. Ayrılmış ve nefes nefese kalmış dudaklarımızı sadece birkaç santim ayırıyor. Kalabalığın ağzı açık bize bakıyor olmasaydı, şu anda yüzünü tutup onu kendime çekerdim. O zaman, o dokunuşta, o yakıcı bağlantı noktasında, kesin olarak bilirdim. Beni geri göndermeyeceğini bilirdim. Burada kalacağımı ve onun karısı olacağımı bilirdim. Onun kraliçesi.

Kalabalıktan bir heyecan nabızı yayılıyor. Bunu hissediyorum ama belli belirsiz, rüzgârın uzaktan gelen mırıltısı gibi. Farkındalığımın geri kalanını Vor kaplıyor. Onun duyguları. Aşkı mı? Belki de. Ya da ona çok yakın bir şey.

Yavaşça, yavaşça beni tekrar yere indiriyor. Terliklerim taşla değiyor ama ellerimi onun omuzlarından çekmiyorum, dansımızın başından beri kurduğumuz göz temasını da kesmiyorum. Başka tarafa bakarsam aramızdaki bir şeyin kopacağından korkuyorum. Bir an önce güvence altına almam gereken bir şey.

Vor'un gözleri tepemde parlıyor, o geniş, ışık dolu mağaradaki diğer tüm ışıkları gölgede bırakıyor. İki ay gibiler, çekim güçleriyle beni kendilerine çekiyorlar, varlığımı aydınlatıyorlar.

Birden yüz ifadesi kararır. Gözlerini kırıştırıyor ve kaşları çatılıyor. Acıma rağmen bakışlarını kaldırıyor ve başımın üzerinden bana bakıyor. Ancak şimdi, bağlantımız koptuğunda, atmosferdeki rahatsızlığı hissediyorum. Derin bir davul sesi gök gürültüsü gibi gümbürdüyor, ayaklarımın altında yankılanıyor.

"Morar-juk," diye küfrediyor Vor. "Bunların burada ne işi var?"

Kalabalık huzursuz, yer değiştiriyor. Her kafanın döndüğü yere bakmak için Vor'un kollarında dönüyorum. Ancak dikkatlerini neyin çektiğini görmeden önce hissediyorum. Tanrı vergisi yeteneğime bir darbe gibi

-Boşluğun ezici ağırlığı.

Bu yanlış. İmkansız ve yanlış. Burada, bu canlılar kalabalığının ortasında durup böyle bir yokluğu deneyimleyememeliyim. Duygu yokluğu. Yaşamın yokluğu. Bir boşluk, bir hiçlik. Başım dönüyor ve midem çalkalanıyor.

Birden kalabalık dağılır ve tuhaf bir alay ortaya çıkar. Hem erkekler hem de kadınlar, en az yirmi, belki de daha fazla. En önlerinde iki uzun boylu kadın yürüyor, ikisi de peştamalları ve göğüslerini örten uzun beyaz saçları dışında çıplak. Arkalarında, yine çıplak olan ve tek örtüleri boyunlarına asılı ve kasıklarının önünde asılı duran hayvan derisinden davullar olan altı davulcu katı bir düzen içinde geliyor. Elleri davula vuruyor

derileri mükemmel bir senkronizasyon içinde, gök gürültüsü gibi bir ses çıkararak

Kıyamet, kıyamet, kıyamet.

Bunların arkasında, altı büyük, taş derisinden yapılmış troller sırtlarında bir çöp arabası taşıyor. Mythanar'a geldiğimde bindiğim perdeli mekanizmanın aksine, bu geniş, açık bir platform. Siyah bir kumaşla süslenmiş, böylece dalgalanan bir gölge izlenimi veriyor.

Targ onun merkezinde oturuyor.

Rahip kıpırdamadan oturuyor. Çıplak taş teni her zamankinden daha gri görünüyor, en ufak bir yaşam izi yok. Başından beyaz saç telleri dökülüyor ama onu son gördüğümünden beri daha da dökülmüş. Kafatası bir kaya gibi sarp. Bunun adamın kendisi değil de, onun onuruna oyulmuş inanılmaz derecede gerçekçi bir heykel olduğuna inanmak çok kolay olurdu.

Onu gördüğüm anda bu boşluğun kaynağını anladım.

Mırıldanan ve homurdanan kalabalık geri çekilir, alay için yer açar. Bazıları dizlerinin üzerine çökmüş, zelil ve itaatkâr. Diğerleri alay ediyor ve cesur bir ruh Targ'ın yüzüne bir parça çamur fırlatıyor. Çamur alnına sıçrar, yanağından aşağı süzülür. Rahip hiçbir tepki vermiyor. Davulların ritmine uygun olarak yürüyen bu tuhaf geçit töreni, Vor ve bana doğru ilerlemeye devam ediyor. Her adım bir şekilde amansız, sanki geçmiş çağlarda tanrıların kendileri tarafından emredilmiş gibi.

Arkamızdaki ozanlar enstrümanlarını toplayıp dağılıyor, bu korkunç tapınmacıların yoluna çıkmak istemiyorlar. Ama Vor hareket etmiyor. Onunla duruyor

Omuzları dik, göğsü geniş. Bir koluyla beni arkasına çekti. Bu hoşuma gitmiyor. Arkasına sinmek istemiyorum. Yanında durmak istiyorum. Ama direndiğimde kolu geriliyor. Kıpırdamıyorum. Belki de dövüşmemek daha iyidir. En azından henüz değil.

Kaymaktaşı kadar beyaz, yüzleri tarif edilemeyecek kadar güzel iki kadın Vor'un birkaç adım önünde durur. İkisi de ona bakmıyor. Bakışları boştur. Arkalarında davulcular senkronize bir şekilde son bir kez kıyameti haykırıyor ve çöp taşıyıcıları yüklerini yere indiriyor.

Sessizlik havayı esir alıyor. Dizlerim öyle titriyor ki, destek için Vor'a tutunmamak için kendimi zor tutuyorum. Neler olduğunu bilmiyorum ama etrafımızdaki kalabalığın tedirginliğini, fısıldaşmalarını, işaret etmelerini ve ayaklarını kaydırmalarını görebiliyorum. Ancak onların duygularını hissedemiyorum. Targ'dan yayılan o titreşen boşluk çok fazla baskıcı.

Birden rahibin gözleri açılır.

Hiç ses çıkarmıyor. Göz kapaklarını hızlıca oynatması dışında hareket etmiyor. Yine de gözlemcilerin her biri yüksek sesle nefes alıyor. Biri çığlık atıyor. Vor'un omurgası önümde sertleşirken, ben de kendi dehşet çığlığımı bastırıyorum.

Targ doğruca Vor'a bakıyor. Gözleri buluşuyor. Aralarındaki hava yüklenir. Rahibin içinden bir boşluk yayılıyor, ruhundan karanlık bir güç yayılıyor. Onu hissediyorum, neredeyse görüyorum, karanlık şapelde deneyimlediğim o garip, görülemeyen netlikle. Yaklaştıkça şişiyor, ta ki devasa bir

Gölge, bizi ezmeye, bizi kaçınılmaz hiçliğinde yutmaya hazır.

Vor sağlam duruyor. Ona baktığımda, tanrı vergisi ruhunun parlayan gücünün o karanlıkla buluşmak için yükseldiğini görüyorum. Işık ve gölge kral ve rahip arasındaki o boşlukta çarpışıyor. Bunu başka kimse görmüyor. Başka kimse hissetmiyor. Ama aniden, savaşıran iradelerin o çalkantılı fırtınası her şeyden daha gerçek oluyor.

Bazen Targ'ın boşluğundaki karanlığın baskın gelmesini, ancak Vor'un yılmaz ruhu olan ışık tarafından geri püskürtülmesini korku ve huşu içinde izliyorum. Ama karanlık daha güçlü. Arkasında kaçınılmazlığın ağırlığı, nihai zaferin sert, soğuk kesinliği var. Yine de Vor geri adım atmaz. Kendini destekliyor, görüşü net ve sağlam. O karanlığa sessizce gitmeyecek. Yaşamın son kıvılcımı, umudun son kıvılcımı sönene kadar dayanacaktır. Ama . . . ama . . .

Ancak bunu tek başına yapamaz.

Bir yanıml saklanmak istiyor. Bu ruh fırtınası bu âleme geldiğimden beri yaşadığım her şeyden daha büyük. Vor'un sığınağından çıkıp onunla yüzleşmek aptalca geliyor. Ama Vor'un yüzüne baktığımda, gözlerindeki gerginliği, yanaklarında kendini göstermeye başlayan yenilginin ilk çizgilerini görüyorum. Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Elimi uzattım. Elini tutuyorum.

Basit bir jest. En basiti.

Ama avuçlarımızın o dokunuşunda, yapabileceğim tek şeyi, bu hediyeden elde edebildiğim tek gücü sunuyorum

Benimki: Sakin. Tenimizin arasından, kolundan kalbine doğru akıyor. Ani nefes alışını duyuyorum, gözlerinin parlamasını izliyorum.

Sonra, beni şaşırtarak, ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Etkisi anlıktır. Neredeyse onun ışığını yutacak olan kaynayan boşluk yol veriyor. Vor'un ruhunun enerjisi, tanrı vergisi duyularıma o kadar parlak gelene kadar yoğunlaşıyor ki, neredeyse yüzümü omzuna saklamak için dönüyorum.

Savaş başladığı gibi aniden sona erdi. Targ yatağında oturmaya devam ediyor, göz kapaklarını kaldırması dışında bir kez bile kıpırdamadı. Vor yanımda duruyor, elimi tutuyor, duruşu güçlü, yüzü sabit. Ruhların fırtınası bulutlar gibi dağılıyor. Az önce gerçekten ne olduğunun farkında olmasalar da, kalabalık toplu bir rahatlama sesi çıkarıyor.

Görünmeyen bir irade gücüyle hareket eden iki solgun kadın aynı anda konuşur: "Morar tor Grakanak! Morar tor Jor!" Çöp taşıyıcılar eğilip yüklerini tekrar omuzlarına alırlar. Targ'ın gözleri, kapatmadan önce son bir kez daha parlıyor. Tellallar ve davulcular topuklarının üzerinde dönerler ve tahtirevan hantal bir şekilde çevrilir. Sonra tüm alay yavaşça geldiği yöne doğru geri yürür, kalabalık ayrılır ve arkasından kapanır. Çok geçmeden davulcuların derin sesleri bile şehrin düzenli gürültüsü içinde boğulur.

Ancak onlar gerçekten gittikten sonra Vor nihayet bana döndü. "Sen iyi misin?"

Gözlerinden, rahiple yaptığı sessiz yıldız yarışmasının benim üzerimde diğerlerinden çok daha derin bir etkisi olduğunu bildiğini görebiliyorum. Başımı sallıyorum ve zayıf bir gülümseme sunuyorum. Gerçek şu ki, kendimi garip bir şekilde uyuşmuş hissediyorum. Bu karşılaşma beni itiraf etmek istediğimden daha fazla sarstı. "Bu neyle ilgiliydi?" Yumuşakça soruyorum.

"Targ'ı kimse bilemez." Vor başını sallar ve bir elini yüzüne götürür. Sonra kaşları çatılır. "Seni geri götürmeliyim. Yorgun görünüyorsun. Zaten uzun bir parıltı oldu ve eğer yakında seyahat edeceksen . . ."

Gözlerim açıldı. Duyduklarıma inanamıyorum. Seyahat mi? Yakında mı? Gerçekten beni hâlâ Gavaria'ya geri göndermeyi mi planlıyor? Başım dönüyor. Kollarında dans ederken yaşadığım tüm o mutluluk dolu kesinlik paramparça oluyor.

Başımı sallıyorum, bakışlarımı onun köprücük kemiğine odaklıyorum. "Eve gitmek istemiyorum." Kelimeler ağzımdan kaçıyor. Yumuşak ama net. Vor hareketsiz kalıyor. Nefesini tutmuş, devam etmemi bekliyor gibi görünüyor. Ama daha ne söyleyebilirim ki? Başka bir şey yok. Sadece bu, basit bir gerçek. Gitmek istemiyorum. Ondan ayrılmak istemiyorum. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

"Seni zaten olması gerekenden daha uzun süre dışarıda tuttum," diyor bir asır gibi gelen bir süreden sonra. "Hael endişelenmeye başlayacak."

Bu sözlerle, kalplerimiz arasındaki tüm engeller tekrar yerine oturdu. Onlarla savaşılamayacak kadar zayıf, uyuşmuş ve güçsüzüm. Hayal kırıklığıyla çılgılık atmak istiyorum. Onun yerine, sadece başımı sallıyorum.

Vor karanlık boyutundan morleth'ini çağırıyor. Çok geçmeden kendimi bir kez daha eyerin kulpuna tutunurken buluyorum,

Vor'un kolları bana sarıldı. Ana yoldan gitmek yerine Vor hayvanını uçmaya teşvik ediyor. Market Rise'ın tepesinden süzülerek çıkıyor, garip ayakları havada kolayca yürüyor. İlk kez bu şekilde ata biniyorum, ama tüm bunların mucizesi beni şaşırtıyor. Kalbim acı içinde boğazımda düğümleniyor, hıçkırıklarımı bastırıyorum. Daha yeni tanımaya başladığım bu şehirde süzülürken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Mülteci çocukların koşuşturup oynadıkları rahibelerin küçük kubbeli evlerinin üzerinden. Aşağıda devam eden karmaşık trolde yaşamlarının otoyolları ve ara yolları üzerinde.

Vor duvarın üzerinden süzülürken kapı muhafızlarına el sallıyor. Knar'ı avluya indirmesini bekliyorum. Bunun yerine, canavarı birçok kat yukarıdaki bir pencereye doğru yönlendiriyor. Bu açıdan bakınca, Knar yere inip kocaman ayaklarını şaşırtıcı bir incelikle balkon demirine koyana kadar yatak odamın penceresi olduğunu fark etmiyorum.

Şaşıracak göz kırpiyorum. Vor neden beni bu şekilde odama geri getirdi? Görünmemek için mi? Burada benimle birlikte olduğunu kimsenin bilmesini istemiyor olabilir mi? Niyetinin ... olması mümkün mü?

Karnım zonkluyor. Ani ve güçlü bir son şans telaşı kanımda hızlanıyor. Alt dudağımı içeri çekip ısıriyorum.

Vor eyerden kayıyor, biraz sert iniyor. Dengesini sağladıktan sonra dönüp ellerini bana doğru uzatıyor. Knar küpeştenin kenarına tünediği için aramızdaki mesafe eskisinden daha fazla. Vor'un gözlerinin içine bakıyorum.

Sonra uzanıp kollarımı boynuna doladım. Beni eyerden çekti. Başım dönüyor ve tutuşumu sıkılaştırıyorum.

Sadece birazcık. Beni hemen yere bırakmayacak kadar. Orada durup bana sarılıyor. Tıpkı dansımızı bitirdiğimiz gibi, kollarım onun omuzlarında, elleri belimde, ayaklarım sallanıyor. Ama bu sefer kimse izlemiyor. Bu kez, isterse beni öpmemesi için hiçbir neden yok.

Ama yapmıyor.

Ben daha tek kelime edemedi beni yere bırakıp ellerini çekti. Geri çekiliyorum, yanaklarım sıcak, eteklerimi düzeltiyorum ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. Boğazım düğümleniyor ama dilime gelen ilk sözcükleri zorla çıkarıyorum. "I . . . Şehrinizde yaptığım turdan oldukça keyif aldım, Vor."

"Evet." Gözlerimi kaçırarak omzumun üzerinden bakıyor. "Birlikte geçirdiğimiz zamanı asla unutmayacağım. Kısa da olsa."

Midem bulanıyor. Bu onun vedası. Bu an, tam burada, balkonumda. Bunun son vedamız olmasını istiyor. Belki birbirimizi tekrar görürüz ama asla özel olarak değil. Beni kendi dünyama geri göndermeden önce benden tamamen kaçabilir bile.

Bakışları benimkilere kayıyor. Dudakları aralanıyor ve hafif bir nefes aldığını duyuyorum. Söyleyeceği şeye hazır değilim. Buna katlanamam.

Ben de aklıma gelen tek şeyi ağzımdan kaçırdım: "İçeri gelmek ister misin? Bir şeyler içmek için?"

Göz kırpıyor. Alnı buruşuyor, bir kaşı kırışıyor.

"Susuzluktan kavruluyor olmalısın," diye telaşla devam ettim. "Öyle olduğumu biliyorum. Sanırım içeride biraz içecek var. Hizmetçi, sabahları sık sık bir şeyler getirir. I . . . Anlayabiliyorum. Eğer

Beğendin mi?" Kulağa daha aptalca gelmesinin mümkün olduğundan emin değilim. Ona hizmet edecek hiçbir şeyim yok. Ve sanırım o da bunu biliyor. Bu da benim art niyetimi kolayca tahmin edebileceği anlamına geliyor.

O itiraz etmeye fırsat bulamadan pembe eteklerimi savurarak pencereye doğru koşuyorum. Pencereyi iterek açarken ellerim titriyor ve perdeleri aralayıp odaya adım atarken göğsümde kelebekler uçuşuyor. Bir yanım Vor'un bu fırsatı değerlendirip, ben arkamı döndüğümde tek kelime bile etmeden morleth'ine binip gitmesinden korkuyor. Ama o bir centilmen; kesinlikle böyle kaba bir şey yapmaz.

Aceleyle odanın ortasına gidip ona sunabileceğim bir şeyler aradım. Kapının yanındaki masanın üzerinde gümüş bir sürahi su ve iki küçük fincandan başka bir şey yok. Vor açık pencereden içeri adım attığında vücudumdaki her duyu farkına vararak aceleyle ona doğru ilerliyorum. Varlığı arkamdaki boşluğu dolduruyor gibi görünüyor. Ellerim titremeye devam ediyor. İbriği kaldırıp her bir bardağa bir damla su dökmek için tüm konsantrasyonumu harcıyorum. Sonra gözlerimi kapatıp ona dönmeden önce sessiz bir dua ediyorum.

Odanın ortasında duruyor. Özellikle de böylesine güçlü ve zarif bir adam için ne kadar garip ve huzursuz görünüyor. Gözlerini kaçırmadan önce sadece bir anlığına göz göze geliyoruz. "İşte," diyorum, biraz fazla parlak bir sesle ve fincanla öne çıkıyorum. "Korkarım çok soğuk değil."

"Benim için fark etmez." Teklifimi kabul ediyor ve içine bakıyor. Sanki bir kehanet havuzuymuş ve geleceği görmeye çalışıyormuş gibi. "Neye içelim?" diye soruyor sonunda.

Bu an bana düğün gecemizi fazlasıyla canlı bir şekilde hatırlatıyor. O da hatırlıyor mu? Titriyorum, fincanı elimde çeviriyorum. "Yeni deneyimlere ne dersin?"

Ağzını küçük bir gülümsemeye kapatıyor ve sıcaklık ayak parmaklarıma kadar yayılıyor. "Buna içerim." İçindekileri mideye indirmeden önce bardağının dudağını benimkine değdiriyor. Dudaklarımı ıslatarak bir yudum daha alıyorum. Sonra orada duruyoruz. Sessiz. Vor boş fincanına bakıyor ama benim onun farkında olduğum kadar onun da benim farkında olduğunu biliyorum. Benim ve bu özel alanın farkında. Duvara dayalı dar yatağın.

"Gitmeliyim." Vor dönüyor, elindeki fincanı en yakın boş yüzeye bırakıyor. Ben tepki vermeye fırsat bulamadan pencereye doğru iki adım atmıştı bile.

Küçük bir Çıglık atarak peşinden atıldım ve kolunu tuttum. "Hayır, lütfen! Kal." Sesim umutsuz mu çıkıyor? Elimde değil. Çaresizim. Bunun onu son görüşüm olmasından, o balkona geri döndüğünde bir daha asla onun atmosferini paylaşamayacağımdan umutsuzum. "I . . . Hael henüz dönmedi," diye ekliyorum beceriksizce. "Bana eşlik ederse memnun olurum."

Bakışları çıplak kolunu kavrayan parmaklarımda sabitleniyor. Yavaşça gözlerini benimkilere dikeyor, sonra pencereye bakıyor, sanki kaçış yolu orasıymış gibi. Telaşla elini bırakıp geri çekiliyorum ve ocağın yanına çekilmiş sandalyelerden birine doğru ilerliyorum. Annemin beni yetiştirdiğı nazik ev sahibesi gibi oturuyorum ve elimle diğerk sandalyeyi işaret ediyorum. Kısa ve garip bir sessizlikten sonra Vor bana uydu. Sandalyesinin kenarına sertçe tünüyor.

Yüce tanrılar beni bağışlasın, şimdi ne yapmam gerekiyor? Ne istediğimi biliyorum ama ... ama kendimi aramızdaki bu boşluğa fırlatıp onu öpemem. Öpebilir miyim? Hayır, kesinlikle olmaz.

"Bugünkü gezintimden keyif aldım," diyorum sessizlik çok uzun sürdükten sonra.

"Evet. Öyle demiştin." Vor elinin tersini incelerken dudağı seğiriyor.

"Oh. Elbette."

Yine sessiziz. Hael'in merdiven boşluğuna geri dönen ayak seslerini duyduğumdan neredeyse eminim, geçitten bu odaya doğru yürüyor. Fazla zamanım yok. Tereddüt etmeyi göze alamam. Yine de donmuş bir şekilde oturuyorum, harekete geçmeye korkuyorum.

Sonunda Vor boğazını temizler. "Umarım hakkımda iyi düşünürsün, Faraine." Hâlâ bana bakmıyor. Bakışları şömine rafına oyulmuş ejderhaya sabitlenmiş durumda. "Mythanar'da geçirdiğin zaman tehlike ve karanlıkla doluydu. Her ikisine de büyük katkım olduğunu biliyorum. Ama umarım benimle ilgili anıların kötü şeylerden ziyade sana göstermeyi başardığım iyi şeyler üzerinde durur. Sen gittiğinde."

"Ben gittiğimde mi?" Yumuşakça yankılanıyorum. Bütün hava ciğerlerimi terk ediyor gibi.

"Evet." Daha kararlı bir şekilde tekrar söylüyor, "Evet."

Birdenbire artık korkmuyorum. Ya da daha doğrusu, korkudan başka bir şey kalbimin yüzeyine yükseliyor ve diğer tüm duyguları yutuyor. Farkındalık yükselirken Vor'a bakıyorum, firmalara. İnanca dönüşüyor. Çok uzun zamandır kaderimi başkalarının belirlemesine izin verdim. Çok uzun zamandır beni itip kakmalarına izin verdim,

Ben kendimi kaybedene kadar beni yönlendirin ve tanımadığım bir şeye dönüştürün.

Daha fazla değil. Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Tek kelime etmeden ayağa kalkıyorum. Vor'un başı sertçe yukarı kalkıyor ama ben dönüp bakmıyorum. Yumruklarım sıkılı, çenem dik, sandalyelerden uzaklaşıp yatak odasını geçiyorum, eteklerim peşimden hışırdıyor. Kapının mandalına uzanıp sabitlendiğinden emin oluyorum. Ve sürgüyü indiriyorum. Sonra dikkatlice, özenle tacı başımdan çıkarıyorum. Su ibriğinin yanındaki masaya koyduğumda parıldıyor.

Sadece şimdi dönüyorum. Vor'a bak.

"Rahatsız edilmemizi istemiyorum," diyorum. "Bu sefer olmaz."

Engelleri yıkılır. Birbiri ardına eriyip gidiyorlar ve içinde bir duygu fırtınası yükseliyor. Beni istiyor. Beni dayanabileceğinden çok daha fazla istiyor. Bu onu içten içe yakıyor, enfes bir işkence.

Yavaşça odayı geçip ona doğru gidiyorum. Her an ayağa fırlayıp kaçabilir. Ama kaçmıyor. Kısa süre sonra sandalyesinin önünde, neredeyse dizlerinin arasında duruyorum. Bir kez olsun ona bakıyorum. O geniş alnına, düğümlenmiş ve gergin. Sıcaklığını çok iyi bildiğim o dolgun dudaklarına. Bakışlarını bir kez daha indiriyor, ayaklarıma bakıyor. Ama bu işe yaramaz. Hem de hiç.

Bir elimi kaldırıyorum. Yanağının yanında tutuyorum, orada, tenine bir santimden az mesafede durmasına izin veriyorum. Nefes veriyor, gözlerini kapatıyor.

Sonra dokunuşuma eğiliyor. Sadece bu temas bile tanrı vergisi yeteneğimi şarkı söylemeye, dans etmeye itiyor. Nefesimi tutuyorum, yardım edemiyorum

yüzümde patlayan gülümseme. Yukarı bakıyor, gözlerinde acınası bir özlem var. İçimde barındırdığım tüm şüpheler yok oluyor.

Diğer elimi yukarı kaldırıyorum, dudaklarımı dudaklarına indirirken yüzünü hafifçe kavıyorum. Öpücüğüm ilk başta hafif, nazik bir baskı. Duyularımın onunkilere nasıl tepki vereceğini keşfetmeye hevesli bir şekilde suları test ediyorum. Tamamen sıcaklık, tamamen tatlılık, tamamen zevk. Daha sıkı bastırıyorum, dudaklarını aralıyorum, beni kabul etmesi, sunabileceğim her şeyi alması için onu zorluyorum.

Vor ayağa fırlar. "Hayır!" diye bağırır. "Hayır, hayır, hayır, bunu yapamayız." Bana dönerek, bir kez daha pencerelere doğru fırlıyor.

"Vor, dur!" Hayatımda hiç bu kadar emredici bir ses tonu kullanmamıştım. İşe yaradı. Adımının ortasında durdu ve kök salmış gibi durdu. "Bana neden olmadığını söyle," diye talep ediyorum. Eteklerimin kenarını kaldırarak ona doğru koşuyorum. Bakışlarım gergin omurgasında, kürek kemiklerinin arasında sabitleniyor. "Arkana dönüp beni hemen şimdi öpmemen için bana iyi bir neden söyle."

"Çünkü seni eve gönderiyorum!" Kelimeler boğazından dökülüyor, alçak sesle, acı içinde. "Bugün. Ya da yarın ya da ertesi gün. Fark etmez çünkü gidiyorsun. Er ya da geç değil."

"Ama şimdi değil." Bir adım daha yaklaşıyorum. "Bu bizim zamanımız. Bu bizim anımız. Eğer bunu değerlendirmezsek, bir daha asla gelmeyebilir."

Elleri iki yanında yumruk olmuş. Tüm ruhu titrer. Normalde, böyle bir duygu fırtınası

Bana geri dön. Bu sefer değil. Elimi uzatıyorum ama ona dokunmaya cesaret edemiyorum. Elim omzunun üzerinde geziniyor.

"Riskler umurumda değil, Vor. Ben hazırım. Her şeyi riske atmaya hazırım çünkü seninle birlikte olmak için her türlü riske değer. Eğer bu an sahip olduğumuz tek şeyse, her türlü acıyı kabul etmeye hazırım." Gözlerimi kırıştıyorum, gözlerimden süzülen yaşlara engel olmaya çalışıyorum. "Hayatımı, asla almaya cesaret edemediğim bir şey için acı çekerek yaşamayacağım."

"Şimdi öyle hissediyorsun." Başını sallıyor, ağır ağır nefes alıyor. "Peki ya sonra? Seni kullandığımı hissedeceksin. Benim olmayan bir şeyi senden aldığımı."

"Hayır." Kelime titreyen dudaklarımdan fısıldıyor. "Sadece vermek istediğimi verdiğimi bileceğim ve bu bilgiyle mutlu olacağım. Bir kez olsun seçim şansım olduğu için. Ve bunu yaptım. Kendi iyiliğim için, senin iyiliğin için, başka kimsenin iyiliği için değil."

"Morar-juk!" Başını kaldırıyor, ellerini saçlarında gezdiriyor. "Tanrılar bana güç versin!"

Onu kaybediyor muyum? Tüm bunlardan sonra, hâlâ bana direnecek mi? "Vor, lütfen-"

Topuklarının üzerinde dönüyor, beni üst kollarımdan kavıyor ve kendine çekiyor. Dudakları zihnimi, ruhumu ve bedenimi hafif bir his fırtınasında patlatan bir öpücükle benimkini buluyor. İçimde dalgalanıyor, dizlerimin bağı çözülüp destek için ona yaslanana kadar içimi eritiyor. Beni kavramış olmasaydı, ayaklarının dibine düşerdim.

Sonra ellerim boynuna dolanıyor, onunkiler de saçlarımda. Beni daha derinden öpebilmek için yüzümü çeviriyor,

ve ağızımı ona açtım. Dillerimiz buluşuyor, birbirine karışıyor. Bu samimi dokunuş kalbimin tüm renklerini dans ettiriyor.

Yanaklarımı avuçluyor, beni biraz geriye çekiyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor. "Bana ne yaptın sen?" Beni tekrar öpüyor, nazikçe. Tatlı bir dokunuş, bir söz, bir dua gibi. "Her şeyi tehlikeye atabilirim. Krallığımı, tacımı, krallığımı. Hatta onurumu bile. Hepsi senin için. Sadece senin için."

Elleri yanaklarımdan boynuma, omuzlarıma, kollarıma doğru kayıyor. Bu kez beni kendine doğru çektiğinde, bana olan ihtiyacının tüm yoğunluğunu ortaya çıkaran vücudunun sertliğini görmezden gelemiyorum. Bu nefesimi kesmeye yetiyor. Başımı geriye atıyorum ve öpücükleri ağızımdan çeneme, boynuma, köprücük kemiğime doğru ilerliyor. Beni kendine doğru çekiyor ve ben arzudan başım dönerek geriye doğru eğiliyorum. Kanım sıvı lavlara dönüşüyor, her uzvumdan sıcak bir şekilde akıyor.

Boğazımda küçük bir hırıltı, tuniğini tutuyorum, kemerinden kurtarıyorum, böylece elimi altından geçirip sırtının küçük kısmına bastırabiliyorum. Nefes nefese kalıyor. Sanki sadece bu dokunuş bile onu çözmeye yetecekmiş gibi. Avuçlarımı karnına ve göğsüne doğru kaydırarak daha fazla inceliyorum. Sonra giysiyi çekiyorum. Sözsüz emrime itaat ederek, başının üzerinden yırtıyor ve bir tarafa fırlatıyor.

Şimdi önümde duruyor, göğsü kabarıyor. Kalan bakışlarımı vücudunda gezdirmek için geri çekiliyorum. Ama bakmak yetmiyor. Elim uzatıp göğsünün sert kaslarına dokunmadan edemiyorum. Teni öylesine tuhaf, öteki dünyaya ait ki

İnsan bakışlarına renk veriyor. Muhtemelen onu rahatsız edici bulmalıyım. Ama bulmuyorum. O kadar güzel ki neredeyse acıtıyor.

Gözlerini kapatıyor, usulca inliyor. Sonra aniden beni tutuyor, etrafında döndürüyor, göğsüne doğru çekiyor. Bir kez daha sertliğini hissediyorum ve bu beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor. Şimdilik başımı omzuna yaslıyorum ve boğazımda gezinen, elbisemin kolunun altından kayan parmaklarının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Kolumu aşağı çekiyor ve boynumun kıvrımına yakıcı öpücükler konduruyor.

Dudaklarımdan ürpertici bir inilti kaçıyor. Uzanıp elimi bir anlığına hafifçe onunkinin üstüne koyuyorum. Sonra tutuyorum. Nazik bir kararlılıkla, göğsümü kavrayana kadar onu korsajımın altına doğru yönlendiriyorum.

Sertçe dönüp gözlerinin içine bakıyorum.

OceanofPDF.com

26

VOR

O bir mucize gibi. O kadar mükemmel bir biçimi var ki, avucuma değen sıcak yumuşaklığı, benimkini delip geçen tuhaf, iki renkli gözleri.

O bunu istiyor. Beni istiyor.

Tüm yaptıklarına rağmen. Ona nasıl acı çektirdiğime rağmen.

Beni istiyor.

Görev, taç, krallık ve kaos düşünceleri artık kafamın içine sığmıyor. Ondan başka hiçbir şeye yer yok. Ona vermek istediğim her şey için, bilmesini ve deneyimlemesini istediğim her şey için. O bir mucize. Benim mucizem. Ve sahip olduğumuz zamanı boşa harcamayacağım.

Onu nazikçe okşuyorum, başparmağım meme ucunda oynuyor. Gözleri açılıyor ve dudakları küçük bir nefesle aralanıyor. Bir kez daha bana yaslanıyor, vücudu dokunuşuma karşılık olarak titriyor. Başımı eğiyorum, parmaklarım narin oyunlarına devam ederken bile güzel beyaz omzunu öpüyorum. Titriyor ve hareket ediyor, kalçaları bana doğru bastırıyor. Yuvarlak kıvrımlarının baskısının beni nasıl çılgına çevirdiğinin farkında değil mi? Belki de. Aşk ve şehvetin yolları onun için yeni. Ama yakında öğrenecek. Birlikte öğreneceğiz.

Elimi göğsünden çektiğimde itiraz eden bir inilti çıkarıyor. Bu ses o kadar tatlı ve huysuz ki dudaklarıma bir gülümseme konduruyor. Kalçalarını tutarak onu kendime doğru çeviriyorum. Kirpiklerinin altından yukarı bakıyor, gözleri hafifçe odaklanmamış. Sarhoş görünüyor. Dokunuşumla sarhoş olmuş.

Onu bir adım geri çekiyorum. Bir dansçı gibi, sessiz emirlerime göre hareket ediyor. Bir adım, sonra bir adım daha, sonra bir adım daha, ta ki ben onu yerde gezdirene ve yatağa gelene kadar. Orada onu önüme oturtuyorum. Baş karnımla aynı hizada. Nefesi göbeğime çarpıyor. Bedenim ondan istediğim şeylerin özlemiyle kabarıyor. Ama hayır. Bu an benim ihtiyaçlarımla ilgili değil. Şimdi değil. Belki de hiçbir zaman. Birlikte ne kadar zamanımız kaldığını bilmiyorum. Bildiğim şey, sahip olduğumuz zamanın ona ait olmasını istediğim.

Önünde diz çöküyorum, gözlerim onunkilerden biraz daha aşağıda. Gülümseyerek kollarını boynuma doluyor ve beni kendine çekiyor. Dudakları başka bir öpücükle benimkini alıyor. Yavaş, kalıcı. Dünyaya geri çekilip bizi beklemesini söyleyen bir öpücük.

Sonunda geri çekildiğimde, peşimden eğiliyor ve alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor. Isırığı keskin ve tatlı. Gülümsüyorum ve ağzının köşesini, çenesini, boynunu öpüyorum. Nabızı çırpınan bir kuş gibi nasıl da hızlı atıyor! Narin kolunu tek parmağımla döndürüp, önünden çekiyorum. Korsesi kayarak göğsünü ortaya çıkarıyor ve öpücüklerim daha da uzaklara, pembe meme ucuna kadar iniyor.

Faraine'in nefesi kesilir. Sırtını kavislendiriyor. Ellerini yatağa bastırıyor ve kendini bana doğru itiyor. Onun tepkileri karşısında bedenim güç ve zaferle doluyor. Onu tatmak ve kızdırmak, her santimini yutmak istiyorum. Diğer kolunu da çekiyorum, ta ki tüm korse beline düşene kadar. Yaklaşıp önce göğüslerinin arasındaki deriyi öpüyorum, sonra diğer meme ucunu dudaklarıma götürüyorum. Bu sırada ellerim eteğindeki yırtığı buluyor. Dans eden ve hafif parmaklarımla baldırlarını, dizlerini, dış uyluklarının yumuşak kabarıklığını, kalça kemiklerinin büyüleyici eğimini keşfediyorum.

"Oh, Vor!" diye nefes nefese kalıyor ve aniden başımı kavıyor. Sadece dudaklarını dudaklarıma bastırması için başımı kaldırıyorum. Kavrayışını omuzlarıma doğru kaydırıyor, çekiştiriyor, çekiyor. Beni hareket ettirecek gücü yok ama ısrarına boyun eğiyorum. Dizlerimden kalkıp onu küçük yatağına yatırıyorum ve üzerine çıkıyorum. Ondan çok daha iriyim, onu ezmeye dikkat etmeliyim. Ama o korkmuyor. Sanki bana doyamıyormuş gibi ellerini vücudumda gezdiriyor. Çıplak göğsü göğsüme bastırıyor, kalbi benimkiyle aynı anda atıyor.

Dilim tekrar ağzına giriyor. Yanıt olarak inliyor, ses saf bir zevk şarkısı. Dizini büküyor. Kalçasının sıcak iç kısmının karnımın yan tarafına bastırdığını hissediyorum. Bu dayanılamayacak kadar baştan çıkarıcı.

Elimi eteğinin altına sokuyorum. Araştıran parmaklarım gizli çekirdeğinin hassas sinirlerini buluyor.

Nefesini içine çeker, dirseklerinin üzerine fırlar. Ağzı açık, gözleri kocaman, dudakları şişmiş, ayrılmış ve nefes nefese.

Bakışlarını tutuyorum. Tekrar okşuyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye nefes alıyor.

"Hoşuna gitti mi?"

"I . . ." Dudağını ısıyor. Başını sallıyor. Okşuyorum ve vücudu tepki olarak titriyor. Kirpikleri titriyor ve gözleri odaklanamıyor.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı onunkilere yaklaştırarak. "Yukarı Dünya'nın aşağıda hapsolmuş zarif küçük bir kuşu gibisin. Sana şarkı söyletmek istiyorum. Seni uçurmak istiyorum."

Onu tekrar okşuyorum, parmaklarım onun en küçük tepkisine uyum sağlıyor. Kalçaları hareket ediyor. Baş geriye kayıyor, o güzel beyaz boğazını bir kez daha ortaya çıkarıyor. Onu öpüyorum, yalıyorum, dişlerimi nazikçe nabzının kuduz çırpınışının üzerine koyuyorum. Elim hala elbisesini yerinde tutan küçük kuşağı buluyor. Bir bükülmeyele onu ikiye ayırıyorum ve tüm çürük giysinin düşmesine izin veriyorum. Pembe kumaş kalıntıları arasında tamamen çıplak bir şekilde oturuyor ve bir kolunu bakir bir ürkeklikle göğsünün üzerinde çaprazlıyor ama korkmuyor. Kızarıyor, gözleri benimkilerle buluşmak için kalkıyor.

Bu bakış tam bir yıkım.

Dudaklarını tekrar öperim. Dolgun ve derin. Sonra elini göğsünden çekip arkasına sabitliyorum ki geri kalanını öpebileyim, enfes formunun her santimine tapabileyim. Her geçen an, kendini mutlak bir savunmasızlığa teslim ettiğini hissediyorum. Bana! Onu neredeyse

onu öldürdü. Hiç hak etmediği halde gururunun ve acısının onu uzun süre cezalandırmasına izin veren adama. Eğer bu affetmek değilse, ne affetmektir bilmiyorum.

Ne hissettiğimi ona nasıl anlatabilirim? Onun güvenini kazandığım için ne kadar onur duyduğumu? Ona vermek istiyorum. Dünyayı ayaklarının altına sermek istiyorum. Ona neşe, rahatlık ve zevk getirmek, her ihtiyacı için başvurduğu kişi olmak, her gizli özlemini gidermek istiyorum.

Ona göstermek
zorundayım. Ve
göstereceğim.
Şimdi.

Onu tekrar yatağa yatırdığımda altın sarısı saçları yüzünün etrafında toplanıyor. Ayrılmış pembe dudaklarının arasından nefes alıyor, ben onu tekrar tekrar öperken gözlerini kırpmadan bana bakıyor. Sonra avuçlarımı vücudunda gezdirirken ellerini benimkilerin üzerine koyuyor. Ağzım göğüslerinin arasından göbeğine doğru inmeye devam ediyor. Dilim hem hafif hem de durgun bir şekilde oynuyor.

Aniden utanmış gibi bacaklarını birbirine bastırıyor ve bir tarafa doğru dönüyor. Avucumu kalçasının üzerinde gezdiriyor, teninin pürüzsüzlüğüne, vücudunun kadınsı şekline hayran kalıyorum. Sonra parmaklarımı bacaklarının arasından geçirip onları birbirinden ayırıyorum.

Gözleri ani bir endişeyle parlayarak benimkilere dikiliyor. Beyninden geçen düşünceleri görebiliyorum. Erkeklerin ve kadınların nasıl birleştiğinin temellerini bilecek kadar eğitim almış. Katlanacağı acıdan. Pantolonumun ön tarafına bakıyor, hala bağcıkları bağlı, ama pantolonun ön tarafını gizleyemiyor.

artan ihtiyacımın kanıtı. Dudağını ısırđı. "Sen . . . bana karşı nazik olacak mısın, Vor?"

"Oh, Faraine." Eğildim ve karnını tekrar öptüm. "Faraine, Faraine. Nazik olmaktan fazlasını yapacağım."

OceanofPDF.com

Vor yatakta kayıyor. O kadar dar ki, yapmak üzere olduğu şey için ona yer kalmayacağından korkuyorum. Ama aslansı bir zarafetle hareket ediyor, kendini aşağıya bırakıyor, dudaklarını karnıma bastırmak için başını eğiyor.

Sonra daha da aşağıya iniyor. Ve daha da aşağı. Şimdi ağzı iç bacaklarımın yumuşak derisine karşı sıcak. Her öpücük bir damga gibi, beni zevkle yakıyor. Onun dokunuşuyla yanıyorum ve sadece bu alevin içinde tükenmeyi arzuluyorum.

O zaman beni öpmüyor. Onun yerine dili hareket ediyor. Yalama. Önce bacaklarıma, sonra . . .

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Uzanarak bir elimle başının tepesine dokunuyorum. Konuşmaya çalışıyorum ama kelimelerim küçük bir şaşkınlık ciyaklaması içinde eriyip gidiyor. Sıcak, titreyen bedenimin uzunluğu boyunca bana bakıyor. Dudakları göbeğimin hemen üzerinde geziniyor.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyor, çapkınca sırıtıyor, dudakları dolgun, dişleri parlıyor.

Konuşamayacak kadar zor nefes alıyorum. Ona güveniyor muyum? Bilmiyorum.

Kaşları çatılıyor ve gülümsemesi kayboluyor. "Durmamı ister misin?"

"Hayır!" Başımı öyle sert sallıyorum ki saç telleri gözlerimin önüne düşüyor. Onları aceleyle geri itiyorum. Göğsüm yükselip alçalıyor, tam bir nefes alamıyorum. "Oh, tanrılar, hayır. Hayır." Lütfen, durma.

Gülümsemesi geri dönüyor, kalbimi durduracak kadar yıkıcı ve güzel. "Seni uçuracağım, Faraine," diye mırıldanıyor.

Sonra ağzını indirdi. Beni öpüyor. Yalar beni.

Bir vuruş ve nefesim kesildi.

Bir tane daha ve ben onun adını haykırıyorum: "Vor!" Bir üçüncüsü ve yastığıma geri düşüyorum.

Ben onunum. Tamamen ve bütünüyle. Sahip olduğumu düşündüğüm her türlü kontrolden vazgeçtim, kendimi onun ellerine, onun korumasına bıraktım.

Ve şimdi, beni yeniden yaratıyor.

Tekrar ve tekrar beni okşuyor, sadece bizim için bir ritim yaratıyor. İnliyorum. Parmaklarım battaniyeyi kavlıyor, eklemlerim beyaz ve gergin. Kalçalarım onun temposuna göre ileri geri hareket ediyor, anlamadığım ama orada, farkındalığımın sınırında uçuştüğünü hissettiğim bir şeyin peşinden koşuyor. Çok yakın. Bir kuş kanatlarını parmaklıklara vuruyor.

Bir parçam korkuyor. Teslim olmaktan korkuyor. Özlemini çektiğim serbest kalmaktan korkuyor. Duvarlarımı yıkmaktan, ruhumun özgürce uçuşmasına izin vermekten korkuyorum.

Kafeste güvende. Saklanırken güvende.

Ama saklanmak yok. Artık yok. Buradayım, çıplak, savunmasız. Ve onun.

Kontrolün son yıpranan iplerine tutunmaya çalışabilirim ya da ... bırakabilirim.

Haykırıyorum. İçimde bir şey patlarken sırtım kamburlaşıyor ve bedenim kasılıyor. Bu taştan dünyanın ötesine, göklere doğru baş döndürücü bir şekilde yükselen ve dönen bir şey. Zevk dalgaları içimde nabız gibi atarken nefes alamadan titriyorum. Elleri kalçalarımı sıkıca yerinde tutarken, ben dönerken, kıvranırken boğazımdan derin, gırtlaktan gelen bir inilti patlıyor.

Durmuyor. Başının tepesini bir kez daha kavradığımda bile. Ve tam coşkunun geçtiğini, tekrar yeryüzüne inmek üzere olduğumu düşündüğüm anda, başka bir güçlü rüzgar beni eskisinden daha yükseğe gönderiyor.

"Vor! Oh, Vor!" Ağlıyorum.

Dudaklarının bir gülümsemeyle bana doğru kıvrıldığını hissediyorum.

28

FARAINÉ

Vor'un adı hala dudaklarımda gezinirken, altın bir sisin içinde yatıyorum. Şimdi bile, son doruklara tırmandıktan uzun zaman sonra, taşların altındaki bu dünyanın çok üzerinde bir bulutun üzerinde süzölüyormuşum gibi hissediyorum. Hiç bu kadar canlı, bu kadar bütün hissetmemiştim. Sanki kayıp bir parçam nihayet bulunmuş, geri kazanılmış ve onarılmış gibi.

Vor. Vor kayıp parça. Sesini kulağımda ilk duyduğum andan itibaren ruhum bunu biliyordu. Sanki onu her zaman ayrılmaz bir şekilde bağlı olduğumuz zaman ve mekânın ötesindeki bir varoluştan tanıyordum. O benim olduğu gibi ben de onunum.

Karnımı öpüyor, sonra dar yatakta yanıma yerleşmeden önce göğüslerimin arasına bir öpücük daha konduruyor. Birbirimize zar zor sığıyoruz, ama daha fazla yer açmak için vücudumu eğiyorum ve yüzüne bakıyorum. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen o gülümsemesine. Terden boncuk boncuk olmuş alnımdaki saçları nazikçe düzeltiyor, sonra yanağımı okşuyor. Konuşmak istiyorum, bir şeyler söylemek istiyorum. Ama duygularım, Tanrı vergisi armağanımla hiçbir ilgisi olmayan karmakarışık bir bulanıklık içinde.

"I . . . Bilmiyordum ..." sonunda yapabildiğim tek şey bu.

Alyndra düğün gecemde beni bekleyen acı ve aşığılanmayı ayrıntılı olarak anlatmıştı. Erkeklerin hayvani arzularından, içgüdülerinden ve kaba tatminlerinden bahsetmişti. Bir kadının, arzularını ona karşı kullanmayı öğrenirse, zalimi üzerinde sahip olabileceği gizli güçten de söz etmişti.

Söylediği hiçbir şeyin bu deneyimde yeri yoktu. Bu içgüdü ve acının dansı değil, şefkatin dansıydı. Bedenimi ve ruhumu hiç hayal etmediğim olasılıklara uyandıran bir tutku dansıydı. Sadece mutlak bir güven alanında gerçeğe dönüşebilecek olasılıklar.

Her zaman çok dikkatli olmak zorundaydım. Her gün her saat duyularıma saldıran fırtınalara karşı hayatta kalmamın tek yolu buydu. Savunmamı bu kadar tamamen bırakmanın, kendimi bu şekilde bir başkasına teslim etmenin mümkün olduğunu hiç bilmiyordum. Teslimiyetin bu kadar enfes olabileceğini kim bilebilirdi?

"Toplandım," diyor Vor ve gülümsüyor. Parmakları boynumdan köprücük kemiğime doğru ilerliyor ve sonunda kalbimin üzerine geliyor. "Seni bu özel zevkle tanıştıran kişi olmaktan mutluluk duyuyorum."

Kızarıyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum, aniden utanıyorum. "Yapma bunu!" diyor.

"Neyi yapmayayım?"

"Başka tarafa bakma. O garip, güzel gözlerine bakmak istiyorum."

Bakışlarımı onunkilere dikiyorum. Aramızda hiçbir engel yok. Kalbi artık bana açık ve bu açıklıkta, ruhu

Böyle bir güzellikle parlıyor. Onun bakışlarında boğulabilir ve mutlu ölebilirim.

Ellerim yukarı kayıyor, başının arkasına dolanıyor. Onu kendime çekiyorum, dudaklarını dudaklarıma bastırıyorum. Arzularıma cevap veriyor, hevesli dilimi almak için ağzını açıyor. Eli aşağı kayarak sırtıma bastırıyor, sonra daha da aşağı inerek beni kendine doğru çekiyor. Bir an önce tükendiğimi düşünmüştüm. Şimdi her zamankinden daha aç olduğumu fark ediyorum. Onun için kesinlikle açlıktan ölüyorum.

Bacağımı ona doluyorum, dizinin arkasından yakalıyorum ve onu kendime çekiyorum. Eli kalçamı kavırıyor ve bana doğru bastırdığı kabarıklığı hissediyorum. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. En azından bu konuda Alyndra'nın talimatı beni yanıltmıyor. Ellerim titreyerek parmaklarımı pantolonunun ön kısmına doğru kaydırıyorum ve bağcıklarla uğraşıyorum.

Vor inliyor ve geri çekiliyor. Uzun saçları yüzüne düşüyor. "Faraine." Sesi boğuk ve sert. "Yapamayız."

Düşen bir siperin çarpması gibi, bariyerleri aramıza düşüyor. Çok ani oldu, sersemledim. Kafamın içinde kıvılcımlar patlıyor. Şok olmuş ve kararsız bir şekilde ona bakıyorum. Fiziksel olarak hâlâ burada. Sıcak kanını hissediyorum, ihtiyacının sıkı şişmesini hissediyorum. Ama ruhu benden uzaklaşıyor. Birkaç dakika önce asla kopmayacağını düşündüğüm o bağ, o yakınlık yok oldu.

Titremeye başladım. Soğuktan değil ama korkunç bir ruh donmasından. Belki de onu doğru duymamışımdır. Belki de tanrı vergisi yeteneğim aşırıya kaçmıştır ve bir kez daha sakinleşmeye ihtiyacı vardır. Gritting

Dişlerimle ona tekrar dokunmak için uzanıyorum. Nefes nefese kalıyor, gözlerini kapatıyor.

Sonra yüzünü buruşturarak başını sallar ve yataktan kayar. "Hayır!" diye homurdanıyor. Göğsü kabararak benden uzaklaşıyor ve aceleyle pantolonunun önünü yeniden bağlıyor.

Yatakta doğruldum. Titreme şimdi daha kötü. Şakaklarımda donuk bir zonklama başlıyor. "Vor," diye nefes alıyorum, adı artık dudaklarımda coşkulu bir şarkı değil. "Vor, lütfen. Bana geri dön."

Omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı. Yüz ifadesi endişe verici. "Sana söyledim, Faraine. Bunu yapamayız. Şimdi olmaz. Belki de hiçbir zaman."

"Ama biz evliyiz. Gerçekten evliyiz." Bu soğukluğu, bu buzdan duvarı anlamakta zorlanarak ona göz kırpmıyorum. "Değil miyiz?"

"Halkımın kanunlarına göre değil. Evlilik tamamlanana kadar olmaz."

İçimde bir düğüm sıkılaşıyor. Bir elimle yırtık battaniyeyi kavrayıp yukarı çekiyorum ve çıplak bedenimin üzerine örtüyorum. "Yani bu ... Biz ... değiliz." Kelimeleri nasıl oluşturacağımı, sormaya çalıştığım soruyu nasıl şekillendireceğimi bilmiyorum.

Alnı sert ve yasaklayıcıdır. "Yasaya göre tamamlanma, belirli bir eylemi içerir. Bizim yapmadığımız bir eylem."

Düzgün düşünemiyorum. Attığı gömleğini almak, silkelemek için odayı geçmesini izliyorum. Ciğerlerime çektiğim her nefeste şakaklarımdaki zonklama artıyor. "Bana güveniyor musun?" diye sormuştu. Ve yaptım. O anda

ona güvenmeyi seçti. Tamamen. Kabaran duygular ve hisler boyunca, hepsi çok yeni, lezzetli ve korkutucuydu. Ona güvenmişim, kendimi tamamen onun ellerine bırakmışım.

"Bunu bana vermeyecek misin?" Fısıldıyorum. "İhtiyacım olan bu tek şeyi bana vermeyecek misin?"

Gözleri benimkilerle buluşmak için parlıyor. Bir buz patlamasıyla tekrar çarpıldım. Gömleğini tekrar yerine soktu. "Yapamam." Sesi sert, neredeyse öfkeli. Ancak "Bunu anlamalısın" diye eklediğinde sesini yumuşatıyor.

Anlamıyorum. Hem de hiç anlamıyorum. Hâlâ beni eve göndermeye niyetli mi? Bundan sonra mı? Birlikte yaşadıklarımızdan sonra? Onun niyetini tamamen yanlış mı anladım? Birlikte olmak için her şeyi riske atmayı seçtiğimizi sanıyordum. Düşündüm ki . . . Düşünmüştüm.

"O halde planın nedir Vor?" Sözcükler, onları söylemeye niyetlendiğimi fark etmeden önce dilimden acı bir şekilde dökülüyor. "Beni bir fahişe gibi mi kullanacaksın? Bedenimden zevk aldıktan sonra beni yoluma mı göndereceksin?"

Bu buzu kırar. Ruhundan sıcak bir alev fışkırıyor. Acı verici, ama bu acının içinde, kısıtlamasının ardında kaynayan gerçek duyguların bir kısmını yeniden hissediyorum. Tutkuyu, acıyı. "Bunu nasıl söylersin?" diye dişlerini gıcırdatıyor. "Senden hiçbir şey almadım! Verdim, yine vereceğim ve vermeye devam edeceğim. Seni asla kullanmam, Faraine! Ben o adam değilim."

Başımı sallıyorum, her kelime duyularıma bir darbe gibi çarparken sersemliyorum. "Ama bana kendini vermeyeceksin."

"Hayır. Ve sen de neden olmadığını gayet iyi biliyorsun." Artık onu göremiyorum. Karanlık kıvılcımlar görüş alanımı kapattı. Ama benden daha da uzaklaşırken ayak seslerinin odanın içinde hızla ilerlediğini hissediyorum. "Eğer ben ... bağlanırsam, nasıl bağlanacağımı çok iyi biliyorsun.

. eğer biz ... eğer babanla yaptığım anlaşma yerine getirilirse."

Bu kadar. İşte bu kadar. Vücudunu benimle paylaşmayacak. Bu da tacını paylaşmayacağı anlamına geliyor. Asla onun kraliçesi olamayacağım, asla onun çocuklarını doğuramayacağım. Az önce onunla yaşadığım zevk çok yoğundu ama tam değildi.

Tanrım, ne kadar aptalmışım! Bir an önce, onun yanında yatmanın özgürlüğüyle övünüyordum, o kadar açıkta ve yine de o kadar güvendedim ki. Şimdi tüm o güvenlik hisleri uçup gitti. Gerçekten çıplak kaldım. Muhtemelen hayatımda ilk kez.

"Biliyorum." Battaniyeyi vücuduma yaklaştırıyorum. "Tehlikede olan tüm hayatları çok iyi biliyorum. Sadece senin insanların değil. Benimkileri de. Kız kardeşlerimi öldüren adam hâlâ topraklarımı harap ediyor. Şu anda bile öldürüyor, yağmalıyor, yakıyor, yıkıyor. Babamın onu durduracak gücü yok. Son beş yıldır sahip olduğu her şeyi Ruvaen'e fırlattı. Bu yeterli değil." Yutkunuyorum, çenemi kaldırıyorum. "Gavaria'nın bu ittifaka ihtiyacı var."

Acıdan onu göremiyorum. Duvarın arkasından onu hissedemiyorum. Ama sonunda sesi bana ulaşıyor: "Bilmeliydim."

"Ne?"

"Tüm tatlılığına, tüm narin alçakgönüllülüğüne rağmen, sonuçta sen babanın kızıydın."

Bir öfke patlaması -bu sefer kendime ait- doğrudan kalbimden fırlıyor, sisi ve karanlığı geri püskürtüyor. Onu orada dururken görüyorum, gömleği hala darmadağınık, dudakları hala öpücüklerimle şişmiş. Yüzündeki acıyı görüyorum, ama aynı zamanda soğukluğu da. Sanki kendi kalbini taş sarmış gibi.

Yataktan kalkıp battaniyeleri yanımda sürüklüyorum, kraliyet giysileri gibi ayaklarımın etrafında toplanmalarına izin veriyorum. "Açık konuş Vor," diyorum. "Ya ne demek istediğini söyle ya da hiçbir şey söyleme."

Arkasını dönüyor, omzunu bana dayıyor.

"Babam iki yüzlü bir engerek yılanıdır," diye ısrar ediyorum, kelimeleri ona fırlatarak. "Benim hakkımda da mı böyle düşünüyorsun? Sanırım seni suçlamamalıyım. Ama o gecedan beri -düğün gecemizden beri- sana doğruluktan başka bir şey söylemedim. Halkımın bu ittifaka ihtiyacı var. Benim de var. Ne senin ne de babamın sarayında gölge prenses olarak kalmak istemiyorum. Öpücükler ya da iyilikler için yalvarmak, asla gerçekten özgür, gerçekten güvende olmak istemiyorum."

"Yani, kendi güvenliğini sağlamak için beni baştan çıkaracaksın."

"Seni baştan çıkarmak mı? Aramızda olanlara böyle mi diyorsun?"

"Siz buna ne diyorsunuz?"

Bana bakamıyor. Bana bakmıyor. Orada öylece durmuş, konuşamayacak kadar şaşkın, dehşete düşmüş bir halde o dokunulmaz omuzlara bakıyorum. Gerçek şu ki, onu yatağa ben çektim. Birleşme için zorladım ve bu sadece arzudan kaynaklanmıyordu. Arzu oradaydı elbette. Ama daha fazlası da vardı. Ona ihtiyacım var, vücuduna ihtiyacım var, evliliğimizin tamamlanmasına ihtiyacım var. Bu dünyadaki yerimi

korumamın tek yolu bu.

Ben konuşmayınca Vor usulca, "Ben de öyle düşünmüştüm," diye homurdanıyor ve balkona doğru dönüyor.

"Beni suçluyor musun?" Onun peşinden bir adım atarak çıkışıyla arasına girmeye çalışıyorum. "Benim yerimde olsan daha azını yapar mıydın?"

Başını sertçe çeviriyor, gözleri iki bıçak gibi doğruca beni kesiyor. "Ben asla senin yerinde durmazdım. Senin yaptığını asla yapmazdım."

"Hayır." Korkutulmayı reddederek bakışlarına karşılık veriyorum. "Çünkü sen bir erkek olarak doğma şansına sahiptin. Ben öyle değilim. Üzerinde hiçbir kontrolüm olmayan bir durumdan en iyi şekilde faydalanmak ve bunu onurum bozulmadan yapmaya çalışmak zorundayım."

"Onur mu?" Dudakları bir hırıltıyla geri çekildi. "Oynadığınız bu küçük oyuna onurlu diyebilir misiniz?"

"Günahımı itiraf ettim. Diğerlerinden? Utanmıyorum. Bu ittifakı istiyorum ve ... istiyorum. . . ."

Başını eğiyor, kaşlarının sert çıkıntısının altından bana bakıyor. "Devam et, Faraine. Doğruyu söyle."

Ama bunu söyleyemem. Şimdi söyleyemem. Onun öfkeli suçlamaları hâlâ kulaklarımda çınlarken olmaz. Sadece başımı sallayabilirim. Bir an önce kaçmasına engel olmuş olsam da, şimdi tek dileğim gitmesi, varlığının acısından biraz olsun kurtulmam. Geri çekiliyorum, kollarımı ve yumuşak battaniyeyi üzerime sımsıkı sarıyorum. Ve dilimi tutuyorum.

Vor kesik kesik nefes alır. "Bugün bir hataydı. Ama yakında düzeltilecek. Hael'e dönüş yolculuğunuz için hazırlık yapmasını söyleyeceğim. Mesajın gelmesini beklemeyeceğiz. Sen

Mythanar'ı karanlıktan önce terk edecek." Bu sözlerle birlikte döner ve pencereye doğru adım atar.

Bekle. Kelime orada, dudaklarımda. Onu söylemeye çalışıyorum, ona güç ve ses vermeye çalışıyorum. Ama yapamıyorum. Vor'un duyamadığı acı dolu bir nefesten başka bir şey değil.

Dalgalandıran perdeleri itiyor, morleth'ine biniyor ve onu uçmaya teşvik ediyor. Gidişini izleyemiyorum. Sadece orada durabilirim, ruhu benden uzaklaşırken bakışlarım yere sabitlenir. Çalkantılı duygularının acısı, aramıza koyduğu mesafe arttıkça azalıyor.

Ama acı gittiğinde, geriye sadece boşluk kalır. Ve bu çok daha kötüdür.

29

VOR

Knar'ın toynakları yere sertçe çarpıyor ve vücutumdaki her kemiği sarsıyor. Ben eyerden kayarken başını savuruyor ve bana sert bir tokat atıyor. Ağzını tokatlıyorum. "Defol!" Hırlıyorum.

Canavar, siyah paltosunu titreterek karanlık boyutuna çekiliyor ve beni yalnız bırakıyor. Bir an durup etrafımdaki dünyaya boş boş baktım. Faraine'in odasından ayrıldıktan sonra, başka bir ruhla karşılaşma riskini göze alabileceğim bir yere gitmeye dayanamadım. Bu yüzden morleth'ime saray bahçelerine kadar rehberlik ettim. Yaşayan kristal koruların içinden geçen bu yollar geçmişte benim için her zaman bir teselli yeri olmuştu. Ama şimdi . . .

Şimdi Faraine'i görüyorum. Baktığım her yerde. Taştan taşa sıçrayan güve kedilerinin cıvıltıları bana göl kenarında birlikte otururken kucağında mırıldanan güve kedisini hatırlatıyor. Canlı ametistin parıltısı bana, onunla burada ilk karşılaştığımda teninin bu ışığın altında nasıl parladığını hatırlatıyor. Yürüdüğüm yolda dün gece onu kollarımda taşıırken yürüdüm. O her yerde, her şeyde, her düşüncede, her nefeste.

Çünkü onun kalbime girmesine izin verdim. Ve bu hayatımda yaptığım en kötü hataydı.

Sarhoş bir aptal gibi sendeliyorum, ayaklarım şelaleye ve sisle örtülü göle giden yolu kendi kendine buluyor. Orada devam ediyorum, sığıklara sığıyorum ve buharlı sularda belime kadar durana kadar ilerliyorum. Tenimde boncuk boncuk nem birikiyor. Hava çok sıcak ama umurumda değil. Beni haşlamasını, bedenimi, zihnimi ve ruhumu temizlemesini istiyorum.

"Juk!" Gıcırdayan dişlerimin arasından homurdanıyorum. "Tanrılar beni en derin cehennemlere lanetlesin!"

Daha iyi bilmeliydim. Daha iyi biliyordum. Herkes beni uyardı. Ama uyarmalarına gerek yoktu. Onun varlığının kendimi kontrol etmem için ne kadar tehlikeli olduğunu başından beri biliyordum. Bıçağın ucunda dans etmek gibi. Aptal olduğum için yine de dans ettim.

Yavaşça dönüyorum. Dalgalar benden puslu göle doğru akıyor. Gözlerimin önünde Faraine'in bir başka hayalet görüntüsü beliriyor, son loşluğunda oturduğum kayanın üzerine tünemiş. Önünde diz çöküp ayaklarını yıkadığım yerde. O biliyordu. Onun için ne hissettiğimi biliyordu. Ve bu bilgiyi bana karşı kullandı. O ve onun lanetli tanrı hediyesi.

İleri atıldım, kayayı tuttum. Bir homurtu, bir zorlanma ve hepsini başımın üzerine yığıyorum. Bir kükremeyle onu gölün karşısına fırlatıyorum. Kristal duvara çarpıyor, parçalanıyor, parçaları küçük bir çığ gibi sis ve köpüğün içine düşüyor.

Göğsüm kabarıyor, başımı eğiyorum. Kafamın içinde öfke dolaşıyor. Ama dürüst olursam. Faraine'e kızgın değilim. Gerçekten değil. Hayır, bu öfke sadece benim için. Kendi aptallığım ve bencilliğim için.

Faraine'i nasıl suçlayabilirim? Bu onun suçu değil. O anlayamazdı. O Fae değil, o bu dünyadan değil. Yazılı büyünün benim t r m üzerindeki gücünü nasıl anlayabilir ki? Evliliğin gerçekleşmesi halinde sözlerle nasıl bağlanacağımı kavrayamaz.

Birden ağırlaşarak g l n kenarında dizlerimin üzerine   k yorum. Kendi beyhudeliğim ve zayıflığım beni ağırlıkları altında ezmekle tehdit ediyor. Faraine'e istediği her şeyi verebileceğimi sanmıştım. Ama o an geldiğinde, ona ihtiyaç olanı veremedim. Ona kendimi veremedim. Tam olarak değil. Çünkü ben kendime ait değilim. Ben Mythanar'ın kralıyım. Halkıma, şehrime, krallığıma aitim. Liderlik ettiğim savaşçılara ve korumaya yemin ettiğim bu dünyanın tüm sakinlerine aitim.

Tutkunun ateşi içinde, kaderi inkâr edebileceğime, onun hem kocası hem de sevgilisi olarak ihtiyaç duyduğu şey olabileceğime yarı yarıya inanmıştım. Ama ona istediği şeyi vermek beni sonsuza dek Larongar'a bağlayacaktı. Evliliğimizi tamamlamak, babasına savaşlarında hizmet etmek anlamına gelecekti. Trolde savaşçılarına, hem iyi erkeklere hem de kadınlara, yabancı topraklarda ölmeleri için önderlik etmek zorunda kalacaktım.

Başımı göğsüme yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Uzun bir nefes veriyorum. Zihnimin karanlığında Faraine'i tekrar görüyorum. Çıplak vücudunu. İnce bacakları, yumuşak göğüsleri. Belinin ve kalçalarının güzel kıvrımları. Uzun, zarif boynu.

En çok da onun yüzünü görüyorum. şaşkınlık ve zevk içinde bana bakıyordu. Dudakları şokla ayrılmıştı.

beklenmedik bir coşku. Güven dolu. Parlayan vaatlerle dolu.

Ne kadar aptalmışım! Ona bu şekilde saldırmak, onu baştan çıkarmak ve aldatmakla suçlamak, oysa başından beri hata benimdi. Onunla yalnız kalmama asla izin vermemeliydim, onun dokunuşunun, tadının, ruhunun cazibesine asla kapılmamalıydim. Diğer her şeyi unutmak çok kolaydı. Sadece bir erkek ve bir kadın olmak. Bir koca ve bir eş.

Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıp başımı kaldırıyorum ve yukarıdaki mağeranın tavanına bakıyorum. Eğer Nornala beni tüm bu taş katmanlarının arasından görebiliyorsa, birlik tanrıçasının bana ileriye doğru bir yol göstermesi için dua ediyorum. Beni Faraine'e geri götürecektir bir yol. Ama korkarım böyle bir yol yok. Kaderimizde birbirimizden uzaklaşmak var.

"Kralım!"

Sertleşiyorum, dönüp bahçelere bakıyorum. Ayağa kalkıp hızla kıyıya doğru yürürken üzerimden su dökölüyor. Hael bir köşeyi dönüp kayarak durduğunda daha sığlıktan yeni adım atmıştım. Gölün kenarında sırlıklam bir halde beni görünce şok içinde gözleri büyüdü. "Majesteleri!" Kendini toparladı ve aceleyle selam verdi. "Birisi morleth'inizin bu tarafa uçarken görüldüğünü söyledi."

"Ne oldu Hael?" Hızlanan nabzıma rağmen sesim alçak ve sakın bir şekilde talep ediyorum.

"Ben Yok."

"Yok mu?" Ona sertçe bakıyorum, soğukkanlı yüzündeki çatlakları fark ediyorum. "Ne oldu?"

"Kimse bilmiyor." Kelimeleri korkunç bir telaşla ağzından döküldü. "Kaptan Toz'la birlikte Zulmthu'da mağara şeytanlarını avlıyorlardı. Bir iz bulmuşlar ve bu iz onları Mythanar'ın derinliklerine götürmüştü. Orada bir göçük olmuş... zemin çökmüş...

." Hael bir an duruyor, sanki sonraki sözcükler yüksek sesle söylenemeyecek kadar acı vericiymiş gibi. Onları söylemeye zorluyor: "Yok, Toz ve diğer dört kişi ... düştüler. Derine."

"Ve kimse onların peşinden gitmeye zahmet etmedi mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Sadece Lur geri geldi. Tek başına çok tehlikeli olduğunu söyledi. Bir woggha yuvası vardı."

"Kaç kişi?"

"Yüz. Daha fazla. Kesin bir şey söyleyemedi."

Kanım dondu. Yüz tane mağara şeytanı mı? Tek bir yerde mi? Tek bir şeytan bile tehlikeli bir yaratıktır, bir kasabanın yarısını yok edebilir. Sürü halinde yüz tanesinin verebileceği zarar

Karthur Kanalı'ndaki parçalanmış cesetlerin görüntüsü zihnimde canlı bir şekilde yanıp sönüyor. "Onları yok etmeliyiz," diyorum. "Yok'u ve diğerlerini bulmalıyız. Ve sonra o canavarlara bir son vermeliyiz."

"Emredersiniz, Kralım." Hael selam veriyor. "Muhafızları hemen toplayacağım ve sonra-"

"Hayır!" Kelime dudaklarımdan döküldü. "Benimle gelemezsin, Hael. Bu sefer olmaz. Senin görevin Faraine'i korumak."

"Ama bunun için bana ihtiyacın var!"

Ben isterim. Bir yığın kuduz woggha ile yüzleşirken cesur kaptanımdan başka yanımda olmasını tercih edeceğim kimse yoktur.

ve dostum. Ama eğer bir şey olursa... eğer o sürü Mythanar'a girerse. . . Hayır. Faraine'in yanında Hael olmadan o canavarlardan biriyle bile karşılaşacağını düşünmeye dayanamıyorum.

"Emirlerinizi aldınız Kaptan," diyorum kararlılıkla. "Muhafızları çağırın. Sonra da prensesin odasına gidip güvende olduğundan emin olun. Yeterince açık olabildim mi?"

Hael'in gözleri umutsuz bir ateşle parlıyor. Ama çenesini kaldırıyor, çenesini ayarlıyor ve sadece cevap veriyor: "Tamamen açık, Kralım."

OceanofPDF.com

30

FARAINÉ

Kapı mandalı tıkırdıyor.

Vücudumda bir ürperti dolaşıyor. Dar yatağımın dağınıklığına uzanıyorum, tüm kaslarım gergin, kalbim boğazımda. Ellerim çıplak bedenimin üzerine kısmen çektiğim battaniyeyi kavırıyor. Mandal tekrar tıkırdıyor. Durdu. Ona bakıyorum. Ama sürgü düştü. Mahremiyetim hâlâ korunuyor, en azından şimdilik. Dudaklarımdan titreyen bir nefes çıkmasına izin veriyorum.

Birkaç saniyelik bir duraklamanın ardından kapının diğer tarafından Hael'in sesi duyulur: "Prenses? Benim. İçeride misiniz?"

Cevap vermek istemiyorum. Kendi sesime güvenemiyorum. Sanki içim oyulmuş ve boşaltılmış gibi ham ve yırtık pırtık hissediyorum.

"Beni Kral gönderdi," diye devam ediyor Hael. Kalbim boğazıma doğru fırlıyor. Kral mı? Vor mu? Benim yanımdan ayrılıp hemen muhafız yüzbaşısını aramaya mı gitti? İsteyerek ya da istemeyerek beni kendi dünyama geri götürmesini mi emretti? Onunla geçirdiğimiz o öfke dolu son anlar gerçekten de hikâyemizin sonu mu olacak?

Hael birkaç dakika boyunca dilini tutuyor. Hem kralına hem de kendi görev anlayışına sadıktır, ancak sonunda mandalı tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde tıkırdatır. "Lütfen bana cevap verin Prenses. İyi olduğunuzu bilmem gerek, yoksa ... yoksa kapıyı kırıp içeri girmek zorunda kalacağım."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Böyle bir uyarıyı görmezden gelemem, değil mi? "Evet," demeyi başarıyorum. Sonra kuru, kalın boğazımı temizleyerek tekrar deniyorum. "Evet, Hael. Ben iyiyim." Bir mucize eseri, sesim neredeyse normal çıkıyor. Neredeyse hiç titreme ya da tereddüt yok. Ama yıllar içinde duygularımı saklamayı iyi öğrendim. "Sadece biraz yorgunum. Hepsi bu."

Hael yine sessiz. Rahatsız edici derecede bilgili bir sessizlik. "Pekâlâ," diye gürlüyor sonunda. "Bana ihtiyacınız olursa hizmetinizdeyim."

Sözlü bir yanıt veremeyerek başımı sallıyorum. Kalbim ait olduğu yere, göğsüme düşüyor ve bir kez daha nasıl atacağını öğrenmeye başlıyor. Ne olmuş yani? Saçlarımdan sürüklenerek odadan çıkarılmayacağım. En azından şimdilik.

Yavaşça doğrulup elimi gözyaşı lekeli yüzümde gezdiriyorum ve odaya bakıyorum. Ne kadar boş hissettiriyor. Kısa bir süre önce duyularımı tamamen dolduran Vor'un varlığından yoksun. Nasıl oldu da her şey bu kadar çabuk ters gitti? Birbirimizi nasıl bu kadar yanlış anlayabildik?

"Juk," diye fısıldıyorum. Bu kelimenin ne anlama geldiğinden tam olarak emin değilim, ancak güçlü duygular eşliğinde yeterince sık söylendiğini duydum. Şu anda, içimdeki tek kelime bu.

Gerçek duygularımı ifade edebilecek bir varlık. "Juk!" Tekrar homurdanıyorum, ellerim yumruk oluyor.

İşte buradayım. Bir kez daha. Bu lanetli odada kapana kısıldım. Bekliyorum. Vor'un hayatımla ilgili kararlar vermesini bekliyorum. Kontrolü ele almak için çok fazla! İrademi ortaya koymak buraya kadarmış! Sözsüzce hırlayarak başımı arkaya eğiyorum ve tepemdeki sarkıtlara bakıyorum. Yüce Tanrılar, neden böyle umutlanmama izin verdim? Neden kendimi açtım, güvenimi onun ellerine bıraktım? Ne faydası vardı ki? Bir zamanlar tanrıların ilahi amaçlarına, tanrıçam Nornala'nın nihai iyiliğine inanmıştım. Benim için bir plan olduğuna inanmaya bile cüret etmiştim. Acı ve ıstırabımı amaca dönüştürecek bir plan. Vor'un yedek gelini olmak için bu dünyaya ilahi bir şekilde yönlendirilmiştim.

Bir avuç muhteşem an boyunca -vücudum tutkuyla dolup taşarken ve ruhum göklere yükselirken- her şey çok gerçek, çok mümkün, çok doğru görünmüştü.

Penceremin dışında aniden kaba trol sesleri patlak veriyor. Çok yüksekte olduğum için çok uzakta görünüyorlar ama sarayın taş duvarları sesleri yakalıyor ve açık pencereme kadar yankılıyor. Çok geçmeden bağırışlar artık tanıdık gelen morleth anırışlarıyla noktalanıyor.

Tenim karıncalanıyor. Kulaklarımın kelimeleri algılayamayacağı ya da tanrı vergisi yeteneklerimin güçlü duyguları seçemeyeceği kadar uzakta olmama rağmen, içimdeki huzursuz içgüdü kıvrılıyor. Battaniyeyi etrafıma toplayıp yataktan kayarak odanın diğer ucuna geçiyorum. Bir elimle perdeleri aralayıp balkona çıkıyorum. Yüksek mağara tavanının en parlak kristalleri çoktan

kararmaya başlıyor. Aşağıdaki avluda gölgeler uzun ve derindir. O gölgelerden, cesur trolde seyisleri öfkeli morlethleri kendi gerçekliklerinden çıkarıp bu gerçekliğe sürüklüyor. Bir sürü morleth, hepsi de toynaklarını yere vuruyor, kıvılcımlar ve kükürtlü dumanlar çıkarıyor.

Zırhların parıltısı dikkatimi canavarlardan sarayın merdivenlerinde toplanmış silahlı erkek ve kadınlara çekiyor. Geçen seferkinden çok daha fazla, toplamda yirmi, belki otuz kişi. Kalbim hızlanıyor, göğüs kemiğime çarpıyor. Neler oluyor? Ev halkından bu kadar çok muhafız toplandığına göre bir şeyler fena halde ters gidiyor olmalı. Başka bir sarsıntı mı oldu? Yeni bir felaket mi?

Vor ortaya çıkıyor. Aniden, fırtına bulutlarının arkasından çıkan ay gibi. Onu görünce bir kez daha sarsılıyorum; güzelliği ve heybeti hem dehşet verici hem de ürkütücü. Bir kolunun altında bir miğfer taşıyor, diğer eli ise ciddi sözler söylediği iri yarı bir muhafız kadının omzunu kavriyor. Kalbim acıyla sıkışıyor. Bu mesafeden bile, yüzüne bir anlık bakışım bile kanımı hızlandırmaya yetiyor.

"Vor." Onun adı dudaklarımdan nefes alıyor, sessiz bir Fısıltı. Canavarına binecek ve aramızda tek bir kelime bile etmeden bilinmeyen bir tehlikeyle yüzleşmeye mi gidecek? Keşke ona seslenmeye cesaret edebilseydim! Ama bu mesafeden beni duyamaz. Duysa bile ne diyebilirim ki? Aramızda hançerden bir duvar gibi duran çok fazla öfke var.

Parmaklığa yaslanıyorum. Battaniye omuzlarımdan kayıyor ve saçlarım çıplak tenimde serbestçe dalgalanıyor. I

Son görüşüm olabileceğini çok iyi bilerek onu seyrederken içiyorum. Korkunç bir önsezi kalbimi kavırıyor.

Belki de bu bir önsezi değildir... Belki de bu benim tanrı vergisi yeteneğimdir, aşağıdaki kadın ve erkeklerin yükselen duygu dalgalarını seziyordumdur. Gururlu Trolde savaşçıları damarlarında kaynayan korkuyu bastıramıyor. Korkunç bir düşmanla yüzleşmek için yola çıkıyorlar. Bazıları geri dönmeyecek.

Vor miğferini takar, Knar'a biner. Adamlarını ve kadınlarını gözden geçirerek hayvanı etrafında döndürür. Sonra bir haykırış ve havaya kalkmış bir yumrukla saray kapılarına doğru yol alır. Karanlık canavarlardan oluşan bir akın onun arkasında düzene giriyor. Son bir kez umutsuzca onun adını haykırmaya çalışıyorum. Boğazım sıkıca kapanıyor, sesimi hapsediyor.

Önemli değil. Kapıda, mümkün olan son anda, Vor eyerinde döndü. Omzunun üzerinden baktı. Bu mesafeden yüzünü göremiyorum, çivili miğferinin altında saklı. Ama her nasılsa, gözleri benimkilerle buluşmak için kalktığında, bakışlarımız birleşip kilitlendiğinde o anı hissediyorum.

Kalbim yerinden fırlıyor, aniden nefesimi kesecek kadar güçlü, isimsiz duygularla canlanıyor. "Vor," diye fısıldıyorum son bir kez. "Gitme. Gitme."

Sonra eyerinde öne doğru dönüyor ve yoluna devam ediyor. Görüş alanımın ötesine. Gitti.

31

VOR

Acaba balkonunun tepesinde onu bir anlığına gördüğümü hayal mi ettim? Bembeyaz omuzları çıplak, altın sarısı saçları göğsüne dökülmüş bir şekilde parmaklıkların üzerine eğilmişti. Gerçek olamayacak kadar bir rüyaya, kalbimin en derin özlemlerine benziyor.

Arkamı dönüp önümdeki yola bakıyorum. Şu anda düşüncelerimin Faraine üzerinde durmasına izin veremem. Dışarı çıkmadan önce onunla konuşmak için odasına gitmeyi dileyemem. Zaman yok. Ne Yok için, ne Toz ve diğerleri için. Ayrıca, ne diyebilirim ki? Ona ne söz verebilirim ne de özür dileyebilirim. Birlikte geçirdiğimiz zaman için özür dilemek, bahşedilen bir nimet için bir melekten özür dilemek gibi olur. Onun bu kadar isteyerek verdiklerinden asla pişmanlık duyamam. Sadece karşılığında veremediklerimden.

Ama kaderimizde birbirimiz için yazılmamışız. Kader ya da tanrılar ya da her ikisi bize karşı komplo kurdu. Neşeyle yaşadığımız o güzel anların bedeli şimdi ödeniyor; ikimizin de ödemeye hazır olmadığı bir bedel.

Elimizdeki göreve odaklanmak daha iyi. Yok'u bulacağım. Onun iyi olduğundan ve ailesine sağ salim döndüğünden emin olacağım. I

çocuğu bu göreve gönderdim. Eğer ona bir şey olursa, kendimi asla affetmem.

"Drag-hrukta!" diye bağıyorum ve Knar'ı ileri doğru mahmuzluyorum. Canavarım taş döşeli yoldan sıçıyor ve diğer morlethler onun arkasında uçuşa geçiyor. Birlikte şehrin üzerinde süzülüyoruz, çatıların ve yolların üzerinden, kubbeli tapınağın ve kulübelerin üzerinden, Pazar Yükselişi'nin ve bildiğim Mythanar'ı oluşturan tüm tanıdık yerlerin üzerinden geçiyoruz. Kendimi iki yanımda Sul ve Hael'i ararken buluyorum. Ama kardeşim Madam Ar'ın revirinde yatıyor ve kaptanım da Faraine'in yatak odasının kapısının önünde duruyor. Onlarsız yapayalnızım. Sanki sağ ve sol kollarım bedenimden koparılmış ve beni bekleyen tehlikelerle yüzleşmek için sakat ve yalnız bırakılmışım gibi.

Yüksek şehir kapılarının üzerinden, şehri mağara duvarlarına bağlayan uçurum köprülerine doğru uçuyoruz. Eyerimde dönüyorum. "Yolu göster!" Sağımda at süren Lur'a sesleniyorum.

Çektiği çileden sonra gri ve gergin görünüyor. Şüphesiz Toz ve diğerleri için endişeli ve onlar olmadan döndüğü için suçlu. Cesurca, morleth'inin başını aşağıya doğru çeviriyor. Onu takip ediyoruz, şehrin altındaki uçuruma, köprülerin altına dalıyoruz. Aşağı, aşağı ve daha da derine, ta ki kızgın nehrin yükselen öfkesi zırhımızı ısıtıp tenimizi terletene kadar.

Tam daha aşağıya güvenli bir şekilde inemeyeceğimizi düşünmeye başlamıştım ki, Lur morleth'inin başını çekip onu düz uçuşa yönlendirdi. Burada karanlıkta, mağara ışıklarından ve şehrin parıltısından uzakta, morleth çok daha mutlu, akıcı ve

zarif, mürekkep gibi siyah lekeler gibi, sadece fiziksel formlarına tutunuyorlar. Lur bir ıslık çalıyor ve taş duvardaki bir çatlağı işaret ediyor.

Bakışlarımı kısıyorum. Ciddi olamaz! Rapor ettiği inin girişi burası mı? Toz ve diğerleri Woggha izini buraya kadar, şehrin temellerinin altına kadar takip mi ettiler? Her nasılsa, şu ana kadar bunun gerçekten mümkün olduğuna inanmamıştım.

Morleth'imiz, aşağıdaki nehirden gelen sıcak hava akımları üzerinde daireler çizerek bir bekleme düzeninde uçuyor. Bu mağara girişi bir morleth için çok küçük. Bineklerimizi geride bırakmak zorundayız. Lur da dahil olmak üzere dört binicime beni takip etmelerini işaret ediyorum. Sonra Knar'ı cesaret edebildiğim kadar duvara yaklaştırarak mesafeyi lyorum ve eyerden atlıyorum. Korkunç, ağırlıksız bir an boyunca, o ölüm dalışının üzerinde havada asılı kalıyorum. Sonra duvara çarpıyorum, tutunuyorum, çıkıntıyı yakalıyorum. Birkaç hızlı nefes alıp vermeye kendimi toparlıyor ve mağaranın girişinde duruyorum.

Karanlık derin. Ve sıcak. En iyi kristalle bile Miğferim ateşlendiğinde, gölgeler beni ezecekmiş gibi hissediyorum. Yine de mağaraya girip Lur ve diğer üçünün bana katılması için yer açıyorum. "Sırada neresi var?" Nefeslerini toplayıp benimle birlikte karanlığın içinde durduklarında soruyorum, gözleri kristal ışıltısında parlıyor.

"Dümdüz ilerle," diyor Lur. "Tnel kıvrılıyor ve yaklaşık yirmi metre sonra dik bir düşüşe geçiyor, ama dallanmıyor." "Yolu ben gstermeliyim Kralım," diye eklemekten önce bir an tereddüt ediyor.

Ama başımı sallıyorum. Eğer bu karanlık yolun sonunda gerçekten de bizi bekleyen yüz woggha varsa, canlı kalkanım olması için önüme kimseyi göndermeyeceğim. "Yakın durun. Dikkatli olun," diyorum. Sonra kılıcımı çekerek dar patikada ilerlemeye başlıyorum. Çok yakın duvarların yaklaştığını hayal etmemek zor. Ama insan kanıma rağmen, kalbim trolde. Böyle bir zayıflığa boyun eğmeyeceğim. Ait olduğum yer taşın altındaki karanlık.

En parlak ışığın yolumu aydınlatması için başımı eğiyorum ve adımlarımı dikkatle seçiyorum. Uzman olmasam da, bu mağaranın son zamanlarda meydana gelen kıpırdanmalardan birinin neden olduğu nispeten yeni bir oluşum olduğundan şüpheleniyorum. Herhangi bir sayıda woggha için mükemmel bir saklanma yeri.

Önümdeki duvarda parıldayan ışık, bir duvarı ortaya çıkarıyor.

Mavi bir leke. Kan.

Duruyorum. Lur arkamdan yaklaşıyor, "Yaklaşıyoruz," diye fısıldıyor.

"Bu yolu tanıyor musunuz?" Soruyorum.

Başını sallıyor, yüzü kaskının siperliği altında belirsiz. "Bu işaretleri hatırlamıyorum, ama ... o kan ... Canavarlardan biri Hud'ı yakaladı ve sürükleyerek götürdü. İşte o zaman Toz ve Yok onun peşinden gitti ve yer ayaklarının altından kaydı."

Başımı salladım. Arkama dönüp baktığımda, arkamdaki dar alanda kalabalık olan diğerlerinin geniş gözlerine bakıyorum. Sessizlik için bir işaret veriyorum. Eğer yakınlarda gerçekten mağara şeytanları varsa, en ufak bir ses onları rahatsız edebilir, dikkatlerini çekebilir. Biz

Yine ilerliyoruz, her zamankinden daha temkinli, adımlarımız neredeyse hiç ses çıkarmadan yolumuza devam ediyoruz.

Birden ışığım ayaklarımın dibindeki bir taşın kenarında parıldıyor. Ötesinde zifiri karanlık bir boşluktan başka bir şey yok. Görünüşe göre çukuru bulduk. Başımı kaldırıp siyahın ötesini görmeye çalışıyorum. Işık çemberim patikanın tekrar başladığı uzak tarafa ulaşabiliyor. Her iki tarafta da dik duvarlar yükseliyor ve aşağıda ... Aşağıda dokuz cehennemin en derinine açılan bir ağız da olabilir.

Lur arkamdan yaklaştı, sesi kulağıma hafif bir tıslama gibi geliyordu. "Düştükleri yer burası," dedi. "Toz. Yok. Ve diğerleri."

Başımı salladım. Sonra temkinli bir şekilde aralığın kenarına kadar sürünüyorum, başımı eğiyorum ve en güçlü ışığımı içeriye doğru tutuyorum. Parmağımın tek bir dokunuşuyla parlıyor ve ışığını daha geniş bir alana yayıyor.

Keskin bir nefes çekiyorum.

Haklıymışım. Burası cehennemin ağız. Ve çukurun duvarları boyunca cehennem zebanileri taşlara tutunmuşlar. Gözsüz yüzleri tüysüz kollarının altında sıkışmış. Büyük çengelli pençeleriyle asılı duruyorlar. Yüzden fazla var. Çok daha fazla. İki yüz, üç yüz . . . Hepsini göremiyorum. Yalnız woggha'nın böyle bir araya gelebileceğini hiç düşünmemiştim. Ve bu kadar yukarıda da değiller. Onlar Derin Sakinler, aşağı ülkelere, kızgın nehirlerin arasına aitler. Yine de buradalar.

Başımı sessizce sallıyorum, gördüğüm her şeyi anlamaya çalışıyorum. Bir gümüş parıltısı ve ikinci kez bakmak için hızla dönüyorum.

Zırh. Bir sırt plakası. Adamlarımdan biri, neredeyse 50 fit aşağıda. Böyle bir düşüşten kurtulabilir miydi? Belki de kurtulamazdı. Ama kesin olarak öğrenmeliyim.

Dönüp Lur'la göz göze geliyorum. Başını sallıyor, korkudan konuşamıyor. "Burada bekle," diyorum ona. Gözleri açılıyor ve cesaret edebilseydi itiraz edeceğini biliyorum. Tanrılara şükürler olsun ki Hael'i yanımda getirmedim. Yapmak üzere olduğum şeyi denememe asla izin vermezdi.

Uyuyan şeytanların hiçbirini rahatsız etmemeye özen göstererek damın kenarından sallanıyorum. En azından woggha uyurken, mışıl mışıl uyurlar. Çok az şey onları rahatsız edebilir. Duvara tutunmama yardımcı olması için ön kolumdan çıkan dikenleri kullanarak inişe başlıyorum. Hareketsiz mağara şeytanlarının etrafında dolaşmak zor bir iş. Dikkatle hareket ediyor, mümkün olduğunca az ses çıkarıyor ve rahatsızlık veriyorum. Adamlarımdan biri peşimden gelmeye başladı ama başımı sallayınca durdu. Riske katkıda bulunmalarına izin vermeyeceğim.

Bir sonraki dayanağımı kontrol etmek için aşağı bakarken ışığım bir şeyin üzerinde yanıp sönüyor. Kısa süre durdum. Bir yüz, bir trol yüzü. Tanıyınca kanım dondu. Hud. Birkaç yıldır muhafız birliğimde görev yapan cesur bir adam.

Başı, boynu, omuzları ve gövdesinin bir kısmı uyuyan bir woggha'nın üst kollarında tutuluyor. Geri kalanının nerede olduğunu bilmiyorum.

Boğazımdaki safrayı yutuyorum. Sonra uyuyan şeytanın yanına tırmanıyorum, kemerimden bıçağı çıkarıyorum ve kafatasının tabanına saplıyorum. İçinden küçük bir ürperti geçiyor

Vücut. Düşerken Hud'ın kalıntılarını da beraberinde taşır. Diğer şeytanların hiçbiri kıpırdamıyor.

Kalbim zonklayarak devam ediyorum. Şimdi düşmüş adama yakınım, onun ilk başta düşündüğüm gibi bu çukurun zemininde değil, bir çıkıntının üzerinde yattığını fark edecek kadar yakınım. Çukurun kendisi çok daha derine iniyor. Daha aşağıda, woggha daha yoğun bir şekilde toplanmış. Tanrılar bizi korusun! İlk hesaplamalarım çok tutucuymuş. Burada, tüm Yeraltı Âlemi'nde yaşadığını düşündüğümde daha fazla şeytan var. Bir şey onları yaşam alanlarından yukarı bölgelere sığınmaya itmiş olmalı. Bir şey . . . Ne olduğunu tahmin etmeme gerek yok.

Duvarı bırakıp düşen muhafızımın yanına koşmadan önce ağırlığımı çıkıntıda deniyorum. Göbek üstü yatıyor ve bir kolunu aşağıdaki karanlığa uzatıyor gibi görünüyor. Diz çöküp onu omuzlarından yakalıyorum. Bir hamleyle onu kollarımın arasında yuvarladım.

Bu Yok. Yukarıdaki ve aşağıdaki tüm tanrılara şükürler olsun!

Çabayla, adını geri yutuyorum. Onun yerine vücudunda travma izleri arıyorum. Bacağı kırılmış, korkunç bir açıyla bükülmüş. Zırhının büyük bir kısmı parçalanmış, büyük parçalar kopmuş. Çok sayıda yaradan kan akıyor. Ama yaşıyor. Bir mucize eseri hayatta.

Yavaşça yanaklarını okşuyorum. Yok kıpırdıyor. Genç, çocuksu alnı buruşuyor ve dişleri acıdan yüzünü buruşturuyor. Yavaşça gözlerini açıyor, bakışları odaklanmamış ve tuhaf. Sonra beni gördü. Keskin bir nefes çekerken elimle ağzını kapatıyorum. Başımı sallayarak bakışlarımı etrafımızda gezdiriyorum.

uyuyan şeytanları gösterir. Yok'un gözleri genişler. Anladığını başıyla onaylar.

Çocuğu dikkatlice oturur pozisyona getiriyorum. Yok yüzünü buruşturuyor ama acı dolu iniltilerini yutuyor. Sonra aniden dönüp altımızdaki karanlığı işaret ediyor. Hemen cevap vermeyince elimi sıkıca kavriyor ve bakmam için beni zorluyor. Kenara doğru eğildim, ihtiyatlı bir şekilde en güçlü ışığımı açtım.

Toz bir metre daha aşağıda yatıyor. Ölmüş. Zırhı sıyrılmış. Mağara şeytanının pençeleri sert taş postunu delmiş, gövdesini yırtıp açmış ve bağırsaklarını dökmüş. Kemirilmiş görünüyor. Vahşileşmiş. Bu açıdan yüzünü göremediğim için şükrediyorum.

Geri çekiliyorum. Midem bulanıyor. Toz benim arkadaşımdı. Hud da öyleydi.

Onların başına gelenler yukarıdaki şehirdeki insanların başına gelmemelidir.

Çenemi sıkıyorum. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Yok'un üzerine eğilerek dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum. "Hadi seni buradan çıkaralım. Sonra bu guthakug şeytanlarıyla ilgileniriz."

Yok başını sallar. Sessiz gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor. Onu suçlayamam. Ondan daha küçük bir adam şimdiye kadar korkudan ölmüş olurdu. Çocuğa ayağa kalkmasını işaret ediyorum ama bunu başaramıyor, bacağının üzerinde duramıyor. Omzumdan tutup beni kendine çekiyor ve kulağıma doğru soluk soluğa, "Bırakın beni Kralım. Sizi sadece yavaşlatırım."

Sanki böyle bir planı düşünecekmişim gibi. "Sırtıma bin," diye cevap verdim. "O cılız kollarını kullan ve sıkı tutun, duydun mu?" Yok başını sallıyor, ama ben hırlayarak ekliyorum, "Şimdi."

Yok titriyor, başını sallıyor. En parlak ışığın altında taş gibi gri, ama omuzlarımı kavradığında içindeki gücü hissetmek beni rahatlatıyor. Yeterli olacak mı bilmiyorum. Ama onu bırakmayacağım. Eğer bırakırsam Hael beni asla affetmez.

Tırmanmaya başladım. İlk başta bunu başarabileceğimden emin değilim - dik bir kayalıkta, uyuyan şeytanların arasında, sırtımda Yok'un ölü ağırlığıyla ilerleyemem. İçimin derinliklerinden, bana yardım etmesi için atalarımın, kadim Trolde krallarının gücünü çağırıyorum. Yavaş, yavaş yukarı çıkıyoruz. Arada sırada, bir şeytanın çok yakınından geçerken, Yok'un kanının kokusu onları uyandırıyor gibi görünüyor. Bir ya da ikisi hafifçe kıpırdıyor. Kıvrılmış dudaklar, parlayan dişler görüyorum. Eğer biri uyanırsa, bu o olacak. Vahşi hırıltıları yakında diğerlerini de uyaracak ve çabucak yutulmamız için dua etmekten başka yapabileceğim bir şey kalmayacak.

Ama karanlık tanrımız halimizi görüyor olmalı ki bir şekilde çukurun tepesine ulaşıyoruz. Lur'un güçlü elleri Yok'un kolunu kavrayıp ağırlığını sırtımdan aldığında o kadar rahatlıyorum ki neredeyse kendimi kaybediyorum. Ama yiğit bir savaşçı olan Jork beni elimden yakalıyor ve yanına çekiyor. "Sen lanet olası bir delisin Koca Kral," diye fısıldıyor neredeyse saygıyla.

Ben de sırtıyorum. Sonra bir kez daha çukura bakıyorum. Bu kadarını alt edecek kadar savaşçı getirmedik. Uzun bir atışla değil. Geri çekilme işareti veriyorum. Yeniden toplanmalıyız,

gerçek bir planla geri gel. Belki baş mühendisim bir patlayıcı hazırlayabilir ve onları güvenli bir şekilde gömmek için bir yol buluruz. Bu inin doğrudan şehrin altında olduğu düşünülürse zor bir iş ama bunu başarabilecek biri varsa o da Ghat'tır.

Yok'u Lur'dan geri alıyorum ve geçitte bana eşlik etmesi için başımı sallıyorum. Bundan hoşlanmıyor ama hiçbirini itiraz etmeye cesaret edemiyor. Jork arkamızı korurken Yok ve ben diğerlerinin biraz gerisinden sürüklenerek onu takip ediyoruz. Çukurdan yeterince uzaklaştığımızda, "Ne oldu?" diye fısıldıyorum.

"Emin değilim." Yok acıdan dişlerini sıkarak nefes veriyor. "Bir woggha'yı takip ediyorduk ve Hud ilerideydi. Birden çığlık attı. Orada ... kan vardı ..."

Sesi kesiliyor. Önce bayılmış olabileceğini düşündüm. Sonra ayaklarımın altında bir titreme hissediyorum. Aşağıya bakıyorum. Küçük taşlar ve çakıllar titreşmeye ve hareket etmeye başlıyor. İki yanımızdaki duvarlar titriyor, toz ve molozlar başımızın üzerine dökülüyor.

"Brace!" Diğerlerine bağıyorum.

Benim uyarıma ihtiyaçları yok. Kendilerini taşa yaslayıp sıkıca tutunuyorlar. Biri çığlık atıyor, düşen bir kaya çarpmış. Bir adam dengesini kaybediyor ve Lur'un üzerine yuvarlanıyor. Yok'u duvara yaslayıp vücudumla onu korumayı başarıyorum. Lur'un her parlayışında, duvarların çöküp bizi ezdiğine inanıyorum.

Uzun sürmez. Büyük bir kıpırdanma değil, muhtemelen yukarıdaki şehirde hissedilecek kadar güçlü bile değil. Lur ayağa kalkmaya çabalıyor ama ne kendisi ne de diğerleri zarar görmüş gibi görünmüyor. "Herkes iyi mi?" Sesleniyorum.

Teker teker cevap veriyorlar ve birkaç adım arkamdaki Jork ile son buluyorlar. "Hayatta ve tek parça halinde, Büyük Kral!" diye homurdanıyor. "Tek umudumuz-"

Arkamızdaki geçitte korkunç bir ılık yankılanırken sözünü kesiyor.

Donup kalıyoruz, birbirimize bakıyoruz. İlkinin başka bir ılık izliyor. Sonra bir tane daha.

Ve bir tane daha.

Başımı yavaşça patikaya doğru çeviriyorum. Hâlâ ışıl ışıl parlayan lor kristalim, yoğun gölgelerin arasından geniş bir alana ışık saçıyor.

Onu görüyorum. Kıvranan formların ilki. Arkamızdaki dar yolda ilerliyor.

Boğazımdan tek bir kelime döküldü: "Kaç!"

Ayaklarımın altında bir sarsıntı gümbürdüyor.

Ocağımın önündeki sandalyelerden birinde boş boş oturuyor, dans eden ay ateşi alevlerine bakıyorum. Pencerenin dışı karanlık. Ne zamandır böyle, taş gibi hareketsiz olduğumu bilmiyorum. Başım bir elimde ağır ağır duruyor, gözlerim donuk ve donuk.

Ama sonra oda titremeye başlıyor. Duvarlardaki taşlar homurdanıyor ve midem bulanıyor. Koltuğumun kollarını kavrayarak dimdik oturuyorum. Bir an için zihnim bunun en son ne zaman olduğunu hatırlıyor. Ancak o zaman Vor'un kucağına sığınmış, düşen taşların en kötüsünden korunmuştum.

Artık böyle bir sığınak yok.

Ne olduğunu tam olarak kavradığımda ise sarsıntı neredeyse sona ermiş oluyor. Sonra odadaki mobilyaların tek bir çubuğunu bile rahatsız etmeden tamamen duruyor. Ellerim hala sandalyenin kollarına yapışmış ve bakışlarım bir o yana bir bu yana savruluyor olsa da, herhangi bir hasar belirtisi tespit etmiyorum. Neredeyse rahatsızlığı hayal edip etmediğimi merak edeceğim.

Sonra Hael kapıya vurur, sesi bir havlamadır: "Prenses? Prenses, iyi misiniz?"

Yani, hayal etmedim. Hael saatlerdir sessizce nöbet tutuyor. Aramızdaki duvarda ondan gelen küçük huzursuz duygu titreşimleri hissettim, ama daha fazlasını değil. Şimdi, duyguları yükseliyor.

"Evet, Hael," diye cevap veriyorum, başka hiçbir şey yapmasa bile o vuruşunu durdurmasını sağlamak için. "Ben iyiyim."

Korumam bir an sessiz kaldı. Sonra, "Lütfen, Prenses. Kapının kilidini açın. Orada barikat kurmuş olmanız doğru görünmüyor. Ya bana ihtiyacınız olursa ve ben size yeterince hızlı ulaşamazsam?"

Uzun bir iç çekerek gözlerimi kapatıyorum. Tek girişi olan üst kattaki bir odada bana saldırmak için ne tür bir tehlike bekliyor? Yine de onu sonsuza dek erteleyemem. Yavaşça, sertçe ayağa kalkıyorum. Vor'un gidişinden bu yana geçen saatler içinde gardıropta bulabildiğim en basit elbiseyi giydim. Koyu renk ve biraz ağır, kumaşı zengin boncuklu, uzun kollu ve göğsümde derin bir V var. Bana hiç yakışmıyor ama en azından biraz örtüyor.

Eteği önümden çekerek kapıya doğru ilerliyorum ve sürgüyü kaldırıyorum. Tek kelime etmeden arkamı dönüp pencereye doğru ilerliyorum ve kapı açıldığında sırtım kapıya dönük bir şekilde duruyorum. Hael'in bakışlarının arkamdan bana sabitlendiğini hissediyorum. Endişe ondan ısı dalgaları gibi yayılıyor. "İyi misiniz Prenses?" diye soruyor.

"Evet, Hael," diye cevap veriyorum etrafıma bakmadan.

"Ben iyiyim." Gitmiyor. Orada kalıyor, sorular üretmeye çalışıyor. Acaba bu sabahki fasıl sırasında kralıyla aramızda geçenlerden şüpheleniyor mu? Şüphelenmiyor.

Bu tür özel konuları onunla tartışmakla ilgilenmiyorum. Bırakalım kendi merakı içinde boğulsun.

Yüzümü soğukkanlı ve ilgisiz çizgiler haline getirerek sonunda topuklarımın üzerinde dönüyorum ve korumamın karşısına dikiliyorum. "İstediğiniz bir şey var mı, Yüzbaşı?"

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırır. Sonra başını hızlıca sallayarak, "Yok bir şey Prenses. Siz iyi olduğunuz sürece sorun yok. Kıpırdanmalar sizi rahatsız etmedi mi?"

"Rahatsız mı görünüyorum?"

"Hayır. Kesinlikle olmaz." Geri çekilmeye başlar. Bir eli kapıya uzanıyor.

"Bekle."

Hael durdu. Gözlerimi yakalayınca kaşları çatıldı. "Kral nereye gitti?" Soruyorum. O tereddüt edince, ben bir adım daha yaklaştım, siyah elbisem arkamda sürükleniyordu. "Morleth atlılarının toplandığını balkonumdan gördüm. Ağır silahlıydılar."

Hael'in bakışları benimkilerden uzaklaşıyor. Kalbinde beni irkiltmeye yetecek kadar güçlü bir endişe nabızı atıyor. "Bazı sorunlar oldu," diye itiraf ediyor.

"Ne tür bir sorun?"

"I . . . Yapmam gerektiğinden emin değilim ..." Sanki geri çekilmek istiyormuş gibi bir adım geri atıyor. Sonra başını eğiyor ve derin bir nefes alıyor. "O benim kardeşim. Tehlikede olabilir."

Kaşlarım gerildi. "Yok mu?" Hael başını sallıyor.

"Ne tür bir tehlike?"

Hael cevap vermek için ağzını açıyor. Ancak o daha bir kelime bile edemedi bir çığlık bilincimi yırtıyor. Zayıf bir çığlık. Uzak. O kadar uzak ki, gerçekmiş gibi hissettirmiyor. Ama acısı, keskinliği beni ayağa kaldırmaya ve döndürmeye yetiyor. Donup kaldım, kulaklarımı zorladım. Uyanık bir rüya gibi uzak ikinci çığlık geldiğinde, onu duymadığımı fark ediyorum. Tepki veren benim tanrı vergisi yeteneğimdi.

"Prenses?" Hael odaya geri döndü. "Sorun nedir?"

Sessizlik için elimi kaldırıyorum. Bir kez daha pencereye dönerek perdeleri itiyorum ve balkona, lor ışığının altına çıkıyorum. Mythanar, sakinleri tarafından kullanılan pek çok ışık kaynağıyla hâlâ ışıltılı parlıyor, sokaklar her zamanki gibi canlı, hareketli ve hayat dolu. Vor'un sarsıntılar olarak adlandırdığı kıpırdanmalar fazla rahatsızlığa neden olacak kadar güçlü değildi. Peki bu hissettiğim şey ne? Ellerimi parmaklıklara dayayıp açık alana doğru eğildim. Bunu hayal mi ettim? Duyularım önceki olaylardan dolayı hâlâ çok mu perişan, bana oyun mu oynuyorlar?

Ah! İşte yine. Silik, yankılanan. Ama gerçek.

Çığlık atıyor.

Terör.

Gözlerim açıldı.

Şehrin aşağısından, surlara yakın bir yerden korkunç siyah bir dalga yükseliyor gibi. Tanrı vergisi varlığım geri çekiliyor ama geri dönemiyorum. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen, çok büyük bir karanlık ve duygu dalgası. Gittikçe yükseliyor

süpürüyor, şehri dalgalandırıyor, sokak sokak yutuyor.

"Tanrılar!" Fısıldıyorum. Orada durmaktan başka bir şey yapamıyorum. İzliyorum. Kara, kaynayan dehşet büyüdükçe, tüm Mythanar'ın üzerinde yükselene kadar. Bir tepe noktasına geliyor.

Çığlık atıyorum, üzerime düşmeden hemen önce iki elimi de zayıf bir savunma için kaldırıyorum.

Uzarlarda bir yerde Hael'in "Prenses!" diye bağırdığını duyuyorum. Ama ben çoktan bir yığın haline gelmiş, duyularım karanlığa gömölürken çığlık atmaya başlamıştım.

OceanofPDF.com

33

VOR

Önümüzdeki mağara ağzından ışık parıltıyor.

Onun için yarışıyoruz. En güçlü kristallerimiz parlıyor, gölgelerimizi dar duvarlara vahşi hayaletler gibi düşürüyor. Diğerlerinin çoğu benim önümde, engebeli zeminde tökezleyip sendeliyorlar. Ben yavaşım, Yok'un ağırlığı omzumda.

"Bırak beni!" diye haykırıyor nefes bulabildiğinde. "Ben çok ağırım! Bırakın beni!"

Cevap vermeye zahmet etmiyorum. Bu çocuğu o sürünün eline bırakma şansım yok. Bunun yerine, başımı eğiyorum, lorstumu ayaklarımı aydınlatacak şekilde açıyorum ve sadece koşuyorum, koşuyorum, koşuyorum.

Patikadan hızla yukarı çıkıyoruz. Adamlardan ilkinin mağara girişine ulaştığını görmek için tam zamanında bakışlarımı kaldırıyorum. Orada o küçük çıkıntıdan başka bir şey yok, gidebileceği hiçbir yer yok. Duruyor, kolları dönüyor. Arkasındaki adam yeterince hızlı yavaşlayamıyor ve onu sırtından vuruyor. Sadece şans eseri ikisi de bir taşa tutunmayı başarır ve düşmekten kurtulurlar.

"Tırman!" diye bağıyorum. Sesim, woggha çığlıkları ve ciyaklamalarının yükselen kakofonisi içinde neredeyse boğuluyor. Her biri aynı anda aynı sonuca varıyor. Duvara doğru salınarak olabildiğince hızlı tırmanmaya başlıyorlar. Tabii ki umutsuz. Hiçbir trolde bir woggha'ya tırmanamaz. Ama bu, dışarıda bekleyen atlılara bizi görüp yardımımıza gelmeleri için bir şans verebilir.

Lur benden önce mağaranın girişine ulaştı. Dönüyor, sığıyor, duvara tutunuyor ve kendini bir örümcek gibi hızla yukarı çekiyor. Artık sadece birkaç adım gerideyim, hâlâ Yok'a sıkıca tutunuyorum. Jork arkamızdan geliyor. Birden ılık attığını duyuyorum.

Dönüyorum. Dönmemeliydim. Açıklığa çok yakınım ama yine de dönüyorum ve arkama baktığımda Jork'un bir mağara şeytanıyla boğuştuğunu görüyorum. Yeşil köpük derisine dökülürken, şeytanın yırtıcı çeneleri yüzüne birkaç santim kala açılıp kapanıyor. Pençeleri zırhını yırtarken bile onu boğazından kavırıyor ve uzak tutuyor. Buz omurgamı donduruyor. Tüm içgüdülerim geri dönmemi, ona yardım etmemi söylüyor. Ama Yok... eğer çocuğu bırakırsam...

Jork kafasını çevirir. Korkunç bir yarık alnından bir gözüne doğru mavi renkte fışkırıyor. "Git!" diye kükrer. "Git buradan!"

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve yarışa devam ediyorum. Jork ve savaştığı zebaninin arkasındaki dar geçitte tıkanan woggha'ların çığlıkları kulakları sağır ediyor. Yakında onu alt edecekler. Zavallı Hud ve Toz'a yaptıkları gibi onu da parçalara ayıracaklar.

Ama bu çocuğu buradan sağ salım çıkaracağım. Yapacağım son şey olsa bile.

Açıklığa ulaştık. Yukarıda, binici arkadaşlarımızın morleth'lerimizi bize doğru getirdiğini görüyorum. Ben izlerken bile Lur duvardan fırlıyor, hayvanının eyerini yakalıyor ve kendini onun üzerine çekiyor. Diğerleri henüz beni fark etmedi ve ben de Knar'ı göremiyorum. Aptal canavar bu fırsatı değerlendirip kendi boyutuna geri mi döndü? Şansıma!

"Dayan Yok," diyorum ve çocuğu çukurdan taşırken yaptığım gibi omuzlarıma geri sallıyorum. Bir sonraki an tırmanmaya başladık. Tırmanışında bana yardımcı olması için bileziklerimdeki çivileri kullanıyorum ve Yok kalan tüm gücüyle bana tutunuyor. Zayıfladığını hissediyorum. Başarabileceğinden emin değilim.

"Kralım!"

Bu Lur. Canavarını bize doğru yaklaştırdı. Yok'a bir el uzattı. "Yakala onu, evlat!"

Delikanlının beni kavrayışını ayarlaması ve bir eliyle uzanması için yeterince uzun süre hareketsiz duruyorum. Parmakları Lur'un kilere sürtünüyor.

Bir mağara şeytanı mağaranın ağzından dışarı fırlar. Vahşi, hırıltılı ve tamamen delirmiş bir halde doğruca morleth'inin üzerine atlıyor. Canavarı havada geriye doğru kükrüyor ve Lur neredeyse koltuğunu kaybederken küfrediyor. Woggha çığlık atarak düşüyor. Diğerleri geliyor, mağara ağzından dışarı akıyorlar. Birçoğu da düşüyor, geri kalanlar ise düz bir zeminde koşar gibi kolayca uçuşumun kenarından yukarı akıyor. Onları geride bırakmamın imkanı yok.

"Geliyorlar!" Yok ağlıyor.

"Fark etmiştim," diye hırslıyorum dişlerimin arasından. Yukarıda, duvardaki diğer adamlardan biri morleth'ine doğru bir sıçrama yapıyor. Iskılıyor, düşüyor ve canavar peşinden dalıyor. Sadece onu yakalayacağını umabiliyorum ama dönüp bakamıyorum. Tırmanıyorum, tırmanıyorum, olabildiğince hızlı. Woggha iki yanımdaki uçurumdan yukarı akıyor. Bir tanesi bacağımı yakalıyor, pençeleri zırhıma takılıyor. Çekiştiriyor ve neredeyse tutuşumu kaybediyorum.

Aniden bırakıyor, iğrenç bir çığlık atıyor ve düşüyor. Döndüğümde Lur'un morleth'inin üzerinde, kılıcı şeytanın kanıyla lekelenmiş bir şekilde hızla geçtiğini görüyorum. Diğer atlılar canavarları benden uzak tutmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Ama Knar nerede?

Sağ tarafımda bir başka woggha bizimle aynı hizaya geliyor. İğrenç, gözsüz başını çeviriyor, sanki aniden bizi fark etmiş gibi. Ağız açılıyor. Rotasını bize doğru değiştirirken uzun dili ağızla kırbaçlanıyor. Bir elimle duvarı bırakıyorum ve kemik kaplı kafatasının düz kısmına bir yumruk indiriyorum. Darbe onu şok etmiş gibi görünüyor ama sadece bir anlığına. Kükreyip tekrar saldırıyor, pençelerini yüzüme geçiriyor.

Yok'un kollarının gerildiğini hissediyorum. Nefesi kulağıma çarpıyor.

Ne yapmak üzere olduğunu biliyorum. Ben tepki vermeden önce. Onu durdurmak için hareket edemedim önce. Biliyorum.

Çocuk sırtımdan fırladı, boynundaki woggha'yı yakaladı. Orada sallanıyor, kırık bacağı işe yaramıyor, elleri tutunmak için çırpınıyor. Tutuşunu ayarlıyor, sertçe sıkıyor. Sağlam olan tek bacağı duvara çılgınca tekme atıyor.

"Hayır!" Bir elimi kaldırıp kendimi onlara doğru savurmaya çalışıyorum. Diğer elim kayıyor. Duvara tutunmak zorunda kaldım. "Hayır, Yok!

Dur!"

Yok kollarını canavarın boğazına dolayarak sertçe sıkıyor ve tutuşunu ayarlıyor. Başını sallıyor, tüm vücudu kıvranıyor. Yok bırakmıyor. Sağlam olan tek bacağıyla duvara bastırıyor. Dişlerini gıcırdattığını görüyorum. Gözleri bir anlığına benimkilerle buluşuyor.

"Yok!" Adı göğsümden öfkeli bir kükremeye fırlıyor. Elimi uzattım, çaresizce kavradım. Çok geç, çok geç.

Duvarı itiyor. Şeytanın pençelerini taştan kurtarır.

Düşerler. Yuvarlanırlar. Hala birlikte boğuşuyorlar. Gölgelemin arasından geçip çok aşağıdaki kızgın nehre düşüyorlar.

OceanofPDF.com

34

FARAINÉ

"Prenses? Faraine, beni duyabiliyor musun?"

Hael'in sesi şakaklarımdaki korkunç zonklamanın ötesinde, uzaktan yankılanıyor. Tüm varlığım acıyla titriyor. Göremiyorum. Karanlık çok büyük, çok ezici.

Etrafımda çığlıklar duyuyorum. Dehşet içinde haykıran yüzlerce ses, her bir ses ayrı bir darbe gibi duyularımı hırpalıyor. Yakında ölene kadar sopalanacağım ve vücudumda tek bir çürük bile olmayacak.

Körlemesine el yordamıyla kolyemi arıyorum. Elim onu buluyor ve sertçe sıkıyor. Titreşimi karanlıkta, zonklamanın içinde küçük, dar bir farkındalık yolu açmaya yetiyor. Hâlâ yerde yattığımı ve Hael'in üzerime çömelmiş olduğunu fark etmeme yetiyor, kaba sesi havlıyor, korkusu saldırının geri kalanına ekleniyor. Beynime bir cirit daha saplandı.

Ama eğer yerdeysem, o zaman ... belki ...

Diğer elimi uzatıp avuç içimi yere bastırdım. Ve işte. Onu hissediyorum. Taşın derinliklerinde. Diğer kristallerin cevap veren titreşimi, küçük ama canlı ve

duyarlı. Titreşimi içime çekiyorum. Yavaşça, yavaşça, tüm bu duyguların titreşen gücünü ve acısını geri çekiyorlar, bana içinde durabileceğim, var olabileceğim küçük bir alan veriyorlar.

Gözlerimi açıyorum. Hael oradaydı, yüzü endişe verici bir şekilde benimkine yakındı. Gözleri endişeyle parlıyor. "Prenses?"

İnliyorum, yüzümü buruşturuyorum. Hala balkondayız. Ne kadar zamandır baygınlığım? Saatler gibi geliyor ama belki de sadece birkaç dakika olmuştur. Kristallerin şarkısı kafamdayken bile o çığlıkları duyabiliyorum. Çok fazla çığlık - vahşi, hayvani, akıl sağlığımın sınırlarını parçalayan. "Neler oluyor?" diye soruyorum. Kelimeler dudaklarımdan dökülürken titriyor.

"Bilmiyorum." Hael omuzlarımı destekliyor ve ben de kendimi oturur pozisyona çekiyorum. "Bayıldın. Bayıldığını sanmıştım-" Bir çığlık havayı yırtarken durdu, bu çığlık onun kulakları tarafından duyulabiliyordu. Çömeldiği yerde dönerek ayağa fırlıyor ve gözlerini balkona diyor.

Bir çığlık daha. Ve bir tane daha.

Şehirden, saray duvarlarının ötesinden geliyorlar. "Bir sorun var," diyor Hael. Elleri parmaklığı kavırıyor O kadar sıkıydı ki taş çatlasa şaşırmazdım. "Bir şey oldu."

Aşağıdan bağırışlar yükseliyor, ayak sesleri ve hareketlilik. Sonra Hael bir adım geri çekilir, gözleri büyür. "Morar-juk!" diye hırlıyor. "Woggha!"

Kelime tanıdık geliyor ama o anda çıkaramıyorum. Karanlık görüş alanımı kapatmakla tehdit ederken başım çok sert çarpıyor. Gözlerimi kapatıyorum, taş zemine bastırıyorum

Altımda, kristallerin cevap veren kıpırtılarını arayın. Balkonumda ne kadar urzul izi varsa, yeterli değil. Bu acıyı dindiremiyorum.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hael."

Dönüp bana bakıyor. Korkusu duyularımı sarsıyor ve irkiliyorum, hafifçe geri çekiliyorum. Ama onun gücüne ihtiyacım var. Şimdi. "Hael, beni bahçelere götür."

"Ne?" Başını sallıyor, kaşları çatılıyor. "Neden bahsediyorsun sen? Bahçeler mi? Bunu kastetmiş olamazsın-"

Ayağa kalkıyorum. Bu bir ıstırap ve bunu yapmak elimi taştan çekmek anlamına geliyor. Ayağımdaki terlikleri tekmeliyorum, böylece onun yerine tabanlarımla kendimi topraklayabiliyorum. Bu, uzun boylu trol kaptanıyla yüzleşirken dengemi korumama yardımcı olmaya yetiyor. "Derhal, Kaptan," diyorum.

Protesto etmek istiyor. Beni bu odaya kilitlemek, ikimizin de bildiğı bir mahkûm gibi içeride hapsedmek istiyor. Onu nasıl durdurabilirim? Kaba kuvveti var. Benim hiçbir şeyim yok. Güç yok, otorite yok. Hiçbir şeyim yok.

Ama ruhumun tüm gücünü onunkıyla doğrudan savaşa sokuyorum. Kolyemi kavrayıp ayaklarımı destekleyerek sahip olduğum her şeyi alıyorum. Onunki hafife alınacak bir irade değil.

Ancak sonunda gözlerini yere indiriyor. "Pekâlâ," diye mırıldanıyor ve etrafımda dolanarak balkondan odaya doğru ilerliyor. Neredeyse kapıya varmıştı ki durup arkasına baktı. "Geliyor musun?"

Sertçe yutkunuyorum. Bu aşağılanma neredeyse dayanabileceğimden daha fazla, ama başımı dik ve sesimi düzgün tutuyorum. "Beni taşımak zorunda kalacaksın."

Göz kırpıyor. Yutkunuyor. Sonra tek kelime etmeden durduğum yere geri dönüyor ve beni güçlü kollarının arasına alıyor. Vor gibi nazik değil. Beni omzuna asılmış bir patates çuvalı gibi taşıyor. Ama kolay bir zarafetle hareket ediyor, açık kapıya ve ötesindeki geçide doğru adım atıyor. Şu anda sarayın içinden çığlıklar yükseliyor. Bazıları duyulabiliyor ama geri kalanı sadece benim kafamın içinde yankılanıyor. Yumruğumu alnıma bastırıyorum. Ayaklarımın altında taşın topraklayıcı dokunuşu olmadan, neredeyse lanetli hediyem tarafından boğuluyorum.

Hael merdiven boşluğundan kemerli salona doğru adım atar. Bunu yaptığı anda, yakınlarda daha fazla çığlık patlar. Sese doğru dönüyor, nefesini tutuyor. "Neler oluyor?" Sormayı başarıyorum. "Ne görüyorsun?"

"Henüz bir şey yok," diye yanıtlıyor. Çenesi gergin, dişleri gıcırıyor. Küçük bir hırıltıyla ters yöne doğru acele ediyor. "Saray savunmasız durumda. Muhafızların çoğu kralla birlikte gitti," diye mırıldanıyor, benden çok kendi kendine.

"Saray saldırı altında mı?"

Hael cevap vermek yerine başını kaldırır ve trol dilinde bir şeyler havlar. Bir grup kadın eteklerine yapışmış, ağızları açık, dehşet içinde çığlıklar atarak yanlarından geçiyor. Hael arkalarından bağırarak cevap istiyor ama sesi kesik kesik bir çığlıkla kesiliyor.

Bir mağara şeytanı ortaya çıkıyor. Vahşi ağzı ardına kadar açık. Uzun dili dışarı fırlamış, havayı bir kırbaç gibi kamçılıyor.

İğrenç, tüysüz gri uzuvları avının peşinde ilerlerken sinirli kaslarla doludur.

Hael üç koşu adımı daha attıktan sonra kendini toparlıyor, dönüyor ve en yakın odaya dalıyor. Kapıyı tutup çarparak kapatmadan önce beni kabaca yere bırakıyor. Yolu kapatmak için yakındaki bir masayı çığlık atarak yere çekiyor.

Düştüğüm yere uzanıyorum, zor nefes alıyorum. En azından burada, yerde, avuç içlerimi bir kez daha düzleştirebiliyor ve bulabildiğim zayıf titreşimleri araştırabiliyorum. Burada çok fazla yok ama bulabildiklerimi bedenime çekiyorum, kendimi sabitliyorum, fırtınanın içinde bir berraklık alanı buluyorum. Kendimi dik tutarak, barikatına eklemeler yapan Hael'e bakıyorum. "Hael!" diye bağıyorum.

Duraklıyor, omzunun üzerinden bana bakıyor. "O kadınlar! Yardıma ihtiyacı var!"

Başını iki yana sallar. "Benim görevim sizi korumak, Prenses."

Ona bakıyorum. Şu anda bile, kristallerin tınısı beni sabitlerken bile, o kapının dışındaki korkuyu, dehşeti, ölümü hissediyorum. Burada saklanıp bunun olmasına izin veremem. Kendi acı dolu çığlıklarımı yutarak ayağa kalkıyorum ve sendeleyerek odayı geçiyorum. Hael'in kapının önüne ittiği masanın üzerine düşüyorum ve destek almak için ağır bir şekilde ona yaslanıyorum. Sonra kenarını kavıyorum. "Geri çek şunu," diyorum. "Onlara yardım edeceğiz. Şimdi."

Hael göz göze geliyoruz. "Burada tek bir görevim var," diyor ama yüzü acı içinde.

"Evet," diye cevap verdim. "Bana hizmet etmek için. Ve size bir emir veriyorum, Kaptan."

Benimki bir mahkûmun sesi değil. O anda, ben onun kraliçesiyim. Bunun doğru olup olmaması önemli değil. Evliliğimin tamamlanıp tamamlanmadığı, Vor'un ismen ya da fiilen karısı olup olmadığım ya da sadece rüyalarımda olup olmadığım önemli değil. O anda, olmam gereken şeyim.

"Aç şu kapıyı."

Dudakları hırıltıyla gerilen Hael masayı kaptığı gibi geri çeker. Kapıyı iterek koridora çıktı ve kılıcını çekti. Peşinden sendeliyorum ve destek için kapı eşiğine tutunuyorum. Kadınların çığlıkları fazla ilerlememişti. Mağara şeytanı hemen peşlerindeydi ne de olsa.

Hael bana baktı. "Burada kal."

"Kurtar onları!" Cevap veriyorum.

Sonra hızla koşmaya başladı. İstemesine rağmen peşinden gidiyorum, bir sarhoş gibi sendeleyerek ilerliyorum. Başım dehşetin uyumsuzluğuyla zonkluyor. Ölüm etrafımı sarıyor. Duyularımı kesiyor, ani, parçalayıcı, korkunç. Dizlerimin üzerine düşüyorum, kendimi tekrar toparlıyorum, koridorun sonuna gelip köşeyi dönene kadar ilerliyorum.

Hael'in bıçağını mağara şeytanının kafasının arkasına sapladığını görmek için tam zamanında geliyorum. Çok geç kalmış. Zaten çok fazla katliam var. Kan, ölüm ve parçalanmış bedenler. Yüzlerini göremediğim ama son korkunç anlarında duygularını çok canlı hissettiğim üç kadın. Hael hızlıydı ama yeterince hızlı değildi.

Canavarın bedeninden uzaklaşır ve titreyen bir top haline gelmiş olan dördüncü kadının yanına koşar. Daha fazla yaklaşmaya cesaret edemiyorum. Onun duyguları beni karnımdan bıçaklayacak kadar güçlü. Bu yüzden geri çekiliyorum ve bakışlarımın amansızca mağara şeytanının parçalanmış bedenine çekildiğini görüyorum.

Seğiriyor.

Kıpırdanıyor.

İnliyor.

Hâlâ yaşıyor! Zar zor, ama içindeki enerjiyi hissediyorum, yaşam gücü o iğrenç, kavisli pençelere tüm gücüyle tutunuyor. Orada başka bir şey daha var, hayatta kalma içgüdüsünün ötesinde bir şey. Daha önce de hissettiğim bir duygu. O kaynayan karanlık, ısı dolu, ... zehir dolu.

Ne yapacağımı bilemeden yaklaşıyorum ve şeytanın yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. Sanki beni fark etmiş gibi başı hafifçe sarsılıyor. Duyguların nabzı ondan dalga dalga yayılıyor. Aynı karanlık, aynı canlı çaresizlik, şeytani ele geçirilme gibi. Bu yaratığın varlığı acı çekiyor.

Uzanıyorum. Elim canavarın kaplamalı kafasının üzerinde geziniyor. Bu karanlığı biliyorum. Daha önce bir kez Vor'un ruhunda çalkalandığını hissetmiştim. Artık ona ait değildi, bu zavallı canavara ait olduğu kadar. Zihni vahşice kullanıldı ve kırıldı. Ama belki ben-

Mide bulandırıcı bir çatırtıyla Hael'in çizmeli ayağı canavarın kafasına çarpıyor. Bir şey koptu, son kalan yaşam ipliği. Mağara şeytanı bir et ve kemik yığını halinde yere yığılıyor ve Hael kaşlarını çatarak başımda dikiliyor. "Sana olduğun yerde kalmanı söylemiştim!"

Gözlerimi kırıştırtarak ona bakıyorum. "Sana yakın olmak daha güvenli görünüyordu."

Homurdanıyor. Sonra eğilip beni tekrar kaldırıyor. "Sen delisin, küçük prenses. Bir woggha'ya dokunarak ne yapıyordun? Çoğunlukla ölü olsa bile, elini ısırp koparabilir!"

Cevap veremiyorum. Gücüm yok. "Bahçeler, Hael," diyorum usulca. "Şimdi."

Başını sallıyor ama yine kararlı adımlarla uzaklaşıyor. Omzunun üzerinden son bir kez bakıyorum. "Kadın nerede?" Kelimeleri çıkarmakta zorlanarak soruyorum. "Kurtulan mı?"

Hael, "Ona güvenli bir yer bulmasını ve tüm girişleri kapatmasını söyledim," diye cevap verdi. "Bizim de şu anda yapıyor olmamız gereken şey bu."

Cevap vermeyeceğim. Ne anlamı olabilir ki? Kendimi açıklayacak ne nefesim ne de gücüm var. Hael beni hayal meyal tanıdığım geçitlerden geçiriyor. Taş duvarlar savaş sesleri ve woggha'ların vahşi hırıltıları ve çığlıklarıyla çınlıyor. Kristalimi sıkıca kavrayıp bir kısmını engellemeye çalışıyorum. Çok fazla şey var, çok fazla! Eğer yardım bulamazsam, bu beni öldürecek.

Bir köşeyi dönüyoruz. Hael acı acı küfrediyor. Başımı omzundan kaldırdığımda, önümüzde yolu kapatan bir kalabalık görüyorum. Uzak taraftan çığlıklar yükseliyor ve tüm bu dehşetin nabızı beni haykırmaya yetiyor, "Geri çekil, Hael! Geri çekil, sana yalvarıyorum!"

Beni sorgulamıyor. Geçitten geri çekiliyor ve başka bir odaya, küçük bir oturma odasına dalıyor. "Özür dilerim Prenseler," diyor, çabalarından dolayı zor nefes alıyor. "I

seni bahçelere götüremem. Yapabileceğimin en iyisi bu. Burada durmalıyız."

İtiraz etmeyince beni bir sandalyeye oturtuyor, sonra kapıyı kilitliyor, pencereleri kontrol ediyor, bir şeytanın girebileceği zayıf noktaları arıyor. Çığlıklar ve çarpan ayak sesleri kapının diğer tarafından akıp gidiyor. Şu anda bile canavarlar tarafından parçalanıyorlar mı yoksa kaçma ihtiyacı içinde birbirlerini mi parçalıyorlar bilmiyorum. Hael'e kapıyı tekrar açmasını, o zavallı ruhlardan en azından birkaçının burada, onun koruması altında bize katılmasına izin vermesini emretmek istiyorum. Kelimeleri bulamıyorum. Sadece beni bıraktığı yere oturup kristalimi kavrayabiliyorum.

Vor'un yüzleşmek için yola çıktığı tehlike bu olmalı. Ama canavarlar burada. Şehirde. Sarayda. Bu da demek oluyor ki. . . bu da demek oluyor ki . . . Vor . . .

Birdenbire hissettim. Çekimi. Aniden döndüm, kısa bir nefes aldım. Çok güçlü, çok açıktı. Sandalyeden kalkıp küçük odada sendeleyerek en yakın pencereye gittim. Şaşırtıcı bir şekilde bahçeye bakıyordu. Yollardan birinin üzerindeyiz, pencerenin çıkıntısı belki üç metre yukarıda. Buradan, eğer başımı kaldırırsam, yüksek burunlarındaki yedi uzun kristalin çemberini görebiliyorum.

Bana ulaşıyorlar. Beni onlara çağırıyorlar. Bir nabız. Çek. A ihtiyacım var.

Ölülerin ve ölmekte olanların çığlıkları kulaklarımda yankılanıyor, tanrı vergisi seslerimi hırpalıyor. Vor bu insanları kurtarmak için her şeyini verirdi. Belki de çoktan her şeyini vermiştir. Nasıl daha azını yapabilirim?

Yutkunuyorum. Kafamda oluşan fikir pek bir řey değil, bir dūřünce parıltısından daha fazlası değil. Ama orada. Ve o taşların çekimi güçlü, vücudumda dalgalanan acıdan bile daha güçlü. Bunu yapabilirim. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ama yapabilirim. Yapacağım.

El yordamıyla mandalı bulup pencereyi iterek açıyorum.

"Prenses!"

Arkama bakıyorum, bir bacağım çoktan pencere pervazından aşağı sallanmış. Hael elini uzatmış, bana doğru hamle yapıyor. "Prenses, ne yapıyorsunuz?"

"Tek yol bu Hael," diyorum.

Sonra diğer bacağımı çekiyorum, pervazı kavriyorum, olabildiğince aşağı sarkıyorum. Ve dūřüyorum.

OceanofPDF.com

35

VOR

Her şey kaybolup gidiyor.

Dünyam, varlığım karanlık ve garip bir sessizlikle sarılmış durumda. Tek farkındalığım Yok'un olması gereken o boş alan. Kendimi onun artık olmadığına inandıramadığım yer.

Ama o düştü.

Gitti.

Ruhumun derinliklerinden bir kükreme kopuyor, uçurumdan yukarıdaki yüksek mağara tavanına kadar yankılanıyor. Bir elimi taşlardan kurtarıyorum ve tek kolumla duvardan sarkıyorum. Vücudumu kaldırarak saldırıyorum, bileziğimin sivri uçlarını en yakın mağara şeytanına saplıyorum. Darbe onu duvardan koparıp boş havaya savuruyor, bacakları hâlâ işe yaramaz bir şekilde sallanıyor. Nefesimi boşa harcamıyorum. Taşa tutunmayı bırakıp daha alçak bir çıkıntıya düşüyorum ve kendimi yakalıyorum. Vücudumun momentumunu kullanarak sallanıyorum ve başka bir woggha'nın yan tarafına sağlam bir tekme indiriyorum. O da boşluğa fırlıyor, düşerken çığlık atıyor.

Önemli değil. Hiçbirinin önemi yok. Onlardan çok fazla var. Son şeytanlar da mağaranın ağzından dışarı döküldü.

Altımda ve yukarı doğru dalgalanan bir ölüm dalgası. Savaşçılarımın morlethleriyle yukarıda daireler çizdiğini görüyorum. Onları duvardan teker teker sökmek için umutsuzca çabalıyorlar.

Bir o yana bir bu yana bakıyorum. Sadece birkaç başıboş, zayıf şeytan etrafımı sarıyor. Ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde duvara tırmanıyorlar. Hedeflerine o kadar odaklanmışlar ki, bana hiç dikkat etmiyorlar. Avlayacakları daha yumuşak bir avları var - şehrimin tüm gafil vatandaşları. O vahşi çenelerin ahlaksızca parçalayıp koparacağı tüm o erkekler, kadınlar, çocuklar.

Siyah umutsuzluk içimi dolduruyor. Belki de sadece ...
. bırak. Düşmeme izin ver. Yok'un düştüğü gibi. Kaçınılmaz sonun beni ele geçirmesine izin ver. Daha iyi olacaktı. Daha hızlı. Daha kolay.

Faraine.

Yüzü zihnimin karanlığında canlanıyor. Adı dilime yerleşiyor, kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

Faraine.

Faraine.

O yukarıda. Savunmasız. O yırtıcı sürüye karşı. Birdenbire, başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. İttifaklar ya da krallıklar umurumda değil. Yalanlar, aldatmacalar ve hileler umurumda değil. Baştan ç ı k a r ı c ı ya da melek olması artık fark etmiyor. Önemli olan tek şey, gitmesine izin veremeyeceğim.

Bedenimde hayat varken olmaz. Hele ki Hâlâ ona ulaşip onu kurtarmak için küçük de olsa bir şansım var. "Tanrılar bana güç versin," diye homurdanıyorum. Ve bir kez daha tırmanmaya başlıyorum daha fazla, imkansız tutamaklar ve dayanaklar bularak uçuşumun yüzüne doğru ilerledim.

Arkamdaki havada gürültülü bir feryat patlıyor. Boynumu çevirdiğimde Knar'ın siyah bir duman püskürterek havada belirdiğini görüyorum. Demek beni unutmamış.

"İşte buradasın, seni iğrenç hayvan!" Bağırıyorum. "Bana, şimdi!"

Knar başını sallıyor ve burun deliklerinden dumanlar çıkarıyor. Ama karanlıkta altımdaki boşluğa doğru uçmak için gölgeli bedenini eğiyor. Onun gelişini izliyorum, zamanımı ayarlıyorum. Sonra boş havaya sığıyorum, eyere tutunuyorum ve kendimi yerime çekiyorum. Morleth'in çivili boynuna eğilirken ellerim siyah yelesini kavırıyor. "Şimdi kalk, Knar!" diye bağırıyorum, mahmuzlarımı onun pullu böğrüne saplayarak. "Peşlerinden gidin!"

Knar kıvılcımlar saçarak yukarı doğru hızlanıyor ve uçuşunun duvarına yaklaşıyor. Biz ilerlerken ben de kılıcımı kınından sıyrıp birkaç woggha'ya savuruyorum ve onları boşluğa yuvarlanmaya gönderiyorum. Knar kısa sürede morleth'in geri kalanına yetişir. Aniden ortaya çıkışım karşısında şaşkınlıkla bağırarak atlı arkadaşlarımla arasına dalıyorum. "Daha hızlı!" Kılıcımın ucunu göstererek böğürüyorum. "Tepeye! Şehre girmelerine izin vermeyin!"

Artık çok geç. Morleth'ler nefes nefese kalsalar da şeytan sürüsüne yetişemezler. Knar yüksek beyaz duvarla aynı hizaya geldiğinde, woggha çoktan sokaklara dökülmüştür. Lur ve bir düzine kişi surlar boyunca savaşıyor umutsuzca onları savuşturmaya çalışıyor. Sürü çok büyük ve çok hızlı. Düşürmeyi başardıkları her bir tanenin yerini on ya da yirmi tane daha alıyor. Bu benim gördüğüm sayıdan çok daha fazla.

Aşağıdaki çukurda. Yeraltı Âlemindeki her şeytan, görünmeyen, kötü niyetli bir güç tarafından çağrılmış, şehrimi yakıp yıkmak, karşılaştıkları her canlıyı yok etmek için gönderilmiş gibi görünüyor. Yakında sokaklar kanla yıkanacak.

"Ortolarok!" Kılıcımı başımın üzerine kaldırıp ileri doğru savuruyorum. "Drag-or!"

Knar mahmuzlarımın keskin vuruşuyla fırlıyor, dörtnala surları aşip sokaklara dalıyor. Arkama bakmıyorum ama savaşçılara takip etmeleri için güveniyorum. Girdiğimiz ilk sokakta on şeytana yetişiyoruz. İkiisi çığlık atan bir kurbanı indirmiş bile. Üç tanesi de bir evin kapı ve pencerelerini tırmalıyor. Woggha korkunç kıvrımlı pençeleriyle panjurlara vururken bir kadının pencereyi kapalı tutmak için mücadele ettiğini görüyorum.

Knar'ı yaklaştırıp canavarın kafasına bir darbe indiriyorum. Ölümcül bir darbe değil ama onu yere devirecek kadar sert. Bir anda tekrar ayağa kalktı ama ben çoktan Knar'ı şimdi sessiz olan avlarının üzerine çömelmiş iki canavara doğru çevirmiştım. Şu an için dikkatleri dağılmış durumda. Bıçağımı ilk canavarın kafatasının dibindeki yumuşak yere saplıyorum. Öldü, ama diğeri bana bir hamle yapıp kılıcı elimden aldı.

"Juk!" Tıslıyorum ve Knar'ı daha yükseğe, şeytanın ulaşamayacağı bir yere itiyorum.

Sonra dizginleri çekiyorum, bineğimin başını geriye çeviriyorum ve sokaktaki kargaşaya bakıyorum. Savaşçılarımdan biri morleth'ini çömelmiş bir şeytanı bıçaklayacak kadar yaklaştırıyor ama kör tarafındaki diğerini görmüyor. Sıçırıyor, çekiyor

Onu eyerinden indirir ve cüssesinin altında sıkıştırır. Pençeleri zırhını parçalıyor, korkunç bir ses çıkarıyor.

Bir kükremeye Knar'ı sertçe içeri sokuyorum ve woggha'nın kafasına tekme atıyorum. Adamım serbest kalma fırsatını değerlendiriyor. Kaçmayı başarıp başaramadığını görmek için beklemiyorum ama Knar'ı yere yakın tutuyorum. Eyerde iyice eğilerek kılıcımı yerden çekiyorum.

Sonra bir sonraki sokağa geçiyoruz. Daha fazla ceset. Daha fazla kan. Savaşçılarımdan biri sokağın ortasında karnı deşilmiş halde yatıyor. Cam gibi gözler yüksek lor ışıklarına bakıyor. Etrafımda cehennem Mythanar'a gelmiş. Erkeklerin, kadınların çığlıklarını duyuyorum. Çocukların.

Plan yok. Strateji yok. Morleth'imi teşvik ediyorum, kurtarabildiklerimi kurtarıyorum, kılıcımın ulaşabildiği her canavarı öldürüyorum. Onlardan çok fazla var, hepsi vahşi ve kuduz. Saf kan tutkusu için öldürüyorlar, kurbanlarına ziyafet çekmeye bile ara vermiyorlar. Sadece kan ve daha fazla kan.

Tüm içgüdülerim bana sokaklardan uzaklaşıp havalanmamı söylüyor. Knar'ın beni taşıyabildiği kadar hızlı uçup doğruca saraya, Faraine'in balkonuna gitmemi. Orada onu kollarıma alacak ve tüm bunlardan uzaklaştıracaktım. Ta Aradaki Kapı'ya kadar... Orada onu kendi dünyasına gönderirdim... Tanrılar biliyor ya, bunu uzun zaman önce yapmalıydım! Nasıl bu kadar aptal, bu kadar bencil olabildim? Onu buraya hapsedip, yanımda tutmak için her türlü bahaneyi uydurdum.

Şimdi ölecek. Çünkü ona ulaşamıyorum. Çünkü bu çığlık atan vatandaşları kaderlerine terk edemem,

Hepsini kurtaramayacağımı bilsem bile. Çünkü onu, onları ve tüm Mythanar'ı hayal kırıklığına uğrattım.

Gözümün ucuyla, ailesi çığlıklar atıp kollarına yapışırken bir şeytanın bir adamı üst kat penceresinden sürüklediğini görüyorum. Bir çığlıkla Knar'ı doğrudan canavarın üzerine sürüyorum. Temas ettik. Çarpmanın etkisiyle binanın kenarından kurtuldu. Düşüyor ama Knar sendeliyor. Yerimi kaybettim, eyerden yuvarlandım. Rüzgar kulaklarımın dibinde ılık çalıyor.

Sonra sırt üstü yere düştüm. Bir an için hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Vücudumdaki her kemik sallanıyor ve hepsinin kırılıp kırılmadığını merak ediyorum.

İçgüdüler alevlenir. Ölüm geliyor, geliyor, şimdi.

Yuvarlanıyorum, kaskımı kaybediyorum ve bir şeytanın pençelerinden kıl payı kurtuluyorum. Tek kolumla saldırıyorum. Bileklik sivri uçları bir woggha'nın hırlayan yüzüne çarpıyor. Kendimi yukarı çekip çömeliyorum ve üç şeytanla yüzleşiyorum. Etrafımda dönüyorlar. Uzun dilleri sallanıyor ve yerde sürükleniyor, yeşilimsi köpükler damlatıyor.

Kılıcım. Kılıcım nerede?

İlk şeytan saldırdı. Ellerimi tam zamanında kaldırıp onu çenesinden yakalıyorum. Keskin dişleri eldivenlerimi delip geçerken, çenesini daha geniş, daha geniş açmaya zorluyorum. Kükrüyor. Ben de kükrüyorum. Canavarın çirkin yüzüne doğru bağırırken ses ruhumun derinliklerinden yükseliyor. Bir şey çatlıyor. Woggha ayaklarımın dibine düşüyor, kıvranıyor. Hareketsiz kalıyor.

Zafer için zaman yok. İkinci bir şeytan beni yandan vurdu. Altına düşüyorum, bükülüyorum, savaşıyorum, bileklik sivri uçlarımla saldırıyorum. Jilet gibi keskin bir pençe

göğüs zırhı. Zırhımı delmesine izin veremem yoksa diğerleri gibi bağırsaklarım değil. Bir şekilde, mucizevi bir şekilde, ayaklarımı tekrar buluyorum. İki şeytan bana yaklaşıyor, başları eğik. İçlerinden biri usulca hırlıyor. Kendimi destekliyorum, kollarımı açıyorum, vücudumu eğiyorum. İlki saldırıyor. Destek çivileriyle ona vurup dengesini bozuyorum ama ikincisi bir sonraki nefeste bana saldırıyor. Toparlanmak için zamanım yok.

Yere sertçe çarptım. Bu sefer ayağa kalkamayacağımı biliyorum. Bu sefer beni kısırdı. Bir kolumu kaldırıp, bilekliğimi canavarın açık ağzına sokuyorum ve diline bir çivi saplıyorum. Umurunda değil. Dişleri zırhımı eziyor. Kolumun kemiklerinin kırılmaya hazır olduğunu hissediyorum. Pençeleri göğüs plakamı tırmalıyor, beni bir yumurta gibi kırmaya çalışıyor. Boğumlu bir el başımı kesiyor. Kaçıyorum ama bir pençe şakağımı sıyrıyor. Sıcak kan fışkırıyor.

Canavar daha sert saldırıyor. İğrenç nefesi burun deliklerimde patlıyor. O korkunç ağzın içine bakıyorum. Bu gördüğüm son manzara olacak.

Faraine.

Parlayan gözleri, trol tarzı tacının altından bana gülüyordu.

Lorst'un ışığı saçlarında yumuşak ve parıltılı.

Dudakları sıcak bir gülümsemeye kıvrılmıştı, umut doluydu. Umut dolu.

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Ona asla zamanında ulaşamayacağım.

O ölecek. Korkunç bir şekilde. Nerede olduğumu merak ediyor. Neden onu kurtarmaya gelmediğimi merak ediyor.

36

FARAINÉ

Mide bulandırıcı bir çıtırtı.

Ağrı ayak bileğimden yukarı fırlıyor, ciğerlerimdeki nefesi şok eden beyaz sıcak bir çizgi. Düşüyorum, bacaklarım altımda katlanıyor ve pencerenin altındaki çakıllı yola bir yığın halinde iniyorum. Küfürler dilime sızıyor ama gıcırdayan dişlerimi geçemiyor. Kararlı bir nefes çekerek kollarımı destekliyorum ve kendimi dik tutmaya çalışıyorum. Bir şekilde ayağa kalkıyorum ama sol ayağıma ağırlık verdiğimde ağrı yeniden artıyor ve yere yığılıyorum.

Uzaklarda bir yerde Hael bağılıyor. Onu duymamı sağlayamıyorum. Tüm konsantrasyonum yeniden ayağa kalkmak, bahçeye doğru üç acı dolu adımda topallayarak ilerlemek. Uzun taşlardan oluşan çember, acıyla kıvılcımlanan bakışlarıma koca bir dünya kadar uzak geliyor. Ona ulaşmalıyım. Bir şekilde.

Ağır nefes alma. Alçak, gırtlaktan gelen bir hırıltı.

Sağıma dönüyorum. Bir mağara şeytanı yaklaşıyor. Kristal kümelerinin arasında, karnı yere yakın bir şekilde sürünerek ilerliyor. Tam onu fark ettiğimde, beni fark etmiş gibi görünüyor. Burun delikleri genişliyor ve dili küçük hareketlerle havayı tadıyor. Sonra çömeliyor. Güçlü kasları geriliyor, tek ve ölümcül bir sıçrayışa hazırlanıyor.

Harekete geçmek için tek bir anım var. Ya hasarlı bileğimin üzerinde kaçmaya çalışabilirim, iki adım atamadan yere serilebilirim, o güçlü çeneler omurgamı kırabilir ya da ...

.

Yere düşüyorum. Avucumu dikiyorum.

Uzaktan bile Urzulhar taşlarının derin tınısı altımda titreşiyor. Çevredeki büyük küçük tüm diğer urzul kristallerini çağırıyor, seslerini derin bir uyuma çekiyor. Titreşim etrafımı sarıyor, ruhuma saldıran küçük bir girdap. Bu gücü, bu enerjiyi ele geçiriyorum. Diğer elimi kaldırarak mağara şeytanını işaret ediyorum. Tam sıçramaya başladığında, yankılanmayı dışarıya gönderiyorum.

Canavarı havada yakalıyor. Canavar önümde yere düşüyor, ağzı açık, iğrenç pençeleri geriliyor ve gevşiyor. Mor dili dişlerinin kafesinden taşarken uzun bir hırıltı çıkarıyor.

Öylece kalıyoruz -ben çömelmiş, bir elim yerde, diğerini uzatmış, önümdeki canavar hareketsiz duruyor. Vahşi bir kana susamışlıkla dolu zihni bile hareketsiz. Ama bu hareketsizliğin altında, taşların tınısının altında sıkışıp kalmış. . .

Bir şey

öfkeleniyor.

Karanlık bir şey.

Korkunç bir şey. Başka bir

şey.

Kimsin sen? Fısıldıyorum.

Canavarın içindeki karanlık, duman gibi kalın ve siyah bir şekilde çalkalanıyor. İçine bakmaya, gerçeği anlamaya, görmeye çabalıyorum.

-

Parlak kırmızı bir ışık parlaması. Çığlık attım, geriye doğru düştüm. Uzuvarım toprakta ve çakılda sürtünüyor. Görüşüm netleştğinde, Hael oradaydı. Elinde kılıcıyla mağara şeytanının başı kesilmiş cesedinin üzerinde duruyordu. Yüzü kana bulanmış, bakışlarını bana doğru kaldırırken sert kaşlarının altındaki gözleri geniş ve solgun.

"Seni öldürmesi gerekirdi. Sana sahipti." Başını yavaşça sallıyor, yüz ifadesi merak ve korku karışımı. "Ne yaptın sen?"

Açıklayacak zaman yok. Kendimi yukarı çekiyorum. Uzuvarım titriyor, kötü ayak bileğim zonkluyor ve acı kafamın içinde küçük şimşekler halinde patlıyor. Ama omuzlarımı geriye çekip Hael'in bakışlarıyla buluşuyorum ve onları tutuyorum. "Beni Urzulhar Çemberi'ne götür." Dudakları aralandı. İtiraz etme, cevap talep etme dürtüsünü hissediyorum. "Dediğimi yap, Kaptan."

Hael çenesini kapattı. Bir sonraki an, yine onun güçlü kollarındayım. Bahçede koşturuyor, nefesi sert ve hızlı. Bu yakınlıkta korkusu neredeyse kör edici. Başım mide bulantısıyla dönüyor ve boğazımda yükselen safrayı bastırmak için savaşıyorum. Dayanmak zorundayım. Güçlü olmalıyım. Çünkü eğer bir mağara şeytanını tutabilirsem, o zaman belki... belki...

Artık etrafımızda şeytanlar var. Kristallerin ve kaya oluşumlarının arasından dalan uzun, alçak, hızlı gövdeler. Güve kedileri kaçarken çığlık atıyor, ama korkuları hiçbir şey değil.

Şehirden yükselen ve ruhumda zonklayan dehşet bulutuyla karşılaştırıldığında. Buna daha fazla dayanamayacağım. Kolyemi sıkıca kavırıyor, acıyla sıkılmış dişlerimin arasından söyleyebileceğim tüm çaresiz duaları ediyorum.

Hael patikadan henüz ayrılmış ve son tırmanışına başlamıştı ki durdu. Dudaklarından tek bir kelime hırıltıyla döküldü: "Juk!"

Başımı omzundan kaldırıp yukarıya bakıyorum. Üç şeytan bize doğru yaklaşıyor, biri tam yukarıdan, ikisi de iki yandan. Sanki geleceğimizi biliyorlardı, sanki benim çılgın, aptalca planımı biliyorlardı. Ya da başka biri biliyordu ve bizi engellemek için onları gönderdi.

Hael beni ayağa kaldırdı. Sendeliyorum, tökezliyorum, bir kez daha yere yığılmamak için kendimi zor tutuyorum. "Cesaret," diyor ama benden çok kendine. Korkusu bıçak gibi farkındalığımı kesiyor. Ama kılıcını tekrar çekiyor, önümde kendini destekliyor.

İlk şeytan bize saldırıyor. Hael sözsüz bir savaş çılgılığı atıyor. Kılıcı korkunç bir kavis çizerken kristal ışıktaki parlıyor. Şeytana cınlayan bir darbe indiriyor, gri, sarkık etinde derin bir yara açıyor.

İkinci şeytan Hael'in dengesini sağlamasına fırsat vermeden sığıyor. Silahını bırakıyor, dönüyor ve canavarı geldiği gibi yakalıyor. Güçlü bir hamleyle onu başının üzerinden doğrudan üçüncü canavara fırlatıyor. Uzuvarları birbirine çarpıyor ama bir an sonra tekrar ayağa kalkıyor, sarkan çenelerinden köpükler saçıyor.

"Git!" Hael omzunun üzerinden bana kısa bir bakış attı. "Onları elimden geldiğince uzak tutacağım."

Başka şansım yok. Dik yokuşu tırmanıyorum. Üzerine her ağırlık verdiğimde bileğimde acı patlıyor, ama şimdi hayatta kalma içgüdüğü damarlarımda patlıyor, beni daha sert, daha hızlı itiyor. Yeterince hızlı hareket edemiyorum. Tek yapabildiğim nefesim yettiği sürece devam etmek. Artık koşamadığımda, yukarı doğru sürünüyorum, ellerim ve dizlerim üzerinde kendimi çekiyorum, sakat bacağımı arkamdan sürüklüyorum. Hael'in vahşi kükremeleri kulaklarımda yankılanırken, şehrin korkusu kafamın içinde yankılanıyor.

Ama tanrılar benimle. En azından şimdilik. Zirveye ulaştım, kristal korunun birkaç adım ötesindeyim. Şimdi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. Bir umut parıltısı kalbimi aydınlatıp yüzümde bir gülümsemeye dönüşürken bile gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Diğer tüm acıları görmezden gelerek ileri atılıyorum ve kristallerin sığınağına giriyorum.

Dişlerim sürüklenen ayağımı sıkıştırıyor.

Bu yeni acı patlaması karşısında şoka girerek çığlık atıyorum ve etrafımda kıvranıyorum. Bir şeytan beni sıkıca tutuyor. Hael'in kılıcının açtığı çok sayıda yaradan dolayı kan kaybediyor ama delilik onu çılgına çevirmiş. Başını sallayarak beni yerde sürüklüyor. Ellerim umutsuzca kristalleri kavriyor, bana yardım etmeleri için rezonanslarını çağırıyor. Çok fazla acı, çok fazla korku, çok fazla, çok fazla, çok fazla-

Parlak bir renk cümbüşü görüş alanıma giriyor. Bir sonraki an, bir güve kedisi mağara şeytanının sırtına konuyor. Minik pençeler sıyrıp oyuyor ve ürken şeytan başını geriye atıp böğürüyor.

Ayağım serbest kalıyor. Kanlı, parçalanmış. Çılgınca etrafımda dönüyor ve karnımın üzerinde sürünerek taşlardan oluşan çembere giriyorum. Hafifçe nabız atıyorlar, derin içsel şarkıları kafamdaki acı ve dehşet kakofonisinin altında düşük bir tını. Hıçkırarak, gözyaşları ve mukus yüzümden damlayarak, çıplak yatabilmek için ağır siyah elbiseyi bedenimden sıyrıyorum.

Kristal şarkının serinliği ruhumu yıkıyor.

Yavaşça, yavaşça, tüm bu duyguların karanlığı -Hael, şeytanlar, şehrin sakinleri- benden dışarı akıyor. Güçlü kristallerin içine akıyor. Hepsini merkezlerine çekiyorlar ve yeterince büyükler, tutabilecek kadar güçlüler.

Gözlerimi kapatıyorum, keşke burada öylece uzanıp bu yankının beni yıkamasına, iyileştirmesine, beni yeniden yaratmasına izin verebilseydim. Ama yapamam. Kendimi kurtarmak için burada değilim.

Dizlerimin üzerine çökerek avuçlarımı sertçe önüme koyuyorum. Uzun saçlarım çıplak tenime dökölüyor, yüzümü bir peçe gibi çerçeveleyiyor, gözlerimi kapatıyorum, kulaklarımı kapatıyorum, tanrı vergim dışında her duyumu kapatıyorum. Rezonansın içine dalıyorum. O kadim taşların derin, nabız gibi atan şarkısına. Bu şarkının her bir notası bir ışık ipliği - pek çok ışık, pek çok ayrı nota, tarif edilemeyecek kadar karmaşık ve güzel.

Ama karanlık ipler de var. Tüm o titreyen, ürperen, zehirlenmiş ruhlar. Şeytanlar. Her biri eşsiz, azap içinde bir hayat. Onlardan çok fazla var. Tahmin ettiğimden çok daha fazla. Yüzlerce, binlerce belki. Tüm o kana susamış zebaniler, şehrin canına okuyor. Acı çekiyorlar ve acı çektiriyorlar. Onlara ulaşabilir miyim? Bilmiyorum.

Ama denemek zorundayım.

Farkındalığımı genişletiyorum. Bedenim orada, çıplak, büyük mavi taşlarla çevrili bir şekilde çömelmişken bile, ruhumu, ruhumu genişletiyorum. Bir siyah iplik topluyorum, sonra bir başkası, sonra bir başkası, devam ediyor ve devam ediyor. Kavradığım her biri ruhuma yeni bir acı sarsıntısı gönderiyor. Gitmelerine izin vermeyeceğim. Onları yakalıyorum, önce birer ikişer, sonra avuç avuç, daha fazla, bir seferde yüz tane, sonunda hepsini tutana kadar. Acılarını, öfkelerini. Korkularını, öfkelerini. Urzulhar'ın rezonansı ile desteklenen ruhumla onları tutuyorum.

Bir şeyler kıpırdıyor. Derinlerde, şeytanların çılgınlığının altında. Karanlık bir şey. Uçsuz bucaksız bir şey. Onu tanıyorum. Bu varlığı daha önce de hissettim. Vor'u neredeyse tüketen bu canavarları tüketen umutsuzluğun kaynağı.

Hareket etmeye başlar. Kıvrınmaya ve direnmeye. Elimdeki ipler geriliyor. Onları daha fazla tutamayacağım. Elimden kopup gitmeden önce onlarla bir şeyler yapmalıyım. Ama ne yapmalıyım? Bu karanlığı Vor'un zihninden attığım gibi şeytanların zihninden de atabilir miyim? O olay beni neredeyse öldürüyordu. Ve o sadece tek bir adamdı, acı çeken tek bir ruh. Bu kadar çok ruhu aynı anda yönetmem mümkün değil! Yapamam, yapamam, sadece . . .

Olmalı.

Will.

Çenem sertleşiyor, dişlerim gıcırıyor. Ter alnımdan damlıyor, eğik başımın altındaki taşlara sızıyor.

Mythar'ı kurtaracağım.

Hael'i kurtaracağım, benim cesur savunucum.

I olacak Kaydet ve mülteci Çocuklar
oynamak arasında rahibelerin kulübeleri.

Trill'i ve pazar satıcılarını kurtaracağım. Ozanları, dansçıları.

Bu insanları kurtaracağım. Şehirlerini kurtaracağım.

Senin için,

Vor. Senin

için.

Tüm gücümü topladım, sahip olduğumu bildiğimden daha fazlasını. Kendimi sakladığım ve koruduğum onca yıl boyunca kalbimde biriken tüm duyguları. Hepsinin bir yere gitmesi gerekiyordu. Şimdi onu çekiyorum, yüzeye çıkmasına izin veriyorum, basınç artıyor, patlamaya hazır bir baraj gibi. Bedenim sarsılıyor. Kristallerin şarkısı kafamın içinde gümbürdüyor, damarlarımda nabız gibi atıyor.

Sonra onu dışarı gönderiyorum - tüm o yankılanan yankıyı. Kendimi son damlasına kadar uzun bir yaşam ve ruh akışına bırakıyorum. Topladığım iplikler titreşir ve şarkı söyler, tanrı vergim onlar boyunca akar ve her bir çılgın yaratığın zihnine dokunur.

Bedenim kasılıyor. Üzerimdeki uzun kristaller titriyor, bir an için sönükleşiyor. Sonra her zamankinden daha parlak bir şekilde parlıyorlar, berrak mavi bir ışık parlaması, bu taş altındaki dünyaya düşmüş bir yıldız gibi. Onların ışığı, onların şarkısı beni içten dışa yakıyor. Ama durmuyorum. Boğazımdan düzensiz bir çığlık koptuğunda bile. Ruhumun yavaşça ikiye bölündüğünü hissettiğimde bile.

Mythanar mağarasının tamamı ışıkla dolar, daha parlak ve daha parlak. Taşlar zafer şarkılarını söylüyor ve

En büyük, en karmaşık oluşumlardan en küçük kum taneciklerine kadar her kristal cevap verir. Sesleri dünyayı doldurur, uçurumun altındaki ateşli nehre kadar, mağara tavanının en yüksek sarkıtlarına kadar. Tüm gölgeler, Yeraltı Âleminin tüm karanlığı uçup gider.

Son gücüm de benden akıp gidiyor. Çok az şeyim kaldı. Sadece hayatın iplerine tutunacak kadar. Yeterince verdim mi? Bilemem. Ya verdiğim şey sadece neredeyse ihtiyaç duyulan şeyse? Ya hayata tutunarak hepsini mahvettiysen?

Dayanamıyorum. Her şeyimi vermeliyim.

Sıkı sıkıya kapattığım göz kapaklarımın ardında Vor'un yüzü beliriyor zihnimde. Keşke ona gerçeği söyleme şansım olsaydı. Onu sevdiğimi söylemek için. Aramızda olan başka hiçbir şeyin önemli olmadığını söylemek için. Sadece benim aşkımin. Benim seçtiğim aşk. Seçmeye devam edeceğim aşk. Sonsuza kadar.

Ciğerlerime derin bir nefes çekiyorum.

Sonra, son bir çığlıkla, son gücümü de şarkıya veriyorum. Kafamın içinde bir ışık patlaması oluyor ve sonra ...

. . . unutulmuş.

37

VOR

Yüzümde sıcak nefes patlamaları. Kulaklarımda vahşi kükreyen gözyaşları.

Sırt üstü yatıyorum, dişleri yavaşça zırhımı kırarken kolum mağara şeytanının ağzının derinliklerine itiliyor. Tükürük şeritleri gözlerime düşüyor, etimi yakıyor. Kaslarım geriliyor, o korkunç ağzı geri itmek için her şeyimi ortaya koyuyorum. Çok güçlü, çok çılgın. Gücüm azalıyor, yakında tükenecek.

Birden kolumdaki tüm baskı kayboldu.

Canavar benden uzaklaşıyor, sarhoş gibi sendeliyor. Başını kaldırıyor, burun delikleri açılıyor. Kıpırdamadan duruyor.

Yuvarlanıyorum. Kan pompalanıyor, kalp zonkluyor. Vücudumdaki her içgüdü beni harekete geçiriyor, şeytanın pençelerinden kaçmak için. Kendimi iterek ayağa kalkıyorum, geri çekiliyorum. Gözlerim, birkaç dakika önce yüzümü kafatasımdan ayırmakla tehdit eden o yaratığa takılıyor. Kıpırdamadan duruyor, başını kaldırmış, gözsüz yüzü saraya doğru sabitlenmiş.

Yavaşça dönüyorum, parçalanmış sokağın geri kalanına bakıyorum. Görüş alanımda başka şeytanlar da var. Bir çoğu.

Bazıları hem ölü hem de hala yaşam mücadelesi veren kurbanların üzerinde duruyordu. Woggha'ların her biri aynı sabit duruşta duruyor. Tüm vahşilikleri içlerinden akıp gitmiş gibi görünüyor. Nöbetçi askerler gibiler, tetikteler, uzak bir noktaya odaklanmışlar.

Boğazımdan bir hırıltı çıkıyor. Kılıcımı bulup havaya kaldırıyorum ve en yakındaki şeytanın kafatasının arkasına saplıyorum. Bir taş gibi düşüyor. Bir sonrakine ve bir sonrakine geçiyorum, bu garip durağanlık onları uzakta tutarken elimden geldiğince çoğunu öldürüyorum. Bir yerlerde, başka bir sokakta, sesler duyuyorum. Bunlardan biri Lur olabilir, emirler yağdırıyor ama çok uzakta gibi geliyor. Burada yalnızım, bu dehşet ve katliam dünyasında yalnızım.

Acımasızca bir canavardan diğerine geçiyorum, ta ki arka arkaya sekiz tanesini katledene kadar. Ancak dokuzuncuya yaklaştığımda, gri derisi doğal olmayan bir şekilde dalgalanıyor. Sonra başını geriye atıyor ve uzun, acı dolu bir uluma sesi çıkarıyor. Kanım dondu. Dehşetle bir adım geriye sıçıyorum ve bir sonraki saldırıya hazırlanmak için kendimi hazırlıyorum.

Ama canavar sonunda sesini yutuyor, başını sallıyor. Sonra, büyük bir şaşkınlıkla, dönüp yanımdan kaçıyor. Hantal bacaklarının üzerinde dörtmala koşarak sokağın aşağısına doğru hızla ilerliyor. Dakikalar sonra daha fazla şeytan beliriyor ve daha da fazlası. Şehrime akan aynı cani vahşet akımı şimdi geri çekiliyor. Alçak, sinsî, gölgeler gibi hareket ederek, tam bir sessizlik içinde kaçıyorlar.

Ayak sesleri kaldırıma vuruyor. Lur'u görmek için dönüyorum, boynundaki bir yaradan kötü bir şekilde kanıyor. Bakışlarımı yakaladı,

Beni canlı bulduğu için rahatlamış. "Kralım!" diye haykırıyor. Sesi garip bir şekilde çınılıyor. "Kralım, ne oldu? Ne yapıyorlar?"

Cevap veremem. Bilmiyorum. Sanki onları sürüye katılmaya iten dürtü aniden bedenlerinden kaçmış gibi. Farklı değil. . . . farklı değil. . .

Kesik kesik nefes alıyorum. Korkunç bir kesinlik ruhumu dolduruyor. "Knar!" Küklerim ve topuklarımın üzerinde dönerim. Delici bir ısıklık ve

Morleth'im önümdeki gölgeden dışarı adım atıyor, gözleri ateşle parlıyor. Lur arkamdan sesleniyor, cevaplar için yalvarıyor, emirler için yalvarıyor. Onu duymazdan geliyorum, eyerimi sallıyorum ve bineğimi harekete geçiriyorum. Sokağın üzerinde, çatıların üzerinde süzölüyoruz. Altımda insanlar hâlâ çığlık atıyor, ağlıyor ve woggha'lar kaçmaya devam ediyor; kaçmaya niyetli, karşı koymaya niyeti olmayan sessiz gölgeler. Ama arkalarında bıraktıkları kan gölü gerçekten korkunç. Sanki dünyanın sonu gelmiş gibi. Belki de öyledir. Belki de benim dünyamın sonu gelmiştir.

Eğer Faraine öldüyse . . .

Knar'ın boynuna eğiliyor, mahmuzlarımı yanlarına gereğinden fazla kuvvetle saplıyorum. Saray kuleleri gözümün önünde yükseliyor, beyaz ve uzun boylarıyla harap olmuş şehrin üzerinde. Kapının üzerinden süzölüyorum, Knar'ın dizginlerini çekiyorum ve onu üst kattaki bir pencereden uzanan küçük taş balkona doğru yönlendiriyorum. Bu uçuşu en son yapmamın üzerinden gerçekten de sadece birkaç saat geçmiş miydi? Kendimi neredeyse o zamanki halimle görebiliyorum, olacaklardan habersiz. Onu eyerden indirirken. Onu kollarımda tutuyorum. Kanımın nasıl aktığını tekrar hissediyorum.

onu öpme, okşama ihtiyacıyla kaynıyordu. İkimiz de hissettiğimiz arzuya teslim olduğumuzda yenik düştüğüm bir ihtiyaç. Bu öpücükler son öpücüklerimiz mi olacaktı? Ona söylediğim son sözler, öfke ve hayal kırıklığımla ona savurduğum sert ve acı iğneler mi olacaktı?

Knar'ın inmesini beklemedim. Eyerinden fırlayıp sertçe balkona iniyorum. Sendeleyerek pencereyi araladım ve onun odasına çıktım. "Faraine!" Sesim boş bir şekilde yankılanıyor. Oda boş. Kapı açık.

Odadan çıkıp öteki geçide doğru koşuyorum. Adı dudaklarımdan dökülüyor, taş duvarlarda yankılanıyor: "Faraine! Faraine!" Etrafımda ağlayan, feryat eden, bağırان sesler yankılanıyor. Bazıları hâlâ çığlık atıyor. Koşuyorum. Geçitten aşağı, merdivenlerden aşağı. Ölülerin, ölmekte olanların, yaralıların ve onlara yardım etmeye çalışanların yanından. Öldürölmüş Woggha leşlerinin yanından. Ben ilerlerken yüzler bana dönüyor, eller bana uzanıyor. Her tarafta çok fazla ihtiyacın baskısını hissediyorum.

Şu anda başka bir şey düşünemiyorum. Sadece Faraine. Sadece onu bulmayı. Ayaklarım beni revirin kapısına götürüyor. Burada zaten yoğun bir kalabalık toplanmıştı ama beni ve kanlı yüzümü gören insanlar geri çekilerek bir yol oluşturdular. Kapıdan içeri daldım, merdivenin tepesinde durdum ve aşağıdaki insan kalabalığına baktım. Ar yaralılarla ilgileniyor. Emrini yerine getirmek için aceleyle koşuşturan birkaç çırağı var ama onlar da bunalmış durumda.

Merdivenlerden sendeleyerek iniyor, şifa koğuşuna doğru ilerliyorum. Yatakların hepsi dolu, yerler de öyle. Nereye bakarsam bakayım, altın sarısı saçlar ya da pembemsi bir insan teni göremiyorum.

"Vor!" Sul'un sesi başımı bir tarafa çekiyor. Kardeşim şimdi iki kişiyle paylaştığı yatağında doğruluyor. Göğüs ve omuzlarındaki yaralardan aktif olarak kan akıyor. Sul kendi battaniyesini kullanarak bir yaraya baskı uygulayarak elinden geleni yapıyor. Yüzü asık, gözleri irileşmiş bir halde odanın öbür ucundan bana bakıyor. "İyi misin kardeşim?"

Cevap veremiyorum. Ön odaya geri adım atıyorum ve ulaşabildiğim ilk çırağı yakalıyorum. "Prenses," diye homurdanıyorum. "İnsan prenses buraya mı getirildi?"

Çırak başını sallıyor. Gitmesine izin vermekten başka bir şey yapamıyorum, aceleyle işine devam etmesine izin veriyorum. Orada dilsiz, çaresiz duruyorum. Etrafıma bakıyorum. Önlemekte başarısız olduğum tüm bu acıya bakıyorum. Çok daha kötü olabilecek bir acı, eğer olmasaydı.

Küfrederek revir merdivenlerinden yukarı, geçidin ötesine doğru geri dönüyorum. Tekrar koşuyorum, nedenini söyleyemesem de aniden hedefimden emin oluyorum. Belki bir içgüdü. Tanrılar tarafından verilen bir bilgi.

Sonunda bahçeye adım attığımda doğal olmayan bir durgunluk hissediyorum. Neredeyse hemen kafası kopmuş bir woggha leşi görüyorum. Cesaret verici bir işaret belki de. Böyle bir şeyi başarabilecek kadar güçlü sadece birkaç savaşçı tanıyorum ve onlardan biri de Hael. Belki de burada Faraine ile birlikte. Bir yerlerde.

Dolambaçlı yollardan aşağıya doğru, ayaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı koşuyorum. Şimdiye kadar zırhımın bir kısmını, bileziklerimi ve göğüs plakamı, ağır botlarımı çıkardım. Beni yavaşlatabilecek her şeyi. Karanlık çöktü ama yaşayan kristaller yolumu gösterecek kadar parlıyor. Adımlarımı hiç yavaşlatmıyorum. Adını söylemeye çalışıyorum ama boğazım düğümleniyor sanki. Her şey ürkütücü bir şekilde durgun, güve kedilerinin olağan gevezelikleri ya da narin geyik kanatlarının çırpınışları yok.

Urzulhar yükselişinin dibinde, birkaç şeytanın cesediyle çevrili kanlı bir form yatıyor. Kalbim durdu. Öne fırlayıp yanına çömeliyorum ve onu sırtına çekiyorum. "Hael!" Bana göz kırpmıyor, gözleri odaklanmamış. "Hael, hâlâ hayatta mısın? Cevap ver bana, kadın!"

Yüzünü buruşturuyor, kaşları geriliyor. Sonra inliyor. "Hayattayım Kralım. Ve kötü yaralanmadım."

Berbat görünüyor. Derisi, bir gözünün üzerinde büyük bir kesik de dahil olmak üzere birçok yerde kesilmiş. Ama kendini oturur pozisyona getirmeyi başarıyor. "Faraine nerede?" Talep ediyorum. "Ona göz kulak olacaktın. Nerede o?"

Hael başını yavaşça sallar. Sonra iki büklüm oluyor, yüzünü buruşturuyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "O, o dedi ki _"

Bitirmesini beklemedim. Çoktan ayağa kalkmış, yukarı doğru koşmaya başlamıştım bile. Yedi kutsal taş bu loşlukta donuklaşıyor, parlak ışıltıları içten dışa kararıyor. Neredeyse içlerinden yayılan bir titreşim hissettiğimi hayal edebiliyorum ama bu fikri geri itiyorum ve yüksek taşların arasına girip kutsal taşlara bakana kadar hızla ilerliyorum.

Daire iziniz. O kk, narin vcoda bak. Çıplak. Altın sarısı saçları etrafına dağılmış yatıyor.

Kk bir güve kedisi omzuna tünemiş oturuyor, uzun kuyruğu göğüs kafesi boyunca kalçalarının üzerine sarkıyor. Cildi yırtılmamış, morarmamış. Mermer gibi beyaz. Tamamen hareketsiz. Neredeyse sadece uyuduğuna inanılabilir.

"Ne yaptın sen?" Kelimeler dudaklarımdan nefes alıp veriyor, sesi olmayan hayalet gibi. "Sen ne yaptın, Faraine?"

OceanofPDF.com

38

FARAINÉ

Acı gitti.

Her halükarda rahatladım. Bir şekilde daha hafif hissediyorum. Ayrıca daha küçük. Ama bu küçüklük kalıcı değil. Yakında tekrar büyümeye başlamalıyım. Ancak şu an için, sadece bir hiç olmak güzel.

Farkındalığımı yavaşça çeviriyorum ve aşağı bakıyorum. Sis gibi dağılan gerçeklik katmanlarından aşağıya. Benimle çok az ilgisi varmış gibi hissettiren bir dünyaya ve aleme. Kırık bedenime doğru.

Zavallı şey. Çok acı çekiyordu. İnsan vücudu bu kadar acıyı tek seferde kaldıramaz. Hayatta kalamazdı. Yazık oldu. Bu form bana iyi hizmet etti. Onun içinde yaşarken pek çok sevinç, pek çok zevk yaşadım. Elbette üzüntüler de vardı. Her zaman vardır. Ama başka bir varoluş bilmiyorum.

Sanırım bundan sonra ne olacağını öğrenmem gerekecek. Biri bedensizleştikten sonra.

Sisler tekrar yaklaşıyor. Bu üzücü manzarayla oyalanmak istemediğim için arkamı dönmeye başlıyorum. Ama tam o sırada, bir renk titreşimi dikkatimi çekiyor. Farkındalığımın tekrar geriye kaymasına izin veriyorum.

ve topallayan küçük bir yaratığın fiziksel formuma doğru burun kıvırdığını görüyorum. Bir güve kedisi. Mor kürklü, turuncu çizgili, kocaman yarasa kulaklı. Bedenimin omzuna atlıyor, narin küçük pençelerini yanağıma koyuyor. Sonra mırlamaya başlıyor.

Şaşıracak başlıyorum. Bu mırıltı o bedenin kemiklerine kadar titreşiyor. Titreşim artıyor ve bedenden bana ulaşana kadar uzanan küçük bir ışık ipliği gönderiyor. Uzaklaşmaya çalışsam da, parıldayan ışık ilmek ilmek etrafımda dönüyor. Ne sıkı ne de rahatsız edici, ama uzaklaşmaya çalıştığımda beni sıkıca tutuyor. Cansız bedenimin üzerindeki o varoluş boşluğunda asılı kalmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Bırakın gideyim. Ağzım yok, sesim yok. Sadece gönderiyorum

emri parıldayan ipten aşağıya geri gönderir. Güve kedisi bir kulağını seğirtir, sonra kalçalarının üzerine daha sıkı yerleşir. Mırıltısı tekrar yükseliyor. Işık ipi parlıyor, güçleniyor.

Bu çok aptalca. Burada kalamam. Bedenim kırıldı. Sonunda tanrı vergim bu kadar zayıf bir beden için çok fazlaydı. Belki de meseleyi tanrıların kendilerine götürme fırsatım olur. Neden böylesine muazzam bir gücü böylesine zayıf bir bireye bahşetsinler ki? Hiç mantıklı değil. Daha iyi bilmeleri gerekirdi.

Yoluma devam etmek için cankurtaran ipini çekiştiriyorum. Güve kedisi ağzını açıyor. Mırıltısı daha da yükseliyor, yankısı karanlık urzul kristallerinde uğulduyor.

"Faraine!"

Farkındalığım hızlanıyor. Dönüyorum, ışık ipliklerinin arasından bakıyorum, o sese doğru dönüyorum. Ruhum kabarıyor, ölmekte olan bir kalbin nabzı gibi. Vor! Yaşıyor mu? Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Mağara şeytanları şehrin duvarlarını aşmadan çok önce öldüğünü sanmıştım. Ama ya ölmediyse? Ya hâlâ oradaysa, o et ve madde dünyasındaysa? Ya ruhu hâlâ bedeninde yaşıyorsa?

Hiç fark etmez. Bu bedenlerimiz çok geçici. Ve benimki artık kırıldı. Yaşanamaz. Burada kalamam. Uzaklaşmaya çalışıyorum. Vor'u görmek istemiyorum. Onu gördüğümde hissedeceğimi bildiğim şeyi hissetmek istemiyorum. Ama ip gitmeme izin vermiyor.

Birdenbire orada, iki büyük taşın arasında duruyor ve benim boş kabuğuma bakıyor. Onu görünce tüm varlığım parlıyor. Vor! Vor! Hala canlı. Canlı ve güzel. Bedeni bakışlarımda sadece bir gölge gibi kalıyor ama ruhu gizemli enerjiler ve karmaşıklıkla dolu bir yıldız gibi parlıyor. Fiziksel yapısının sınırlarının ötesine taşıyor.

Gölge figürün öne doğru sıçrayışını ve bedenimin yanında dizlerinin üzerine çöküşünü izliyorum. Adımı haykırıyor. Uzak bir yankı gibi duyuyorum. Narin yaşam ipliğine takılıyor, farkındalığıma doğru dalgalanıyor. Çıplak tenime dokunduğunda, o garip enerjisinin bir kısmı içinden dışarıya, ipin içine akıyor. Narin iplik güçleniyor, çok telli bir kordon haline geliyor.

Vor bedenimi kollarının arasına alıyor, beni sarıyor, saçlarıma, yanaklarıma, boynuma öpücük üstüne öpücük konduruyor. Nazikçe,

Kulağına fısıldayacak kadar yakınına gelene kadar yumuşak bir şekilde gerçekliğin puslu katmanlarından aşağı süzülüyorum: Seni seviyorum, Vor. Seni her zaman seveceğim. Nereye gidersem gideyim, sana olan sevgimi yanımda taşıyacağım.

Ama şimdi gitmeme izin vermelisin. Bırak gideyim, Vor.

Başını geriye atıyor. Bir an için ruhu öylesine parlıyor ki, gölgeli yüz hatları bakışlarımda netleşiyor; acıyla, kederle, kararlılıkla çılgına dönmüş. "Gitmene izin vermeyeceğim, Faraine!" diye haykırıyor. Sesi urzul kristallerinde yankılanıyor ve karanlık merkezlerinde ışık titriyor.

Vor ayağa kalkarken güve kedisi itiraz eden bir ciyıklama çıkarıyor ve koşarak uzaklaşıyor, beni hâlâ sıkıca tutuyor. Başım sallanıyor ama o omzuna yaslanana kadar düzeltiyor. Sonra çemberin sınırlarından çıkıp yamaçtan aşağıya, bahçelere doğru hızla ilerliyor. Bağın ipliği geriliyor, zorlanıyor. Ama şimdi beni tuttuğu için bağ daha güçlü.

Yukarıda, sis katmanlarının ve görünmeyen gerçekliklerin arasında, tepemde sıcaklık ve ışık hissediyorum. Ve şarkı. Çok fazla şarkı. Tanrıçamın varlığı beni bekliyor. Peki ya kız kardeşlerim? Ilsevel ve Aurne? Onlar da beni bekliyorlar mı, beni kucaklamaya hazırlar mı? Yükselmeyi, onları bulmayı, sonunda ruhumun özlemini çektiği o kutsal sonsuzluğa girmeyi arzuluyorum. Ve yine de . . .

Ruhum yükselmeyi arzulasa da kalbim gitmek istemiyor. Henüz değil.

Böylece, bir çocuğun uçurtması gibi eterde sürükleniyorum. Dünyanın sadece yanıp sönen görüntülerini yakalıyorum. Bana narin şarkılar gibi şarkı söyleyen canlı kalpleri olan parlayan kristaller. Vor bedenimi görüş alanına taşırken Hael'in içten, parlayan ruhu ısıt ısıt parlıyor. Bunlar ve diğer izlenimler farkındalığımda kıvılcımlar çaktıyor. Vor'un hızı hiç kesilmiyor. Beni hızla bahçeden geçirip saraya götürüyor. Ölü şeytan leşlerinin, öldürülmüş trolde cesetlerinin yanından. Eskiden ruhların olduğu yerlerdeki boşluğu hissediyorum. O zamandan beri yeni evlerine kaçmış olan ruhlar, tıpkı benimkilerin yapması gerektiği gibi. Şimdi benim yapmam gerektiği gibi.

Yine de Vor'un peşinden acı çeken ruhlarla dolu bir odaya giriyorum. Birçoğu bedenlerine sadece ipliklerle tutunuyor. İzlerken bile, iplerin koptuğunu, kırıldığını görüyorum. Ruhlar gerçekliklerin içinden fırlıyor, sonsuzluklarına doğru hızla ilerliyorlar.

"Ar!" Vor'un sesi sislerin arasından çaresizlikle kükrüyor. "Ar, sana ihtiyacım var!"

Vor'un ruhunu barındıran gölgeli figürün yanına çömelmiş, özelliksiz bir form yaklaşırken parlak, ateşli bir ruh belirir. İpliğim inceldi. Kendimi daha da uzaklaşmış hissediyorum. Karşılıklı konuşulan kelimeleri ayırt edebilmek için eğilmeye çalışıyorum.

"Prenses mi?" diye sorar ateşli ruh.

"Karım," diye yanıtlar Vor.

Bu iki basit kelimeyle, beni yerimde tutan bağ güçleniyor. Keşke şarkı söyleyecek bir sesim olsaydı! Karısı. Karısı. Sonunda bana sahip çıktı, beni olduğum gibi adlandırdı.

Ama artık çok geç. Ben çoktan gittim, ya da çoğunlukla gittim. Ben onun karısıyım... ama sadece bu son birkaç alıntı an için. Yine de bu sözleri yanımda cennete taşıyacağım ve sonsuza kadar saklayacağım.

Vor, Vor, diye fısıldıyorum, bir kez daha kulağına yaklaşarak. Vor, zamanı geldi.

Başını eğiyor, saçları yüzüne dökölüyor. Sonra şifacıya bakar ve homurdanır, "Bir şeyler yap! Ona yardım edin!"

Ar onu kalabalık odalara doğru yönlendiriyor. Yatakların hepsi dolu, ama çalışma masalarından birini kolunun bir hareketiyle temizliyor. Vor bedenimi üzerine yatırıyor ama bir elini tutmaya devam ediyor. Sanki bıraktığı anda gitmiş olacağımı biliyor, gerçekten gitmiş olacağımı.

Ar beni baştan aşağı süzüyor, göğsümü dinliyor, nabzımı ölçüyor. Sonra hüznölü gözlerini kralına kaldırdı. "O öldü." Sesi öğütölmüş bir taş kadar keskin.

"Hayır. Değil."

Şifacı ağır başını sallar. "Buna inanmak istemediğini biliyorum, Vor-"

"Buna inanmayacağım. Çünkü bu doğru değil."

"Onun için yapılacak bir şey yok, oğlum!" Ar iki elini havaya kaldırdı ve masadan bir adım geri çekildi. "Yaşayan bir ruhu bir bedene geri koyacak imkanlara sahip değilim."

"Vücudu kırılmış mı?" Vor talep ediyor.

Şifacı bir kez daha bedenimin üzerine eğiliyor. Şaşırtıcı bir şekilde, soruyu ciddiye almış gibi görünüyor ve fiziksel belirtiler için her santimimi incelemeye devam ediyor

Hasar. Ezilmiş ayak bileğimin üzerinde bir süre oyalandı ama sonunda geri adım attı. "Ölümçül bir darbe izi görmüyorum. Ama kalbi durmuş."

"Hâlâ atıyor mu?"

"Tespit edebildiğim kadarıyla hayır."

"Ama soğumadı."

"Soğukluğun yerleşmesi biraz zaman alabilir. İnsanlar troldefolk gibi değildir, sonuçta-"

"O zaman ona bir trolde gibi davranmamalısın. Ona bir insan gibi davran."

"Tecrübem yok."

"Daha önce de bir insana bakmıştın. Herkesin öldüğüne inandığı bir insana. Benim doğduğum gün onu uçurumun kenarından döndürdün."

"Ölümün eşiği, ölümün kendisi değildir, sevgili oğlum."

Bu sözler üzerine, Vor çözülmüş gibi görünüyor. Masanın üzerinde, kalıntılarımin üzerinde eğiliyor. Ruhu kararıyor, parlak ışığı çaresizlikle sönüyor. Ona uzanabilmeyi, kollarımla sarabilmeyi, onu rahatlatabilmeyi ne kadar isterdim. Ama bunu denemek onu daha fazla incitmekten başka bir işe yaramazdı.

Oh, Vor! Vor! Küçük bir parçam onun kararlılığının yeterli olacağını ummaya cüret etmişti. Ama böyle umutların bir faydası yok. Bu iş biterse ikimiz için de daha iyi olur. Korkmuyorum. Benim için artık acı yok. Sadece yükseliş, genişleme ve sonsuzluğun ışığı var. Tek üzüntüm onu geride bırakmak zorunda olmam.

Vor, diye fısıldıyorum, kelimeleri kulağına yaklaştırarak. Her şey yolunda. Lütfen, aşkım, izin ver-

Vor yukarı bakar. Gözleri Ar'ınkilerle kilitlendiğinde iki bıçak gibi parlıyor. "Eğer insanları tedavi edemiyorsan," diye homurdanıyor, "bana bunu yapabilecek birini nerede bulabileceğimi söyle."

Ar'ın yüzü kapanıyor. Ruhu kararıyor, geri çekiliyor.

"Onun nerede olduğunu bildiğini biliyorum," diye devam ediyor Vor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Benimle oynama." Masaya doğru hamle yapıyor, Ar'ın giysisinin omzunu yakalıyor. "Bana nerede olduğunu söyle. Onu nerede bulabileceğimi söyle. Bana yardım edebilecek biri varsa, o da odur."

Ar onun avuçlarında kıvranıyor. Ruhu huzursuzca titriyor. "İyi!" diyor sonunda. "O Yüzey'de yaşıyor. Sana nerede olduğunu söyleyebilirim. Ama emin misin Vor? Onu görmek istediğinden emin misin? Bunca zaman sonra?"

Anlamıyorum. Burada neler oluyor? Kiminle konuşuyorlar? Farkındalığımı Ar'ın ruhundan Vor'unkine geri çeviriyorum. O kararlı ışık geri dönmüş, ruhunda her zamankinden daha parlak ve sıcak bir şekilde parlıyor. Yüzünü şifacınıninkine yaklaştırarak eğiliyor. "Söyle bana," diye hırlıyor.

39

VOR

Vücudunu Urzulhar Çemberi'nde yanında bulduğum siyah cübbeye sardım. Göğsüme yaslandığında onu daha da solgun gösteriyor. Onunla ilk tanıştığımda teninin pembemsi tonundan ne kadar etkilendiğimi hatırlıyorum, Trolde kadınlarından çok farklıydı. Şimdi o pembeliğin geri geldiğini görmek için her şeyimi verirdim.

Onu Knar'ın geniş sırtında önümde tutuyorum, tıpkı ilk tanıştığımız gece yaptığım gibi. Şehirden yukarı uçarken yalnızız. Bu yolculukta bana katılmak için kimse bağışlanamaz; saldırının ardından herkese ihtiyaç var. Kalan şeytanları şehrin sokaklarından kovalamayanlar yaralılara bakmalı ve ölüleri toplamalı. Bir utanç şimşeği kalbime çarpıyor. Orada onlarla birlikte olmalıydım. Ben onların kralıyım. En büyük felaketin ardından tüm hızımla şehrin dışına doğru at sürmem benim hakkımda ne söylüyor?

Faraine'i kendime doğru bastırarak morleth'in boynuna eğiliyor ve onu daha da hızlandırıyorum. O olmasaydı, bu çelimsiz, narin, cesur kadın olmasaydı, felaket çok daha kötü olurdu, katliam

hayal bile edilemez. Mağara şeytanları şu anda bile boğazları parçalayarak ve uzuvları kopararak mahvolmuş sokaklarda dolaşıyor olabilir. Bunu nasıl yaptığını anlamıyorum. Onları nasıl durdurduğunu da bilmiyorum. Ama biliyorum ki Faraine olmasaydı . . .

Onun hareketsiz yüzüne bakıyorum. Kalbim duracak diye korkana kadar göğsüm sıkışıyor. Tanrım, ne kadar aptalmışım! Ona ulaşmak için her şeyimle savaşmış, onu kurtarabilecek tek kişinin ben olduğuma inanmıştım. Kurtarılması gereken kişinin ben olduğum hiç aklıma gelmemişti.

Knar şehrin üzerinde havaya, mağaranın tavanına doğru yükseldikçe hız kazanıyor. Derin loşluğun kasvetinde mutlu, saf gölgeden bir varlık. Yüzey Dünyası'na açılan shaftlardan birine doğru gidiyoruz. Bunlara erişmek zor, morleth dışında hiçbir şekilde mümkün değil. Ve morlethler yukarıdaki havayı sevmezler, bu yüzden böyle bir tırmanışa cesaret etmek için yetenekli bir binici gerekir. Bunu daha önce hiç yapmadım.

Artık tereddüt etmiyorum. Aşağıda devasa ölüm damlası esnerken, şehrim küçülürken bile Knar'ı ilerlemeye teşvik ediyorum. Bu Faraine'in tek şansı. Gözlerinin bana son bir kez baktığını görme umudu için çok daha büyük tehlikelere göğüs gerebilirim.

Sarkıtların arasına giriyoruz. Yolu göstermek için bırakılmış işaretler var; taşa oyulmuş ve daha büyük, daha parlak kardeşleri sönükleştiğinde bile parlayan küçük, her zaman parlak lor kristalleriyle süslenmiş küçük beyaz yıldızlar. Bu nokta atışı parıltıları takip ediyorum, havayı koklayıp öfkeyle başını salladığında mahmuzlarımla Knar'ı tahrik ediyorum. Biliyor ki

Şimdi nereye gittiğimizi biliyor ve bundan hoşlanmıyor. Ama benimle kavga etmiyor.

Birden yüzümde serin bir hava patlaması hissediyorum. Bir sonraki an açıklık ortaya çıkıyor, Yüzey Dünyası gökyüzünün korkunç enginliğine bakan bir daire. Uzaktaki yıldızlar göksel danslarında parıldıyor. Kalbimi titretmeye yetiyor.

"Drag-or!" Homurdanıyorum ve Knar'ı dişe benzeyen devasa sarkıtların arasından gökyüzünün o parçasına doğru sürüyorum. Morleth dişlerini gıcırdatıyor. Burun deliklerinden kıvılcımlar fışkırıyor.

Bir sonraki an, bir duman bulutu içinde, kaya ve topraktan yükselerek, o korkunç geceye doğru ilerliyoruz. Etrafımdaki tüm o açıklığı hissederken duyularım dönüyor, korkudan midem bulanıyor. Son zamanlarda katlandığım diğer her şeyden sonra, bu neredeyse katlanılamayacak kadar fazla.

Knar'ın dizginlerini çekerek kontrolü yeniden ele alıyorum. Homurdanıyor ama onu aşağıya doğru yönlendirdiğimde itaat ediyor. Uzun otların üzerinde süzülüyoruz. Knar'ın toynakları narin çiçekleri parçalıyor, yaprakları ve taç yapraklarını savuruyor ama asla sert zemine dokunmuyor. Etrafımızdaki dünya çok geniş, vahşi ve çorak, açık gökyüzünün altında inişli çıkışlı tarlalar, alacakaranlıkla morarmış ve milyonlarca yıldızla aydınlanmış. Beldroth'a giderken böyle bir gökyüzünün altında at sürmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi hatırlıyorum. Faraine'in parmaklarının bileğimin arkasına hafifçe dokunuşunu, üzerime gelen ani sakinliği hatırlıyorum. O zamanlar tanrı vergisi yeteneğini üzerimde kullandığını tahmin etmiştim. Ama gücünün gerçek potansiyelini hiç hayal etmemiştim.

Sonunda tarlaları geride bıraktık ve kayalık bir yere geldik. Orada Ar'ın tarif ettiği işaretleri arıyorum. Daha yüksekten uçup yukarıdan bakmak daha kolay olurdu ama bu yabancı dünyada hedefimi tamamen kaçırmaktan korkuyorum. Alçakta, patika işaretlerini tespit etmek daha kolay - uzun yeşil saplar üzerinde büyük, gösterişli kırmızı çiçekler. Ateş zambakları. Parmak uzunluğundaki taç yaprakları gökyüzüne uzanan eller gibi, alacakaranlıkta doğal olmayan bir şekilde parlıyor.

Knar'ın kafasını çeviriyorum. Zambakların işaretlediği yolu takip ediyoruz. Aralıklarla büyüyorlar, saklanmışlar, kayaların arasında yarı gizlenmişler. Onları kaçırmamaya dikkat etmeliyim. Bu tempodan nefret ediyorum, elimden kayıp gittiğini hissettiğim anlardan nefret ediyorum. Faraine kollarımda daha da üşüyor ama umudumu kaybetmeyeceğim. Henüz değil.

Sonunda, tıpkı Ar'ın tarif ettiği gibi, bir çıkıntının üzerine tünemiş, kaba samanlı çatısı olan taş bir kulübe görüyorum. Küçük pencerelerden sıcak bir ışık sızıyor. Turuncu ışık; ay ateşinden ziyade güneş ateşi.

Knar'ı bir sözle durduruyorum ve Faraine'i gereğinden fazla itip kakmamaya dikkat ederek eyerden kayıyorum. Morleth'i zambakları kemirmesi için geride bırakarak dar patikanın geri kalanını adımlıyorum ve ışığın ulaştığı yerin hemen ötesinde duruyorum. "Maylin!" diye bağırdım. "Bayan Maylin! Yardımınızı istiyorum."

Uzun bir süre cevap gelmiyor. Kulaklarımda kan zonkluyor. Bu bir hataydı. Buraya hiç gelmemeliydim. Hemen şimdi geri dönmeli, hala yapabiliyorken kaçmalıyım. O kapı açılmadan önce, . . .

Homurdanıyorum, başımı sertçe sallıyorum. Bu ne korkaklık böyle? "Maylin!" Tekrar bağıriyorum. "Sana emrediyorum:

ortaya çık!"

"Bana emrediyorsun, değil mi?" Pencerelelden birinden bir gölge titreşimi geçer. Bir sonraki an, kapı yavaşça gıcırdayarak açılır. "Bir kralın emirlerini reddetmek benim için çok uzak."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Kapının girişinde küçük, ince, hafif kambur, derin bir kukuleta ve ağır bir pelerin giymiş bir figür duruyor. Ağırlığını eğri büğrü bir bastona veriyor. Elleri hafifçe titriyor. Sırtı ateşe dönük olmasına rağmen, taktığı çok telli kristal kolye parılıyor ve yüzünün alt yarısını, çenesini, ağzını aydınlatıyor.

Beni inceliyor gibi görünüyor, gözleri kapüşonunun gölgesiyle gizlenmiş. Sonunda dudakları aralandı. "Grakol-dura, Kral Vor," diyor, troidish'i güçlü bir şekilde aksanlı ama anlaşılabilir. "Bir gün yolunuzun benim kapıma düşüp düşmeyeceğini merak ediyordum."

Sanki savaşa hazırmışım gibi duruşumu genişletiyorum. "Tek bir amaçla geldim, sadece tek bir amaçla. Ne konuşmak ne de takas etmek istiyorum." Faraine'i hafifçe kaldırıyorum. Turuncu ışığın bir kısmı hareketsiz yüzüne düşüyor. "Bu kadının yaşayan ruhunu bedenine yeniden bağlamam istiyorum. Talep ettiğin bedel neyse ödeyeceğim."

Gizli bakışlarını başka yöne çevirirken kadının çenesi eğiliyor. İncelemesinin yoğunluğunu havadaki bir elektrik yükü gibi hissediyorum. Bir süre sonra, bastonunu patikanın taşlarına vurarak ilerliyor. Hareketleri yavaş, beceriksiz ve biraz da acılı. Ufak tefek olmasına rağmen önünde uzun bir gölge oluşturuyor. Üzerime düştüğünde ürperiyorum. Uzanıp ona dokunabileceğim kadar yaklaşıyor.

Cesaretini topluyor, sonra kapüşonunu hafifçe geriye çekerek yanaklarını ve burnunu bir anlığına ortaya çıkarıyor. Bu görüntü kalbimi burkuyor. Gözlerimi hızla kaçırıyorum. Endişelenmeden Faraine'in üzerine eğiliyor, onu yakından inceliyor, kendi kendine usulca mırıldanıyor. Sonunda kapüşonunun yerine düşmesine izin veriyor. "Demek Urzulhar taşlarını kullandı, öyle mi?"

Başımı salladım.

"Kendini fazla zorladı. Korkarım rezonans onu delip geçti."

Anlıyormuş gibi yapmıyorum. "Her ne yaptıysa Mythanar'ı savunmak için yaptı. Hepsini kurtardı. Benim şehrimi. Halkımı."

Kadın başını geriye yatırıyor, görünmeyen gözleri bir kez daha yüzüme sabitleniyor. Çenesinin çizgileri geriliyor. O kadar tanıdık bir görüntü ki boğazım düğümleniyor. Bakışlarımı aceleyle kaçırıp Faraine'e bakıyorum.

Yaşlı cadı sonunda sesini biraz daha yumuşatarak, "Son kıpırdanmaları hissettim," dedi. "Birkaç gün önce kötü bir tane oldu, değil mi? Onu ta burada, yüzeyde hissettim. Mythanar'ın fazla zamanı kalmadı."

"Bu seni ilgilendirmez." Kelimeler dişlerimin arasından bir ısırik gibi fırlıyor. "Sadece fiyatını söylemen yeterli, cadı. Bana bu kadını nasıl kurtaracağımı söyle."

İç çeker ve başını yavaşça sallar. Sonra: "Yapabileceğim bir şey olabilir. Ama bu pek hoş olmayacak."

Kaşlarımı çattım. "Ona zarar verecek mi?"

Cadı homurdanır. "O zaten ölü. Bu noktada ona daha ne kadar şey yapabileceğimi düşünüyorsun?"

Yine de tereddüt ediyorum. Ölü ya da diri, Faraine'i üzecek bir şey yapmak istemiyorum. Zaten acı çekmiyorsa, gitmesine izin vermek daha nazikçe değil mi?

Ama hayır. Hayır! Hayır! Bunu yapmayacağım. Ona gerçeği söyleme şansım olana kadar olmaz. Saatler önce fırsatım varken söylemem gereken her şeyi söylemeden olmaz. Kargaşadan önce, dehşetten önce, ölümlerden ve yıkımdan önce. Buruşuk battaniyelerin üzerinde uzuvları birbirine karışmış bir şekilde yatan iki insan olduğumuzda. Dudaklarım vücudunu keşfederken ve ellerim tenini okşarken bile konuşmalıydım. Gizli yerlerine doğru kayarken, onu inletirken ve kıvranırken kelimeleri mırıldanmalıydım. Ya da sonrasında birlikte uzandığımızda, sıcaklık ve tutkuyla parlayan yüzüne baktığımda.

Tüm o anlar, sonsuza dek kayboldu, pervasızca boşa harcandı. Yine de buradayım. Bir an daha için tanrılara yalvarıyorum.

"Yapman gerekeni yap," diye homurdanıyorum.

Karanlık kapüşonun altından alçak sesle, bilerek, "Hmmmm," diye bir ses geliyor. Sonra cadı geri çekilir ve bir el sallar. "Onu yere yatır. Olabildiğince nazikçe."

İtaat etmek için acele ediyorum. Cadı Faraine'in yanında diz çöküyor ve elbisesinin önünü açarak solgun göğüslerini ortaya çıkarıyor. Kendi boynundan parlayan bir dizi kristal çıkarır ve onları Faraine'in vücuduna örter. En büyük kristali dikkatlice kalbinin üzerine yerleştiriyor. Bunu yaptıktan sonra bana bakıyor. Altın gözlerinin parıltısını yakalıyorum. "Bu kısım tatsız olabilir."

Başımı salladım. "Yap o zaman."

Cadı omuz silkiyor ama Faraine'in üzerine eğiliyor. Uzun bir nefes veriyor, bilmediğim bir dizi kelime söylüyor ve avucunu Faraine'in alnına değdiriyor.

Faraine'in gözleri kocaman açılmış, beyaz, yakıcı bir ışıkla parlıyor. Çığlık atmadan önce verdiği nefes gibi korkunç bir nefes çeker. Tüm vücudu kaskatı kesilir, sırtı acı çekiyormuş gibi dikleşir.

"Faraine!" Ağlıyorum.

Ama beni duyamıyor.

OceanofPDF.com

40

FARAINÉ

Mythanar'dan uzaklaştıkça, yaşam bağım da zayıflıyor. Belki de urzul kristalleri onu ayakta tutuyordu ve artık onların erişiminden çıktığım için kopmaya mahkum. Ya da belki de çoktan kaybettiğim bir hayata tutunmaktan yoruldum. Vor bir gölgeden başka bir şey değil. Hâlâ varlığını hissediyorum, belli belirsiz. Artık gerçeklikten çok bir anı. Kendi bedenimi artık hiç hissedemiyorum.

Farkındalığımın etrafına sarılmış hassas yaşam ipliğini inceliyorum. Şimdi sönükleşiyor. Ki bu iyi bir şey. Zaten çok uzun süre kaldım. Bu son bağlantının kopmasına izin verme zamanı, varlığımın bir sonraki bölümüne geçme zamanı. Vor'u geride bırakmak acı veriyor ama... ama şansımız vardı. Ve bu güzel, muhteşem bir şanstı! Acıyla sonuçlansa da bundan memnunum. Acı, aramızdaki bağın gerçekliğini, onun varlığında hissettiğim huzuru değiştirmiyor. Neşeyi, ihtişamı. Hepsi gerçektir. Bir anını bile değişmezdim.

Dünyanın gölgelerinin kayboluşunu izliyorum. Üzerimde muazzam bir boşluk hissi açılıyor, açıklanamayacak kadar büyük. Ruhum ona doğru çekiliyor, yukarıya ve uzağa. Sadece o son küçük

iplik beni özgürce yüzmekten alıkoyuyor. Onu kırmalıyım. Gitmeliyim. Ve yine de . . . ve yine de . . .

"Evet, şimdi. Kendini biraz karmaşanın içine soktun, değil mi?"

Varoluşa dair puslu algım şaşkınlıkla dalgalanıyor. Sisin içinden bir figür yaklaşıyor, eğri büğrü bir bastonun ucuyla önündeki gerçeklik perdelerini aralıyor. Başında ağır bir kukuleta var ama yaklaştıkça kukuletayı geri atarak yaşlılıktan çizgilenmiş ama yine de çarpıcı bir yüz ortaya çıkarıyor. Düz, sert kaşları iyi yontulmuş yüz hatlarının üzerine yerleşmiş ve bir kedininki gibi altın rengi gözleri neredeyse yırtıcı bir yoğunlukla bana dikilmiş.

"Kimsin sen?" Bir sesim olduğunu fark edince şaşırarak soruyorum.

"Özel bir önemi olan biri değil." Kadın başını bir yana eğiyor. Gözleri hafifçe kısılıyor. "Asıl soru şu: Siz kimsiniz?"

Bunu soruş biçiminde beni tetikte tutan bir şey var. "Aynı şekilde," diye yavaşça cevap veriyorum, "özel bir önemi olan biri yok."

Bir kaşını çarpıtıyor. "Benim duyduğum bu değil. Urzulhar taşlarını kullandığını ve Mythanar şehrini felaketten kurtardığını duydum. Bana sorarsanız oldukça önemli."

"Elimden geleni yaptım. Ve . . . İşe yaradığına sevindim."

"İşe yaradı. Ama ne pahasına?" Kadın beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Burada bir bedenim olmadığını düşünürsek, neye baktığından tam olarak emin değilim. Ama bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor. "Gittin ve kendini fazla zorladın. Şimdi şu haline bak!" Belirsizliğimi gösteren bir el sallıyor.

"Mythanar güvende olduğu sürece ben memnunum."

"Oh, öyle mi?" Bunun üzerine kadın homurdanır. Bu kadar asil bir yüzden gelen onursuz bir ses. "Birkaç woggha'yı sokaklardan uzaklaştırmanın uzun vadede bir işe yarayacağını mı sanıyorsun, çocuk? Yaptığın şey kaplanın burnunun ucundaki eşek arısına vurmak gibi bir şey. Tabii ki sokulmayacaksın; onun yerine kafanı ısıracaklar."

Varlığında bir ürperti dalgalanıyor. "Ne yapmalıyım?"

"Yapmak mı? Ne yapabilirsin ki? Sen öldün."

Bir kez daha, parmağımın etrafına sarılmış küçük ipliğe bakıyorum... şey, parmağıma değil. Artık bir parmağım yok. Ama özüm var. İpliği yuvarlıyorum, nasıl kıvılcım çıkardığını ve parladığını izliyorum. "Aşağıda ne var?" Sonunda başımı kaldırıp garip kadının gözlerini yakalayarak soruyorum. "Karanlıkta ne var? Şehrin altında?"

"Ah. Demek sana henüz ejderhadan bahsetmediler."

Ejderha.

Bir şekilde . . . Biliyordum. Bir şekilde, hep biliyordum. İşaretler her yerdeydi; ejderha motifi her duvara kazınmış, her giysiye işlenmişti. Sıradan bir ejderha değil, efsanelerde avlanan kahramanlar gibi ateş püskürten bir inek avcısı da değil. Bu Büyük Canavarlardan biri. Göksel Dansçılar. Dünyaların Kırıcıları. Zamanın ve efsanelerin sisleri arasında çoktan kaybolmuş, ama her zaman orada, her zaman içgüdüsel hafızanın sınırlarında geziniyor.

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Bana hiçbir şey söylemediler. Ama ben biraz biliyorum. Onları yok etmek istediğini biliyorum."

"Evet. Ne yazık ki."

"Ama neden?"

Kadının kaşları kalkıyor. "Ejderhaların motivasyonlarını bildiğimi mi sanıyorsun?" Kadın homurdanıyor. Ancak bir sonraki anda yüz ifadesi sertleşiyor. "Ama hata yapma küçük prenses-Arraog, Dünyanın Kalbindeki Ateş, kıpırdanıyor. Yakında uyanacak. Bu gerçekleştiğinde ..."

Farkındalığımı kadından başka yöne çeviriyorum. Onun ötesinde belli belirsiz bir gölge var. Bu Vor. En azından ben Vor olduğunu düşünüyorum. Yüz hatlarını ayırt etmek imkansız. Ruhunun titreşimini bile zar zor algılayabiliyorum. "Uyandığında," diye fısıldıyorum usulca, kadının düşünce zincirini tamamlayarak, "onun dünyasını yok edecek."

"Er ya da geç. Yapacak. Yapmalı." Kadın başını sertçe sallar. "Bunu daha sonra yapmayı umuyordum. Çok daha sonra. Ve bana yardım edecek kişinin sen olabileceğini düşünmüştüm."

"Yardım etmek mi? Sana nasıl yardım edebilirim? Böyle bir varlığa karşı kim nasıl bir şey yapabilir?"

"Ama sen sıradan biri değilsin, değil mi? Sen tanrı vergisisin. İlahi bir amaç için ilahi kutsamalarla donatılmışsınız." Kadın bir adım daha yaklaşıyor. Gözleri iki meşale gibi parlıyor, bakışlarımla buluşmak ve onları tutmak için gerçeklikleri yakıyor. "Doğru eğitimle, doğru teknikle Vor'un ihtiyacı olan şey sen olabilirsin."

Titriyorum, ondan uzaklaşıyorum. Küçük iplikçiklerim titriyor, geriliyor, kopmaya hazır. "Peki ya Miphatlar?" diye soruyorum.

"Ne olmuş onlara?"

"Vor yardım edebileceklerine inanıyor."

"Belki yapabilirler." Kadın omuz silkiyor. "Miphates büyüü hakkında pek bir şey bilmiyorum. Büyük, tehlikeli ve kaotik olduğunu biliyorum. Tam da ihtiyacı olan şey olabilir. Olabilir." Öne doğru bir adım attı, bastonunu kaldırdı ve sivri ucunu doğrudan bana sapladı. "Ama onun ihtiyacı olan şeyin sen olduğunu biliyorum. Söyle bana, istekli misin?"

"Ne?"

"İstekli misin?" diye tekrarlıyor. Gözleri gözlerimin önünde alevler gibi dans ediyor. "Geri dönmeye? Vor için savaşmaya? Mythanar için savaşmaya?"

Bakışlarına dayanamayarak arkamı dönüyorum.

"Bilmiyorum." "Ciddi değilsen evet deme. Böyle bir sihir her zaman

bir bedel gerektirir. Bu bedel ikinizin de ödemek istediğinden daha fazla olabilir."

"Ne tür bir fiyat?"

"Bunu size söyleyemem. Ama geldiğinde, gerçekten de sert olacak. Keşke farklı bir seçim yapsaydım diyebilirsin." Başını eğip kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Bir de düşünülmesi gereken acı var. Ruhlar ayrıldıktan sonra fiziksel bedenlerine yeniden girmek için yaratılmamışlardır. Bu hoş bir deneyim olmayacaktır."

"Acıdan korkmuyorum."

"Cesurca konuştun, küçük prenses. Ama bu bildiğinden daha kötü. Bu süreçten sağ çıkamayabilirsin. Ve eğer kurtulamazsan, sonuçları hakkında konuşamam" -bir kez daha belli belirsiz bir el sallayarak bedensel olmayan benliğimi işaret ediyor

-"Bütün bunlar."

"Yani ..." Duruyorum, devam etmek istediğimden emin değilim. "Varlığım sona erebilir mi demek istiyorsun? Ben, kendim? Faraine olarak mı?" "Bu bir olasılık. Başarısız bir restorasyondan sonra ruhlara ne olduğunu kimse kesin olarak bilemez. Geri gelip de masal."

Ondan uzaklaşıyorum, titriyorum. Sıcak ışık beni yukarıdan, bu sisin ötesindeki o büyük boşluktan çağırıyor. Tanrıçamın şarkı söyleyen sesini duyduğuma neredeyse yemin edebilirim. Beni eve çağırıyor. Bir yanım cevap vermek istiyor. Bir yanım o sesin rahatlığını ve güvenliğini, onun kucağının bütünlüğünü bilmek istiyor.

Vor için tüm cennet umudumu riske atmaya hazır mıyım?

Onun gölgeli görüntüsüne tekrar bakıyorum. Sis katmanlarının arasından bile çaresizliğini hissediyorum. Bana ihtiyacı var. Bana ihtiyacı var. Bu garip insanın bana söylediği her şeye inanır mıyım bilmiyorum. Ama Vor'a inanıyorum. İkimize. Olduğumuz ve olabileceğimiz her şeye. Daha fazlasını yapabileceğimi bile bile onu nasıl terk edebilirim? Onu Derin Karanlık'ta bırakarak cennetin ışığına nasıl gerçekten gidebilirim?

Tekrar dönüyorum ve kadının tuhaf, altın rengi bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Pekâlâ," diyorum. "Hem acıyla hem de bedeliyle yüzleşeceğim. Ve eğer yeterince güçlü olamazsam, sonum ne olursa olsun kabul edeceğim. Onun için."

Bana dar bir bakış attı. "Peki ya ejderha? Geri dönmeyi başarırsan, o düşmanla yüzleşecek misin?"

Özümde bir ürperti dalgalanıyor. "Söyleyemem." "Yeterince adil." Cadının dudakları neşesiz bir yarım bükülüyor. Gülümse. "Her seferinde bir şey."

Bu sözlerle birlikte sisin içine geri adım attı. Etrafını bir perde gibi kapatıp onu görüş alanımdan çıkarıyor. "Bekle!" Arkasından sesleniyorum.

Ama o çoktan gitti.

OceanofPDF.com

41

VOR

Cadı keskin bir nefes alarak trans halinden çıkar ve birkaç adım geriye doğru sendeler. Başını sallar, dengesini toparlar, sonra hemen öne atılır ve Faraine'in gözlerini kapatır. Garip öteki ışık bir süre daha göz kapaklarının arasından parlıyor ama cadı kristalleri göğsünden çekip aldığında o da sönüyor. Gerilim vücudunu terk eder. Çok geçmeden Faraine bir kez daha cansız ve gevşek yatar.

"Ne oldu?" Korumacı bir şekilde üzerine çömelerek soruyorum. Başımı kaldırıp cadıya dik dik bakıyorum. "Ne yaptın sen?" O öz-bilinçle çeker onu kaputgeri içine yer, Yüzünün az da olsa görünen kısmını gizliyordu. "Az önce güzel gelininle sohbet ettim. Haklıymışsın, ruhu çok uzakta değil. Ve bedeniyle yeniden bağlantı kurmayı denemeye istekli."

İstekli olmayabileceği ihtimali o ana kadar aklıma gelmemişti. Bakışlarım onun hareketsiz yüzüne kaydı. Giderek uykuda değil de gerçekten ölmüş gibi görünüyor. Gerçekten ölü. "**Pekâîâ**," diyorum, sesim

yırtık pırtık ve sert. "O zaman devam edelim. Yapman gerekeni yap."

"O kadar hızlı değil." Kadın bastonunu sertçe yere bastırıyor, tüm ağırlığını bastonun üzerine veriyor. Az önce yaptığı büyü her neyse gücünü tüketmiş. "Kız istekli olsa da, bu gerçekten işe yarayacağı anlamına gelmez. Ve bu süreç hiç de hoş olmayacak."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. "Nasıl? Nasıl yapılıyor?"

Bir elini bastonundan kaldıran cadı, kulübesinin karşısındaki vadide yer alan yüksek dağı işaret ediyor. "İşte," diyor. "O dağın dibinde ateş zambaklarıyla çevrili vahşi bir havuz var. Burası kutsal bir yer, bu dünya ile sihir diyarı quinsatra arasında bir tür geçit. Urzulhar Çemberinin tam üzerinde yer alır ve bu taşların enerjilerini kanalize eder. Ay gökyüzünün zirvesine ulaştığında ve suları ışıkla doldurduğunda, içeri girmeli ve merkezde durmalısın. Sonra, sen ve o suya girmelisiniz. Her ikiniz de yaşamın geri geldiğini hissettiğiniz ana kadar suyun altında kalmalısınız. Eğer çok erken kalkarsanız, o yok olur. Çok geç kalırsanız, ikiniz de ölürsünüz. Anladınız mı?"

"Evet, tabii ki." Kaşlarımı çatıyorum, hepsinin bu olamayacağından eminim. Bu çok kolay. Eğer gerçekten bu kadar basit olsaydı, insanlar sevdiklerini her zaman yeniden canlandırıyor olurlardı. "Bedeli ne olacak? Büyü hakkında yeterince şey biliyorum. Bir bedeli olmalı."

"Var." Cadı tekrar esasına yaslanıyor, ağzının görünen tek köşesi seğiriyor. "Ama pazarlığınızı bozmak için çok geç olana kadar ne olduğunu öğrenemeyeceksiniz. Bir

Dikkatli olun, yüce Kral! Büyünün gerektirdiklerini yerine getirmeye hazır değilseniz suya girmeyin."

Bir hayat için bir hayat. Başka ne anlama gelebilir ki? Tüm varoluş denge ve uyuma bağlıdır. Elbette başka bir cevap olamaz. Tekrar Faraine'in hareketsiz yüzüne bakıyorum. Yapabilseydim onun için seve seve öldürdüm ama şehrimi terk mi edeceğim? En savunmasız anında? Bu seçimin ağırlığı beni ikiye bölebilir.

"Fazla zamanın yok." Cadının sesi bakışlarımı keskin bir şekilde onun kapüşonlu yüzüne geri çekiyor. "Ay doğmak üzere. Eğer tereddüt edeceksen, yolda tereddüt et. Aksi takdirde, karar senin için verilecek. Daha fazla dayanamaz."

Başımı sallıyorum ve Faraine'i bir kez daha kollarıma alıyorum. Eskisinden daha hafif hissediyor, en ufak bir esintinin elimden çekip alabileceği ve onu o korkunç, sonsuz gökyüzüne sürükleyebileceği bir tüy gibi. Ürpererek Knar'a doğru dönüyorum.

"Bekle."

Duruyorum. Geriye bak.

"Henüz ödeme teklif etmediniz."

Cadının sözleri kulaklarımda çınlıyor. Cevap vermiyorum. Cevap veremiyorum.

Yavaşça bana doğru adım atıyor. Vücudu titriyor, hala yaptığı büyü'nün etkisiyle sarsılıyor. Kristallerden oluşan kolyesi yıldız ışığında takırdıyor ve parlıyor. Benden bir ya da iki adım uzaklaştığında durdu.

Boğazım düğümleniyor. "Benden ne kadar ödeme istiyorsunuz?"

Bir elini bastonundan kaldırarak ağır kukuletasını geri çekiyor ve yaşlı, buruşuk yüzünü ortaya çıkarıyor. Yavaşça bana doğru çeviriyor, altın rengi gözleri gecenin içinde parlayan iki mücevher gibi. Yavaşça gülümsüyor. "Bir öpücük. Sadece bir öpücük. Ne daha fazlası, ne daha azı."

Göz kapakları nazikçe düşüyor. Başını bir yana eğiyor, kırıışmış bir yanağını uzatıyor.

Tereddüt ediyorum. Uzun zaman önce bana cadının varlığından, Yukarıdaki Dünya'da çok yakınlarda bulunduğundan söz edildi. Sözü aldım, kabul ettim. Sonra da unutmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Buraya hiç gelmeyeceğime yemin etmişim.

Onu asla görmeyeceğime, onunla asla konuşmayacağıma yemin etmişim.

Bu mu? Bu çok daha kötü. Onu kucaklamak. Sanki aramızda hiçbir şey olmamış gibi.

"Lütfen Vor," diyor cadı, gözleri hâlâ kapalı. "Sadece küçük bir öpücük. Yaşlı annen için."

Midem düğümleniyor.

Sonra hızlı bir nefesle eğilip dudaklarımı yanağına değdiriyorum.

Bir sonraki an, patikadan aşağı, Knar'ın beklediği yere doğru ilerliyorum. Kısa süre sonra eyerdeyim, Faraine göğsüme yakın bastırılmış. Arkama bile bakmadan mahmuzlarımı morleth'in böğrüne saplıyorum. "Jah!" diye bağıriyorum.

Knar gökyüzüne sıçrar ve karanlıkta hızla ilerler.

Ay yükseliyor. Fazla zamanımız yok.

O korkunç gökyüzünün uçsuz bucaksızlığı akıl sağlığını yutmakla tehdit ediyor. Bakışlarımı ilerideki hedefimize odaklıyorum, amacımı unutmamaya ve gevezelik deliliğine kapılmamaya kararlıyım. Tek bildiğim, artık çok geç olduğu. Tek bildiğim, Faraine'in ruhunu yakın tutan son yaşam iplerinin çoktan kopmuş olduğu. Ama denemeliyim. Son gücüm tükenene kadar çabalamalıyım.

"Dayan, Faraine," diye fısıldıyorum saçlarına. "Biraz daha dayan. Dayan."

Havuz ay ışığı altında, uzaktan bile kolayca görülebiliyor. Pürüzsüz, berrak sular gümüş gibi parlıyor ve tıpkı annemin tarif ettiği gibi kırmızı ateş zambaklarıyla çevrili. Knar'ı aşağıya yönlendiriyorum, ayakları yerden sadece birkaç santim yukarıda zıplayıncaya kadar aşağıya doğru daireler çiziyor. Faraine'i kavrayışımı ayarlıyorum, eyerden kayarak havuza doğru sendelerken başını omzuma bastırıyorum. Önünde dizlerimin üzerine çökerek karanlık suya bakıyorum. Tepemdeki korkunç gökyüzünün mükemmel bir yansıması var.

Aşağıdan bir şey yankılanıyor. Bunu açıklayamam. Gujek ozanlarının kristal şarkılarına benzemiyor. Ama daha derin. Yerin kendi sesi gibi, aşağıdan yankılanıyor.

Ay gittikçe yükseliyor. Çimenlerin, çiçeklerin üzerine gümüşü bir ışık saçıyor. Yakındaki ağaçlar, havuzun yüzeyinde dalgalanan parmaklar gibi ürpertici gölgeler saçıyor. Ay ışığıyla yıkanan Faraine'in yüzüne bakıyorum. Gözlerimde o kadar güzel ki. Çok güçlü, çok cesur. Her tehlike karşısında yılmayan, gerçek bir asalet ve zarafet kraliçesi.

O benim her şeyim.

Onun için her şeyimi verirdim.

Yavaşça havuza giriyorum. Ayaklarımı yere basıyor, soğuk ve karanlık suya giriyorum. Onu havuzun ortasına taşıırken saçları koluma dolanıyor ve arkamızdan sürükleniyor. Orada su derin, göğsüme kadar geliyor. Çok erken batmasını engellemek için dikkatlice aç veriyorum. Ay yükseliyor. Şimdi neredeyse tam üzerimizde duruyor.

"Her şeyimi veriyorum, Faraine," diye fısıldıyorum, ağzımı yumuşak saçlarına dayayarak. "Kalbimi. Hayatımı. Ne olursa olsun, ben seninim."

Bir hayat için
bir hayat mı?
Öyle olsun.

Başımı arkaya atıyorum ve korkunç göklere kükrüyorum, tüm tanrıların önünde ilan ediyorum: "Bedeli ne olursa olsun, ödeyeceğim! Bırakın benim üzerime düşsün!"

Sonra onu sıkıca tutarak geriye doğru devrildim. Siyah su başımızı kapatıyor.

42

FARAINÉ

Kristaller şarkı söylüyor.

Onları duyuyorum. Etrafımda. Altımda. Üstümde.

Bir zamanlar oldukları yıldızların şarkısını söylüyorlar. Uzayın karanlığının, sonsuzluğun uçsuz bucaksızlığının şarkısını söylüyorlar. Hayatın, aşkın, karanlığın, sonların ve başlangıçların şarkısı.

Şarkı etrafımda dolaşıyor, içimden geçiyor. Beni gerçekliğin katmanlarından aşağı çekiyor, ta ki buz gibi soğuk, siyah bir suya batana kadar. Etrafımda bir bedenın ağırlığını hissediyorum, sanki taşla kaplanmışım gibi.

Hala şarkı söylüyor, kemiklerimde titreşiyor. Bunlar güneşlerin ve ayların sesleri, yüce tanrıların sesleri. Ve onların üstünde ve altında ve onların aracılığıyla, tanrıları bile var eden büyük Tek Ses.

Kendimden geçtim. Bu, etten bir bedenın içindeyken yaşamayı umduğum tüm deneyimlerin ötesinde bir şey. Soğuk olmamın, ağır olmamın, kör olmamın hiçbir önemi yok. Böyle bir şarkı varlığımın her zerresinde çınlarken bu tür şeyler neden önemli olsun ki?

Sonra acı başlar.

Sanki omurgama fırında ısıtılmış demirden bir mızrak saplanmıştı.

Çığlık atıyorum. Hava yok ve sesim de çıkmıyor. Önemli değil. Hem bedenim hem de ruhum çığlık atıyor, çırpınıyor. Acının ne olduğunu bildiğimi sanıyordum. Dayanabileceğimi sanıyordum.

Yanılmışım.

Oh, neden gerektiği gibi ölmedim? En kötüsü sona ermişti. Geri dönmeye gerek yoktu, bu yakıcı, burkucu, paramparça edici ... hissetmeye gerek yoktu.

Faraine.

Vor'un sesi. Doğrudan kalbimle konuşuyor.

Faraine, bunu almama izin ver. Acını almama izin ver.

Hayır! Hayır, bunu ona vermeyeceğim. Ölümün kanunlarına karşı gelme cüretimin bedeli buysa, bunu sadece ben ödeyeceğim. O değil. Asla o değil.

Faraine, bunu senden almama izin ver. Sana gücümü vereyim.

Sahip olduğum her şeyle direniyorum. Ama zayıfım. Hiç olmadığım kadar zayıfım. Acı çok büyük, her gözeneğimden, her hücremden, varoluşumun her parçasından içime girerken kızgın. Buna dayanamam. Tek başıma değil.

Ben de düştüm.

Sunduğu sevginin içine düş.

Beni tuttuğu gücün içine düş.

Bir kez daha, beni taşımasına izin verdim, tekrar tekrar bıçaklanırken beni kollarında ve kalbinde kucakladı.

Bedenim sarsılıyor. Yaşamın acısı uzuvlarıma yeniden giriyor. Ruhum isyan ediyor, artık o anın gelmesini istemiyor.

bir kez daha fiziksel maddenin içine hapsedildi. Artık çok geç. İrademi teslim etmekten, devam etmekten başka seçeneğim yok. Işık, ihtişam, şarkı, bunların hepsi soluyor. Artık sadece karanlık var. Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi hissettiren karanlık-

Nefes nefese sudan çıkıyoruz. Hava ciğerlerimde ağırlaşıyor, sanki boğazımdan aşağıya kayalar sürüklenip göğsümde takırdıyor. Bir kez daha ciğerlerim var. Akciğerler, uzuvlar ve madde. Acıyor. Hem de çok acıyor.

Ama ben
hayattayım.

"Faraine!"

Vor'un sesi. Çaresiz.

Onunla konuşmak, korkusunu hafifletmek istiyorum. Başımı çevirmeye, gözlerimi açmaya çalışıyorum. Her şey o kadar ağır, o kadar imkânsız gibi geliyor ki. Dilim ağzımda bir tuğla gibi, göz kapaklarım demirle tutturulmuş kapılar gibi.

Güçlü kollar beni sıkıca sarıyor. Sonra yine Vor'un sesi, kulağımda hırlıyor. "Hayır, hayır, hayır!" Suyun şırıltısı ve ardından tenime çarpan soğuk hava. Her his keskin ve korkunç, yeni ve dayanılmaz bir acı. Çıplak bir zeminde dinlenmeye bırakılıyorum, her bir yumrunun, her bir çakıl taşının, hassas tenimi kesen her bir ot parçasının farkındayım.

Eller yüzüme, boynuma, kollarıma dokunuyor. Cübbemin ıslak ağırlığının geri çekildiğini hissediyorum. Sonra tenime baskı uygulanıyor. Vor. Kulağını göğsüme bastırıyor. Bir an için nefesini tutuyor. Sonra: "Tanrılar!" Kelimeyi soluk soluğa söylüyor.

Benden uzaklaşırken dua ediyor. "Kalbi atıyor. Yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılara şükürler olsun!"

Sonra kendi soluk alıp verişleri dışında bir süre sessiz kaldı. Sonunda bir kez daha üzerime eğildi. "Faraine, beni duyuyor musun? Orada mısın?" Elleri yüzümü kavırıyor. "Lütfen, Faraine, lütfen. Gözlerini aç. En azından bana bunu ver."

Ona göstermek zorundayım. Ama gözümü kaldırmaya çalıştığımda hiçbir şey olmuyor. Çok ağırım, çok ağırım.

Nefes aldığını duyuyorum. Bir sonraki an, yine elbisemin önünü karıştırıyor, parmakları arıyor. Kolyemin gümüş zincirini buluyor, boncuklu kumaşın kıvrımlarının altından çekip çıkarıyor. Dikkatle, şefkatle, gevşek ellerimden birini tutuyor, taş kolyeyi avucuma bastırıyor, parmaklarımı onun etrafında kıvrıyor.

İçimin derinliklerinde, taşın kalbindeki yaşam tınısını hissediyorum.

"Yaşa, Faraine." Yüzü bana yakın olmalı. Buz gibi yanağımda nefesinin sıcaklığını hissediyorum. Sesi kalın ve aceleci. "Yaşa. Çünkü sen benim hayatımsın. Tanrılar daha önce konuşmadığım için beni lanetlesin! Ama şu an sahip olduğumuz zamanı kaybetmeyeceğim. Sen gerçeğı bilmeden bir an bile geçirmeyeceğim: Sen benim kalbimsin. Ruhumsun. Karımsın. Bugünden son günüme kadar seninim, başkasının değıl. Bana şimdi dönsen de dönmesen de fark etmez. Sana her şeyimi veriyorum, her şeyimi." Alnını benimkine bastırıyor. Bir hıçkırık bedenini sarıyor. "Sadece yaşa, Faraine. Sana yalvarıyorum, yaşa."

Dudakları dudaklarıma bastırıyor. Önce hafif, sonra daha derin, daha dolgun. Sıcaklık içime yayılırken, onun ruhundan benimkine geçerken bir nefes çekiyorum. Sanki içimde bir kapı açılmış ve güneş ışığı her karanlık alana doluyor.

Göz kapaklarım hareket ediyor, çırpınıyor, açılıyor. Urzul taşının etrafına kapanan elim sıkıca kavlıyor. Şimdiye kadar denediğim her şeyin ötesinde bir güçle diğer elimi kaldırıp Vor'un yanağına dayıyorum.

Nefes nefese geri çekildi. Yanıp sönen, sersemlemiş gözlerimin içine bakıyor.

Sonra ağzı bir gülümsemeye dönüşürken yüzünde cennetin ışığı parlar.

"İşte buradasın!" diye nefes alıyor.

43

VOR

Bir bacağım hâlâ suyun içinde, Faraine'i tutarak oturuyorum.

Artık kendime ait değilim. Kutsal havuza bu dalış bizim yunkathu'muzdu-gerçek evlilik yüzüşümüz. Karşılaşabileceğimiz tehlikeler ne olursa olsun, artık onlarla birlikte yüzleşeceğiz. Bugünden itibaren ona bağlı kalacağım. Onun savunucusu ve hizmetkârı, efendisi ve aşkı olacağım. Evliliğimiz bu dünyada bir yıl, bir gün ya da sadece birkaç saat sürse de, kalbimin diğer yarısının ona ait olduğunu bilerek sonsuzluğa gideceğim. Tek beden. Tek bir kalp. Bir bütün.

Ay yavaşça tepemden geçiyor. Her nasılsa, o uçsuz bucaksız gökyüzü artık benim için dehşet barındırmıyor. O burada, güvende, ait olduğu yerdeyken değil. Kollarımdayken.

"Vor," diye fısıldıyor.

"Evet, aşkım?"

"Üşüyorum."

Gölümsüyorum, başının üstünü öpüyorum ve onu kendime yaklaştırıyorum. İkimiz de sıırıslıklam olmuşuz ve rüzgâr dağdan aşağı doğru esiyor ve tenimizden iliklerimize kadar ürpertiyor. "Seni eve götüreceğim o zaman. Sana bir elbise buluruz. Battaniye. Bir yatak. Çektiğin çileyi atlatmalısın."

Boynuma sokuluyor. Bir eli zayıfça gömleğimin ön kısmına yapışıyor. "Yine de burası güzel. Sadece ikimiz varız."

Dudaklarım gülümseyerek titriyor. "Hangisi olsun o zaman? Eve mi gidelim, yoksa burada kalıp donarak ölelim mi? Seçim sizin. Ben tamamen sizin emrinizdeyim."

İç geçiriyor, hoş bir huysuzluk sesi. "Sanırım donarak ölmek tanrılara karşı nankörlük olurdu. Bana hayatımı geri verdikten bu kadar kısa süre sonra yani. Ayrıca, bir gün için yeterince öldüğümü hissediyorum."

Gözlerimi kapatıyorum. Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı düşünmeye dayanamıyorum. Onu nasıl kaybettiğimi. Daha da kötüsü, onun çektiği acıyı hayal bile edemiyorum. Hala artçı sarsıntılarla titriyor. Ama o burada.

Ayın üzerinden bir gölge geçiyor. Yukarı bakıyorum, bulutun tepemden geçip gidişini izliyorum, kalın ve çalkantılı. Kıyametin eli gibi. Havuzdan çıktığımdan beri ilk kez, geride bıraktığımız ve yakında geri dönmemiz gereken her şeyi hatırlıyorum. Artık Faraine'i elimde tuttuğuma göre, artık o benim olduğuna göre, gerçekten benim olduğuna göre, dünyanın yaklaşan kaderi zihnimde büyük ve korkunç bir şekilde belirliyor. Yine de hiçbir şeyi değiştirmedim. Bize bahşedilen tek şey burada, bu yüce dağın gölgesinde, ateş zambaklarıyla çevrili bu birkaç ürpertici an olsa bile.

Uzun bir sessizlikten sonra Faraine başını eğip bana bakıyor. Ciddi gözleri endişeyle parlıyor. "Daha önce sormadım ama... şehir mi?"

Ona gülümsüyorum. "Onları kurtardın, Faraine. Halkımı kurtardın. Mythanar'ı kurtardın. Bunu nasıl yaptın bilmiyorum.

Senin bu garip yeteneğini anlamaya başlayamıyorum. Ama bir şekilde şeytanları geri döndürdün; onları topuklarının üzerine oturtun."

"Öyle bir şey değildi." Başını sallıyor ve sanki dik tutamayacak kadar bitkinmiş gibi bir kez daha omzuma yaslıyor. "Zavallı yaratıklar yaptıklarını yapmak istemediler. Buna mecbur bırakıldılar." Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Ben sadece onları özgür bıraktım," diye yumuşak bir sesle sözlerini bitirdi.

Tabii ki yaptı. Çünkü o Faraine. Benim yiğit Faraine'im. Onun gücü bir savaşçıya ait değil; sadece kaba kuvvetten çok daha güçlü. Onun gücü şefkat, anlayış ve sempati. Şimdiye kadar tam olarak anlayamadığım ya da takdir edemediğim bir güç.

"Yaptığın şey sayesinde bugün binlerce hayat kurtuldu." Altın sarısı saçlarını okşuyor, parmaklarımin arasındaki yumuşak, ipeksi tellerin dokusuyla övünüyorum. "Mythanar'ın daha cesur bir Kraliçesi hiç olmadı. Çağlar boyunca ne efsanelerde ne de mitlerde."

Başını kaldırıp kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Kraliçe mi?" Kelimeyi fısıltıdan biraz daha fazla soluyor. "Gerçekten."

Başımı eğiyorum, alnımı onunkine bastırıyorum. Burunlarımız birbirine değiyor, gözlerimiz kilitleniyor. "Sen benimsin, Faraine. Kraliçemsin.

Mythanar'ın ve Yeraltı Diyarının Egemen Leydisi, bugünden itibaren ve sonsuza dek."

Titrek bir nefes alıyor. Sonra elini yanağıma dayayarak ağzımı öpücüğüne doğru çeviriyor. Tatlı, ciddi bir öpücük, vaat dolu, özlem dolu. Kalıcı acıyla dolu. Geri dönmeyi seçtiği acı. O

Tüm bunların, tüm dehşetin, tüm korkunun ötesinde. Doğal bedenim maruz kaldığı tüm acılar ve şoklar. Ama o geri geldi. Benim için.

İşte o zaman, dudaklarımı yakan öpücüğüyle birlikte ciddi bir yemin ediyorum: Bu seçime layık olacağıma. Onun aşkına layık olmak için.

Ona layık olmak için. Meleğime. Kraliçem.
Karım.

OceanofPDF.com

EPILOG

Büyü bir bedel ister.

O havuza bir hayat girdi. İki kişi çıktı. Ama denge bulunmalı. Bir yerde.

Cadı, onun incelemesinden habersiz, tutkulu bir kucaklaşmaya kilitlenmiş mutlu çifti gözlemler. Küçük bir parçası, korkunç uyarılar ve acımasız sözlerle devreye girme dürtüsü hissediyor. Bir hikâyedeki gerçek bir cadı gibi.

Sert ağzında bir gülümseme beliriyor. Hayalet gibi bir gülümseme, uzun, çok uzun zamandır ilk kez. Hayır, onların o anı yaşamalarına izin verecek. O tatlı öpücükler ve okşamalar. Bedenleri keskin rüzgârda titrerken bile birbirlerini aşıkların ısıltısıyla ısıtmalarına izin verecek.

Bakiyenin vadesi yakında gelecek. Şimdilik borçlarını unutmalarına izin verin.

Ayrıca, sonunda her şey yoluna girebilir. Yıllar süren entrikalar kesinlikle boşa gidemezdi. Bunca zaman sonra, onları kurtarmayı başarabilirdi. Oğlunu. Krallığını. Tüm bu lanetlenmiş dünyayı.

Tatlı gelin yaşıyor. Ve tanrı vergisi güçlü, hatta beklenenden bile güçlü.

Eğer hayatının bedeli çok yüksek değilse, o zaman belki ...
belki ...

Derinlerde, taşın altında.

Ateş gölleri ve magma nehirleri altında.

Karanlığın içinde, korkunç bir rüyanın içinde kaybolmuş.

Ejderha kıpırdanıyor.

SON

**Vor ve Faraine'in düğün gecesini görmeyi merak
ediyorum ... ama onun bakış açısından?**

**Ücretsiz kısa öykünüzü bugün
alın!**

Aboneler ayrıca özel karakter çizimlerine de sahip olacaklar.

OceanofPDF.com

MACERA DEVAM EDİYOR

BRIDE OF THE SHADOW KING: BOOK 3

HEART OF THE SHADOW KING

Bugün Ön Sipariş Verin!

OceanofPDF.com

SYLVIA MERCEDES'TEN DAHA FAZLASINI KEŞFEDİN

MUM IŞIĞI VE GÖLGELER

[Kopyanızı alın.](#)

Sylvia Mercedes'in önde gelen bir romantizm yazarı olarak adını duyurmasını sağlayan çok satan duoloji.

"Eros ve Psyche" efsanesinden esinlenilmiştir.

**Karanlık, bayıltıcı bir kahraman ve doğru dokunuşla tatlı, yavaş yanan bir romantizm arzuluyorsanız bugün okuyun
Buhar!**

Valera yıllarca sadece karnını doyurabilmek için terzi olarak yorucu saatler geçirdi. Küçük kız kardeşini dünyanın acımasızlıklarından ve fae ormanının baştan çıkarıcı cazibesinden korumak için her şeyini verebilirdi. Bir gün, fae'lerin kız kardeşini alıp götürmesinden korkuyor ve Valera onları durdurmayı nasıl umabilir?

Sonra Fae'ler gelir. Kız kardeşi için değil.. .. ama onun için.

Kendi dünyasından uzakta, muhteşem bir sarayda kapana kısılan Valera, kendini esrarengiz bir fae lordunun isteksiz gelini olarak bulur. Lord ona zarar vermeyeceğini iddia eder ve tek bir kurala uyması halinde bir yıl ve bir gün sonra onu evine geri götürmeye yemin eder: yüzünü asla görmemelidir.

Her ne pahasına olursa olsun kız kardeşine dönmeye kararlı olan Valera, sözde kocasının gizemini çözmeye çabalamaktadır. Neden umutsuzca bir eşe ihtiyaç duymaktadır? Ve neden özellikle ona? Aşk, görev ve bu garip yeni dünyada bulduğu beklenmedik özgürlük arasında kalan Valera, yerini bulmak için savaşmak zorundadır.

Ama gölgelerdeki görünmeyen figüre karşı filizlenen tutkusu onun felaketi mi olacak?

LANETLİ ŞEHRİN PRENSİ

[Kopyanızı alın](#)

**Çarpık bir fae sarayının entrikalarını seviyor musunuz?
O zaman bu nefes kesici romantik fantezi serisini
kaçırmayın. Çapkın bir fae prensi ve cesur bir
kütüphanecinin yer aldığı bu ağır romantizm ve kalp
atışlarını hızlandıran macera hikâyesinde pazarlıklar ve
ihanet bolca var.**

Clara bir Obligat, yani Şafak Sarayı'nda çalışan bir insan hizmetkâr.

Nedenini bilmiyor. Tek bildiği Yemin'i bozduğu ve bu nedenle günlerini kaprisli bir Fae prensesinin her türlü kaprisine boyun eğerek geçirmesi gerektiğidir. Başını eğip kurallara uyabilirse, Yükümlülüğünün sonuna kadar hayatta kalabilir ve günlerini büyük saray kütüphanesinde çalışarak geçirebilir.

Ama yıkıcı g zelliikteki Lord Ivor'ın ona, kalbini yerinden oynatacak kadar özel bir şekilde bakmasını nasıl engelleyebilir? Ve Lord Ivor'a sahip olmak isteyen Prenses Estrilde'nin kıskanç öfkesinden nasıl kaçınabilir?

Hepsinden önemlisi, kendi karanlık amaçları için onun Yükümlülüğünü satın almaya kararlı olan Lanetli şehrin işbirlikçi Prensinden nasıl kaçabilir?

ROSEWARD'IN YARALI BÜYÜCÜSÜ

[Kopyanızı alın.](#)

"Güzel ve çirkin "den ilham alan romantik bir fantezi   lemesi. Bayıltıcı bir romantizm, nefes kesici bir macera, ürkütücü bir heyecan ve i  çektiren bir sonsuza dek mutlu son için hemen okuyun.

Nelle, hırsızlığı geride bırakıp dürüst bir iş hayatı sürmekten başka bir şey istememektedir. Ancak babası boğazına kadar borca battığında, onun hayatını kurtarmak için tehlikeli bir işi üstlenmek zorunda kalır... Bu iş onu Roseward Adası kıyılarına getirir.

Soran Silveri on beş yıldır Roseward'a musallat olan kâbus gibi canavarı bastırmak için savaşıyor. Silahları azaldı ve azalıyor ve üzerine yerleştirilen lanet bir zamanlar eşsiz olan gücünü sakatlıyor. İzolasyon onu deliliğin eşiğine getirdi ve daha fazla dayanamayacağını biliyor.

Sivri dilli, görgüsüz ve inkâr edilemeyecek kadar güzel bir genç kadın kıyılarında belirdiğinde, Soran onu uzaklaştırmaya karar verir. Başka bir ölümden sorumlu olmayacaktır.

Ancak Nelle, korkunç derecede yaralı büyücüden korkmamaya da aynı derecede kararlıdır. İsteddiği şeyi elde edene kadar...

Yalanlar yumağında bir araya gelen iki dışlanmış, birbirlerinin tek umudu olduklarını keşfedebilecekler mi? Yoksa Roseward'ın lanetli karanlığı onları birbirinden ayıracak mı?

**Sylvia Mercedes'in yayımlanmış ve yayımlanacak
tüm yazılarına şu adresten
ulaşabilirsiniz:**

www.sylviamercedesbooks.com

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Sylvia Mercedes, yakışıklı kocası, çok sayıda küçük çocuğu ve sevgiyle Pofuduk Kardeşler olarak bilinen kedi ikilisiyle birlikte pastoral Kuzey Carolina kırsalında evini yapıyor. Yazmadığı zamanlarda .

. Tamam, dürüst olalım. Yazmadığı zamanlarda çocuklarının peşinde koşturuyor, ortalığı temizliyor, sağlıklı yemekler planlamaya çalışıyor ve telefonunu nerede unuttuğunu merak ediyor. Arada da düzenli olarak fantastik romanlar okuyor.

Ama çoğunlukla yazıyor.

Geleneksel Yayıncılıkta (farklı bir isim altında) kısa bir kariyer yaptıktan sonra Sylvia, Bağımsız Yayıncılık Dünyasına adım atmaya karar verdi ve bunun her dakikasından keyif alıyor. Çok beğenilen Venatrix Günlükleri'nin yanı sıra The Scarred Mage of Roseward üçlemesinin ve romantik fantezi ikilisi Of Candlelight and Shadows'un yazarıdır.

Sylvia ile çevrimiçi bağlantı kurun:

[Web sitesi](#)

Facebook

BookBub

Goodreads

Instagram

TikTok

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.